

The book cover features a vibrant, fiery background with swirling orange and red flames. Dark, gnarled tree branches are scattered throughout the scene. In the upper right, a set of stone steps leads upwards. A large, dark butterfly is positioned at the top center, its wings spread. The title and author's name are centered within a dark red circular area.

ОРДЕНЪТ НА ЯСНОВИДЦИТЕ

САМАНТА ШАНЪН

II

ciela

САМАНТА ШАНЪН ОРДЕНЪТ НА ЯСНОВИДЦИТЕ

Превод: Деян Кючуков

chitanka.info

Камбанарията на „Сейнт Мери ле Боу“ се очертаваше на фона на бледия изгрев, а из цялата цитадела огньовете на бездомниците догаряха. Нощните Жандарми се прибираха морни в участъците след дванайсетчасовата смяна на гонения и тормоз. Онези, които не бяха изпълнили нормата си за арести, щяха да понесат гнева на своите началници, но все пак никой от тях не се бе доближил и на сантиметър до залавянето на Пейдж Махони.

Край Личгейт три трупа се полюшваха на бесилките. Един клошар крадеше връзките на обувките им, наблюдаван от гарвани с окървавени клюнове.

Бродягите, спящи край бреговете на Темза, изпълзяваха от отворите на каналите и заравяха пръсти в тинята, молейки се да открият нещо ценно, останало след отлива.

Крънкачите поглеждаха часовниците си и се отправяха към метрото с надеждата да изкарат някоя монета от още сънените пътници. Последните пък си купуваха кафе, грабваха сутрешния вестник от будките и гледаха лицата на първата страница, без да ги виждат. Дълбоко във финансовото сърце на града, с копринени вратовръзки, нахлузени като примки на шиите им, те щяха да изкарват нови монети, които да продължат цикъла.

И бездомните пак си бяха бездомни, а трупите продължаваха да танцуват. Марионетки в ръцете на палача.

Саманта Шанън е родена в западен Лондон през 1991 г. Започва да пише на петнайсетгодишна възраст. Между 2010 и 2013 следва английски език и литература в колежа „Сейнт Ан“ в Оксфорд. През 2013 публикува „Сезонът на костите“, първата от серия от общо седем книги.

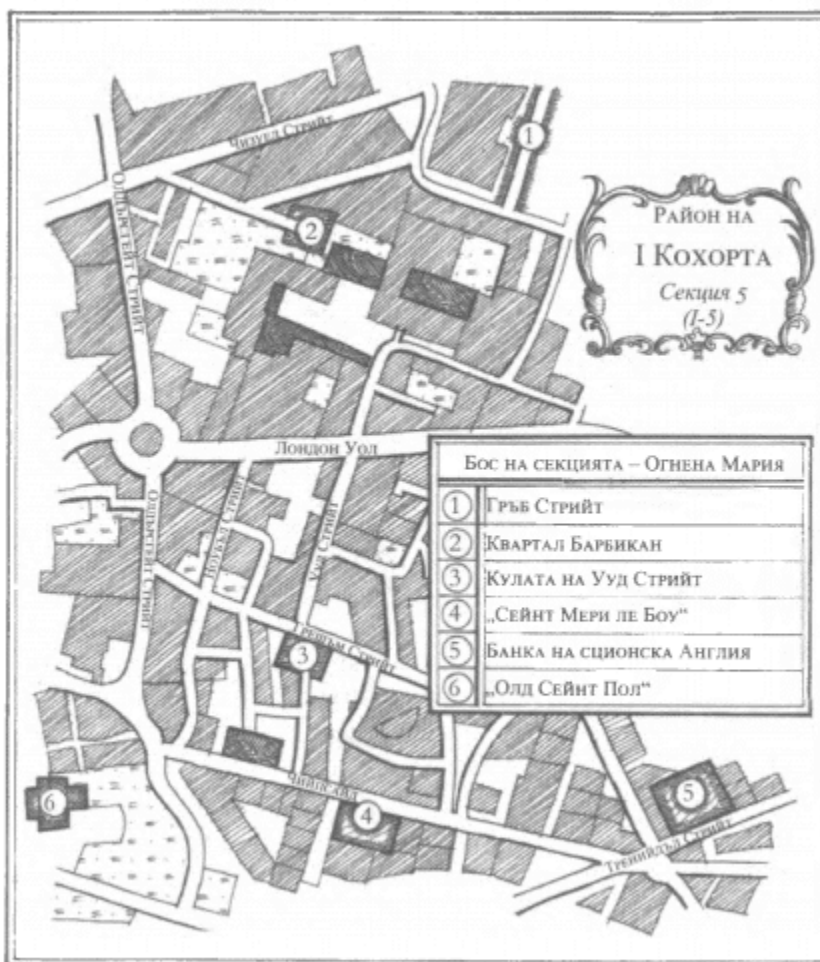
„Сезонът на костите“ става бестселър на New York Times, Sunday Times и Asian Age, избран е за книга на годината от Daily Mail, Stylist и Huffmgton Post и е сред най-добрите книги на Amazon за 2013 г. Преведена е на двайсет и осем езика, а филмовите права са закупени от Imaginarium Studios и 20th Century Fox. „Орденът на ясновидците“ е вторият роман на авторката.

*На бойците —
и писателите*

*Там жалки палячовци — с образ на Бога —
На сцената с мъка заекват, крещят;
Дохождат, отхождат и в смъртна
тревога
Насам и натам като кукли сноват
А водят ги сенки, огромни и странни.
Едгар Алън По*

Неестествено събрание

- 2059 -

I КОХОРТА

1. ПОВЕЛИТЕЛЯТ

Хеймаркет Хектор и неговата почитаема помощница, Заешката устна

2. Игуменката

3. Мери Борн

4. Белият заклинател

5. Огнена Мария

6. Скачащият Джак

II КОХОРТА

1. Джими О'Тоблин

2. Стъклена дукеса

3. Арк Касапичът

4. Вестовиарът

5. Кървавият юмрук

6. Нечестивата дама

III КОХОРТА

1. Палача

2. Тинестият принц

3. Бъбрицата

4. Петата сестра

5. Стисхонлетецът Том

6. Светещият лорд

IV КОХОРТА

1. Самоливата

2. Погребаният крал

3. Перлената кралица

4. Безликата

5. Амбулантиният лорд

6. Езическият философ

V КОХОРТА

1. Злочестата сифида

2. Верният гарван

3. Честният Чарли

4. Чуелото

5. Лоцманът-камарджия

6. Лодкарят

VI КОХОРТА

1. Зеленият провидец

2. Заекът

3. Дамата от имението

4. Душманинът

5. Зеленолюбата Джени

6. Ледената кралица

Списък на почитаемите първи помощници на изброените босове
може да бъде открит в частната библиотека на

Джон Куп

ЧАСТ I

СКИТНИЦА

Не е ли истина, че ние, Неестествените, далеч превъзхождаме останалите? Защото, макар да сме париите на обществото, макар да пълзим в канавките и да молим за насъщния, ние сме живите проводници към света отвъд. Ние сме доказателството за паралелно съществуване. Ние сме катализатори на крайната енергия, на извечния етер. Ние впрягаме самата смърт. Ние сваляме Мрачния ездач от седлото му.

Из „За същината на
неестествеността“, от
неизвестен автор

1

КАЦАНЕ

Рядко се случва една история да започне от самото начало. Що се касае до тази, в голямата схема на нещата аз се появявах в началото на края. В крайна сметка отношенията на Рефаимите със Сцион бяха започнали едва двеста години преди раждането ми — а за тях човешките животи са мимолетни като удар на сърцето.

Някои революции преобразяват света само за ден. Други отнемат десетки или стотици години, а трети така и не дават плод. Моята започна с един момент и един избор. С разцъфването на едно цвете в един таен град на границата между световете.

Ще трябва да изчакате, за да видите как ще свърши.

Добре дошли обратно в Сцион.

2 септември 2059 г.

Всеки от десетте вагона на влака беше обзаведен като малък салон. Дебели червени килими, полирани масички от палисандрово дърво, златни котви — символът на Сцион, — избродирани върху всяка седалка. От скрити високоговорители се носеше класическа музика.

В дъното на нашия вагон Джаксън Хол, босът на секция I-4 и водач на моята банда от лондонски зрящи, седеше, сключил длани върху дръжката на бастуна си, с немигащи, вторачени право напред очи.

От другата страна на пътеката Ник Нигорд, моят най-добър приятел, се бе уловил за металната халка, висяща от тавана. След шест месеца раздяла видът на бледното му лице ми се струваше като възкръснал спомен. Ръката му бе опасана от синкави, издути вени, а погледът — прикован в най-близкия прозорец, зад който от време на време пробягваха светлините на тунела. Още трима от членовете на бандата се бяха проснали по седалките: Даница с нейната цепната глава, Надин с разкъравените си ръце и брат й Зийк, стиснал

пострадалото си рамо. Последната от нас, Елайза, бе останала в Лондон.

Аз седях встрани от тях, взирайки се в мрака отвън. Кожата под лакътя ми бе прясно изгорена там, където Даница бе деактивирала сционския микрочип.

В ушите ми още звънеше последната заръка, дадена от Лорда: „Бягай, малка броднице.“ Но къде щеше да избяга той самият? Затворената врата на перона бе заобиколена от въоръжени Жандарми. За гигантските си размери той умееше да се движи като сянка, но дори сянка нямаше как да се промъкне покрай тях. Нашира Саргас, предводителката на Рефаимите и негова някогашна годеница, щеше да стори всичко по силите си, за да го залови.

Някъде в мрака бе златната нишка, свързваща духа на Лорда с моя. Оставих етера да ме обгърне, но не долових никакъв отговор от отсрещната страна.

Сцион трябваше вече да е узнал за въстанието. Все нещо бе успяло да се изплъзне, преди пожарът да унищожи системите за комуникация. Съобщение, предупреждение — дори една дума щеше да е достатъчна, за да ги извести за кризата, настъпила в колонията. Те щяха да ни чакат с флуks и с оръжия, да ни чакат, за да ни пратят обратно в нашия затвор.

Е, бяха добре дошли да опитат.

— Трябва да си съставим план — казах, ставайки от мястото си.
— След колко време ще стигнем Лондон?

— Двайсетина минути — отвърна Ник.

— Мога ли да попитам къде свършва тунелът?

Той се усмихна мрачно.

— Точно под Архонтството. Нарича се станция „Уайтхол“^[1].

Усетих свиване под лъжичката.

— Не ми казвай, че се каним да бягаме през Архонтството.

— Не, ще спрем влака преждевременно и ще потърсим друг изход. Тази линия все трябва да има някаква връзка с останалите. Дани смята дори, че през сервизните тунели ще можем да проникнем в лондонското метро.

— Сигурна ли си? — обърнах се към Даница. — Тези тунели положително ще гъмжат от охрана.

— Не ми се вярва — каза тя. — Те се ползват само от техниците по поддръжката. Но има и други, по-стари. Съмнявам се някой от колегите в СциОРИ изобщо да е влизал в тях.

СциОРИ беше сционският отдел за роботика и инженерство. Ако някой можеше да се справи със ситуацията, то това бе човек оттам.

— Няма ли как да отклоним влака? — настоях. — Или да излезем на надземно ниво?

— Мотрисата няма ръчно управление, а и никой не е толкова глупав, че да свърже тази линия с надземната железница. — Даница отлепи парцала от раната на главата си и го огледа. По него сякаш имаше повече кръв, отколкото плат. — Програмирана е да спре чак на станция „Уайтхол“. Затова ще задействаме пожарната аларма и ще излезем през първото разклонение, което открием.

Идеята да поведем голяма група хора през плетеницата от стари, неосветени тунели не ми се виждаше разумна. Всички бяха отпаднали, гладни и изтощени, а трябваше да се движим бързо.

— Няма ли станция и под Тауър? — попитах. — Не мисля, че транспортират от едно и също място както затворниците, така и сционските големци.

— Разстоянието е твърде голямо, за да се осланяме на догадки — намеси се Надин. — Тауър се намира на километри от Архонтството.

— Да, но там държат зрящите. Все отнякъде трябва да ги качват на влака.

— Ако приемем, че там действително има станция — каза Ник, — ще трябва да преценим внимателно момента за задействане на алармата. Някакви идеи, Дани?

— За кое?

— За това как да разберем къде точно се намираме.

— Вече споменах — не познавам тази система от тунели.

— Опитай се да импровизираш.

Отговорът ѝ отне по-дълго от обикновено.

— Ами — каза накрая, присвивайки насинените си очи, — по линиите обикновено има указателни табели. За да се ориентират работниците. На тях пише разстоянията до най-близките станции.

— Но за да ги видим, трябва първо да слезем от влака.

— Именно. А разполагаме само с един опит да го спрем.

— Докато вие се разберете — подхвърлих, — аз ще потърся нещо, с което да задействам алармата.

Оставих ги да разискват и отидох при Джаксън. Застанах пред него, но той извърна лице настрани.

— Имаш ли запалка? — попитах.

— Не.

— Чудесно.

Вагоните на влака бяха разделени с плъзгащи врати. Те не се заключваха, нито разполагаха с бронирани стъкла. Спипаха ли ни вътре, нямаше измъкване.

Влязох в съседния вагон и множество лица се обърнаха към мен. Оцелелите зрящи, притихнали и сгушени един в друг. Надявах се Джулиан също да е успял да се качи, без да съм го забелязала, но от моя съзаклятник нямаше и следа. Сърцето ми се сви от мъка. Дори ако той и отрядът му от подпалвачи оцелееха през нощта, на зазоряване Нашира положително щеше да ги направи всичките с една глава пониски.

— Къде отиваме, Пейдж? — Беше Лоте, една от развлекателките. Все още облечена в сценичния си костюм от тържеството за Двестагодишнината, историческото събитие, което бяхме провалили със своето бягство. — В Лондон?

— Да — отвърнах. — Вижте, ще се наложи да спрем влака по-рано и да излезем пеша през първия изход, който намерим. Иначе ще се озовем в Архонтството.

Чуха се сподавени възгласи, размениха се уплашени погледи.

— Не ми звучи безопасно — обади се Феликс.

— Това е единственият ни шанс. Някой от вас беше ли буден, когато го качвах на влака за Шеол I?

— Аз бях — каза един авгур.

— Смяташ ли, че има спирка при Тауър?

— Определено. Натовариха ни директно от килиите. Но ние няма да бягаме през нея, нали?

— Ще се наложи, освен ако не намерим друг изход.

Докато те мърмореха помежду си, използвах случая да ги преброя. Освен мен и бандата имаше още дваайсет и двама оцелели.

Как щяха тези хора да се справят в реалния свят, след като години наред ги бяха третирали като животни? Някои от тях навярно

едва помнеха цитаделата, а бандите им отдавна ги бяха отписали. Потиснах мисълта за момента и коленичих до Майкъл, който седеше сам, през няколко седалки от останалите. Кроткият, мил Майкъл, единственото друго човешко същество, което Лордът бе взел под крилото си.

— Как си? — докоснах го по рамото. Страните му бяха бледни и влажни. — Виж, знам, че е страшно, но не можех да те оставя в Магдалена.

Той кимна. Не беше съвсем ням, но използваше думите предпазливо.

— Няма да ти се наложи да се връщаш при родителите си, обещавам. Ще ти намеря къде да живееш. — Сведох поглед надолу. — Ако успеем да се измъкнем.

Майкъл избърса лице в ръкава си.

— У теб ли е още запалката на Лорда? — попитах тихо. Той бръкна в джоба на сивата си туника и измъкна познатата правоъгълна запалка. — Благодаря — поех я от ръката му.

Айви, хиромантката, също седеше отделно. Със своята обръсната глава и хлътнали бузи тя бе живо свидетелство за рефаимската жестокост. Нейният наставник, Тубан Саргас, я бе използвал като боксова круша. Нещо в сгърчените пръсти и потрепващата ѝ брадичка ми подсказа, че не бива да остава задълго сама. Седнах срещу нея, оглеждайки синините под восъчната ѝ кожа.

— Айви?

Кльощавите ѝ рамене едва забележимо помръднаха под мръсната жълта туника.

— Знаеш, че няма как да те отведем в болница — продължих, — но ще се погрижим да бъдеш на безопасно място. Имаш ли банда, която да те приеме?

— Нямам. — Гласът ѝ излезе като едва доловимо хриптене. — Бях клошарка в Камдън^[2]. Не мога да се върна там.

— Защо?

Тя поклати глава. Камдън се намирал в секция II-4, оживен пазарен район по протежението на Големия канал, с голяма общност на зрящи.

Поставих запалката върху лъскавата масичка и склочих пръсти. Под ноктите ми синееше стара, натрупана мръсотия.

— Няма ли някой, на когото да се довериш? — попитах я кротко. Повече от всичко исках да ѝ предложа подслон, но Джаксън не би пуснал натрапници в бърлогата си, още повече след като аз самата не възнамерявах да се върна там. Виждах обаче, че няма да оцелее сама на улицата.

Тя прехапа устна и след дълга пауза най-сетне промълви:

— Има една жена. Агата. Държи бутик за цветя на пазара.

— Как се казва мястото?

— Просто бутикът на Агата. — Върху цепнатата ѝ устна изби капка кръв. — Тя не ме е виждала отдавна, но ще се погрижи за мен.

— Добре — казах, ставайки от седалката. — Ще изпратя някой да те придружи.

Хлътнолите ѝ очи бяха вперени в пустотата отвъд стъклото. Съзнанието, че наставникът ѝ още може да е жив, караше кожата ми да настръхва.

Вратата се плъзна встрани, пропускайки останалите петима от моята банда. Взех запалката и тръгнах насреща им по застлания с килим проход.

— Това е Белият заклинател — прошепна някой зад гърба ми. — От секция I-4. — Джаксън застана неподвижно, стиснал дръжката на скритото в бастуна си острие. Мълчанието му бе смущаващо, но аз нямах време за игрички.

— Откъде го познава Пейдж? — разнесе се нов плах шепот. — Възможно ли е тя самата да е...

— Готови сме, Броднице — каза Ник.

Това обръщение само щеше да потвърди подозренията им. Напрегнах сили, фокусирайки се върху етера. В обхвата ми се зароиха безчет сънорамии, като гъмжащ пчелен кошер. Намирахме се точно под Лондон.

— Ето — подхвърлих запалката на Ник. — На теб се пада честта.

Той я доближи до ламперията на тавана и щракна капачето. След няколко секунди се включиха червени светлини.

— *Извънредна ситуация* — прозвуча гласът на Скарлет Бърниш. — Регистриран е пожар и последният вагон ще бъде изолиран. — Вратите се затвориха с щракване и влакът с протяжно бучене започна да спира. — *Моля, преминете към предните вагони и останете там. Изпратен е аварийен екип. Не слизайте от влака и не се опитвайте да*

отваряте врати и прозорци. Използвайте системата за вентилация при необходимост.

— Няма да залъжем датчиците задълго — обади се Даница. — Щом установят, че няма дим, влакът ще тръгне отново.

Задният край на вагона завършваше с малка платформа с метални перила.

— Подай ми фенера — казах на Зийк и се приведох над нея. Насочих лъча, осветявайки релсите. — Отстрани има достатъчно място, за да се върви. Има ли начин да изключим тока, Фурия? — Машинално използвах прякора, с който наричахме Даница в синдиката. Един от навиците, помогнали ни да оцелеем толкова дълго в Сцион.

— Не — отвърна тя. — При това е много вероятно да се задушим тук долу.

— Супер, благодаря.

Прескочих перилата и внимавайки да не докосна третата релса, скочих върху насипа. Подпомагани от Зийк, останалите оцелели един по един ме последваха.

Тръгнахме в индианска нишка колкото се може по-далеч от траверсите. Чакълът проскърцваше под мръсните ми бели ботуши. Тунелът бе студен и изглеждаше, че се точи до безкрайност, потънал в мрака между редките сигнални светлини. Разполагахме с общо пет фенера, като единият едва мъждукаше. Цялата треперех, а пулсът ехтеше в ушите ми. Следвах опипом стената с длан и се стараех да стъпвам там, където трябва.

След десетина минути релсите завибрираха и всички замръзнахме по местата си. Празният влак, с който бяхме напуснали своя затвор, профуча покрай нас като вихър от светлина и лъскав метал, насочвайки се към Архонтството.

Краката ми вече се подгъваха от изтощение, когато достигнахме зеленикаво електронно табло.

— Фурия — извиках. — Разбираш ли какво пише там?

— Че пътят напред е чист и че влакът е програмиран да вземе второто отклонение вдясно — отвърна Даница.

— Дали ние да не тръгнем по първото?

— Не виждам какъв друг избор имаме. Отклонението вляво е зазидано.

Зад завоя тунелът се разширяваше и ние се впуснахме в бяг. Ник носеше Айви, която бе толкова изнемоощяла, че се чудех как изобщо е успяла да се качи с нас.

Второто разклонение бе ярко осветено в бяло и на входа му бе завинтена табела с надпис УЕСТМИНСТЪР, 2500 М, докато отворът на първото зееше пред нас черен като катран и неговият надпис гласеше ТАУЪР^[3], 800 М. Притиснах пръст до устните си. Ако на перона в Уестминстър ни чакаше отряд жандарми, те вече бяха видели празния влак и нищо чудно да се бяха впуснали да ни търсят из тунелите.

Пред нас се стрелна едър кафяв плъх. Майкъл отскочи сепнато, но Надин се загледа подир него с думите:

— Интересно с какво ли се хранят?

Отговорът много скоро дойде сам. С напредването ни гадинките непрестанно се множаха и топуркането им изпълваше мрака, докато накрая потрепващият лъч от фенера на Зийк не освети труп на мъж. Той бе облечен в жалките дрипи на харли, а гръдният му кош явно бе премазван неведнъж от колелата на влак. Плъховете продължаваха да се хранят с останките от плътта му.

— Ръката му още е върху третата релса — отбеляза Ник. — Тръгнал е без фенер, горкият.

— Как ли е стигнал сам чак дотук? — поклати глава една от зрящите.

Друга тихо изхлипа от жал по този харли, избягал от своя затвор и почти успял да се добере до дома.

Най-сетне пред нас се показва перон. Прекрачих релсите и е мъка се изкачих върху него. Насочих фенера през лепкавия мрак и лъчът му разкри бели каменни стени, пръскачка за дезинфекция и склад, пълен със сгъваеми носилки: огледален образ на приемната станция в другия край на линията. Вонята на хлор бе толкова силна, че насълзяваше очите. Да не би тези хора да мислеха, че ще хванат чума от нас? Вероятно дезинфекцираха всичко, след като ни натоварят на влака, от страх да не се заразят с ясновидство. Представих си как и аз самата съм преминала оттук, прикована за носилката, разкъсвана от виденията на флуksa, блъскана грубо от хора в бели престилки.

Огледахме всяко кътче, но никъде нямаше и следа от охрана. На стената бе завинтена гигантска табела — червен ромб, пресечен на две

от синя ивица, а върху тях едри бели букви:

СТАНЦИЯ „ТАУЪР“

Не ми трябваше карта, за да знам, че лондонското метро официално няма такава станция. Под табелата съзрях по-малка метална пластина. Избърсах я от прахта и разчетох гравирания надпис: ПЕТОРНАТА ЛИНИЯ. Имаше схема, изобразяваща местоположението на пет тайни спирки под цитаделата, а от съвсем дребен текст се разбираше, че те са създадени още с първоначалното изграждане на метрото.

— Как сме позволили да се стигне дотук? — промърмори Ник, застанал до мен.

— При това някои от нас са държани в Тауър с години, преди да заслужат честта да се повозят.

Той постави ръка върху рамото ми.

— Помниш ли как са те свалили долу?

— Не, бях дрогирана с флукс.

Пред очите ми заплува рояк от малки петна и аз вдигнах пръсти към слепоочията си. Амарантът, даден от Лорда, бе изцелил повечето поражения, нанесени на сънорамата ми, но все още изпитвах леко гадене и на моменти зрението ми изневеряваше.

— Не бива да спираме — казах, наблюдавайки как останалите се изкатерват по перона.

Имаше два изхода — товарен асансьор, достатъчно голям, за да побере няколко носилки, и тежка метална врата с надпис ПОЖАРЕН ИЗХОД.

— Май ще се изкачим по стълбите — каза Ник, като отиде до нея и я отвори. — Някой да е запознат с разположението на Тауър?

Единствената част от него, която познавах, бе Бялата кула, сърцето на затворническия комплекс, управляван от елитните сили за сигурност, наричани Гвардия за извънредни ситуации. В синдиката им казвахме просто Гарваните — жестоки, облечени в черно Жандарми, разполагащи с безкраен арсенал от методи за мъчение.

— Аз съм горе-долу наясно — обади се едно момиче.

— Как ти е името? — попита Ник.

— Номер девет. Тоест Нел. — Тя приличаше достатъчно на моята приятелка Лис, за да заблуди Надзирателя, облечена в маска и костюм — същите черни къдри и изящна фигура, само лицето ѝ имаше по-твърди черти. Също кожата ѝ бе с маслинен оттенък, а очите — малки и черни, докато тези на Лис бяха бистро сини.

— Кажи ни какво знаеш — подкани я с по-мек глас Ник.

— Беше преди десет години. Оттогава нещата може да са се променили.

— Все ще е по-добре от нищо.

— Неколцина от нас не бяха упоени — каза тя. — Аз самата се преструвах, че съм в безсъзнание. Ако тези стълби излизат при вратите на асансьора, значи ще се озовем при Портата на предателите^[4], но тя ще е заключена.

— Аз умея да се справям с ключалки. — Надин подрънка кожената си торбичка с инструменти. — А също и с Гарвани, ако имат желание да се бият.

— Не се перчи толкова. Не искаме да си търсим белята. — Ник вдигна поглед към ниския таван. — Колко сме общо на брой, Пейдж?

— Двайсет и осем.

— Ще се движим на малки групи. Ние с Нел ще тръгнем първи. Белият заклинател и Черният диамант ще държат под око...

— Надявам се — прекъсна го Джаксън, — че не си решил да ми даваш заповеди, Червено видение?

В суматохата около слизането от влака и похода през тунела почти бях забравила за него. Сега той стоеше в сенките с изправен гръб и светнали очи, опрял длан върху дръжката на бастуна си.

— Просто поисках помощта ти — стисна челюсти Ник.

Джаксън изсумтя.

— Ще остана тук, докато разчистите пътя. Можете и сами да скубете перушината на Гарваните.

— Разбира се, че можем — казах, улавяйки Ник за ръка, но не достатъчно силно, за да ме чуе Джаксън.

— Вървете, ние ще ви пазим гърба — обади се Зийк. Той не бе проговарял от самото начало на пътуването. Ръката му, с побелели кокалчета, продължаваше да притиска раненото рамо.

Ник преглътна и даде знак на Нел.

— Хайде, води ни.

Оставяйки затворниците, тримата последвахме Нел по стръмното, виещо се стълбище. Тя бе бърза като птица и аз открих, че ми е трудно да я следвам. Всеки мускул в краката ми гореше от болка. Стъпките ни бяха твърде шумни, кънтящи в тясното пространство. Зад мен Ник се препъна в едно стъпало и Надин го улови за лакътя.

На най-горната площадка имаше друга врата и Нел полека я откряна. До ушите ни долетя далечният вой на сирените за гражданска защита. Ако вече знаеха за бягството ни, бе само въпрос на време да се досетят къде сме.

— Чисто е — прошепна Нел.

Извадих ловджийския нож от раницата си. Използването на пистолети щеше да привлече всеки Гарван наоколо. Зад мен Ник въртеше в ръце малък мобилен апарат, мърморейки:

— Хайде, Елайза. Javla telefon...^[5]

— Изпрати й съобщение — посъветвах го.

— Вече го направих. Трябва да знаем още колко ще се бави.

Точно според очакванията на Нел, стълбището излизаше до вратата на спряния асансьор. Вдясно имаше стена от огромни тухли, иззидани с хоросан, а отляво, под извит каменен свод, бе Портата на предателите — мрачна, преградена с решетки конструкция, използвана като вход по времето на монарсите. Тук се намирахме ниско, твърде ниско, за да бъдем забелязани от стражевите кули. Отвъд портата започваше редица от зелениясали стъпала, с тясна рампа за носилки от страни.

Осветената от луната Бяла кула почти не се виждаше. Между портата и нея преминаваше висока стена, зад която можехме да се скрием. От върха на кулата сновеше лъч на мощен прожектор, а сирените се сливаха в непрекъснат, монотонен вой. В Сцион това бе сигнал за тревога от най-висока степен.

— Там живеят стражите — посочи Нел, — А зрящите се държат в Кървавата кула.

— Накъде водят стълбите? — попитах.

— Към вътрешността на Бялата кула. Трябва да побързаме.

Докато изричаше тези думи, отряд Гарвани премина, марширувайки, по пътеката точно пред портата. Всички долепихме гърбове до стените. По челото на Ник бяха избили капки пот. Ако видеха, че портата е здраво залостена, можеха и да не я проверят.

Късметът бе на наша страна и стражите отминаха. Щом се скриха от погледа ни, аз се оттласнах от стената с разтреперани ръце. Нел се свлече на пода, ругаейки тихо.

Над главите ни се включиха още няколко сирени, присъединявайки се към общия хор. Опитах да отворя портата, но без успех. Крилата се държаха от верига, заключена с катинар. Щом видя това, Надин ме избута встрани и извади от торбичката си малка, плоска отвертка и още някакъв тънък инструмент и ги напъха в ключалката.

— Може да отнеме известно време — промърмори със заглушен от шума глас. — Механизмът е ръждясал.

— Нямаме „известно време“.

— Просто доведете останалите — отвърна тя, без да сменя поглед от катинара. — Нека всички бъдат готови.

Докато говорехме, телефонът на Ник избръмча и той го вдигна до ухото си.

— Елайза ще дойде веднага щом има възможност — каза след секунда. — Междувременно ще прати бандата на Скачащия Джак^[6] да ни помогне.

— Кога ще са тук?

— До десетина минути.

Десетина минути бяха твърде много.

Лъчът на прожектора се движеше над главите ни, претърсвайки крепостта. Нел се отдръпна от пътя му, примигвайки срещу ослепителния блясък. Притисна се в ъгъла със скръстени ръце, дишайки шумно през носа си.

Аз крачех напред-назад, опипвайки всеки сантиметър от тухлената стена. Ако Гарваните обикаляха комплекса, скоро пак щяха да минат оттук. Трябваше час по-скоро да отворим портата, да изведем затворниците и да върнем катинара на мястото му. Забих пръсти в процепа между вратите на асансьора, мъчейки се да ги разделя, но те не помръдваха.

На няколко крачки от мен Надин продължаваше усилията си. Работеше под неудобен ъгъл, защото катинарът се намираше от външната страна, но ръцете ѝ се движеха уверено. Зийк се появи откъм стълбището начело на група тревожни зрящи. Направих му знаех да остане на място, поклащайки отрицателно глава.

В този момент катинарът изщрака. Помогнахме на Надин да свали тежките вериги от решетките, като внимавахме да не дрънчат твърде силно, и с общи усилия отворихме Портата на предателите. Тя изстърга по пода, а ръждивите ѝ панти простенаха, но сирените заглушиха шума. Нел изтича нагоре по стълбите и ни махна с ръка да я последваме.

— Всички изходи вероятно ще са завардени — каза, щом доближих. — Този катинар беше най-лесната част. Ще се наложи да изкатерим южната стена.

Катерене. Поне в това ме биваше. Подвिक्षах на Ник да доведе останалите и тръгнах приведена напред, сграбчила револвера в двете си ръце. Други стълби водеха към кулите от двете страни на портата. Оттам един бърз скок щеше да ни отведе до бойниците на съседната стена, която се оказа много по-ниска, отколкото предполагах. Явно Сцион не очакваше зрящите да стигнат чак дотук, дори и да се измъкнеха от Кървавата кула. Засилих се и скочих, лека като сянка. Щом се озовах между бойниците, гърдите ми се свиха.

Ето го най-сетне и него.

Лондон.

Отвъд стената започваше стръмен скат, спускащ се към Темза. Отляво беше Тауър Бридж. Ако тръгнем надясно, щяхме да успеем незабелязано да заобиколим комплекса и да стигнем главния път. Ник извади от джоба си торбичка с талк и натри дланите си.

— Аз ще се спусна пръв. Ти помогни на останалите. Елайза ще ни чака долу на пътя.

Огледах внимателно моста, търсейки снайперисти. Такива не се виждаха, но долових три сънорами.

Ник се прехвърли и увисна между бойниците с лице към стената. Краката му търсеха опора, отронвайки дребни камъчета.

— Внимавай — прошепнах, макар че нямаше нужда да го казвам. Той умееше да се катери по-добре, отколкото аз можех да ходя.

Той ми хвърли бърза усмивка, след което се пусна и се приземи в подножието с меко приклякване.

Изпитах неприятно усещане от това, че сега стената се намираще между нас.

Обърнах се да поема първия затворник. Оказа се Айви, поддържана от двете страни от Майкъл и Нел.

— Оттук, Айви — улових я за лакътя и я поведох към бойниците. Тя цялата трепереше и аз смъкнах от раменете си палтото на Ник, за да я загърна, оставайки само по бялата си рокля.

С общи усилия я прехвърлихме през стената, а Ник я пое отдолу и я спусна на тревата.

— По-живо, Майкъл, първо ранените — казах с по-твърд тон, отколкото възнамерявах, и той се върна да помогне на куцащия Феликс.

Постепенно затворниците преминаваха — Ела, Лоте, после един прежълтял кристалист и един авгур със счупена китка. Всеки оставаше на мястото си, охраняван от Ник с неговия пистолет. Когато дойде ред на Майкъл, той изведнъж се оказа изтласкан встрани от Джаксън. Бившият ми бос се изкатери по бойниците с лекота, метна бастуна си от другата страна и се приведе над мен.

— Имаш още един шанс, прекрасна моя — прошепна в ухото ми. — Върни се в Севън Дайълс и ще забравя какво ми каза в Шеол I.

— Благодаря ти, Джаксън — отвърнах, взирайки се право напред.

Той скочи от стената с такава грация, че изглеждаше сякаш се плъзга във въздуха. Обърнах се към Майкъл. От раненото му лице надолу по шията се стичаше кръв, напоявайки ризата.

— Хайде — улових го за китките. — Само не гледай надолу.

Той впи пръсти в ръцете ми и с труд прехвърли единия си крак през зида.

От гърлото на Нел се изтръгна вопъл. Тя притисна длани към бедрото си, където бързо се разрастваше алено петно. Очите ѝ бяха вперени в мен, изпълнени с ужас. През тялото ми премина електрически ток.

— Залегнете! — извиках през воя на сирените. — Залегнете веднага!

Никой нямаше време да се подчини. Дъжд от куршуми засипа зрящите, скупчени върху стъпалата.

Телата биваха покосявани, гърчеха се и падаха. Разнесе се пронизителен писък. Китките на Майкъл се изплъзнаха от хватката ми. Приклеках зад балюстрадата и прикрих главата си с ръце.

Явно заповедта бе да ни спрат с всички средства, включително да стрелят на месо, без да задават въпроси.

Отдолу Ник крещеше името ми, викаше ми да не стоя, да скачам, но аз бях парализирана от страх. Сетивата ми бяха притъпени, сведени само до ударите на сърцето, стържещия ми дъх и глухото думкане на изстрелите. После нечий ръце ме сграбчиха, прехвърлиха ме през стената и аз усетих, че падам.

Подметките на ботушите ми удариха земята, разтърсвайки ме цялата. Претърколих се напред и още едно тяло се приземи близо до мен с болезнен стон. Беше Нел. Тя се изправи, залитайки, и стиснала зъби, закуца с всички сили. Запълзях в същата посока, докато Ник не ме вдигна, прехвърляйки ръката ми през шията си.

— Не — помъчих да се отскубна. — Трябва да свалим останалите...

— Пейдж, тръгвай!

Надин бе успяла да се прехвърли, но двама други още се катереха по бойниците. Нов огнестрелен залп откъм Бялата кула накара оцелелите да се разбягат във всички посоки. Даница и Зийк скочиха — два тъмни силуета под бледата лунна светлина.

Усетих над нас присъствието на снайперист. Една от незрящите затворнички падна, а черепът ѝ се пръсна като мек плод. Майкъл едва не се препъна в нея.

Следващата жертва щеше да е той.

Всеки нерв в мен избухна в червен пламък. Измъкнах се от хватката на Ник и с последната капка сила, която ми бе останала, освободих духа си и го врязах право в сънорамата на стрелеца, запращайки духа му в етера, а тялото — премятащо се надолу през балюстрадата.

Когато празният труп удари тревата, Майкъл се впусна стремглаво по посока на реката. Изкрещях името му през воя на сирените, но той вече беше далеч.

Краката се движеха по-бързо от мислите ми. Пукнатините в сънорамата ми се разширяваха като прясно отворени рани.

Вече се намирахме близо до пътя, почти го достигахме. Имаше улични лампи, бумтящи зад гърба ни изстрели. После ярки, синкавобели фарове на кола. Рев на мотор, допир на кожа под дланите ми. Още стрелба. Всичко се сля в един висок, пронизителен звук. Заобиколихме ъгъл, префучахме по мост. И после се изгубихме в

цитаделата като прах в сенките, следвани от отслабващия вой на сирените.

[1] Улица в центъра на Лондон, водеща от парламента към площад „Трафалгар“. — Б.пр. ↑

[2] Район в Лондон, разположен северно от Уестминстър и Сити. — Б.пр. ↑

[3] Тауър (Tower of London, букв. Кулата на Лондон) — името на целия замък идва от централната, т.нар. Бяла кула. — Б.пр. ↑

[4] Порта, осигуряваща вход по вода от Темза в лондонския Тауър. — Б.пр. ↑

[5] Проклет телефон (швед.). — Б.пр. ↑

[6] Скачащия Джак (Spring-heeled Jack) — герой от популярна градска легенда от викторианската епоха, способен да прави огромни скокове. — Б.пр. ↑

2

ДЪЛГА ИСТОРИЯ

Тя се появи в шест сутринта. Винаги се появяваше тогава. Ръката ми грабна револвера от нощната масичка. Носеха се звуците на канала „Сционско око“ — помпозна, величествена мелодия, композирана около мотива на дванайсетте удара на Биг Бен.

Зачаках.

Ето я най-сетне и нея. Скарлет Бърниш, Великият говорител на Лондон, с якичка като дантела от бяла пяна на фона на черната рокля. Естествено, тя винаги изглеждаше по един и същи начин — като пъклена говореща кукла, — но понякога, ако се случеше мирен гражданин да бъде „убит“ или „коварно нападнат“ от неестествен, можеше да изразява и престорено състрадание. Днес обаче бе усмихната.

— *Добро утро в началото на поредния ден в сционски Лондон. Добрата новина, с която ще започнем, е, че Гилдията за бдителност оповести разширяване на своя Дневен отдел, като най-малко петдесет нови Жандарми ще положат клетва още в понеделник. Началникът на Гилдията заяви, че се очаква новата година да донесе нови предизвикателства за цитаделата и че в тези напрегнати времена за жителите на Лондон е все така от жизнено значение да сплотят своите редици и да...*

Изключих телевизора.

Нямаше горещи новини. *Нищо*, мислех си отново и отново. Никакви лица. Никакви екзекуции.

Револверът изтрополя обратно върху масичката. Бях лежала на дивана цялата нощ, трепвайки и при най-слабия звук. Мускулите ми бяха като вдървени; отне ми известно време да заема седнало положение. Всеки път, щом болката започнеше да отслабва, нова вълна се надигаше от някое разтегнато или натъртено място. Вече се зазоряваше. През изминалите месеци бях свикнала по това време да се отправям към леглото, но сега трябваше да стана поне за минута. Малко естествена светлина щеше да ми се отрази добре.

След като успях да раздвижа крака, включих грамофона в ъгъла и от него зазвуча песента „Виновна“ на Били Холидей. Ник се бе отбил да остави няколко забранени плочи на път за работа, а също малко пари и купчина книги, които не бях докоснала. Дадох си сметка, че ми липсва музиката в покоите на Лорда. Човек свикваше да го приспиват нещастно влюбените певци от свободния свят.

От бягството ми бяха изминали три дни. Новият ми дом бе мрачна, овехтяла стаичка в лабиринта от гъстонаселени сгради на Сохо. Повечето зрящи обитаваха коптори, едва пригодни за живеене, но тук хазаинът, клейдомант, за когото подозирах, че е решил да отдава помещения под наем само за да разполага с повече ключове за гадаене, поне поддържаше относителна чистота. Той не знаеше коя съм, беше му казано само, че се крия, защото съм била пребита от Жандарм, който навярно още ме издирва.

Докато не уредяхме нещата с Джаксън, щеше да ми се наложи да сменям квартирите поне веднъж седмично — това бе единственият начин да съм сигурна, че Сцион няма да се докопа до мен. Местенията струваха цяло състояние, но засега се справях с парите, дадени от Ник.

През спуснатите щори не проникваше нито един слънчев лъч. Разтворих ги съвсем леко и златистата светлина блъсна възпалените ми очи. Долу, по тясната улица, вървяха забързано двама незрящи. На ъгъла един гадател плахо се озърташе за клиенти, на които да предскаже бъдещето. Ако беше съвсем отчаян, можеше да рискува и сам да ги заговори. Понякога хората проявяваха любопитство, друг път се оказваха шпиони. Сцион отдавна ползваше агенти провокатори, изкушаващи зрящите да се издадат.

Дръпнах щорите отново и в стаята настана мрак. През последните шест месеца денят и нощта за мен бяха разменени, а ритъмът на съня ми — пригоден към този на моя рефаимски наставник. Това нямаше как да се обърне с едно щракване на пръсти. Отпуснах се на дивана, пресегнах се за чашата с вода на масичката и я пресуших заедно с две обезболяващи хапчета.

Сънорамата ми все още бе крехка. По време на сблъсъка с Нашира на сцената, когато тя се бе опитала да ме убие пред погледите на сционските емисари, нейните паднали ангели бяха оставили в обвивката ѝ тънки цепнатини, през които спомените се процеждаха в сънищата ми. Параклисът, където Себ бе намерил своята гибел. Стаята

в Магдалена. Мизерните, мръсни бордеи на Птичарника и дюкянът на Дъкет с неговите огледала, където лицето ми ставаше чудовищно, безформено, а челюстта ми се откачаше, чуплива като стар порцелан.

А след това Лис, с устни, защити със златна нишка. Извлечена навън за храна на Емитите, чудовищата, населяващи горите около колонията. Седем окървавени карти, разпилени подир нея. Аз се пресягах към тях, мъчех се да видя последната — своето бъдеще, своята орис, но веднага щом я докоснех, тя избухваше в пламъци. Събуждах се призори, цялата плувнала в пот. Бузите ми бяха влажни и горещи, а устните — лепнещи от сол.

Тези карти щяха дълго да преследват мислите ми. Лис бе предсказала бъдещето ми в шест етапа: Петицата с чашите, Кралят с жезъла — обърнат, Дяволът, Любовниците, Смъртта — обърната, Осмицата с мечовете. Но така и не бе стигнала до края на гаданието си.

Повлякох нозе към банята, като пътъом глътнах още две от таблетките, оставени от Ник. Подозирах, че едната, голяма и сива, е някакво успокоително, предназначено да ме освободи от треперенето, свития на топка стомах, непрестанната нужда да се озъртам.

На вратата тихо се почука. Бавно взех револвера, проверих патроните в барабана и го скрих зад гърба си. Пресегнах се със свободната ръка и леко открегнах.

Хазаинът стоеше в коридора, официално облечен. Около врата му висеше на верижка старинен железен ключ, който той никога не сваляше.

— Добро утро, госпожице.

— Ти никога ли не спиш, Лем? — отвърнах с насилена усмивка.

— Не много често. Наемателите тук не признават ден и нощ. И в момента горе правят сеанс, а масичката играе като пощуряла. — Той направи безпомощна физиономия. — Смея да отбележа, че днес изглеждаш много по-добре.

— Благодаря. Приятелят ми да се е обаждал?

— Каза, че ще наmine довечера към девет. Междувременно, ако имаш нужда от нещо, непременно ми позвъни.

— Много мило. Приятен ден засега.

— На теб също.

За съдържател на евтини квартири държанието му бе подозрително любезно. Затворих вратата подир него и я заключих.

Пистолетът сам се изплъзна от ръката ми. Свлякох се на пода и зарових лице в коленете си.

След няколко минути се върнах обратно в тясната, задушна баня, свалих нощницата и се залових да изучавам пораженията си в огледалото. Най-забележими бяха дълбоката аркада над дясното ми око, закърпена с няколко шева, и повърхностната рана, пресичаща цялата ми буза. Като цяло видът ми бе окаян — изпочупени нокти, пожълтяла кожа, изопната върху щръкналите ребра и хълбоци. Още първия път, когато ми донесе подноса с храна, хазаинът изглежда странно изподраните ръце и насиненото ми око. Изобщо не разпозна у мен Бледата бродница, протежето на Белия заклинател, боса на престъпния синдикат в неговата секция.

Влязох под душа и завъртях крана, притваряйки очи. Водата рукна върху раменете ми, топла и разхлабваща мускулите.

Наблизо хлопна врата.

Начаса грабнах ножа, скрит в сапунерката на стената, и изскочих от кабинката. Притиснах се до стената зад вратата, трясеща се от притока на адреналин, притиснала острието до гърдите си.

Трябваша ми няколко минути да се успокоя. Отделих гръб от мокрите плочки, лепнеща от пот и вода. Нищо, това не е нищо. Просто масичката за сеанси от горния етаж.

Облегнах се безсилно върху мивката. Косата ми висеше на мокри кичури, матова и сплъстена. От фасетката на канала ме гледаше отражението ми. В колонията моето тяло бе третирано като предмет — влачено, бито и измъчвано от Рефаимите и червените туники. Обърнах се отново към огледалото и прокарах пръсти по леко изпъкналия жигосан белег на рамото си. XX-59-40. Щях да нося това клеймо, докато съм жива.

Но бях оцеляла. Наметнах хавлията, скривайки белега. Бях оцеляла и Саргас го знаеше.

* * *

От последната ни среща с Ник бяха изминали два дни. Когато се появи на вратата, той ме взе нежно в прегръдките си, внимавайки да не притиска драскотините и синините ми. Бях го виждала в толкова спомени, предизвикани от нумата на Лорда, но никой от тях дори не се доближаваше до истинския Ник Нигорд.

— Здравей, sotnos^[1].

— Здравей.

Усмихнахме се един на друг. Сдържани, скръбни усмивки.

Не си казахме нищо повече. Ник извади вечерята и я нареди върху масата, а аз разтворих вратите към малкия балкон. Оттам се носеше дъхът на сционската есен — автомобилни изпарения и пушек от огньовете на крънкачите, — но мирисът от кутиите бе толкова божествен, че изцяло го засенчваше. Това бе същински пир: малки горещи пайове с плънка от шунка и пилешко месо, прясно изпечен хляб, златисти картофки, поръсени със сол и пипер. Ник побутна към мен витаминна капсула.

— Хайде, давай. Но не прекалено бързо.

Пайовете бяха залети с разтопено масло и при разчупване изпускаха гъст, ароматен сос. Послушно сложих капсулата върху езика си.

— Как е ръката? — Ник я пое в дланите си и се взря в кръглия изгорен белег. — Боли ли?

— Вече не. — А и всяка болка си струваше, за да се отървеш от проклетия микрочип.

— Дръж раната под око. Знам, че Дани е добра, но все пак не е доктор. — Той докосна челото ми. — Някакви главоболия?

— Не повече от обикновено — отвърнах, трошейки парче хляб на малки късчета.

— По „Сционско око“ все още не дават нищо.

— Да, този път са тихи. Много тихи.

Ние също бяхме тихи. Торбичките под очите му издаваха безсънните нощи. Терзанията. Безкрайното чакане. Стиснала чашата с кафе, зарях поглед навън към цитаделата — този простиращ се до необятност, разкъсван от противоречия океан от метал, стъкло и светлини. Майкъл бе там навън, вероятно сгъшен под някой мост или в тъмен безистен. Ако бе намерил малко пари, можеше да си позволи и евтин приют, но тези места редовно бяха претърсвани от Жандарми,

стараещи се да попълнят нормата си от арести, преди да се приберат в участъците.

— Донесъл съм ти нещо. — Ник постави на масата малък сив телефон, същия като онзи, който бе използвал в Тауър. — Предплатен телефон. Можеш да сменяш сим картите и разговорите няма как да се проследят.

— Откъде го взе? — Сцион никога не бе произвеждал подобни апарати, този трябваше да е внесен от чужбина.

— От един приятел на „Олд Спитълфийлдс“^[2]. По принцип са правени да се изхвърлят след употреба, но търговците взимат добри пари за самата машинка. Не са много удобни за входящи обаждания, защото номерът ти всеки път е различен, но ти можеш да звъниш на когото поискаш. Използвай го само за спешни случаи.

— Благодаря. — Прибрах телефона в джоба си. — Как беше в службата?

— Нормално. — Той потърка с длан наболата си брада, жест, който правеше, когато беше нервен. — Ако някой ме е видял да се качвам на онзи влак...

— Никой не ти е обърнал внимание.

— Носех сционска униформа.

— Ник, Сцион е огромна организация. Шансът някой да свърже уважавания доктор Николас Нигорд с бунта в наказателната колония е нищожен. — Намазах хляба си с масло. — Виж, ако не се беше завърнал обратно, щеше да е далеч по-подозрително.

— Знам. Не бой се, не съм градил кариера всички тези години, за да се откажа тъкмо сега. — Той погледна лицето ми и се насили да се усмихне. — За какво мислиш?

— За това колко хора изгубихме в Тауър. — Апетитът ми изведнъж изчезна. — Бях им казала, че ще върна всички у дома.

— Престани, Пейдж. Ще се съсипеш, ако разсъждаваш така. Сцион им причини това, не ти.

Не отговорих нищо и той коленичи край стола ми.

— Погледни ме, миличка. — Вдигнах глава и срещнах уморените му очи, но техният вид само усили болката ми. — Ако някой има вина, това е онзи Рефаим. Той те качи на влака. Той те пусна да си вървиш. — Отново премълчах и Ник ме прегърна през раменете. — Ще намерим останалите затворници, обещавам ти.

Останахме известно време така. Той беше прав. Естествено, че беше прав.

Но може би имаше и по-конкретен виновник. Някой скрит зад паравана на Сцион.

Дали Лордът е знаел, че линията свършва в Уестминстър, в самото леговище на звяра? Дали не ме бе предал в последния момент? В крайна сметка той беше Рефаим — не човек, а чудовище, но аз трябваше да вярвам, че е сторил, каквото е могъл.

След като се нахранихме, Ник се залови да разчисти останките. Ново почукване на вратата ме накара да се хвърля към пистолета си, но той вдигна ръка и отиде да отвори.

— Всичко е наред. Поканил съм някого.

Когато Елайза Рентън влезе в стаята с мокрите си от дъжда къдрици, тя не спря, за да поздрави. Впусна се право към мен с такъв вид, сякаш се канеше да ме удари в лицето, но в крайна сметка ме сграбчи в прегръдките си.

— Пейдж, идиотка такава! — Гласът ѝ бе дрезгав от вълнение. — Проклетата идиотка! Защо се качи на метрото в онзи ден? Знаеше, че ще има проверки, че могат да те заловят...

— Постъпих глупаво. Разчитах на късмет.

— Трябваше да изчакаш Ник да те откара до вас. Помислихме, че Хектор те е пречукал... или че са те прибрали Жандармите...

— Прибраха ме. — Потупах я по гърба. — Но сега всичко е наред.

— Ей, по-полека — намеси се Ник, като внимателно, но твърдо я откъсна от мен и ѝ посочи да седне на дивана. — Тя цялата е в синини. Между другото мисля, че зрящите трябва да узнаят за случилото се. Всеки съюзник ще ни бъде от полза.

— Но вие имате съюзници — отсече Елайза. — Ето, Джаксън едва не се поболя от тревога по Пейдж.

— Не изглеждаше много разтревожен, докато се мъчеше да ме удуши — казах.

Това бе новост за нея. Тя ни изгледа поред, сбърчила озадачено вежди.

Дръпнах завесите. Скоро тримата седяхме мълчаливо в сумрака, посрбвайки кафени чаши със салуп от термоса на Ник. Това бе гъста запарка от смлени грудки на орхидея и горещо мляко, подправено с

канела, популярна в заведенията. Вкусът ѝ беше истинска наслада след дългите месеци, прекарани в глад.

На телевизионния екран една от заместничките на Бърниш предаваше последните новини.

— *Броят на Жандармите в I Кохорта се очаква да се удвои през идните седмици, предвид инсталирането през декември на Сензорни щитове от второ поколение, единствената известна технология, способна да засича неестествеността. Гражданите следва да очакват засилени проверки в метрото, автобусната мрежа и официално лицензираните таксита. Гилдията за бдителност разчита да подпомага усилията на нейните служители. Ако няма какво да криете, няма от какво да се боите! А сега преминаваме към прогнозата за времето...*

— Още Жандарми — промълви Ник. — За какво са им?

— За да открият бегълците — отвърнах. — Но се чудя защо не съобщават за тях.

— А може да е заради приближаването на Ноемврийския празник — вметна Елайза. — Покрай него винаги засилват мерките за сигурност. А тази година се очаква да дойде и Великия инквизитор от Париж.

— На тържеството за Двестагодишнината беше Алоис Минат, говорителят на инквизитор Менар. Ако той е загинал, съмнявам се Менар да е в настроение за гостуване.

— Те не биха отменили визитата.

— О, ако Нашира им нареди, ще я отменят, и още как.

— Коя е Нашира?

Такъв елементарен въпрос, но с труден отговор. Коя наистина беше Нашира? Кошмар. Чудовище. Убийца.

— Сензорните щитове ще променят всичко — казах, наблюдавайки екрана. — Неестественото събрание не прави ли нещо по въпроса?

Неестественото събрание се състоеше от трийсет и шест босове на престъпния синдикат в цитаделата, всеки от които ръководеше дейността в своята секция. Те бяха относително автономни, но Повелителят, Хеймаркет Хектор, отговаряше за свикването на събранията им.

— През юли имаше известно раздвижване — каза Ник. — От Гръб Стрийт разпратиха съобщения, че следят ситуацията, но после не предприеха нищо.

— Хектор няма идея как да постъпи — поклатих глава. — Никой няма идея.

— Сензорният щит още не е най-лошото, което можем да очакваме. Според слуховете можел да засича зрящи само от първите три разряда.

Забележката накара Елайза да сведе очи. Тя беше медиум. Трети разред. Ник я улови за ръката.

— Не се притеснявай. Дани работи върху заглушаващо устройство, работещо на същите вълни като щита. Звучи сложно, но тя е умна глава. Смята, че до февруари ще е готово.

Елайза кимна, но челото ѝ остана навъсено. Това не беше достатъчно скоро и всички го знаехме.

— Как успяхте да се доберете до колонията? — попитах Ник. — Трябва да е имало невероятна охрана.

— Към август Джакс почти се беше отказал — призна той. — Дотогава вече бяхме сигурни, че не си в Лондон. Нямахме искания за откуп от другите банди, никакви улики, че си била убита, нито следа от теб в апартамента на баща ти. Чак след инцидента на Трафалгар Скуеър, когато каза, че са те отвели в Оксфорд, разбрахме накъде да насочим усилията си.

— Оттогава Джаксът не мислеше за нищо друго — погледна ме изпод вежди Елайза. — Беше като обсебен от идеята да те върне обратно.

Това не ме учудваше особено. Да изгуби безценната си сънебродница ще да е било вбесяващо, дори унижително за него — но все пак не очаквах да рискува всичко, за да ме изтръгне от лапите на Сцион. Подобна саможертва се правеше в името на хора, а не на вещи.

— В службата опитах да науча нещо повече за Оксфорд — продължи Ник, — но цялата информация беше засекретена. Минаха няколко седмици, преди да успея да се вмъкна в офиса на завеждащата отдела и да използвам нейния компютър. Открих една тъмна част от сционския интернет, недостъпна за широката публика. Не научих кой знае какво — само че град Оксфорд е Забранена зона тип А, което вече знаехме, и че под Архонтството има железопътна станция, което беше

ново за нас. Също попаднах на регистър от имена, простиращ се стотици години назад. На изчезнали хора. Твоето също беше там, в края на списъка.

— Оттук нататък Дани пое нещата — каза Елайза. — Разузна къде е входът към тунела. Само екипи от подбрани техници имаха достъп до него, но тя разбра кога ще го отворят. Преди заминаването на трийсет и първи август имаше планов ремонт на влака. Джакс каза, че тогава ще предприемем акцията. Аз трябваше да остана тук, да държа под око квартирата.

— Странно, че този път е решил сам да си изцапа ръцете.

— Той те цени, Пейдж. Би сторил всичко, за да измъкне някой от нас от беда, но най-вече теб.

Това не беше вярно. Елайза открай време имаше високо мнение за Джаксън Хол — все пак цялото ни съществуване се крепеше на него, — но аз го познавах твърде добре, за да се залъгвам. Макар и способен на добрини, той не беше добър. Можеше да се държи така, сякаш го е грижа за теб, но всичко бе само преструвка. Бяха ми нужни години, за да отворя очи и да го осъзная.

— Онази вечер, след като ремонтът приключи — подхвана Ник, — Дани се вмъкна в тунела с карта, открадната от един от техниците. Тя ни пусна да влезем.

— И не ви спряха?

— Никой не ни видя. Докато дойде време да се качва делегацията, вече се бяхме заключили в сервизното отделение в края на влака. Жандармите нямаха достъп до него, тъй че поне докато траеше пътуването, бяхме в безопасност. После, разбира се, трябваше някак да слезем.

— Как, по дяволите, сте успели? Емисарите бяха придружавани от зрящи Жандарми.

— Изчакахме, докато групата напусне перона. После охраната го заключи от външната страна, което ни постави в затруднение, но зад една решетка открихме стар аварияен изход. Той ни изведе на улицата, а оттам през задната врата проникнахме в Кметството.

Аварияен изход. Ако е знаел за него, Лордът също е можел да се измъкне невредим.

— Всички сте луди за връзване — въздъхнах.

— Трябваше някак да те върнем, Пейдж — каза Елайза. — Джакс бе готов да опита всичко.

— Той не е глупав. А да качиш шайка зрящи бандити на сционски влак без грам представа какво те очаква в края на линията, граничи с откровена глупост.

— Може пък да се е отегчил да седи сам в бърлогата си.

— Важното е, че успяхме — приведе се напред Ник. — Другото няма значение. Е, сега е твой ред да разказваш.

Вторачих се в чашата със салуп.

— Не знам откъде да започна.

— От нощта, когато те арестуваха — предложи Елайза.

— Началото на историята не е тогава, а през 1859 година.

Двамата се спогледаха.

Разказът отне дълго. Обясних им как през 1859-а две раси, наричани Рефаими и Емити, са пристигнали от Отвъдното — измерение, намиращо се между живота и смъртта — след пробива в етерния праг, когато броят на бродещите духове е нараснал дотолкова, че воалът, разделящ тези светове, се е разкъсал.

— Добре — каза Елайза с такъв вид, сякаш всеки момент щеше да избухне в смях, — но какво все пак са Рефаимите?

— Все още не знам. На вид са като нас, но по-високи и с бронзова кожа. Очите им са жълтеникави, но когато се хранят, променят цвета си според аурата, която са погълнали.

— А Емитите?

— Никога не съм ги виждала на светло, но... — думите ми изневериха и аз си поех дълбоко дъх. — В колонията ги наричат Зумери, или *гниещи гиганти*. Духовете не ги доближават. Ядат човешка плът.

Не мислех, че е възможно Ник да пребледнее още повече, но той успя.

Разказах им за пакта, който Рефаимите бяха сключили с правителството — защита от Емитите в замяна на зрящи роби, — довел до основаването на Сцион. За наказателната колония Шеол I, изградена в руините на Оксфорд, за да служи като маяк за етерната активност, привличайки Емитите далеч от цитадели като Лондон. За това как се бях качила на вечерния влак и се бях натъкнала на внезапна проверка. Как бях нападнала двамата Жандарми, а след това,

подгонена от апартамента на баща си и зашеметена с флукс от Надзирателя, се бях събудила в килията за задържане.

Разказах им как бях поверена на Арктур Месартим, известен още като Лорда — годеник на Нашира, — за да бъде обучена като войник. Описах им йерархията в наказателната колония, спирайки се на всяка отделна класа. Елитните червени туники, радващи се на благоволенieto на Рефаимите в замяна на своята служба като бойци; развлекателите, захвърлени в копторите и ползвани като източник на аура; незрящите слуги, държани зад решетки и карани да работят до смърт. Разказах как Рефаимите бият зрящите, хранят се от тях и ги унижават, ако не преминат тестовете им.

Питиетата ни изстинаха.

Разказах как смъртта на Себ ми бе спечелила розова туника и как бях тренирала с Лорда на ливадата. За сърната и за Зумера в гората, за Джулиан и за Лис. За опита ни да задържим Антоанет Картър на Трафалгар Скуеър, довел до прострелването ми от Ник.

Гърлото ми пресъхна от говорене, но успях да довърша историята. Казах всичко освен истината за отношенията си с Лорда. С всяка нова подробност за Рефаимите през лицата на слушателите ми преминаваха вълни от ужас и отвращение. Нямаше да ме разберат, ако им бях споменала колко близка съм станала с наставника си. Пропуснах спомена, предизвикан от салвията, неговото изпълнение на органа в параклиса, а също случая, когато ме пусна да вляза в сънорамата му. Беглото ми описание го представи като съдържано същество, с което почти не съм говорила, което понякога ме е хранило, а накрая ме е пуснало да си вървя. Ник, естествено, долови, че премълчавам нещо.

— Не разбирам — каза — защо, след като твърдиш, че е искал да ти помогне, просто не те остави на Трафалгар Скуеър, а те прибра обратно в Шеол?

— Защото също се нуждаеше от помощта ми. Той вече се беше опитвал да свали Нашира от власт през 2039 година, а тя го беше изтезавала.

— А после изведнъж е решила да се омъжи за него?

— Не знам дали едното е следствие на другото. Може да са били сгодени и преди да пристигнат тук.

— Чудни отношения, няма що — направи физиономия Елайза. Сега бе полегнала настрани на дивана, опряла босите си крака на възглавниците. — Предателството не е ли достатъчна причина да развалиш един годеж?

— Мисля, че това е било част от наказанието му. Тя е знаела колко я мрази и нарочно е искала да остане неин консорт, презиран от останалите Рефаими.

— Защо просто не го е екзекутирала заедно с останалите изменници?

— Екзекуцията може да не е наказание за тях — вметна Ник. — Те не са смъртни, не и като нас, хората.

— А ние, смъртните, в момента имаме по-важни неща, с които да се занимаваме — казах, вперила поглед в телевизора. — Лордът вече не е от значение.

Лъжкия.

Чух гласа му така ясно, сякаш се намираше в стаята заедно с мен — спомен толкова бистър, че по ръцете ми, чак до върховете на пръстите, пробягна тръпка.

— Смяташ ли, че сделката между тях и правителството още е в сила? — попита Ник. — Все пак бягството от колонията означава, че тайната им е в опасност.

— Мисля, че е в сила — кимнах към новините. — Цялото това затягане на сигурността не е заради Ноемврийския празник. Целта им е да премахнат всички свидетели.

— И после какво? — погледна ме Елайза.

— Нов Сезон на костите. За да заменят зрящите, които са изгубили.

— Но ще трябва да ги държат някъде другаде — каза Ник. — Не могат да използват старата колония, след като местоположението ѝ веднъж е разкрито.

— Знам, че планират да изградят Шеол II във Франция, но още дори не са започнали. Основната им задача ще е първо да ни заловят.

Настъпи кратка тишина.

— Значи Лордът е склонен да помага на хората — наруши я първа Елайза. — А къде е той сега?

— По дирите на Нашира.

— Не можем да сме сигурни, че той е на наша страна. Пейдж. — Ник се изправи и се взря навън към цитаделата. — Лично аз не вярвам на никого. Всеки Рефаим е наш враг до категорично доказване на обратното. Включително и Лордът.

Нещо се преобърна в стомаха ми. Нямахме как да му кажа за целувката. Той щеше да реши, че съм си изгубила ума. Вярвах на Лорда, но действително не разбирах неговите мотиви — кой беше той, какво беше той.

— Ти все пак ще се върнеш в Севън Дайълс, нали, Пейдж — приведе се над масата Елайза.

— Не. Вече напуснах бандата.

— Хайде стига, там е най-безопасното място за теб, а и Джакс е добър бос. Никога не те е карал да спиш с него. Има далеч по-лоши хора, за които да работиш.

— Значи да се чувствам задължена, защото не ме е вкарал в леглото си? Защото не е като Хектор? Ти не си виждала на какво е способен. Не си получавала ето това от него — запретнах ръкава на блузата си, показвайки й назъбения бял белег на дясната си ръка. — Той е напълно чалнат.

— Не е знаел, че си ти, когато ти го е причинил.

— Знаеше, че смазва от бой една сънебродница. А не сме чували да има друга освен мен.

— Така няма да стигнем доникъде. — Ник потърка уморените си очи. — Елайза, просто кажи на Джакс, че Пейдж и аз скоро ще наминем. Междувременно трябва да си съставим план за действие.

— Какво означава „план за действие“? — смръщи се Елайза.

— Относно Рефаимите. Не можем да ги оставим просто да продължават със своите Сезони на костите.

— Не знам за това. — Тя стана и надяна шлифера си. — Виж, вече спасихме Пейдж. Защо просто... не се фокусираме върху работата си. Джакс казва, че сме изгубили куп пари, откакто тя не ходи на Ковънт Гардън.

— Черният пазар ли е основната ти грижа? — изгледах я невярващо. — Не чу ли, Сцион е марионетно правителство. То държи зрящите в лагер на смъртта!

— Ние сме просто дребни риби, Пейдж. Ако си държим главите наведени, никой няма да ни прати там.

— Не сме дребни риби. Ние сме бандата от Севън Дайълс, една от най-прочутите в централната кохорта. И ако не беше Сцион, нямаше да ни се налага да си държим главите наведени. Изобщо нямаше да сме престъпници. Затова трябва да свикаме синдиката, и то бързо, преди да са пуснали новия Сензорен щит.

— С каква цел?

— Да се бием.

— Със Сцион? — Тя поклати глава. — Пейдж, Неестественото събрание никога не би одобрило това.

— Ще поискам думата и сама ще им обясня ситуацията.

— И смяташ, че ще ти повярват?

— Вие ми повярвахте, нали? — Изражението ѝ не се промени и аз се изправих от мястото си. — Нали?

— Виж, някак не ми се връзва — отвърна немощно тя. — Сигурна съм, че съществуват институции за задържане, но... все пак си била упоена с флуks и цялата история звучи...

— Елайза, престани. Аз също бях там — намеси се Ник.

— Флуksът не ми е изпил мозъка за цели шест месеца — просъсках. — Видях невинни хора да умират, опитвайки се да се измъкнат от оная адска дупка. И това ще продължава да се случва. Шеол II, Шеол III, Шеол IV. Колкото и да си заравяме главите в пясъка.

Дълго време никой не проговори.

— Ще предам на Джакс, че скоро ще наминете — каза накрая Елайза, докато увиваше врата си с шала. — Надявам се, че няма да излъжа. Вече се носят слухове, че сте напуснали службата при него.

— И какво, ако е така? — промълвих тихо.

— Помисли си, Пейдж. Няма да оцелееш дълго без банда и сама го знаеш.

Вратата се затвори след нея и аз изчаках стъпките ѝ да затихнат, преди да избухна.

— Тя си е изгубила ума. Какво, по дяволите, ще прави, когато Сензорните щитове заработят по улиците?

— Просто се страхува, Пейдж — въздъхна Ник. — Елайза никога не е познавала друго освен синдиката. Като малка е била безпризорна, отрасла в някакво мизерно мазе в Сохо. Сигурно щеше да свърши в бардаците, ако Джаксът не я беше прибрал.

Това ми дойде неочаквано.

— Мислех, че е работела в театъра? — казах след известно колебание.

— Така е. Колкото да си плаща наема, но накрая е харчела всичките си пари по кислородни барове и за екстракт от богородичка. Когато се свързала с Джаксън, той разпознал таланта ѝ. Предоставил ѝ скъпи бои, безопасно място за спане, музи, за каквито не е и мечтала. Помня деня, когато за първи път се появи в бърлогата. Беше толкова замаяна, че избухна в сълзи. Затова единството на Седемте печата е по-важно за нея от всичко на света.

— И двамата сме наясно, че ако утре я приберат, Джакс начаса ще я замени. Той не се интересува от нас, а само от дарбите ни. — Спрях за секунда, потърквайки болезненото място над окото си. — Виж, Ник, знам, че работата е сериозна. Но огънем ли се сега, те ще победят.

Той само ме гледаше мълчаливо.

— Синдикатът представлява заплаха за Рефаимите — продължих. — Той е чудовище, създадено от тях самите, чудовище, излязло изпод контрола им. Но под ръководството на Хектор не е нищо повече от шайка престъпници. Разполагаме със стотици зрящи. Организирани, те ще се превърнат в сила. Може да използваме тази сила срещу Рефаимите, вместо да я пилеем в дразги помежду си и в игра на таро. Можем да се отървем от тях. Трябва да говорим пред Неестественото събрание.

— Но как? Хектор не го е свиквал от... — Ник направи пауза. — Всъщност никога не го е свиквал.

— Всеки може да свика Събранието.

— Нима?

— Като прекараш толкова време покрай бос на банда, научаваш някои неща. — Взех писалка и хартия от нощното шкафче. — Всеки член на синдиката има право да изпрати призив до Повелителя и той е длъжен да откликне. — Написах няколко реда, добавих името на секцията си и като сгънах листа в плик, го подадох на Ник. — Би ли го отнесъл в „Духовен клуб“, ако обичаш?

— Значи това е призив? — пое го той. — До Събранието?

— Пощенската кутия на Хектор ще е пълна — той никога не я проверява. От клуба ще пратят куриер, за да му го предаде лично.

— Джаксън ще побеснее, ако разбере.

— Вече напуснах, не помниш ли?

— Елайза е права. Трудно ще се справиш сама. Трябва ти банда, иначе синдикатът ще те изолира.

— Длъжна съм да опитам.

Ник пхна плика в джоба си, но още изглеждаше разколебан.

— Това не е нещо, което ще стане отведнъж. Зрящите няма да повярват на нито дума от историята ти, а Хектор не би си помръднал пръста, за да те подкрепи. Дори и в противен случай, ще се изправиш срещу десетилетия, дори векове на натрупани традиции и корупция. Нали знаеш какво става, щом каруцата с ябълки се обърне?

— Да, ябълките се разпиляват. — Облегнах ръце на перваза. — Но няма за кога да чакаме. Рефаимите се нуждаят от зрящи, за да се хранят, а в града им не останаха много. Рано или късно ще дойдат за нас. Не знам как, нито с какво ще им се опълчим, но не мога да стоя със скръстени ръце и да оставя Сцион да решава съдбата ми. Просто не мога, Ник.

Мълчание.

— Не — каза накрая той. — Нито пък аз.

[1] Сладката ми (швед.). — Б.пр. ↑

[2] Покрит пазар в Лондон, съществуващ от началото на XVII век. — Б.пр. ↑

3

ЕТО ТИ ГИ ПЕТ

На следващия ден беше същото. И на по-следващия. Спях, докато слънцето грееше, а вечер се събуждах. Нямаше никаква вест от Неестественото събрание в отговор на моя призив. Щях да изчакам седмица, преди да изпратя втори. Куриерите на „Духовен клуб“ бяха бързи, но Хектор можеше с дни да не прочете бележката.

Нямаше какво друго да сторя, освен да чакам. Без да знам какво се случва в Архонтството, не разполагах с начин да съставя смислен план. Засега инициативата бе в ръцете на Нашира.

На петия ден огледах нараняванията си. Синините по гърба ми бяха избледнели до жълтеникаво, а повечето малки драскотини вече бяха заздравели. След като изгледах новините, в които продължаваше да няма нищо интересно, седнах на дивана и изгълтах закуската, донесена от хазаина.

Ник бе взел от Севън Дайълс още някои от нещата ми, сред които и кислородната маска, която ме поддържаше жива, ако използвах дарбата си за по-продължителни периоди от време. Не бях поглеждала сънорамата си от дни, но ако имах и най-малкото намерение да се бия, както тялото, така и съзнанието ми трябваше да са в пълна форма. Сега, вече съзрял, духът ми щеше да е моето най-мощно оръжие. Легнах на леглото, наложих маската върху лицето си и бавно се потопих.

Отначало чувството бе болезнено, но когато най-сетне успях да пробия, повехнали макове докоснаха страните ми. Отворих вътрешния си взор. Бях застанала на ръба на слънчевата си зона, стъпила върху постеля от окапали венчелистчета. Небето над мен бе червено и безмилостно горещо, а сух вятър рошеше косите ми.

Големи участъци от полето пустееха изкоренени. Това бе тъканта на съзнанието ми, разкъсана и прорязана от белези, сякаш изорана от някаква пъклена машина.

Коленичих край един клюмнал мак и събрах семената му в длан. При допира на ръката ми всяко от тях покълна в малко стебълце и

разцъфна — но това вече не бяха точно макове. Имаха по-дребни, по-наситено алени цветове. И дъх на огън.

Кръвта на Адонис. Единственото нещо, което можеше да причини вреда на Рефаимите. Те се множаха, заливайки сънорамата ми като вълна.

Стотици хиляди червени анемонии.

* * *

Не се опитах да бродя. Бурята, помела съзнанието ми, бе чудовищна и ѝ беше нужно време, за да утихне съвсем. Трябваше да изчакам още няколко дни, преди да вляза в етера.

Обмислих опциите си. Имаше висока вероятност Хектор да пренебрегне призива ми и тогава щеше да се наложи да действам сама.

Налице обаче бяха два сериозни проблема — парите и респектът. Или по-точно липсата и на двете.

Ако напуснех Джаксън, трябваше сама да си набавям средства за оцеляване. Във възглавницата си в старата бърлога бях зашила пачка банкноти. Може би Ник и аз щяхме да успеем да съберем собствена банда. Общите ни спестявания — неговите от Сцион и моите от Джаксън — вероятно щяха да ни позволят да наемем малка квартира в някоя от външните кохорти и да започнем да събираме съюзници.

Оставаше обаче вторият проблем. Респектът. Единственото нещо, което не можеше да се купи с пари. Ако имах някаква тежест в синдиката, тя се дължеше на факта, че съм протеже на Джаксън. Без него бях никоя.

Отидох до балконския прозорец и скръстих ръце.

Правилата си бяха правила. Ако двамата с Ник искахме да сформираме банда в друга секция, трябваше да поискаме разрешение от тамошния бос. Повелителят също трябваше да даде своята благословия, което той не правеше почти никога. А ако действахме пряко волята им, просто щяхме да свършим с прерязани гърла, както и всеки, достатъчно глупав или алчен, за да работи за нас.

Завърнех ли се в Севън Дайълс, Джаксън щеше да ме посрещне с разтворени обятия и с още по-широко разтворена кесия. Отказът да работя за него, от друга страна, щеше не само да ме лиши и от

последната капка респект, но и да ме направи парий в синдиката, прокажена, от която всички зрящи да странят. И тогава, ако Франк Уийвър обявише награда за главата ми, те щяха да се прескачат един друг, за да ме продадат на Архонтството.

Джаксън не бе казал изрично, че няма да ми помогне срещу Рефаимите, но аз бях открила у него неща, които не можех да забравя. Явно е трябвало да ме пребие насред Трафалгар Скуеър и да ме души на ливадата в колонията, докато най-сетне проумея, че е опасен човек, който няма да се поколебае да нарани дори своите.

И все пак, изглежда, той представляваше единствената надежда гласът ми да бъде чул от синдиката. Може би най-удачният ход бе да се върна в Севън Дайълс и да държа главата си преклонена, както винаги досега. Защото, ако нещо бе по-опасно от това да имаш Джаксън Хол за бос, то беше да го имаш за свой враг.

Извърнах се с досада от прозореца. Не можех да остана вечно тук. Състоянието ми се бе подобрило достатъчно, за да отида и да се срещна с този човек.

Но не. Още не. Първо трябваше да отида в Камдън. Искях да намеря Айви и да се уверя, че тя е добре.

Раницата с дрехите ми висеше на закачалка на вратата. Отнесох я в банята, където се изправих пред огледалото и се заех да се дегизирам. Навлякох черно вълнено палто, вдигнах яката му и нахлупих шапка с козирка над очите си. Ако наведях брадичка, тъмните ми устни се скриваха от кървавочервеното шалче на врата ми.

Подаръкът от Лорда — сублимираният медальон, способен да отблъсква злонамерени духове — се търкаляше върху тоалетката. Окачих го на шията си и прокарах пръсти по изящните филигранни крилца, изработени от тънки жички. Предмет като този щеше да е безценен по лондонските улици, където някои от най-знаменитите убийци продължаваха да витаят в духовните си форми.

Някога обичах да се гмуркам в лабиринта на този град, да се опивам от покварата му. Излизах навън, без да се замислям, дори когато стражите от НОБ бродеха по улиците. Чувствах се уверена в двойствения си живот, както и толкова други зрящи. Не беше чак толкова трудно да се промъкваш незабелязано покрай клопките на Сцион — просто избягваш камерите, държиш се на безопасно разстояние от Жандармите, не спиращ да се движиш. Главата

приведена, очите отворени, както винаги ме бе учил Ник. Но вече знаех, че съм съществувала само на повърхността, докато кукловодите не са спирали да дърпат своите конци от сенките.

Обзе ме пристъп на малодушие, но после погледнах към дивана, където толкова сутрини и вечери се бях свивала, парализирана от ужас, че някой всеки миг ще разбие вратата. Знаех, че не изляза ли сега, никога няма да го сторя, затова отворих прозореца, прехвърлих крака отвън и се спуснах върху пожарната стълба.

Бръснец, студен вятър лъхна лицето ми. Около минута стоях така, затаила дъх.

Свобода. Ето как изглеждаше тя.

После започнах да треперя. Вкопчих се в перваза, копнеейки да се върна обратно. Стаята беше сигурна, безопасна. Не биваше да я напускам.

Но улиците бяха моят живот. Бях се борила със зъби и нокти да се върна при тях, бях проляла кръв. Обърнах се и с лепнещи от пот ръце се улових за стълбата, преодолявайки всяко стъпало така, сякаш беше последното.

Веднага щом подметките ми докоснаха асфалта, се озърнах през рамо, прослушвайки етера. Двама медиуми стояха до близката телефонната кабина и тихо обсъждаха нещо. Единият носеше тъмни очила. Никой от тях не ми обърна внимание.

До Камдън имаше поне четирийсет минути пеша. Нахлупих здраво шапката, натъпквайки с пръсти под нея всеки изплъзнал се кичур руса коса.

Хората ме подминаваха с разговори и смехове. Замислих се за всичките пъти, когато сама бях вървяла из Лондон. Бях ли се спирала, за да загледам лицата на минувачите? Надали. Защо тогава някой трябваше да заглежда мен?

Насочих се към булеварда, където се носеше рев на двигатели и ярко блестяха фарове. Всички такситата бяха заети, а от нелегалните не се виждаше нито едно. Бели такситата, бели велорикши с черни кожени седалки, бели триетажни автобуси с извити черни прозорци. Сградите се извисяваха над мен, небостъргачи, които сякаш докосваха звездите, целите в неонов светлини и рекламни пана с изображения на котви. Всичко ми се струваше твърде голямо, твърде шумно, твърде бързо. Бях навикнала на улици без електричество, лишени от вездесъщия

шум. На техния фон този свят изглеждаше побъркан. Моят противен, свещен СциЛо, моят затвор, моят дом.

Скоро пред погледа ми се показва площад „Пикадили“. Трудно бе да го пропусна с неговите гаргантюански екрани, струпани един над друг върху фасадите, показващи своя електронен калейдоскоп от реклама, информация и пропаганда. Централните места се заемаха от комерсиалните продукти на деня — „Брекабокс“ и „Флокси“, докато по-малките бяха посветени на последните мобилни приложения — „Виртуален шпионин“, „Ловец на крънкачи“, „МедиумЩит“ — всичките предназначени да помагат на примерните граждани да се предпазят от неестествените или пък да се позабавляват за тяхна сметка. През широк екран течеше серия от сционски предупреждения относно сигурността: **ДАВАЙТЕ СВОЯ ПРИНОС ЗА ОПАЗВАНЕ НА ОБЩЕСТВЕНИЯ РЕД. В СТОЛИЦАТА ВЕЧЕ ЗАСТЪПИХА НА СМЯНА НОЩНИТЕ ЖАНДАРМИ. ИЗВЕСТИЯВАЙТЕ ГИЛДИЯТА ЗА БДИТЕЛНОСТ, АКО ЗАПОДОЗРЕТЕ ПРОЯВИ НА НЕЕСТЕСТВЕННОСТ. ОЧАКВАЙТЕ ПО-НАТАТЪШНИ СЪОБЩЕНИЯ.** Врявата беше неописуема — откъслечна музика, автомобилни двигатели, сирени, разговори, викове, гласове от екраните, гърлено бръмчене от моторните рикши. Под уличните лампи стояха разводачи със зелени фенери, предлагащи на минувачите закрила срещу дебнещи неестествени. Аз се насочих към стоянката на рикшите.

Една незряща жена мина пред мен, праметнала през лакът кремаво палто. Беше облечена в червена кадифена рокля в стила на Скарлет Бърниш, обгръщаща плътно фигурата ѝ, и говореше по телефон, който притискаше с буза до рамото си.

— ... не ставай глупава, това е просто фаза в отношенията! Не, не, тъкмо отивам в един кислороден бар. Може и да успея да хвана обесването.

И тя със смях се качи в една рикша. Останах да чакам след нея, вкопчила пръсти в металния парапет.

Следващата рикша бе моята. Това бяха леки триколки с педали, подпомогнати от електромотор. Зад водача имаше затворена кабина, побираща един или двама пътници.

— „Камдън Маркет“, моля — казах, докато се настанявах, използвайки гимназиалния си английски. Ако ме търсеха, щяха да

очакват по-скоро ирландски акцент.

Рикшата чевръсто се впусна през I Кохорта, насочвайки се на север към II-4. Сгуших се в дъното на седалката. Постъпката ми бе рискована, но същевременно ми носеше вълнуващ трепет. Кръвта кипеше във вените ми. Ето, аз се возех през самото сърце на СциЛо, дръзка и невъзмутима, и сякаш никой не ме забелязваше. Четвърт час по-късно вече стоях на тротоара и ровех из джоба си, за да платя.

Камдън Таун, оживеният център на II-4, представляваше цял един малък свят, където зрящи и незрящи се суетяха сред оазис от музика и цветове. На всеки няколко дни по канала пристигаха търговци, носейки стоки и храни от други цитадели. Те продаваха също нума и богородичка, скрити сред плодовете. Тук бе същинско гнездо на незаконна дейност, където един беглец лесно можеше да се укрие. Зрящите нощни Жандарми не закачаха пазара; мнозина от тях разчитаха на неговите стоки, а още повече прекарваха тук времето си, свободно от дежурство. Това бе домът и на единствената нелегална сцена в цитаделата — Бълхарника, една от безбройните рисковани атракции.

Запътих се към шлюза, минавайки покрай студия за татуировки, кислородни барове и сергии с купчини евтини часовници и вратовръзки. Скоро достигнах Хиподрума — здание, представляващо луксозен магазин за дрехи през деня и дискотека през нощта. Отпред стоеше мъж с коса, вързана на лимоновожълта конска опашка. Още преди да го доближа, разбрах, че е сензор. Зрящите тук често си правеха прически или маникюр в цвят, съответстващ на тяхната аура — знак, напълно неразгадаем за останалите минувачи. Спрях се и го погледнах.

— Зает ли си?

— Зависи — отвърна той. — От квартала ли си?

— Не. Аз съм Бледата бродница, момичето на боса на I-4.

Още преди да съм го изрекла, мъжът извърна глава.

— Зает съм.

Повдигнах учудено вежди. Лицето му старателно изразяваше безразличие, докато повечето зрящи биха се разсипали от любезности при подобно представяне. Сръчах го настоятелно с духа си, при което той изскимтя.

— Какви номера правиш, по дяволите?

— Аз също съм заета, сензоре. — Сграбчих го за яката, държейки духа си достатъчно близо до неговата сънорама, за да го накарам да се чувства притеснен. — И нямам време за игрички.

— Не играя игрички. Ти вече не си момиче на Заклинателя. — Той се изхрачи. — Мълвата е, че сте се изпокарали, Бледа броднице.

— Нима? — опитах се да звуча невъзмутимо. — В такъв случай мълвата греша. Белият заклинател и аз сме в отлични отношения. А сега ще ми помогнеш ли, или наистина държиш да си намериш белята?

Очите му се присвиха преценяващо. Ирисите им бяха закрити от жълти контактни лещи.

— Хайде, изплюй камъчето — каза накрая.

— Търся бутика на Агата.

Той се дръпна, освобождавайки яката си от хватката ми.

— Намира се в „Стейбълс Маркет“, след шлюза. Попитай я за кървав диамант и тя ще ти обърне внимание. Нещо друго? — Той скръсти обилно татуираните си ръце. Основният мотив бяха скелети, обвинили мускулите му в мрежа от изрисувани кости.

— За момента не — отстъпих назад. — Благодаря за помощта.

Мъжът изсумтя и аз едва устоях на изкушението да го възнаградя с още един тласък на сбогуване.

Постъпката ми беше рискована. Ако бях попаднала на член на Парцалените кукли, нямаше да ми се размине току-така. Те бяха доминиращата банда тук, една от малкото, изобретили свои отличителни „униформи“: раирани спортни сака и гривни, изработени от кости на плъхове, както и боядисани коси. Името на техния неуловим бос, Вехтошаря, бе легенда из II-4, но малцина бяха онези, успели да го видят на живо.

Джаксън явно вече бе пуснал мълвата, че не работя за него. Опитваше се да разклати положението ми в синдиката, като по този начин ме принуди да се върна. Трябваше да се досетя, че няма да чака дълго.

Долових мириса на канала още преди да стигна до него. По тинестата, зеленикава повърхност на водата плаваха лодки с бордове, покрити от водорасли и олющена боя, и от всяка от тях по някой продавач приканваше минавачите: „Насам, насам! Връзки за обувки, по две лири дузината!“, „Пайове, моля, топли, още парят!“, „Ябълки, жълти и червени!“, „Печени кестени, пълна кесия само за лира!“.

Последният вик привлече вниманието ми. Лодката беше боядисана в наситено червено, с лилави и златни орнаменти. Вероятно красива навремето, сега тя бе доста овехтяла, а кърмата ѝ пъстрееше от антисционски графити. Кестените се печаха върху открита скара и коричката на всеки бе цепната на кръст, разкривайки вкусната вътрешност.

Когато приближих, продавачката ми се усмихна с кривите си зъби. Очите ѝ, надзъртащи изпод старото бомбе, се присвиваха от дима.

— Кесия кестени за теб, малка госпожице?

— Да, моля. Между другото търся бутика на Агата. Казаха ми, че се намирал някъде наблизо.

— Точно зад онзи ъгъл. До входа има сергия за салуп, ще я видиш отдалеч. — Тя напълни хартиения плик с кестени и ми го подаде. — Ето, заповядай.

Платих и тръгнах през пазара, попивайки забравената атмосфера на хора, тръгнали по своите дела. Тази енергична суматоха липсваше в Шеол I, където всеки глас бе шепот, а всяко движение — тихо и предпазливо. Нощта, когато плъзваха патрулите на НОБ, бе най-опасното време за зрящите, но тя бе също периодът, през който дарбите ни добиваха най-голяма сила, и затова неудържимо ни привличаше.

Витрината на бутика блестеше от фалшиви скъпоценни камъни. Отвън едно момиче продаваше салуп — дребничка ботаномантка с орхидеи в небесносинята си коса. Минах покрай нея и отворих вратата на магазина.

При влизането ми дрънна звънче, но собственичката — възрастна, кокалеста жена, загърната с дантелен шал, не вдигна глава да ме погледне. За да бъде в тон с аурата си, тя бе стигнала до крайност, използвайки флуоресцентното зелено — къса зелена прическа, зелен маникюр, зелен грим и зелено червило. Говорещ медиум.

— Какво мога да сторя за теб, миличка?

За един незрящ това бе глас на закоравяла пушачка, но аз знаех, че дрезгавината му е причинена от духовете, постоянно тормозещи гърлото ѝ.

— Търся кървав диамант — отвърнах, затваряйки вратата.

Тя ме огледа внимателно. Опитах се да си представя как щях да изглеждам, ако се бях боядисала в червено — цвета на моята аура.

— Ти трябва да си Бледата бродница — изграчи накрая. — Заповядай, очакват те.

Последвах я надолу по разнебитеното стълбище, скрито зад един въртящ се стелаж. Тя имаше упорита, раздираща кашлица, сякаш в трахеята ѝ бе заседнал къс сурово месо. Нямаше да мине много, преди да изгуби гласа си съвсем. Някои говорещи медиуми стигаха дотам да режат езиките си, за да попречат на духовете да ги използват.

— Наричай ме Агата — каза жената. — Това тук е убежището на II-4. Впрочем не е използвано от години. Ако има тревога, зрящите на Камдън просто се пръскат като пилци.

Влязохме в мазе, осветено от гола електрическа крушка. Лавиците по стените бяха натъпкани с евтини романчета и прашни украшения. Останалото пространство се заемаше от два матрака, застлани с шарени одеяла. Айви спеше върху единия от тях като торба от кожа и кости, облечена в мръсна бяла риза.

— Не я буди. — Агата приклепна и я поглади по главата. — Нека си почине, бедното агънце.

Други трима зрящи си поделяха втория матрак, всичките с вид на затворници от Шеол — унили погледи, хлътнали стомаси, помръкнали аури. Те поне имаха що-годе чисти дрехи. В средата седеше Нел.

— Е, все пак се измъкнахме от Тауър — каза тя. — Трябва да ни дадат медал за това.

— Как е кракът ти? — попитах. В Наказателната колония почти не бях разговаряла с нея.

— Само драскотина. Очаквах повече от Гвардията за извънредни ситуации. — Тя все пак примигна от болка, докосвайки раната си. — Познаваш тези двама пакостници, нали?

Единият от тях се оказа полиглотът, на когото веднъж бях помогнала в Шеол I — мургав и тъмноок, навлякъл блуза и дочен гащеризон. Другият оцелял беше Феликс — нервен на вид и твърде слаб за ръста си, с рошава черна коса и луничаво лице. Той бе изиграл ключова роля за доставяне на съобщенията по време на въстанието.

— Извинявай, така и не попитах за името ти — обърнах се към полиглота.

— Няма проблем — отговори той с лек, мелодичен глас. — Наричам се Джоузеф, но всички ми казват Джос.

— Ясно. — Огледах ъглите на мазето и усетих свиване в гърлото. — Някой друг успя ли да избяга?

— Не мисля.

— Хванахме нелегално такси от Уайтчапъл — обади се Феликс. — С нас имаше и още двама, но те са...

— Мъртви. — Агата допря кърпичка до устата си и се изкашля. Когато я отдръпна, по нея имаше петна кръв. — Момичето не можеше да приема храна. Момчето пък се хвърли в канала. Съжалявам, миличка.

Побиха ме студени тръпки.

— Момчето... — попитах — не е било няма, нали?

— Не, Майкъл се измъкна — отговори вместо нея Джос. — Побягна към Темза и оттогава никой не го е виждал.

Не беше редно да изпитвам облекчение — в крайна сметка друг зрящ се бе простил с живота, но мисълта, че Майкъл е могъл да пострада, ми причиняваше почти физическа болка.

— Случайно да си намерила още някого? — почеса се по врата Феликс.

— Още не. А и не знам къде да ги търся.

— Ти самата къде си се настанила?

— В стая под наем. По-добре да не знаете точното място. Тук в безопасност ли сте?

— В безопасност са — каза Агата, като потупа ръката на Айви. — Не се тревожи, Бледа броднице, няма да ги изпускам от очи.

Феликс ѝ хвърли колеблива усмивка.

— Засега тук ни устройва. Камдън изглежда спокойно място. А и навсякъде е по-добре от... там, където бяхме преди.

Коленичих край Айви, която продължаваше да не помръдва.

— Аз ѝ бях тарторка — каза Агата, като сне дантеления си шал и покри раменете ѝ. — Отначало помислих, че ми е избягала. Пратих всичките малки негодници да я търсят, но от нея нямаше и следа. Тогава разбрах, че трябва да са я прибрали.

— Сигурно страшно ти е липсвала — изгледах изпод вежди Агата. Тарторите прибираха клошари и ги обучаваха да просят и

крадат, като често им причиняваха жестоки увреждания, за да предизвикват повече жалост.

— Да — отвърна тя, без да издаде, че е доловила иронията. — Тази тук ми беше като родна дъщеря. — После се изправи и потърка кръста си. — Е, аз ще ви оставям, че горе ме чака работа.

Вратата щракна след нея и кашлицата ѝ отекна в стълбището. Феликс се пресегна и леко побутна спящата.

— Айви. Пейдж е тук.

Пробуждането отне известно време. Джос ѝ помогна да приседне, като я подпря с две възглавници. Тя изпъшка и притисна с длан ребрата си. Щом тъмните ѝ очи успяха да ме фокусират, се усмихна, показвайки дупка от избит зъб в устата си.

— Май отървах кожата.

— Агата каза, че не бива да се движиш — каза притеснено Джос.

— Нищо ми няма. Старата винаги е била голяма паника. Какво ще кажете да пратим покана на Тубан да ме посети на смъртния одър. Сигурна съм, че ще е доволен да се наслади на плодовете от своя труд.

Никой не се усмихна на шегата, толкова окаян беше видът ѝ.

— Значи Агата е твоя тарторка? — попитах.

— Да, но не е като другите. Аз ѝ вярвам. Прибра ме от улицата, когато умирах от глад. — Айви се загърна по-плътно с шала. — Тя ще ни скрие от Вехтошаря. Никога не го е харесвала.

— Защо трябва да се криете от него? — Приседнах на матрака до нея. — Той не е ли босът на вашата секция?

— Защото е зъл и жесток.

— Че кой бос не е?

— Повярвай ми, не ти трябва да имаш вземане-даване с него, а и той няма да се зарадва, ако узнае, че шайка бегълци се спотайват на територията му. Никой не знае как изглежда, но Агата го е виждала един или два пъти. Тя отговаря за скривалището отдавна, още отпреди аз да заработя за нея.

— Той няма ли си момиче? — обади се Нел.

— Не съм сигурна. — Айви докосна с ръка обръснатата си глава, поглеждайки встрани. — Тук всички са много потайни.

Трябваше да поразпитам Джаксън за този бос. Стига някога да се срещнех отново с него, разбира се.

— Защо тогава изобщо сте дошли тук? — попитах Нел.

— А къде другаде да отидем? — направи гримаса тя. — Нямаме пари за квартира, нито приятели, които да ни приютят.

— Виж, Пейдж — намеси се Феликс, — трябва да решим какво да правим, и то бързо. Сцион е наясно, че знаем прекалено много, и ще ни търси с всички средства.

— Вече пуснах призив за среща на Неестественото събрание. Съществуването на Рефаимите не бива да остава в тайна. Всеки зрящ в Лондон има право да знае какво ни причинява Архонтството.

— Ти си луда — промълви с треперещ глас Айви, извъръщайки се рязко към мен. — Да не мислиш, че Хектор ще се вслуша в призива ти? И че изобщо го е грижа?

— Струва си поне да опитаме.

— Имаме за доказателство клеймата си — изтъкна Феликс. — Своите истории. А и всички онези зрящи, които липсват.

— Те може да са още в Тауър — каза Нел. — Или да са мъртви. Дори да разкажем на всички, няма гаранция, че нещо ще се промени. Айви е права, от Хектор не може да се очаква подкрепа. Един мой приятел веднъж се опита да му докладва за убийство, а той нареди на главорезите си да го пребият до безсъзнание, задето го е обезпокоил.

— Щеше да е друго, ако можехме да им покажем жив Рефаим — вметна Джос. — Лордът няма ли да склони да ни помогне, Пейдж?

— Нямам представа — поклатих глава. — Не знам дори дали е жив.

— А и не бива да работим заедно с Рефаимите — смръщи се Айви. — Всички знаем що за стока са.

— Но той помогна на Лис — настоя Джос. — Видях го с очите си. Извади я от духовен шок.

— Сложете си го в рамка тогава — каза Нел, — но аз също отказвам да работя с тях. Да гният в ада дано всичките до един.

— Ами незрящите? — предложи Феликс. — Да привлечем тях на своя страна.

Нел изсумтя.

— Извинявай, ще ми обясниш ли защо кърчовците ще дават пукната пара какво се случва с нас?

— Ама и ти си една оптимистка!

— Да, ежеседмичните екзекуции наистина ме зареждат с оптимизъм. Както и да е, лондонските кърчовци ни превъзхождат

числено поне десет пъти, ако не и повече. Дори малка част от тях да ни подкрепят, останалите пак ще надделеят, тъй че блестящият ти план отива на кино.

Личеше си, че тримата са стояли доста време затворени в тясна стая.

— Идеята не е чак толкова лоша — казах. — Сцион винаги е учил своите жители да мразят ясновидството. Представете си как ще реагира обикновеният гражданин, ако разбере, че цитаделите всъщност се контролират от зрящи. Рефаимите имат по-силна дарба от нас, а вече два века ни въртят на пръста си. Но първо трябва да се фокусираме върху онези като нас, а не върху незрящите или Рефаимите. — Застанах до малкото прозорче, през което се виждаха преминаващите баржи със стоки. — Как биха реагирали вашите босове, ако ги помолите за помощ?

— Нека видим — присви очи Нел. — Моят първо ще ме пребие, а после, хм... вероятно ще ме изхвърли да прося насинена на улицата, понеже съм толкова изпечена лъжкиня.

— Кой ти е бос?

— Душманинът. Секция III-1.

— А, ясно. — Прозвището на този човек говореше само за себе си. — А останалите?

— Аз не съм бил в синдиката — призна Феликс.

— Нито пък аз — допълни Айви. — Просто клошарка.

— Джос? — обърнах се с въздишка.

— Също клошар, в секция II-3. Моят тартор няма да ни помогне. — Той обгърна коленете си с ръце. — Май ще се наложи да поостанем тук, а, Пейдж?

— Засега — казах. — Агата ще ви кара ли да работите за нея?

— Естествено — отвърна Айви. — Тя бездруго има двайсетина гърла за изхранване. Не можем просто да увиснем на гърба ѝ.

— Разбирам, но след всичко, което сте преживели... Ето, Нел например е отсъствала цели десет години. Ще ви трябва време да се адаптирате.

— Аз съм благодарна, че изобщо ни е приютила. — Нел облегна гръб на стената. — Малко разнообразие ще ми се отрази добре. Почти съм забравила какво е да работиш и да ти плащат. А какво ще кажеш за своя бос? Ти беше при Белия заклинател, нали?

— Ще повдигна въпроса пред него. — Погледнах към Айви, която чоплеше един мазол на дланта си. — Агата знае ли за колонията? — Тя поклати глава. — А какво ѝ обясни тогава?

— Че просто сме избягали от Тауър. — Главата ѝ продължаваше да се поклаща. — Аз... не можех да понеса да говоря за това. Искam единствено да го забравя.

— Нека си остане така. Истината е най-силното ни оръжие. Ще я поднесем за пръв път пред цялото Неестествено събрание, иначе ще си помислят, че е просто поредната страховита мълва.

— Пейдж, недей да говориш пред Събранието. — Очите ѝ се разшириха. — Ти не спомена, че ще трябва да се бием и да правим разкрития. Каза само, че ще ни върнеш у дома и толкоз. Искаме да останем в сянка. Така само ще се изложим на...

— Аз не искам да оставам в сянка. — Гласът на Джос бе тих, но твърд. — Искam справедливост.

Агата избра тъкмо този момент да се появи отново, понесла поднос с храна.

— Време е да си тръгваш, миличка — ми каза. — Айви се нуждае от почивка.

— Да, добре. — Изправих се от мястото си и хвърлих сетен поглед към четиримата ѝ питомци. — А вие се пазете.

— Чакай малко. — Феликс извади парче хартия и надраска върху него телефонен номер. — Това е в случай че ти потрябваме. На една от търговките на пазара е, но можеш да ѝ предадеш съобщение.

Пъхнах листчето в джоба си. Докато се качвах по изпитите стълби, тихо проклинах Агата. Що за идиотка би допуснала двама зрящи да умрат под носа ѝ? Вярно, изглеждаше добродушна, а и отговорността ѝ се бе стоварила неочаквано, но е могла да внимава повече. И все пак трябваше да съм доволна от малката си експедиция — поне бях открила четирима оцелели. Нахранени, настанени на безопасно място и разполагащи със закрилата на други зрящи.

Когато излязох от бутика, навън започваше да ръми ситен дъжд. Минах през покрития пазар, където под светлината на газови фенери бе изложен същински рог на изобилието от апетитна улична храна. Картонени купички, пълни с уханен грах с масло, картофени пюрета, някои бели и пухкави, а други с оттенък на розови или зеленикави подправки, наденички, цвъртящи в чугунени тигани. Когато преминах

покрай сергия с горещ шоколад, не успях да устоя. Той бе копринено сладък и божествен на вкус. С всяко нещо, което ядях или пиех, сякаш правех напук на Нашира.

Стомахът ми изкъркори от благодарност. Лис вероятно би дала едната си ръка, за да може да сръбне от това питие.

Нечие рамо се блъсна в моето, разплисквайки остатъка от чашата.

— Гледай къде ходиш.

Гласът бе груб и мъжки. Понечих да отвърна, но видът на раирани сака и костени гривни ме спря. Парцалените кукли. Това бе тяхна територия, не моя.

До изгрева оставаха още няколко часа. Напуснах осветения пазар и се насочих на юг, озъртайки се пътьом за някакъв превоз. Не ми отне дълго да стигна до границата на I Кохорта. Край една тъмна пресечка спрях и се облегнах на стената, за да погледна часовника си. Това беше изоставено свърталище на крънкачи, мръсно и смълчано, пълно с обгорели кофи за боклук, в които те палеха огньовете си. Като се замисля, не беше най-доброто място за почивка.

Шестото ми чувство реагира със закъснение. Усетих ги, когато почти се сблъсках с тях.

— Я виж ти кой бил тук. Моята стара приятелка, Бледата бродница.

Сърцето ми слезе в ботушите. Нямаше как да сбъркам този мазен глас. Това беше Хеймаркет Хектор.

ГРЪБ СТРИЙТ

Повелителят на подземния свят на сционската цитадела Лондон не беше приятна гледка от каквото и да било разстояние, но сега, когато лицето му се намираще едва на педя от моето, си припомних защо мракът му подхожда толкова добре. Крив, месест нос, гнили, изпочупени зъби и очи, нашарени от кървави капилляри — всичко това бе грейнало в противна усмивка. Изпод периферията на бомбето му се подаваше лъщяща от мас коса. Неговата пасмина — Влечугите — се струпаша около мен, образувайки плътен полукръг.

В дъното на групичката се мяркаше високият цилиндър на Гробаря, заклинателя на секция I-1. Неговата дясна ръка бе издълбана с толкова много имена, че белезите почти се сливаха един с друг. До него стоеше Лукавия, огромният телохранител на Хектор.

— Май доста си се отдалечила от къщи, а малката? — рече ласкаво Хектор.

— Това е секция I-4. Тук съм си у дома.

— Любезна, както винаги. — Той подаде на Лукавия фенера, който носеше. — Да знаеш, че ни липсваше, Броднице. Радваме се да те видим отново.

— Ще ми се и аз да можех да кажа същото.

— Времето, прекарано извън Лондон, не те е променило. Впрочем Белият заклинател не искаше да ни каже къде си.

— Ти не си ми господар. Не съм длъжна да ти докладвам.

— Да, но твоят бос е длъжен. — Нова мазна усмивка. — Разбирам, че двамата сте се поспречкали.

— Какво правите в I-4? — попитах вместо отговор.

— Дошли сме да си поприказваме с началството ти — отговори друг от компанията, по прякор Зъба. Върху левия му горен резец бе изрисувана миниатюрна карта таро, а той самият бе най-изкусният картомант, срещу когото някога бях играла. — Някой от бандата му си е позволил да свика среща на Неестественото събрание.

— Мислех, че е наше право да свикваме Събранието.

— Само когато аз съм в настроение — притисна пръст в гърлото ми Хектор. — А право да ти кажа, тъкмо сега никак не ми се занимава с досадни събрания. Представиш ли си какво щеше да стане, Броднице, ако отговарях на всички призови, които получавам в пощенската си кутия? Нямах да правя нищо друго, освен да слушам жалбите на своите по-мекушави колеги.

— Тези жалби може да са важни — отвърнах хладно. — Не е ли твоя работа да им откликваш?

— Не. Имам си кучета, които да се занимават със стадото. Моята работа е да строявам тях самите. Дребните проблеми на синдиката не ме засягат.

— Смяташ, че Сцион е дребен проблем? Или пък неговото намерение да ни смаже с новия Сензорен щит?

— Аха. — Хектор постави показалец върху устните ми. — Май открихме виновника. Ти си била, нали, Бледа броднице? Ти си призовавала за свикване на Събранието.

Думите му бяха посрещнати от бурен смях. Усетих как духът ми се надига, напира да изскочи навън.

— Смяташ, че можеш просто да ни подсвирнеш и ние ще дотичаме като някакви шибани кутрета? — хилеше се насреща ми Зъбът.

— Изглежда, че точно така смята. Колко самонадеяно от нейна страна. — Хектор се наведе по-близо и прошепна в ухото ми: — Белият заклинател ще усети моето недоволство, задето ти е позволил да бъдеш толкова дръзка, та да призовеш мен, Бледа броднице.

— Не се прави на крал, Хектор — казах, без да помръдвам. — Знаеш какво прави Лондон с кралете.

Още не го бях изрекла, когато етерът злокобно потрепна. Нощният въздух зад гърба ми се раздвижи и от стените се отдели полтъргайт.

— Това е Лондонското чудовище^[1] — промълви Хектор. — Друг стар приятел. Познаваш ли го? Бродил е из тези улици в края на осемнайсети век. Имал особена склонност да промушва млади дами.

Неясната форма в етера бе достатъчна, за да предизвика горчив вкус в устата и тръпки по бедрата ми. После обаче си спомних за медальона и у мен припламна кураж.

— Виждала съм и по-лошо. Това е някакво жалко подражание на Джак Изкормвача.

От гърлото на Кръглоглавия, говорещия медиум на Хектор, се изтръгна страховито ръмжене.

— Да пукнеш дано, кучко проклета — излая той. Полтъргаистът говореше чрез него.

Гробарят вдигна дълъг, кокалест пръст и духът неохотно се оттегли. Кръглоглавият изкашля още няколко цинични ругатни и накрая замлъкна.

— Някакви други евтини номера? — попитах.

— Нека аз ти покажа един.

Думите дойдоха от протежето на Хектор, Заешката устна. С няколко пръста по-висока от него, тя носеше дългата си червена коса, сплетена на плитка, а на бедрата ѝ висяха ножове.

Измамно меките ѝ кафяви очи се бяха вторачили в моите, а устните ѝ изглеждаха разтеглени в постоянна гримаса — резултат от извития белег, преминаващ през тях.

— Случайно съм научила един номер, който ще те накара да се усмихнеш, Бледа броднице. — Светлината на фенера се отрази от острието на дългия нож, опрян в ъгълчето на устата ми. Замръзнах неподвижно. Заешката устна бе само година или две по-възрастна от мен, но вече бе толкова жестока, колкото и Хектор.

— Една държанка трябва да има белези. — Палецът ѝ проследи извивката на скулата ми. — Откъде получи това? Одраска се, докато се гримираше ли? Ти си позор за синдиката. Нищожество. Повдига ми се от теб и твоите Седем Печата.

И тя се изплю на земята, което накара придружителите ѝ да избухнат в нов смях — всички с изключение на Гробаря, който никога не се смееше.

— Ако вече си свършила с представлението — казах, бършейки лице с ръкава си, — може би ще ми кажеш какво искаш всъщност.

— Искам да знам къде се губиш през последните шест месеца. Последният, който те е видял в Лондон, е Хектор.

— Нямаше ме.

— Знам, че те е нямало, никаквице, но къде беше?

— Не на ваша територия, ако това ви вълнува.

Заешката устна ме удари с юмрук в ребрата, достатъчно силно, за да ми изкара въздуха. Болка прониза всичките ми стари рани, карайки ме да се превия като прекършена вейка.

— Не се опитвай да си играеш с мен. Ако има играчка тук, това си ти. — Докато се мъчех да си поема дъх, тя отправи премерен ритник в коляното ми. Паднах на тротоара, а тя измъкна косата изпод шапката ми и я уви около ръката си. — Виж се само. И това ми било сънебродница.

— Обикновена шарлатанка — подхвърли един от останалите.

— Добре казано, господин Ловки пръсти. Тя май не е от най-кадърните, нали? Умее само да си върти опашката. — Заешката устна опря ножа в гърлото ми. — Казвай каква си ти всъщност? Какво прави Заклинателят с теб? Честта ни задължава да се отърваваме от шарлатаните, тъй че най-добре си отваряй проклетата уста и говори. Пак те питам: къде беше?

— Нямахте ме — повторих и тя ме зашлеви през лицето с такава сила, че главата ми изкъртя в стената.

— Говори, казах, или искаш освен шибана ирландка да станеш още и труп?

Преглътнах злостния отговор, който ми беше на езика. Дори зрящите копираха омразата на Сцион към ирландците. Хектор стоеше безучастно, поглеждайки златния джобен часовник, който винаги носеше. Нямахте начин да спечеля тази битка, не и с всички наранявания по себе си. Не исках Хектор да узнае колко много се е променил духът ми. За него аз все още бях просто един радар за съзнания, годен единствено за броене на сънорами.

— Като гледам, май няма да проговори — обади се Ловки пръсти. — Да й вземем поне портфейла, за да се почерпим.

— А също и това хубаво украшенице на врата й — добави едрата жена, стояща до него. — От какво е направено, Броднице?

— Обикновена пластмаса — сграбчих медальона с мръсните си пръсти. — От пазара на Портобело Роуд^[2].

— Лъжкия. Дай го насам.

Филигранният метал се впиваше в дланта ми. Той бе сублимиран срещу полтъргаисти, но надали щеше да ме опази от шайка лондонски гангстери.

— Ще я оставим да си задържи дрънкулката — обади се в този момент Хектор. — Макар че трябва да призная, че би изглеждала ослепително на изящната ти шия, Зурличке. — Докато останалите се кискаха, Повелителят протегна ръка към мен. — Портфейла.

— Нямам такъв.

— Не лъжи, скъпа, иначе ще трябва да накарам Тутманика да те претърси.

Очите ми се стрелнаха към въпросния мъж с неговите дебели пръсти и плешива, подобна на втасало тесто глава, в която проблясваха две черни, алчни очи. Тутманикът бе онзи, който вършеше действително мръсната работа на Хектор, включително убиване и изхвърляне на телата, ако ситуацията го налагаше. Бръкнах в джоба си и хвърлих в краката на Ловките пръсти последните си няколко монети.

— Можеш да смяташ, че с това си откупила живота си — каза Хектор. — Заешка устна, прибери ножа.

— Искаш просто да я пуснеш? — вторачи се червенокосата в него. — Та тя още не е проговорила.

— Нямаме полза да я осакатяваме. Белият заклинател не би искал да си играе с повредена кукла.

— Но кучката може да ни разкрие къде е била. Ти сам каза, че...

С рязко движение Хектор я зашлеви с опакото на ръката си. Един от пръстените му одра бузата ѝ и пусна кръв.

— Ти — просъска — не си ми господарка.

Заешката устна стисна зъби, изгледа ме злостно, после сведе очи.

— Моля за прошка.

— Имаш я.

Останалите от бандата се спогледаха, но единствено Зъбът се усмихваше. Всички те имаха малки белези по лицата. Хектор ми кимна едва забележимо с глава, прегърна Заешката устна през кръста и я поведе. Вече не виждах изражението ѝ, но гърбът ѝ беше напрегнат.

— Шефе — обади се Зъбът. — Не забравяме ли нещо?

— А, да — махна с ръка Хектор. — Относно онази игра на карти, Броднице. Ако пак чуя за нея, ще се простиш с живота.

Лукавия се отдели от останалите. Преди да успее да се приведа, юмрукът му се стовари върху скулата ми. Последва нов удар в стомаха и още един. Пред очите ми се завъртяха искри. Земята се надигна и срещна дланите ми. Ако противникът ми беше по-дребен на ръст, щях

поне да опитам да отвърна, но в случая разярях ли го допълнително, можеше просто да ме убие — а аз се бях борила твърде дълго да оцелея, за да го допусна.

— Парцал — процеди той, като ме ритна няколко пъти за изпроводяк. После ме заплю и последва господаря си, поклащайки се като куче. От отдалечаващата се компания се разнесе смях.

Лицето ми бе изтръпнало от болка, а дъхът преминаваше със свирене през гърлото ми. Гадни копелета. Зъбът жадуваше за отмъщение още откакто бе загубил последната ни игра на таро, макар че да насъска Лукавия по мен едва ли се броеше за честен двубой. Толкова безумно тъпо беше да се пролива кръв заради една игра, но това бе типично за хората на Хектор. Те бяха превърнали целия синдикат в обикновен набор от пионки.

С мъка се изправих на колене. Сега вече наистина бях клошарка. Извадих от джоба си телефона, даден от Ник, и набрах един номер. След две позвънявания вдигна куриер.

— Секция I-4.

— Търся Белия заклинател — отвърнах.

— Изчакайте така.

Изминаха три минути, преди отсреща да се разнесе лаенето на Джаксън:

— Пак ли си ти, Дидиън? Вижте, нещастници проклети, нямам нито време, нито средства всеки път да ловя вашите избягали...

— Аз съм.

Гласът ми обикновено предизвикваше у него пристъпи на многословие, но този път настъпи дълга, напрегната тишина.

— Виж, Хектор току-що ме спипа на улицата. Каза, че идвал да си поприказва с теб. Повел е цялата банда на Влечугите.

— Какво искат? — попита сухо той.

— Аз призовах за среща на Неестественото събрание — отвърнах със същия лаконичен тон. — Явно не му се е понравилось.

— Да не си си изгубила ума? Хектор да свика Неестественото събрание? Та той не го е правил през всичките години, откакто е Повелител. — В слушалката се чу как крачи из стаята. — Значи те идват насам? Към Севън Дайълс?

— Така мисля.

— В такъв случай предполагам, че ще трябва да ги посрещна подобаващо. — Пауза. — Ранена ли си?

— Малко ме поочукаха — избърсах кръвта от устните си.

— Къде си? Да ти изпратя ли такси?

— Нищо ми няма.

— Бих искал да те видя отново при нас. Вече бях принуден да уведомя най-близките секции, че си решила да напуснеш.

— Да, известно ми е.

— Тогава върни се, скъпа, и нека обсъдим нещата.

— Не, Джаксън. — Думите сами се отрониха от езика ми. — Още не съм готова. И не знам дали някога ще бъда готова.

Този път тишината беше много, много по-дълга.

— Разбирам — каза той накрая. — Е, аз очаквам твоята готовност. Междувременно може би ще трябва да започна да ти търся замяна. Всеотдайността на Надин например е обнадеждаваща. Не всички имат време да отдъхват в луксозни квартири, оставяйки босовете си да разчистват техните проблеми.

От слушалката се разнесе сигнал „свободно“. Измъкнах сим картата и я пуснах в канала.

Значи Джаксън обмисляше да постави на моето място Надин, Смълчаната камбана. Пъхнах телефона в джоба си и се насочих с пулсираща глава към края на пресечката. Ник бе отседнал на Гръб Стрийт, където се произвеждаха апокрифните брошури. Трябваше да отида там. Да поговоря с него. Това бе по-добре, отколкото да прекарам поредната нощ сама, в очакване червените туники да ме измъкнат от леглото. Спрях една рикша и поръчах да ме откара в секция I-5.

* * *

Нямаше да има среща на Неестественото събрание. Твърде оптимистично бе от моя страна да се надявам, че Хектор ще я свика, но една малка част от мен бе очаквала поне да прояви достатъчно любопитство, за да ме изслуша.

Трябваше да намеря друг начин да разпространя вестта за Рефаимите. Не можех да тръгна по улицата и да викам за тях, защото

просто щяха да ме вземат за побъркана. Не можех и да им се опълча сама, не и докато имаха зад гърба си цялата военна мощ на Сцион. Самото могъщество на врага бе стряскащо. Нямах ли синдиката на своя страна, нямах нищо.

Дъждът се лееше като из ведро, когато рикшата спря в началото на улицата. Обещах на водача, че ще се върна да му платя, вдигнах шалчето над устата си и минах под сводестата арка.

Още от края на XX век Гръб Стрийт бе дом на просветените бохеми от зрящия подземен свят. Това бе по-скоро квартал, отколкото единична улица, размирно ядро в сърцето на секция I-5. Архитектурата бе ексцентрична смесица от георгиански, тюдорски и съвременен стил — павирани улици, криви фундаменти и килнати стени, примесени с неон, стомана и стъкло. Имаше само един скромен предавателен екран, а магазините продаваха всичко, което един човек на словото може да желае — плътна хартия за писане, смътно проблясващи редове от мастилници, стари колекционерски томове, чиито корици се разтваряха като врати към други светове, и украсени като бижута писалки.

Имаше поне пет или шест кафенета, от които се носеше изкусителен аромат, както и самотна закусвалня, вече отворена за посетители. Отдалеч личеше, че тук е домът на повечето библиоманти и психोगрафи в цитаделата, които живееха в плесенясалите си мансарди, в компанията единствено на кафето, книгите и своите музи. През откrehнатата врата на едно антикварно магазинче се носеше викторианска музика.

От главната улица във всички посоки се разклоняваха къси пресечки, всяка водеща към малък, ограден вътрешен двор. Влязох в един от тях, където се помещаваше стара странноприемница. Усетих вътре сънорамата на Ник и леко я побутнах.

След няколко секунди от таванския прозорец се показва разтревоженото му лице. Изчаках край уличната лампа, докато слезе при мен.

— Какво има? Какво се е случило?

— Хектор — казах вместо обяснение.

По челото му пробяга сянка.

— Имаш късмет, че си жива. — Той ме целуна по косата. — Хайде, влизай по-бързо.

— Трябва да платя за рикшата.

— Аз ще го направя. Върви.

Влязох в антрето и изтръсках мокрото си палто. Щом се върна, Ник ме преведе през салон със запалена камина. Пред нея седеше едър мъж с лула в уста и четеше книга. Беше към шейсетгодишен, с жълтеникаво лице и акуратно подрязана прошарена брада, обрамчила челюстта под големия му нос.

— Привет, Алфред — поздрави го Ник.

Мъжът подскочи с такава сила, че столът под него изпука.

— А, здравей, стари приятелю — каза, щом се окопити. Акцентът му прозвуча някак прекомерно изискано, сякаш бе роден в дните на монархията.

— Изглеждаш ми леко напрегнат днес.

— Има нещо такова. Минти е по петите ми, нали разбираш.

— Значи си ме взел за Минти? — усмихна се Ник. — Поласкан съм. Знаеш ли, напоследък работиш твърде много. Защо не си вземеш почивка, да се махнеш от Гръб Стрийт за някой и друг ден.

— Как да стане? Преди всичко твоят бос ще получи припадък. Той обича да съм на разположение по всяко време за неговите спешни литературни потребности. Не че го заслужава, разбира се — все още ми дължи един проклет ръкопис. — Мъжът поправи с възлест пръст пенснето на носа си и щом ме видя, веждите му подскочиха нагоре. — А коя е прелестната млада дама, която тайно вмъкваш тук?

— Това е Пейдж, Алфред. Момичето на Джаксън.

Другият ме изгледа над лъскавите лещи.

— Мили боже. Бледата бродница. Приятно ми е да се запознаем.

— Алфред е психоиздирвач — поясни ми Ник. — Единственият в Лондон. Той откри Джаксън като писател.

— Бързам да добавя, че „психо“ е съкратено от „психограф“. Повечето ми клиенти, видите ли, са пишещи медиуми. — Мъжът целуна опакото на мръсната ми ръка. — Чувал съм много за теб от твоя бос, но той така и не благоволи да ни запознае.

— Той рядко благоволява каквото и да било.

— О, но той е мозъкът на организацията! Не се занимава с дреболии. — Алфред пусна ръката ми. — Ако позволиш да отбележа, мила моя, изглеждаш така, сякаш си била на война.

— Хектор.

— А, да. Нашият Повелител не е сред най-миролюбивите. Никога няма да проумея защо ние, зрящите, с такава страст се сражаваме един с друг, а не правим нищо, за да сразим Великия инквизитор.

Огледах отпуснатото му лице. Ако наистина бе открил Джаксън като писател, този мъж бе поне отчасти отговорен за публикуването на „За същината на неестествеността“ — брошурата, обърнала зрящ срещу зрящ и породила ужасните разриви, разделящи нашата общност.

— Да, наистина е странно — казах.

— Е, Ник. — Алфред скръсти ръце на корема си и обърна към него своите стоманеносиви очи, под които висяха подути торбички кожа. — Разкажи на стареца за последните сционски скандали. Какви коварни нови експерименти се задават? Скоро ли ще започнат да кълцат зрящите на кайма?

— Боя се, че няма нищо толкова пикантно. Повечето медици са заети да тестват прототипа на новия Сензорен щит за СциОРИ.

— Да, мога да си представя. Надявам се, че твоята Даница няма неприятности около него?

— Тя е зряща от шести разред — каза Ник. — Щитът засега не я лови.

— Засега — кимна Алфред.

Бях сигурна, че Даница не се е запознавала на живо с този човек — тя не беше от най-общителните. Вероятно Джаксън му бе разказал всичко за нас, включително и имената ни. Зачудих се дали Даница се е явила на работа веднага след спасяването ни и се почувствах гузна, давайки си сметка, че нямам представа. Тя служеше в СциОРИ на половин работен ден и можех да се обзаложа, че дори не е закъсняла за смяна.

— Във всички случаи щитът няма да е готов за масова употреба преди Ноемврийския празник — допълни Ник.

— Но той вече е инсталиран в Архонтството, драги. Скоро ще го поставят и на стадиона. Помни ми думата, церемонията по посрещането на френския Инквизитор ще е особено пищна.

— Да, ще се отбележи с поне петдесет обесвания. — Ник ме поведе към стълбището. — Извинявай, Алфред, но трябва да дам на Пейдж малко обезболяващи. Успех в криенето от Минти.

— Хм, не се безпокой. „Съдбата, виждайки, че не може да дари глупците с мъдрост, ги е дарила с късмет.“

— Шекспир?

— Монтен. — Психоиздирвачът цъкна с език и отново насочи вниманието си към книгата. — Сбогом, невежи приятелю.

В стълбището цареше сумрак, а стъпалата скърцаха под краката ни, докато се изкачвахме към таванския етаж. Тук килимите бяха протъркани, а мазилката на стените — с мътнокафяв цвят.

— Алфред познава Джаксън много отдавна — каза Ник, докато отключваше вратата. — Той е забележителен човек, вероятно най-талантливият библиомант в цитаделата. Петдесет и седем годишен е, но работи по осемнайсет часа на ден. Твърди, че само ако разгърне един ръкопис, веднага усеща дали ще се продава.

— И никога не бърка?

— Доколкото знам, не. Затова е и единственият психоиздирвач. Изтикал е цялата си конкуренция.

— А какво върши за Джакс?

— Различни неща, включително и му посредничи пред издателство „Духовен клуб“. Само от „За същината на неестествеността“ припечели малко състояние.

Оставих това без коментар.

Ник запали лампата. Стаята беше невзрачна, обзаведена само с пукната мивка с огледало над нея и едно легло с вехти завивки. Изглеждаше сякаш не е почиствана от години. Наоколо бяха разхвърляни някои от личните му вещи.

— Ти ли наемаш това място? — попитах.

— Да. Не е много луксозно, но понякога просто имам нужда да бъда край други зрящи, без да броим Джакс. Наречи го ваканционна квартира. — Той напои една хавлиена кърпа с гореща вода и ми я подаде. — Разкажи ми сега за Хектор.

— Беше тръгнал да търси Джаксън.

— Защо?

— Заради призива за среща на Неестественото събрание — започнах да попивам разкървавените си устни. — Искаше да разбере кой го е изпратил. Разбра, че съм аз, а после неговият бияч, Лукавия, ме подреди така.

— Ще ми се да можех да кажа, че съм учуден — намръщи се Ник. — Значи няма да има среща?

— Не.

— Но те въпреки всичко продължиха към Джаксън?

— Обадих му се да го предупредя. Той ме покани да отида при него, но аз отказах.

— И не се разгневи за постъпката ти?

— Не толкова, колкото очаквах. — Погледнах кърпата, изцапана с кръв и мръсотия от лицето ми. — Но ме заплаши да назначи на моето място Надин.

— Той отдавна я готви за това, — Погледнах неразбиращо и Ник въздъхна. — Надин се натиска да те измести още откакто ти изчезна. Двата често разговаряха насаме и той я пращаше да върши доста от твоята работа — да събира наеми, на търговете „Джудитиън“, ей такива неща. Това ще престане, ако се върнеш, но Надин няма да бъде доволна.

— Но защо е избрал нея? Зийк или Дани са по-подходящи, те поне са фурии.

— Неведоми са пътищата на Джаксън Хол — разпери ръце той. — Както и да е, всичко може да си дойде по местата, освен ако ти твърдо не му заявиш, че любимата му сънебродница никога вече няма да работи за него. Наистина ли искаш да напуснеш?

— Не. Да. Не знам. — Седнах безпомощно на леглото. — Не мога да забравя думите, които ми каза. Че ще направи живота ми ад, ако някога го напусна.

— Не се и съмнявам, че ще го стори. Тогава всички пътища ще ти бъдат отрязани, а ще се нуждаеш от средства. Имай предвид, че банковите сметки на всички сционски служители се наблюдават. Ако продължа да тегля пари за наема ти, ще започнат да задават въпроси. А Джакс може да е всякакъв, но поне плаща добре.

— Да, плаща на мен да изнудвам Дидиън и да продавам фалшиви картини на черния пазар. Плаща на Надин да свири на цигулката си, а на Зийк да му служи като лабораторна мишка. И какъв, по дяволите, е смисълът?

— Той е престъпен бос. Това му е работата. Това е твоята работа.

— Всичко е заради Хектор — устремих очи към тавана. — Ако той се махне, някой друг би могъл да оглави синдиката и да ни

обедини.

— Не е толкова просто. Необходимо е както Повелителят, така и неговата дясна ръка да изчезнат, за да се свикат нови избори. Ако Хектор умре, Заешката устна ще стане Повелителка, а тя с нищо не е по-добра от него. При това той едва е прехвърлил четирийсетте и тъкмо е в силата си. Ще мине още дълго, преди да се отпрати към етера.

— Може просто да бъде отстранен.

— Дори най-закоравелите гангстери биха осъдили един преврат — каза тихо Ник, извързвайки рязко глава.

— Само защото Хектор ги подкрепя в злодействата им.

— Значи наистина предлагаш някой да го организира?

— Да имаш по-добри идеи?

— Виж, дори да успеем, Неестественото събрание пак няма да се вдигне срещу Сцион. Повечето от босовете са се докопали до своите позиции чрез подлост и изнудване, а не чрез храброст. Хектор е само симптом на проблема. — Той наля малко салуп от един термос. — Ето вземи, изглеждаш премръзнала.

Поех чашата от ръката му. Ник седна на леглото до мен и отпи от своята, взирайки се към двора навън.

— Откакто се върнахме, имам видения — промълви след малко. — Вероятно не е нищо сериозно, но...

— Какви по-точно?

— Водна дъска — отвърна той така, сякаш тя още бе пред очите му. — В стая с бели стени и под, застлан със сини плочки. И преди съм получавал видения, но това ми се стори по-особено. Над дъската е окачен стенен часовник, с резбовани листа и цветя около циферблата. Щом удари полунощ, от него изскача малка метална птичка и пее стара песничка от моето детство.

Пулсът ми прескочи. Дарбата на оракулите е най-вече да изпращат образи, но понякога се случва и сами да ги получават от етера. За Ник те бяха безкраен източник на страх и догадки.

— Виждал ли си подобен часовник преди?

— Да, майка ми имаше такъв. Часовник с кукувичка.

Рядко се случваше Ник да говори за семейството си. Приседнах по-близо до него.

— И смяташ, че това е послание за теб или за някой друг?

— Песничката е доста личен спомен. — Всеки път, щом ме погледнеш, сенките върху лицето му сякаш се съгъстяваха. — Имам видения още от шестгодишен, но и досега не съм се научил да ги тълкувам. Дори ако посланието не е за мен, те рано или късно ще разкрият какъв съм. Всички обичаме да се мислим за смели, но в крайна сметка сме просто човешки същества. Хората си чупят костите, мъчейки се да станат от водната дъска.

— Ник, престани. Не могат да те изтезават.

— Могат да правят каквото си поискат. — Клепачите му се притвориха. — През всичките години, откакто работя за Сцион, съм спасил трийсет и четирима зрящи от бесилото и двама от НитроМилост. Това осмисля живота ми, съхранява разсъдъка ми. Зрящите се нуждаят от вътрешни хора, иначе няма кой да се бори за тях.

Винаги му се бях възхищавала заради това. Джаксън мразеше факта, че неговият оракул е на сционска служба — искаше го изцяло отдаден на бандата, — но договорката им бе Ник да запази дневната си работа, а той от своя страна охотно споделяше заплатата си с нас.

— Но за теб, *sotnos* — бяха следващите му думи, — за теб още не е късно да се махнеш. Не можем да те прехвърлим отвъд Атлантика, но винаги има начини да се добереш до континента.

— Там е също толкова опасно, колкото и тук. А и какво ще правя? Ще се показвам в някой цирк?

— Говоря сериозно, Пейдж. Ти си способна да се грижиш за себе си, а и френският ти е добър. Поне ще се измъкнеш от тази каша. А може да се върнеш и в Ирландия. Никой няма да те търси чак там.

— Да, Ирландия — изсмях се сухо. — Инквизиторите открай време си падат по този край.

— Добре тогава, нека не е в Ирландия, но иди някъде.

— Където и да отида, ще ме последват.

— Кой, Сцион?

— Не. Рефаимите. Нашира няма да се откаже толкова лесно. Само за петима от бегълците знаем със сигурност, че са оцелели, а от тях единствено аз разполагам с достатъчно влияние, за да направя някаква промяна.

— Значи оставаме?

— Да. Оставаме и променяме света.

Лицето му се изкриви в усмивка, но тя бе измъчена и уморена. Не можех да го виня. Перспективата да се изправиш срещу Сцион не беше от най-окуражаващите.

— Ще прескоча до закусвалнята — каза той. — Искаш ли нещо за хапване?

— Изненадай ме.

— Добре. Само не се показвай на прозореца.

Той наметна палтото си и излезе, а аз дръпнах тежките завеси.

Въстанието в Шеол I можеше да послужи за пример. С подходящата мотивация и в подходящия момент дори най-потиснатите и пречупени хора можеха да се изправят и да отстоят правата си.

Престъпните босове на Лондон не бяха пречупени. Именно доктрината и жестокостта на Сцион им бе дала възможност да се издигнат. Те се чувстваха комфортно в своя подмолен свят, разполагайки с широка мрежа от куриери, джебчий и разбойници, които да вършат мръсната им работа. Те трябваше по някакъв начин да бъдат убедени, че свалянето на Сцион ще им донесе по-добър живот — но докато Хеймаркет Хектор бе жив, подопечните му щяха да си останат лениви и корумпирани.

Отидох до мивката и измих плюнката, залепнала за косата ми. Ник смяташе, че не бива да се стига до убийства, но гледката на подутата ми, насинена буза в огледалото ме караше да се замисля. Хектор бе симптомът на болестите в синдиката: алчност, насилие и най-лошата от всички — апатията.

Убийството не беше чак толкова тежко престъпление за хора, сигурни в задгробния живот. Самият Хектор се бе отървявал от не един или двама зрящи и независимо колко брутално го бе правил, никой не се впечатляваше. Но да убиеш самия лидер на синдиката... Това щеше да се възприеме доста по-различно. Човек можеше да затрива крънкачи или членове на други банди, но не и да тръгва срещу своя бос или срещу Повелителя. Това бе неписаният закон на синдиката.

Дали не можех да поговоря със Заешката устна? Не бе изключено далеч от погледа на Хектор тя да се държи по-различно. Но това бе горе-долу толкова вероятно, колкото и той самият доброволно да предаде короната си на някой по-достоеен.

Притискайки влажния компрес до лицето си, се върнах обратно на леглото. Изглежда, няхах друг избор, освен отново да заема мястото

си до боса на I-4. За да обърна синдиката срещу Сцион, трябваше да бъде близо до Неестественото събрание — достатъчно близо, за да се ползвам с респект и да съм в течение на дейността му. Но освен ако Лордът не се появеше, нямаш никакво доказателство за съществуването на Рефаимите. Разполагах само със собствените си думи, за да убедя останалите. Подръпнах за сетен път златната нишка.

Ти имаше нужда от мен, за да започна това — помислих си. — А сега аз имам нужда от теб, за да го довърша.

Никакъв отговор. Само все същата гробна тишина.

[1] Лондонското чудовище (The London Monster) — прозвище на предполагаем нападател на жени в Лондон между 1788 и 1790 г. (различен от Джак Изкормвача). — Б.пр. ↑

[2] Известен уличен пазар в западен Лондон. — Б.пр. ↑

5 УИЙВЪР

Не след дълго Ник излезе за работа. Стаята в странноприемницата остана изцяло на мое разположение, а и не ми се връщаше в квартирата в I-4. Починах няколко часа, но ми беше самотно без него. Привечер излязох да си потърся нещо за ядене. Вратите на повечето магазинчета бяха открити, от някои се носеше тиха музика. Подминах зрящ просяк, увит от глава до пети в мръсни одеяла. С приближаването на зимата авгурите и гадателите бяха първите, които се озоваваха на улицата, борейки се за оцеляване.

Дали родителите на Лис бяха още живи? Дали зъзнеха навън на студа, предлагайки пасианси на минувачите, или след изчезването на дъщеря си се бяха върнали в родната Шотландия? И в двата случая те никога нямаше да узнаят нейната съдба. Нямаше да имат шанс да се изправят лице в лице с убиеца ѝ, Гомейса Саргас. В същия този момент той може би беше в Архонтството да обсъжда мерките около залавянето ни.

Така гледаме ние на вашия свят, Пейдж Махони — ми беше казал той. — Като на кутия с молци, чакаща само да бъде изгорена.

Странно бе усещането да се озова отново в I-5, финансовия център на Сцион, където бях живяла от деветгодишна.

Дълго преди Джаксън Хол да се появи в живота ми, бях прекарвала свободното си време, бродейки из зелените пространства, притиснати между небостъргачите, мъчейки се да не забелязвам дарбата, която вече избуяваше у мен. Баща ми не ме спираше. Стига да имах у себе си телефон, можех да скитам колкото пожела. Когато стигнах края на улицата, отляво се появи кафене. Осветената му витрина едва мержелееше през гъстата мъгла. Видях табелата над вратата и се заковах на място. ПРИ БОБИН, пишеше там.

Баща ми беше човек на навика. След работа обичаше да се наслади на чаша кафе и винаги идваше на това място. На няколко пъти дори ме бе вземал със себе си.

Струваше си да опитам. Вече никога не можех да го доближа открито, но трябваше да се уверя, че е жив. След всичко, което бях видяла, всичко, което бях научила за своя свят, исках да видя едно лице от преди. Лицето на бащата, когото винаги бях обичала, но никога не бях разбирала.

Както обикновено, заведението бе претъпкано, а във въздуха се носеше гъстият мирис на кафе. Към мен се устремиха погледи — погледи на зрящи, преценяващи червената ми аура, но явно никой от тях не ме позна. Зрящите от Гръб Стрийт винаги бяха смятали себе си за стоящи над политиките на синдиката. Едно слабо момиче с насинено лице не представляваше непосредствена заплаха, дори ако беше някакъв вид скачачка. Все пак си избрах място в най-тъмния възможен ъгъл, зад един параван, чувствайки се като разсъблечена. Не биваше да съм навън. Трябваше да стоя зад заключени врати и спуснати завеси.

Щом се уверих, че вече не ми обръщат внимание, си поръчах евтина супа с малкото пари, оставени от Ник. Внимавах да използвам английски акцент и да държа очите си наведени. Супата беше приготвена с ечемик и градински грах, изсипани в издълбана питка. Започнах да се храня бавно, наслаждавайки се на всяка хапка.

Повечето хора в заведението четяха, макар никой да не ползваше електронни таблетки. Те държаха в ръце викториански томове, апокрифни издания и булевардни романчета. Хвърлих поглед към най-близкия посетител, който беше библиомант. Зад разтворения вестник той прелистваше износено копие на първия анонимен сборник с поезия на Дидиън Уейт, озаглавен „Любов от пръв поглед, или трепетите на един провидец“. Или поне Дидиън обичаше да си мисли, че е анонимен. Всъщност всички знаехме кой е авторът на мрачната колекция от стихове, защото всяка една от героините носеше името на покойната му съпруга. Джаксън с нетърпение очакваше деня, когато щеше да му хрумне да пише еротика.

Мисълта ме накара да се усмихна и точно в този момент звънчето над вратата дрънна, отвличайки вниманието ми от книгата. Сънорамата на новодошлия ми беше позната.

Мъжът държеше чадър, който окачи на лакътя си, докато бършеше крака в изтривалката. После мина покрай моята маса и отиде да се нареди на опашката за кафе.

За последните шест месеца косата на баща ми се бе прошарила със сиво, а две леки бръчки се спускаха покрай устата му. Изглеждаше поостарял, но не личеше да има белези от изтезания. Заля ме вълна от облекчение. Зрящият сервитьор го попита за поръчката.

— Черно кафе — отвърна той с по-незабележим акцент от обичайното. — И чаша вода. Благодаря.

Костваше ми огромно усилие на волята да остана неподвижна.

Баща ми седна на маса до прозореца. Аз продължих да се крия и да го наблюдавам през остъклената дървена преграда на сепарето си. Сега, виждайки го в профил, забелязах червената подутина на шията му, толкова малка, че приличаше на драскотина от бръснене. Неволно спуснах ръка към кръста си — там носех същия белег, получен от стреличката с флукс в нощта на ареста ми.

Звънчето прозвуча отново и на прага се появи незряща жена. Щом забеляза баща ми, се упъти към него, смъквайки пътьом палтото от раменете си. Беше дребна и пълна, с матова кожа, светли очи и вързана на опашка черна коса. Седна срещу него и склучи ръце върху масата. На всеки от пръстите ѝ проблясваше тънък сребърен пръстен.

Нещо във вида ѝ ме накара да смръщя вежди. После тя поклати отрицателно глава и баща ми сякаш изгуби контрол над себе си. Оброни чело, а раменете му се разтърсиха. Тя се протегна и сложи ръка върху неговата, която бе свита в юмрук.

Съсредоточих се да довърша супата, която сега едва преглъщах през свитото си гърло. Някой пусна монета в музикалния автомат и той засвири „Джава джайв“. Гледах подир баща си, който улови жената под ръка и излезе навън в мрака.

— Какво си се умислила, миличка?

Обърнах се сепнато по посока на гласа и видях пред себе си отпуснатото лице на Алфред, психоиздирвача.

— Алфред! — възкликнах с изненада.

— Да, същият трагичен шут. Чувам, че бил твърде стар, за да досажда на прекрасни дами по заведенията, но, изглежда, никога няма да се отучи. — Той ме огледа изпитателно. — Изглеждаш твърде унила като за събота вечер. Според дългогодишния ми опит това значи, че не си изпила достатъчно кафета.

— Не съм пила нито едно.

— Мили боже! Ти явно не принадлежиш към литературните кръгове.

— Добър вечер, Алфред — махна му с ръка сервитьорът. Същото направиха и някои от клиентите. — Не си се отбивал скоро насам.

— Привет, привет — повдигна с усмивка шапката си Алфред. — Да, боя се, че неведоми сили ме гонеха по петите. Дори трябваше да се преструвам, че имам истинска работа, опазили ме музите от това!

Разнесоха се радушни смехове и зрящите отново се върнаха към своите питиета. Алфред постави ръка върху облегалката на стола срещу мен.

— Може ли?

— Разбира се.

— Много си мила. Непоносимо е по цял ден да бъдеш заобиколен само от писатели. Ужасна пасмина са, уверявам те. И тъй, какво да ти поръчам? Cafe au lait? Miel? Bombon? Vienna?^[1] Или може би Dirty chai^[2]? Аз самият обичам да си посрбвам от него.

— Просто салуп.

— Наистина? — Той постави разочаровано шапката си на масата. — Е, щом настояваш. Келнер! Да поръчаме от уханните зърна, носещи просветление!

Беше очевидно защо този човек така добре се разбира с Джаксън. И двамата бяха напълно чалнати. Келнерът дойде едва ли не тичешком да вземе поръчката. Щом се отдалечи, аз прочистих гърло.

— Чувам, че работиш в „Духовен клуб“?

— Работя в сградата, да, но не съм техен служител. Просто им показвам определени творби и те понякога ги купуват.

— Доста нелегални творби, както разбирам.

Той се изкиска.

— Да, властите надали биха ги одобрили. Впрочем твоят бос споделя литературните ми вкусове. Неговата теория за седемте разреда на ясновидството остава сред шедъворите на зрящия свят.

Това беше спорен въпрос.

— Как изобщо го откри? — попитах.

— Всъщност стана обратното. Той ми изпрати ръкописа на „За същината на неестествеността“, когато беше около твоята възраст. Същински феномен, ако изобщо се е раждал такъв, и доста обсебващ при това. И до днес изпада в ярост, ако поема нов клиент от района на

I-4. — Той поклати глава. — Безспорно притежава талант и е надарен със свирепо въображение, но не мога да разбера защо толкова се впряга за дреболии.

Келнерът донесе кафето му, гъсто като кал, и го наля в чашата.

— Естествено, знаех, че публикуването на подобна брошура носи своите рискове — продължи Алфред, — но аз винаги съм бил хазартен тип.

— И все пак си я изтеглил от печат — възразих. — След гангстерските войни.

— Просто символичен жест. А и вече беше твърде късно. Тя се издаваше в пиратски тиражи от всеки глупак, притежаващ принтер, оттук чак до Хароу^[3], и оставяше своя отпечатък върху съзнанията на зрящите. Литературата е най-мощното ни оръжие, единственото, върху което Сцион така и не успя да наложи пълен контрол. Има цензура, разбира се, затова ние, хората на словото, трябва много да внимаваме с подривните творби. Промениш ли една дума или дори буква не където трябва, и цялата история отива по дяволите. Рискован бизнес е това.

Разбърках малко розова вода в салупа си.

— Значи не би публикувал отново нещо подобно?

— О, за бога, не ме изкушавай. Откакто спряхме изданието, съм стигнал до просешка тояга. Брошурата си процъфтява, а бедният ѝ откривател живее в мизерия в своята мансарда. — Той свали пенснето си и потърка очи. — Е, все пак получавам приличен дял и от други книжлета, като например от „Трепетите“ на господин Уейт, които, вярвам ще се съгласиш, не са съвсем за изхвърляне.

— Нито пък са подривна литература.

— Именно. Всъщност нищо, написано от зрящите, не е, като изключим брошурата на Джаксън. Просто попадат в забранен жанр. — Той кимна към една жена на съседната маса, забила поглед в скута си. — Не е ли чудесно как думите и хартията могат да ни увлекат така? Свидетели сме на истинско чудо, миличка.

Жената беше библиомант и държеше скрита под масата книга. Очите ѝ бяха приковани в страниците, игнорирайки всичко, ставащо извън тях. Тя не просто четеше. Тя попиваше. Вярваше на онова, което би изглеждало лудост, ако го чуеш отвън на улицата.

Предавателният екран над щанда примигна в бяло и всички глави се обърнаха към него. Сервитьорът се пресегна и изключи лампите,

тъй че екранът остана единственият източник на светлина. Върху него се появиха два реда, изписани с едри черни букви.

ПРЕКЪСВАМЕ РЕДОВНАТА ПРОГРАМА.
ОЧАКВАМЕ ПРЯКО ВКЛЮЧВАНЕ С ИЗЯВЛЕНИЕ НА
ВЕЛИКИЯ ИНКВИЗИТОР.

— Само това липсваше — изпъшка Алфред.

Започна инструментално изпълнение на химна, озаглавен „Закотвени за теб, о, Сцион“, който ме бяха карали да пея всяка сутрин в училище. С отзвучаването на последните акорди надписът изчезна и на негово място се появи образът на Франк Уийвър.

Лицето на кукловода, взиращо се надолу към нас. В заведението се възцари тишина. Великият инквизитор рядко можеше да се види извън Архонтството.

Възрастта му бе трудна за определяне. Беше поне на петдесет, ако не и повече. Имаше издължено лице, обрамчено от напомадени бакенбарди. Стоманеносивата коса бе прилепнала към темето му. Скарлет Бърниш притежаваше изразителна емоционалност; устните ѝ бяха способни да смекчат и най-ужасната новина. Уийвър, с коравата си бяла яка закопчана под брадичката, представляваше нейна диаметрална противоположност.

— *Граждани на цитаделата, говори вашият Инквизитор. —* Какофония от гърлени гласове отекваше от всеки високоговорител на улицата. — *Тази вечер се явява пред вас в сционската цитадела Лондон, твърдината на естествения ред, за да ви поднесе тревожни новини. Току-що получих вест от Главния военачалник, че поне осем неестествени бегълци са на свобода в цитаделата. —* Той вдигна кърпичка от черна коприна и попи слюнката от брадичката си. — *Поради обстоятелства извън контрола на Архонтството през изминалата нощ те са се измъкнали от Тауър и са изчезнали в неизвестно направление, преди Гвардията за извънредни ситуации да успее да ги задържи. Лицата, отговорни за случая, ще понесат съответните наказания.*

Макар Уийвър да се смяташе за същество от плът и кръв, никаква емоция не докосваше чертите му. Вторачих се в екрана,

едновременно запленила и отблъсната от тази говореща кукла. Той лъжеше за момента на бягството. Вероятно им бяха трябвали няколко дни, за да съгласуват какви действия да предприемат.

— *Тези неестествени са извършили някои от най-ужасните престъпления, за които съм чувал през всичките си години в Архонтството. Сигурно е, че ако допуснем да останат на свобода, ще извършат нови подобни злодейства. Затова, граждани на Лондон, аз ви призовавам да съдействате за тяхното залавяне. Ако подозирате в неестественост свой съсед, познат или дори самите себе си, незабавно съобщете в най-близкия пост за бдителност. На предалите се ще бъде оказано снизхождение.*

Всички чувства и мисли се изпариха от мен. Остана само неудържимото желание да побягна, което пулсираше в кръвта ми, напрягаше всеки вцепенен мускул.

— *Към момента разполагаме с имената само на петима от тези престъпници. Гражданите ще получат допълнителна информация веднага след като останалите бъдат идентифицирани. От този момент до залавянето на бегълците в сционската цитадела се обявява червена тревога. Моля, разгледайте внимателно техните фотографии. Отправлям благодарности към всички онези, които спомагат за опазване на естествения ред. Както всеки път, така и сега ние ще съумеем да се очистим от заразата. Няма по-безопасно място от Сцион.*

И той изчезна от екрана.

Последвалата серия от снимки бе съпроводена единствено от механичен глас, изброяващ имената и извършените престъпления. Първото лице беше на Феликс Самюъл Кумбс. Второто — на Елеанор Нахид. Третото — на Майкъл Рен. Четвъртото бе обозначено само с „Айви“, без фамилно име. Тя носеше старата си прическа, боядисана в яркосин цвят, а изображението ѝ се появи на сив фон вместо белия, типичен за официалната база данни на гражданите на Сцион.

А петата снимка — на най-търсения престъпник, на обществен враг номер едно — бе моята.

Алфред реагира на секундата. Не изчака да чуе за моите престъпления, нито да сравни лицето ми с това на момичето от екрана. Само грабна палтата ни, улови ме под ръка и ме поведе към вратата.

Докато тя се затвори зад нас, всички в заведението вече говореха оживено.

— В този квартал има зрящи, които ще те продадат на Архонтството, без да им мигне окото. — Алфред ме теглеше подире си, говорейки почти без да мърда устни. — Крънкачи, просяци и други подобни. Твоето арестуване може да им купи живот. Джаксън ще знае къде да те скрие — добави повече на себе си, отколкото на мен. — Въпросът обаче е как да се добереш до секция I-4.

— Аз не искам...

Щях да кажа „да ходя в Севън Дайълс“, но се спрях. Какво друго можех да сторя? Сцион щеше да ме залови за броени часове, ако не разполагах със закрилата на своя бос. Джаксън бе единственото ми спасение.

— Мога да опитам да стигна по покривите — предложих.

— Не, не. Никога няма да си простя, ако те хванат.

Във всичко това се усещаше ръката на Нашира. Потискайки вулкана от гняв у себе си, се закопчах догоре и зарових лице в яката си. Алфред се пресегна да ме загърне със своето палто и аз, нямайки друг избор, освен да му се доверя, му позволих.

— Дръж си лицето наведено. На Гръб Стрийт няма камери, но напуснем ли я веднъж, веднага ще те забележат.

Той разтвори чадъра си. Вървахме бързо, но без да даваме признаци на припряност.

— Кого криеш там, Алфред? — попита възрастна авгурка, дремеща край един вход.

— Просто една позната, пазя я от дъжда. — Той ме загърна поплътно под палтото си. — Виж, сега малко бързам, но утре сутрин с удоволствие ще те почерпя чаша чай. — И без да дочака отговор, продължи с толкова едри крачки, че едва успявах да го следвам.

Промъкнахме се под арката, напуснахме Гръб Стрийт и навлязохме в улиците на I-5. Нощният въздух беше студен, но въпреки това навсякъде край нас цареше суматоха. Гражданите на Лондон се изсипваха на тълпи от жилищните сгради и кислородните барове, за да се съберат край предавателните екрани. Нямаше нужда да проверявам аурите, за да разбере кои са зрящи — достатъчно бе да зърна ужаса в очите им. Тълпата се стичаше към Лодърдейл Тауър, където върху предавателния екран на I-5 вървеше повторение на извънредното

съобщение. Лицето на Франк Уийвър хвърляше отблясъци на фона на нощното небе.

— Уийвър! Уийвър! — носеха се викове около нас, гласове, пропити с жажда за кръв. — УИЙВЪР! УИЙВЪР!

Твърде много сънорами. Всеки един от тези хора ме притискаше до задушаване — техните емоции, тяхната възбуда, ярките огньове на преминаващите аури. Зрящ. Незрящ. Зрящ. Същинска супернова от невидими цветове. Щом в масата от човешки тела се отвори пролука, Алфред ме дръпна от улицата в един безистен, където с мъка възвърнах контрола върху шестото си чувство. Той бръкна в джоба си, извади носна кърпичка и попи потното си чело.

Далеч от множеството, над мен се спусна странно спокойствие. Малко по малко успях да изключа етера. Трябваше единствено да се фокусирам върху собственото си тяло — плиткото, учестено дишане, разтуптяното си сърце.

Извакахме основната тълпа да поотмине, преди да тръгнем отново. Алфред стисна ръката ми и пристъпи обратно на тротоара.

— Ще те отведа до края на секцията. Оттам можеш и сама да стигнеш до Севън Дайълс.

— Не бива да го правиш.

— А какво ще ми препоръчаш, да те оставя тук в I-5? И да си навлека гнева на Джаксън? — Той изцъка с език. — Никога не бих зарязал неговата бродница в беда.

Придържахме се към задните улички, доколкото беше възможно, встрани от навалищата. Постепенно ускоряхме крачка — Архонтството скоро щеше да престане да повтаря емисията и тогава, откъснати от магичното въздействие на предавателните екрани, гражданите щяха да се впуснат из цялата цитадела да ловят предателите. Бях чувала дори за случаи на саморазправа при обявяване на червена тревога.

Докато стигнем границата между I-4 и I-5, Алфред вече пуфтеше като локомотив. Бях толкова нетърпелива да я прекося, че не долових чуждата аура, докато не стана твърде късно и един Жандарм не се изпречи пред мен.

В стомаха ми се заби юмрук, запращайки ме срещу стената. Когато успях да разгледам нападателя си, ме заля вълна от горещ

страх. Той вдигна висящия на рамото му автомат и го насочи в главата ми.

— Неестествена. Ставай. Ставай веднага! — Без да правя резки движения, се изправих на крака. — На място! — кресна Жандармът на Алфред, който не беше помръднал. — Ръцете горе!

— Моля за извинение, но мисля, че е станала някаква грешка. — Лицето на Алфред бе почервенияло, но усмивката му изглеждаше напълно невинна. — Ние просто отивахме да видим посланието на Инквизитор Уийвър...

— Горе ръцете, казах.

— Добре, добре — вдигна ръце Алфред. — Но мога ли да попитам какво нередно сме сторили, освен че, изглежда, сме се заблудили?

Жандармът го игнорира. Очите му, проблясващи изпод визьора на каската, се стрелнаха към мен. Очи на зрящ. Замръзнах неподвижно.

— Скачачка — прошепна той.

В изражението му нямаше алчност. Не приличаше на стражите в метрото, които ме бяха арестували — възбудени от плячката, предвкушаващи наградата, която ще вземат за червената аура.

— На колене — излая той. — На колене, престъпнице! — Изпълних заповедта. — Ти също! — Алфред с мъка се отпусна върху плочника. — А сега сложете ръцете зад тила.

И двамата се подчинихме. Жандармът отстъпи крачка назад, но червената точка на лазерния му прицел продължаваше да играе върху челото ми. Насилих се да погледна в дулото. Само едно дръпване на спусъка ме делеше от етера.

— Това няма да ти помогне да се скриеш. — Той дръпна шапката ми, откривайки бледорусата ми коса. — Отиваш право при Инквизитор Уийвър, убийце.

Не посмях да отвърна нищо. Той може би познаваше стражите, които бях убила. Нищо чудно дори да е бил сред онези, открили втория, с изпържения мозък, лигавец се и молец час по-скоро да умре. Удовлетворен от мълчанието ми, Жандармът посегна към радиостанцията си. Погледнах към Алфред. За моя изненада той ми намигна така, сякаш всеки ден се случваше да го арестуват.

— А дали не бих могъл да те изкуша с това? — каза, като извади от джоба си златна чаша с големината на юмрук и му я показва, повдигайки вежди. — Ти си киатомант^[4], нали?

— Тук 521 — произнесе Жандармът, без да му обръща внимание. — Искам незабавно подкрепление в секция I–5, подсекция 12, Сафрън Стрийт изток. Заподозрян номер 1 е задържан. Повтарям. Пейдж Махони е задържана.

— Ти също си неестествен, гадателю — казах. — Нуждаеш се от нума и говоренето по радиостанцията с нищо няма да го промени.

Дулото на автомата се вдигна отново.

— Затваряй си устата, преди да съм вкарал куршум в нея.

— Още колко остава, докато те унищожат? Кое ще бъде според теб — НитроМилост или въжето?

— *Тук 515. Задръжте заподозряната до нашето идване.*

— Млък или ще ти счупя краката. Знаем, че умееш да тичаш. — Жандармът свали белезниците от колана си. — Протегни си ръцете напред, да не счупя и тях.

Алфред преглътна. Жандармът улови двете ми китки с една ръка.

— Подкупите няма да ти помогнат — каза на Алфред. — Ако заведе тази тук на Уийвър, ще мога да си купя каквото пожела.

Зрителното ми поле потрепери. Кръвта не просто прокапа, а шурна от носа на Жандарма. Щом той посегна да я спре, пускайки белезниците, аз тласнах духа си в тялото му.

Сънорамата, която открих, бе стая, пълна с шкафове и картотеки, обляна в рязка, бяла светлина. Това бе чист, педантичен човек, подреждащ всяка мисъл или спомен в стерилна кутия. Така му бе по-лесно да отдели онова, което вършеше в службата, от самоличността си на ясновидец. Имаше и цветове, но не много — те бяха разредени, измити от омразата към самия себе си. В мрака отстрани се спотайваха страховете му под формата на фантоми в плутонната област: смътни фигури на други зрящи, притихнали злостно в сенките.

Затова бях доволна, че успях да я превзема.

Начаса усетих промяната в тялото си. Новото ми сърце биеше в забързано стакато. Погледнах надолу и видях собствения си труп. Пейдж Махони лежеше сгърчена на земята, смъртно бледа, а Алфред я разтърсваше с двете си ръце.

— Недей, миличка — повтаряше. — Не си отивай. Кажи нещо.

Вторачих се като вцепенена. Това бях аз.

И аз бях...

Пръстите ми сграбчиха радиостанцията. Стори ми се тежка като гира, но успях да я поднеса до устата си.

— Тук 521. — Гласът ми излизаше с леко заваляне. — Заподозряната избяга. Насочва се към I-6.

Едва различих отговора. Сребърната ми нишка се обтягаше, мъчейки се да ме изкара от приемника. Неговите очи отказваха да гледат, отхвърляха чуждото съзнание зад себе си. Аз бях паразит, пиявица в сънорамата му.

Излетях обратно в тялото си и присядайки рязко, едва не забих чело в лицето на Алфред. Гърлото ми беше блокирало и едва когато той ме потупа по гърба, успях, потна и разтреперана, да си поема дъх.

— Мили боже, Пейдж, добре ли си?

— Нищо ми няма — изпъсках.

И това не беше лъжа. Главата ме болеше сякаш сграбчена от нечия ръка, но болката беше поносима.

Жандармът лежеше в безсъзнание, а от ушите, носа, очите и устата му се стичаше кръв. Извадих пистолета от кобура му и го насочих към него.

— Не го убивай — рече Алфред. — Все пак е зрящ, бедният, макар и предател.

— Няма, бъди спокоен. — Слепоочията ми пулсираха. Гледката на окървавеното лице беше ужасяваща. — Алфред, не бива да казваш на никого за това, което се случи. Дори и на Джаксън.

— Естествено. Разбирам.

Съмнявах се, че разбира.

Изритах радиостанцията встрани от безжизнената ръка на Жандарма и я строших с тока на ботуша си. После приклеках и поставих два пръста върху шията му. От гърдите ми се изтръгна въздишка на облекчение, когато усетих лекото пулсиране над червената яка.

— Вече сме близо до Севън Дайълс — казах. — Оттук ще продължа сама.

— Далеч съм от мисълта да противореча на някой, способен да кара гражданите да кървят. — Алфред се насили да се усмихне, но

беше видимо потресен. — Възползвай се от мъглата, миличка, и се движи бързо.

Той остави Жандарма да лежи и се шмугна в близката пресечка, закрил лице с чадъра. Аз тръгнах в обратна посока.

Придържах се към задните улички, озъртайки се за възможност да се кача на покривите. Слях се с голяма тълпа, насочваща се надолу по Грандуей, и се отделих от нея при метростанция „Холбърн“. Всички синини и натъртвания ме боляха от мразовития вятър, но си позволих да поспра едва когато се озовах на бетонната площадка край Стъккли Стрийт, където още като седемнайсетгодишна Ник ме бе учил да се бия и катеря. Тук имаше контейнери за смет, парапети и ниски стени в изобилие, а сградите бяха порутени и изоставени. Охлузвайки голите си длани, изтиках един контейнер през улицата и се покатерих на него, за да се уловя за водосточната тръба. По нея достигнах стрехата и се придърпах върху плоския покрив. Мускулите на раменете ми протестираха неистово. Те бяха свити на топка, изгубили някогашната си еластичност.

Докато стигна своята територия, бях цялата схваната и плувнала в пот. Видях първо стълба с циферблатите да изплува от мъглата, облян в червеникава светлина. Когато най-сетне се озовах пред вратата на квартирата, задумах с всички сили по нея.

— Джаксън!

В прозорците нямаше светлина. Не влезех ли вътре, нямаше къде другаде да отида. Бях сигурна, че долавям нечия сънорама.

Озърнах се през рамо, но не видях никакви зрящи. Севън Дайълс сякаш бе опустял — дори в кислородния бар отсреща не се забелязваха клиенти. Но откъм площад „Пикадили“, където бе разположен огромният предавателен екран на I-4, продължаваше да кънти гласът на Франк Уийвър.

Дали Джаксън не го правеше, за да си отмъсти? Та аз все още бях неговото момиче, неговата сънебродница. Не можеше просто да ме остави навън да умра.

Или пък можеше?

Усетих, че ме обзема паника. Студът сковаваше лицето, ръцете, мозъка ми, бях като замаяна от него. После вратата се отвори и отвътре ме обля светлина.

- [1] Кафе с мляко; кафе с мляко, канела и мед; кафе с подсладено кондензирано мляко (фр.). — Б.пр. ↑
- [2] Кафе с мляко и чаен концентрат. — Б.пр. ↑
- [3] Североизточно предградие на Лондон. — Б.пр. ↑
- [4] Киатомантия — изкуство на гадаене с помощта на чаши. — Б.пр. ↑

6 СЕВЪН ДАЙЪЛС

Докато прекосявах прага на старата бърлога, краката едва не ми изневериха. Чифт силни ръце ме подхванаха, помогнаха ми да изкача стълбището и ме настаниха в едно кресло. Носът ми течеше, ушите ми звъняха, а в бузите си усещах бодящо парене. Едва когато кръвта започна да се връща в главата ми, вдигнах очи, за да погледна своя спасител.

— Цялата си посиняла — каза Даница.

Опитах да се засмея, но се получи нещо, наподобяващо кашлица.

— Не е смешно. Вероятно имаш хипотермия.

— Извинявай — казах.

— Не виждам защо се извиняваш. Ти си тази с хипотермията, не аз.

— Вярно — залових се да разкопчавам ботушите си с вкочанени пръсти. — Благодаря, че ме пусна да вляза.

Ако не се броеше нощната лампа върху един шкаф, стаята бе напълно тъмна — всички завеси спуснати, всички светлини угасени, — но затова пък възхитително топла. Вероятно някой най-сетне бе поправил парното котле.

— Къде са другите? — попитах.

— Навън да те търсят. Надин е видяла извънредната емисия, докато се е връщала от „Джудитиън“.

— И Джаксън ли е с тях?

— Аха.

Значи може би все пак го беше грижа за мен. Той рядко се включваше в подобни операции (аз съм ваш главатар, прекрасна моя, не момче за поръчки), но ето че сега се бе хвърлил да ме спасява. Даница приседна на една табуретка до креслото и придърпа добре познатия ми апарат.

— Ето — подаде ми кислородната маска и отвори вентила на бутилката. — Вдъхни няколко пъти. Аурата ти е в плачевно състояние.

Долепих маската до лицето си и вдишах дълбоко. „Най-силният ти стимул е страхът“, ми бе казал Лордът. Лордът, който знаеше за броденето на духа повече от всеки друг.

— Как е главата ти? — попитах.

— Имам сътресение. — Тя се обърна към светлината и аз видях цепнатата кожа над окото ѝ, захваната с редица от тънки шевове.

— Добре ли се чувстваш?

— Толкова добре, колкото може да се чувства някой с лека мозъчна травма. Ник ме закърпи.

— Но вече ходиш на работа?

— О, да. Още от първия ден, след като се прибрахме. Иначе щях да предизвикам подозрения.

— И раната не ти пречи?

— Гледам да не ѝ обръщам внимание.

Поех още глътка кислород от маската. Не се съмнявах, че дори и с мозъчно сътресение Даница Панич е по-кадърен инженер от повечето си сционски колеги.

— Ще отида да загася на стълбището. Джакс заръча да сме пониски от тревата. — Тя се изправи. — Не включвай нищо тук.

Щом вратата се затвори зад нея, етерът начаса потрепна, замъглявайки зрението ми. Питер Клас, любимият източник на вдъхновение на Елайза, се появи, излъчвайки горчив укор.

— Здравей, Питер — подхвърлих.

Той отплава да се цупи в един ъгъл. Ако имаше нещо, което да мрази, то бе хората да изчезват за месеци наред, без да му дават обяснение.

Даница се върна и надникна запъхтяно от площадката.

— Ще бъда горе в мансардата — каза. — Можеш да ми допиеш кафето, ако искаш.

Топлината най-сетне започна да прониква в мен. Оглеждах познатата обстановка, отпивайки от изветрялото кафе. В огледалото отсреща зърнах около устните си сивкаво петно. Върховете на пръстите ми имаха същия мъртвешки оттенък.

Въздухът бе изпълнен със стари, напластени миризми — на тютюн, боя, терпентин, колофон, смазка. Бях прекарала по-голямата част от чиракуването си тук, край една от тези маси. Ровех се в историята на лондонските духове, изучавах „За същината на

неестествеността“, сортирах изрезки от вестници, следях черния пазар, съставях списъци на зрящите, регистрирани в I-4.

Отдолу се чу щракване на ключалка и сърцето подскочи в гърдите ми. По стълбата затрополяха подметки и вратата се отвори със замах. Надин Арнет застана на прага и се вторачи в мен с увиснала челюст. От последната ни среща насам бе отрязала правата си коса така, че сега тя едва покриваше ушите ѝ.

— Хубава работа! — каза. — Значи аз тичам из целия град да те търся, а ти седиш тук и си сръбваш кафе. — Тя захвърли палтото си върху облегалката на един стол. — Къде беше, Махони?

— На Гръб Стрийт.

— И защо не се отби да ни видиш? Или поне не ни изпрати бележка?

Отговорът ми беше спестен от ново хлопване на външната врата. След секунда в стаята нахълта Зийк.

— Няма и следа от нея — съобщи задъхано той. — Ако се свържеш с Елайза, можем всички да отидем в...

— Не е нужно да ходим никъде.

— Моля?

Надин посочи към мен. Щом ме видя, Зийк се втурна право към мен и ме стисна в прегръдките си. Отвърнах му със същото, макар че жестът ми дойде като изненада. Помежду ни никога не бе съществувала особена близост.

— Пейдж, така се притеснихме! Къде се губиш? Сама ли дойде?

— Бях при Ник — погледнах първо към него, после към Надин. — Много благодаря и на двама ви. Задето сте излезли да ме търсите.

— Нямахме особен избор. — Надин смъкна циповете на ботушите си. Едното ѝ рамо бе покрито от рана с дебела коричка, заобиколена от мораво петно. — Джакс не спира да мрънка за теб, откакто сме се върнали от Оксфорд. „Къде ми е бродницата? Няма ли някой да я открие? Ти ще го направиш, Надин. Ти ще я намериш. Върви още сега.“ Имаш късмет, че ми плаща, иначе да те бях пратила по дяволите.

— Хайде, престани — измърмори Зийк. — И ти беше не помалко разтревожена от нас.

Тя изу ботушите си, без да го удостои с отговор. Погледнах към вратата зад тях.

— Къде са останалите?

— Джаксън нареди всеки да те търси поотделно — отвърна Зийк.
— Между другото, Надин, не трябваше ли да заключим долу?

— Не е нужно, те ей сега ще се появят. — Надин надзърна между завесите. — Вие лягайте да поспите, аз ще остана да наблюдавам.

— Аз ще го направя — предложих.

— Ти по-добре подремни. Имаш вид сякаш всеки момент ще паднеш.

Не помръднах от креслото. Топлината в стаята ме унасяше, но трябваше да остана нащрек. Не бе изключено да ми се наложи да бягам още тази вечер.

Зийк приседна на ръба на вграденото си легло — Джаксън предпочиташе да го нарича така, макар че всъщност приличаше повече на шкаф в стената — и започна да си събува обувките.

— Ник на работа ли е? — попита.

— Би трябвало вече да се е върнал на Гръб Стрийт.

— По-рано му звъннах, но не отговори. — Той замълча за секунда. — Смяташ ли, че може да го подозират?

— Не, освен ако сам не се е издал с нещо.

После настъпи тишина. Зийк легна по гръб върху завивките и се загледа в снимките и плакатите, които бе налепил в своята ниша. Повечето изобразяваха музиканти от свободния свят; имаше само една на него и Надин, седнали в някакъв бар, с ярки дрехи и усмивки на лицата. Никакви роднини, никакви приятели от дома. Надин стоеше край прозореца със затъкнат в колана пистолет.

Включих малкия телевизор в ъгъла. Джаксън мразеше ние да го гледаме, но сам обичаше да е в час със сционските новини. Екранът беше разделен на две — отляво се виждаше Скарлет Бърниш в своето студио, а отдясно — дребничка репортерка пред главната порта на Тауър, с развято от вятъра червено палто.

— ... Гвардията за извънредни ситуации твърди, че затворниците са успели да избягат, възползвайки се от неестествените способности на Феликс Кумбс, които той упражнил върху един от по-младите и неопитни стражи.

— Можем само да си представим — намеси се Бърниш — какво кошмарно изживяване е било това. Но сега ще прекъснем репортажа, за да поговорим за най-нашумялото име от престъпната група —

Пейдж Ева Махони, ирландска имигрантка, произхождаща от Инквизиторска област Пейл^[1]. — Мястото бе нагледно обозначено върху картата. — Махони е обвинена в убийство, държавна измяна, подривна дейност и съпротива при опит за арест. Преди всичко ще се обърнем за мнение към видната сционска парапсихоложка, доктор Мюриъл Рой, специалист в областта на мозъчната неестественост. Доктор Рой, имаме ли основания да подозираме, че Пейдж Махони е била същинският вдъхновител на бягството? Знаем, че тя е живяла със своя баща, доктор Махони, почти две десетилетия, без той дори да заподозре за състоянието ѝ. Това не говори ли за една изключителна манипулативна способност?

— Напълно сте права — и като дългогодишен ръководител на доктор Махони мога само да подчертая, че неестествеността на дъщеря му дойде като шок колкото за нас, толкова и за него самия...

Излъчиха кратко видео, на което се виждаше как баща ми излиза от жилището си на Голдън Лейн, закривайки лице с таблета си. Пръстите ми се впиха в страничните облегалки на креслото. Говорейки за него, Бърниш използваше рожденото му име, като произнасяше сричките с озадачено повдигане на вежди: Колин О'Матуна. При напускането на Ирландия той официално го бе сменил с английското Колин Махони, както и моето средно име от Ийфа на Ева, но Бърниш явно не я беше грижа за подобни дребни юридически детайли. Чрез разкриването на това име тя белязваше баща ми като пришълец, като чужд.

Усетих парене в очите.

Баща ми винаги се бе отнасял сдържано с мен. Нощта преди арестуването ми бе първият случай от много месеци, в който той показва известна нежност, предложи да ми направи закуска и се обърна към мен с детския ми прякор. По-рано в кафенето го бях видяла да трепери, да стиска ръцете на жената, с която разговаряше. Но за да не бъде обвинен, че е предоставил убежище на неестествен — престъпление, което можеше да го отведе на ешафода, — той трябваше публично да се отрече от дъщеря си. Да отрече, че е забелязвал онази част от мен, която още от дете определяше цялото ми съществуване.

Дали ме мразеше заради онова, което представлявах, или мразеше Сцион, задето ни бе довел дотук?

Леглото бе отделено от останалата стая с прозрачна завеса. Вляво от мен имаше голям прозорец с дървени кепенци, от който се откриваше изглед към красив вътрешен двор. Отвъд завесата стоеше висок шкаф, в който бяха подредени магичен фенер^[2], машина за бял шум^[3] и преносим, тапициран в кожа грамофон. Все помощни средства, чиято цел бе да ме доведат в състояние, подходящо за отделяне на духа. До вратата имаше етажерка, натъпкана с крадени сувенири и кашони с горивото на една сънебродница — обезболяващи, приспивателни, адреналин.

С пробуждането шестото ми чувство потрепна. Бях в старата си стая, с нейните пурпурни стени и таван, изрисуван с безброй звезди. Джаксън Хол седеше в креслото и ме наблюдаваше през завесата.

— Тъй, тъй — произнесе той с лице, полускрито в сенките. — Слънцето изгрява в червено и блудната дъщеря се завръща.

Беше загърнат в домашния си брокатен халат. Когато не отговорих, ъгълчето на устата му трепна в усмивка.

— Винаги съм харесвал тази стая. Тиха. Уединена. Подходящо място за моята бродница. Разбирам, че Алфред те е довел обратно.

— Донякъде.

— Прозорлив мъж. Знае къде ти е мястото.

— Не съм толкова сигурна.

Известно време се изучавахме мълчаливо един друг. Дадох си сметка, че никога не съм се вглеждала отблизо в Джаксън. Белият заклинател. Босът на секция I-4. Човекът, направил ме своя единствена наследница, осигурил ми респекта на зрящи, три или четири пъти по-възрастни от мен. Човекът, приел ме в своя дом и дал ми закрила от всевиждащото око на Сцион.

— Отдавна е време да си поговорим откровено, Пейдж. — Той кръстоса крак връз крак. — Знам, че имаме своите различия. Понякога забравям, че ти вече си почти на двайсет, опиянена от сладката амброзия на независимостта. Когато аз бях на твоите години, единственият ми приятел на света беше Алфред. Нямах никакъв господар, наставник, нито близък, с когото да поприказвам. Доста

необичайна ситуация, като се има предвид, че навлязох в живота под строгата опека на една тарторка.

Отдръпнах разделящата ни завеса.

— Бил си клошар?

— О, да. Удивително, нали? Обесиха родителите ми, когато бях само на четири. Вероятно са били загубенци, инак не биха се оставили да ги хванат. Така се озовах сам в цитаделата, без пукната пара. Не можех да си позволя хубави дрехи, нито фини ястия, прелест моя. Моята тарторка ме караше да крада от незрящите. Тя работеше с още двама съдружници и заедно контролираха сюрия от осемнайсет окаяни хлапета. Всеки грош, който припечелвах, ми биваше отнеман, а в замяна ми подхвърляха по някоя огризка за храна. Постоянно мечтаех да постъпя в Университета, да стана учен мъж — велик и мъдър ясновидец, но единственото, което си докарвах, бяха подигравки. Повтаряха ми, скъпа Пейдж, че щом досега не съм стъпвал в училище, няма и да стъпя, докато още мога да задигам портфейли и часовници от зрящите. Училището струваше пари, а и аз бях неестествен. Презрян парий. Но когато станах на дванайсет, започнах да изпитвам странен сърбеж. Дълбоко под кожата, където не можех да го достигна.

Той неволно посегна с пръсти към ръката си сякаш още го усещаше. Неслучайно винаги носеше дълги ръкави. Бях виждала белезите му и преди — дълги, бели ивици, проточващи се от сгъвките на лактите чак до китките.

— Чесах се, докато не започнах да кървя, а ноктите ми не се изпочупиха. Раздрах не само ръцете, но и лицето, краката, гърдите си. Тарторката ме изхвърли навън да прося — реши, че раните ми ще предизвикат съчувствие, и се оказа права. Никога не бях изкарвал толкова пари, колкото по време на сърбежа.

— Това е отвратително — казах.

— Това е Лондон, скъпа. — Той постави длан върху коляното си. — Аз растях, станах четиринайсетгодишен момък, а нищо не се променяше, освен че извършвах все по-опасни престъпления за къшей хляб и глътка вода. Но вътрешно горях от треска — треска за независимост, за мъст — и за етера. Макар да бях зрящ и да имах аура, същността на моята дарба още не ми се бе разкрила. Смятах, че ако я проумея, ще мога поне да изкарвам собствени пари и да ги харча. Да

гледам на ръка или да редя пасианси като крънкарите на Ковънт Гардън. По онова време дори те ми се подиграваха.

Джаксън говореше с усмивка, но аз не се смеех.

— Един ден всичко това ми дойде в повече. Като порцеланова кукла, изпусната на пода, аз се строших. Беше зима и бях премръзнал до кости. Седях свит на улицата в П-6, полуобезумял и дерящ ръцете си. Нямаше жива душа, към която да се обърна за помощ — нито зряща, нито незряща. — Гласът му звучеше напевно сякаш разказваше приказка за лека нощ. — Малко оставаше да се разкрещя на целия свят, че съм ясновидец, да моля Жандармите от ДОБ да ме отведат в Тауър, в лудницата или в който и да било друг ад на земята. И тогава една жена коленичи до мен и прошепна в ухото ми: „Издълбай име, мило дете, отдавна мъртво име.“ И с тези думи изчезна.

— Коя беше тя?

— Някоя, на която съм безкрайно задължен, прекрасна моя. — Бледите му очи бяха зареяни в миналото. — Аз не знаех отдавна мъртви имена — само имената на онези, които исках да са мъртви, а те бяха много, — но тъй като в момента не ми оставаше друго, освен сам да легна и да умра, се вдигнах и извървах шест километра до гробището „Нънхед“. Не можех да разчета имената върху гробовете, но можех да копирам изображенията на буквите. Бях твърде изплашен, за да дълбая. Вместо това избрах един гроб, порязах си пръста и изписах името с кръв върху ръката си. Още щом довърших последната буква, усетих духа да помръдва до мен. Прекарах дълга, трескава нощ на това гробище, проснат сред камъните, заобиколен отвсякъде от танцуващи духове. И когато се пробудих, сърбежът беше изчезнал.

В мислите ми изникна смътен образ — на малко момиче сред поле от макове. То протяга ръка, а после настъпва ослепителната болка от докосването на полтъргайста. Дарбата ми се бе изявила на по-ранна възраст от тази на Джаксън, но аз няхах представа каква е тя, докато не срещнах него.

— Издълбах името на първия дух върху кожата си и той ме научи да пиша и чета — продължи със спомените си Джаксън. — След като изпълни тази задача, го освободих и продадох срещу скромна сума, достатъчна, за да ми осигури топла храна за месец напред. Върнах се при тарторите — само за кратко време, колкото да доовладея изкуството си — и после, най-сетне, ги напуснах.

— Не те ли търсиха?

— По-късно — отвърна той — аз самият ги потърсих.

Можех само да си представя каква смърт е измислил за тримата си мъчители. „Надарен със свирепо въображение“, бе казал за него Алфред.

— След това се залових със своите изследвания върху ясновидството. И открих какъв съм аз самият. Заклинател.

Джаксън внезапно се изправи на крака и отиде до нелегалната картина на Уотърхаус^[4], окачена на стената. Тя изобразяваше двамата полубратя, Сън и Смърт, легнали редом върху одър със затворени очи.

— Разказах ти всичко това, защото искам да знаеш, че те разбирам. Разбирам какво е да се боиш от силата, заключена в теб. Да бъдеш вместилище на етера. Да нямаш вяра сам на себе си. Съпричастен съм с изгарящата жажда за свобода и не съм някой деспотичен тартор. Аз съм бос на банда от зрящи и, смея да кажа, щедър бос при това. Ти получаваш пари за собствени разноски. Имаш удобно легло. В замяна искам единствено да се подчиняваш на заповедите ми, както би сторил и всеки друг бос в цитаделата.

Знаех, че положението ми може да е много по-лошо. Същото ми бе казала и Елайза. Джаксън се обърна и ме погледна отново.

— Тогава в Оксфорд не бях на себе си. Предполагам, ти също. Не вярвам наистина да си решила да напуснеш Севън Дайълс.

— Аз исках да помогна на другите зрящи. Тъкмо ти би трябвало да го разбираш.

— Естествено, че ще искаш да им помогнеш. Ти си добра и безкористна душа. Виж, аз навярно съм бил твърде улисан да защитавам теб, за да ме е грижа за тях. Заплашвайки те, постъпих като същински звяр и напълно заслужавам твоето недоволство. — Той докосна бузата ми с опакото на дланта си. Знаеш, че никога не бих те оставил на ужасните варвари от Джейкъбс Айлънд. Никой гадател на вътрешности няма и с пръст да докосне моята сънебродница, обещавам ти.

— Опитал ли се да ме откриеш? — попитах. — Когато изчезнах?

— Разбира се — отвърна с наранен вид той. — За толкова безсърдечен ли ме имаш? Щом не се появи онзи понеделник, накарах всеки доверен ясновидец в I-4 да те търси. Включих дори малоумниците на Мария и Дидиън в издирването. Естествено,

трябваше да внимавам Хектор да не се докопа до информацията с мазните си пипала, затова всичко се провеждаше конспиративно, но не съм се отказал, бъди сигурна. По-скоро бих се върнал да прося на улицата, отколкото да оставя Сцион да те отнеме от мен. — Той подсмръкна и се обърна към двете кристални чаши върху нощното ми шкафче. — Ето, вземи. Зелената фея лекува всичко.

— Ти никога не използваш този сервиз.

— Само при специални случаи.

Абсент. Дългите му пръсти се справяха сръчно с приготвянето — решетъчната лъжица, бучките захар, водата. Течността доби мътнозелен цвят. Малко от гражданите на Сцион имаха поносимост към алкохола, но аз вече бях достатъчно изранена, за да се боя от някакво главоболие. Поех чашата от ръката му.

— В онзи ден, когато Ник ме простреля, ти имаше среща с Антоанет Картър на Трафалгар Скуеър. Защо?

— Бях попаднал на стари записи на нейни предавания на пазара в Ковънт Гардън. Дарбата ѝ ме заинтригува и успях да се свържа с нея чрез „Духовен клуб“, които са тукашните ѝ издатели. — Той отпи деликатна глътка от чашата си. — Уви, благодарение на намесата на Рефаимите тя ми се изплъзна между пръстите.

— Те ще се месят все повече, ако не се борим с тях, Джакс. Не можем да ги оставим да продължават със Сезоните на костите.

— По-късно ще се занимаваме с твоите меднокожи приятели, скъпа. Нека засега си играят със своите кукли.

Едва се сдържах да не повиша глас.

— Длъжни сме да предупредим синдиката. До два месеца Сцион ще инсталира новия Сензорен щит и ако не се обединим...

— Пейдж, Пейдж. Ентусиазмът ти е похвален, но нека ти напомня, че ние не сме революционери. Ние сме Седемте печата. Задълженията ни се ограничават до секция I-4 и като членове на синдиката единствената ни цел е да я защитаваме.

— Всичко ще изгуби смисъл, ако Рефаимите дойдат тук. Ние живеем в тяхната лъжа.

— Лъжа, която е породила синдиката. И която го крепи в момента. Не можем и не бива да променяме статуквото.

— Но ти си го сторил. Със своята брошура.

— Това беше съвсем различно. — Той постави ръка върху моята. Дланта му бе мека за разлика от моята, покрита с мазоли от катерене и боравене с оръжия. — Запитвала ли си се защо съм забранил на всички ви да се ангажирате с дългосрочни връзки? Защото държа да сте изцяло отдадени на I-4. Мислейки за Рефаимите, ти се отвличаш от своите задачи, а в днешните размирни дни аз просто не мога да си позволя това. Разбираш ли?

Прииска ми се да го сграбча за яката на халата и да го разтърся.

— Не — отвърнах. — Не разбирам.

— С времето ще разбереш. Времето лекува всичко.

— Аз няма да спра, Джаксън.

— Ще спреш, ако искаш да запазиш мястото си в синдиката. — Той се изправи. — Има едно нещо, което си спечелила по време на отсъствието си от Севън Дайълс. И то е, че си осъзнала качествата си на водач.

— На водач? — изгледах го безизразно.

— Не се прави на наивна. Ти организира цяло въстание в онази воняща дупка, където те бяха затворили.

— Не сама.

— О, скромност. И тя е грях, да знаеш. Вярно, щеше да ти е трудно без твоите приятели, но там, на ливадата, ти беше кралица. Дори произнесе реч! А думите, броднице моя, са всичко. Те дават крила дори на онези, които са останали без искрица надежда, били са стъпкани в калта.

Щеше ми се да намеря думи и сега.

— Знаеш ли на колко години съм, Пейдж?

Въпросът ме завари неподготвена.

— На трийсет и пет?

— Четирийсет и осем. — Неволно го зяпнах от изненада. — Като член на петия разред на ясновидството очакваната продължителност на живота ми е доста ниска. А когато блажено се слея с етера, ти ще встъпиш във владение на I-4. Ще бъдеш млада, способна и интелигентна водачка, принадлежаща към най-високия разред, с много лоялни ясновидци на свое подчинение. Цялата цитадела ще лежи в краката ти.

Опитах се да си го представя: Пейдж Махони, бос на I-4. Притежаваща тази сграда. Знаеща, че всеки един зрящ в секцията би я

последвал. Разполагаща с много по-тежка дума от тази на една обикновена бродница.

— Да сключим примирие — протегна ми ръка Джаксън. — Прости ми миналите обиди и аз ще ти дам всичко.

Сега бях бегълка. Издирвана от закона. Без бандата и без страха от мъстта на Белия заклинател представлявах лесна жертва за всеки просяк или крънкач, решил да ме продаде на Сцион. Всички други щяха да се престорят, че нищо не се е случило. Джаксън бе единствената ми връзка със синдиката, а синдикатът бе единствената организирана сила от зрящи, способна да се изправи срещу Сцион. Нямах намерение да отстъпвам, но засега трябваше да играя играта. Поех ръката му и я стиснах.

— Направи правилния избор.

— Надявам се да е така — отвърнах.

Пръстите му се стегнаха.

— Две години. През това време оставаш изцяло под моя власт.

Сърцето ми се сви, но се насилих да кимна с глава. Едва забележимата усмивка отново се върна на лицето му.

— А сега нека обсъдим с останалите злощастната ситуация, в която си се озовала. — Той постави внимателно ръка на гърба ми и ме поведе към стълбището. — Трябва да вземем някои предпазни мерки, ако ще продължаваме да живеем като паяци в мрежата на Уийвър. Даница! — Той почука по тавана с края на бастуна си. — Даница, зарежи механизмите си за малко и свикай всички на спешно съвещание.

После, без да изчака отговор, ме вкара в офиса си. Неговия будоар, както го наричаше. На прозорците висяха плътни плюшени завеси, спирайки всяка естествена светлина. Имаше разлят диван, а зад него — висок бюфет, в който обикновено стояха заключени принадлежностите за абсент. Библиотеката бе пълна със заглавия от Гръб Стрийт, без тези на Дидиън. Стаята миришеше на тютюнев дим и розово масло. Античен абажур пръскаше по пода малки късчета цветна светлина сякаш ходехме по разпилени скъпоценни камъни — аметист и сапфир, изумруд и тигрово око, оранжев гранат, огнен опал и рубин. Джаксън седна в креслото си и запали пура.

Той искаше да забравя. Рефаимите бяха там навън, реални и опасни, а изглежда, че аз бях единствената, която даваше пет пари за

тях.

Даница влезе с кисел вид, влачейки нозе. След половин минута се появиха и останалите, с вид, издаващ различни степени на изтощение.

— Знаех си, че ще се върнеш — ухили се Елайза, щом ме видя.

— Какво да правя, като не мога без вас.

— Духовете са я довели, медиумке моя — намеси се Джаксън, изпускайки струя дим. — Точно както обещаха, че ще сторят. Хайде разполагайте се, пиленца. Имаме важни неща за обсъждане.

Все още не можех да повярвам, че този човек е на четирийсет и осем. По лицето му почти нямаше бръчки, нито пък намек за прошарване в черната му коса.

— Преди всичко нека се разплатим. Надин, заповядай. — С театрален жест той ѝ връчи един плик. — Добре се справи в Ковънт Гардън тази седмица. Добавил съм и малък бонус за последния дух, който продадохме.

— Благодаря.

— Ето и за теб, Езекил. Превъзходна работа, както обикновено. — Зийк грабна ухилено плика си. — Колкото до теб, Даница, ще ти удържа заплащането, докато не ми покажеш някакъв напредък.

— О, супер — отвърна Даница с отегчен вид.

— И накрая, Елайза. Скъпата ми. — Той ѝ протегна най-дебелия плик и тя го пое. — Получихме великолепно сума от продажбата на последната картина и аз с радост ти предоставям твоя дял.

— Благодаря, Джакс. Добре ще ми дойде.

Опитвах се да не поглеждам към Зийк, който ровеше с пръсти едрите банкноти. Ако се бях върнала по-рано, сега и моят седмичен пай щеше да е в джоба ми.

— А сега по същество. Тъй като съм приютил под покрива си издирвана бегълка, реших, че ще е добре да преговорим правилата за извънредни ситуации в I-4. — Джаксън изтръска пепелта от пурата си. — На първо място, засега при никакви обстоятелства не ползвайте лондонското метро. Ако се налага да отидете до друга секция, лично ще уредя нелегално такси, което да ви откара.

— А не може ли да ходим пеша? — Елайза се изправи на стола с притеснен вид. — Поне за кратки разстояния?

— Ако се налага. Но винаги, винаги ползвайте псевдонимите си в рамките на синдиката и каквито други имена искате извън него. Избягвайте улиците с камери — вие знаете кои са, но внимавайте и за безжични такива. Закривайте колкото се може повече от прекрасните си личица, ако напускате квартирата, а напускайте квартирата само при крайна необходимост.

— Значи няма да е нужно вече да посещаваме проклетите търгове на Дидиън — рече с доволен вид Надин.

— Търговете са напълно безопасни, също както и черният пазар, скъпа — потупа я по ръката Джаксън. — Аз самият се гнуся от дъното на душата си да дишам един въздух с него, но за съжаление проклетите му търгове са доходоносни. Но не се притеснявай, нашата чудесна Пейдж вече е тук и отново ще поеме наддаванията, тъй че няма да се налага да го правиш ти.

— О, да — стисна челюсти Надин. — Вярно.

Аз повдигнах вежда, а Джаксън, след бърз преценяващ поглед между двете ни, се облегна назад в креслото.

— Да се върнем на темата. През следващите две седмици преследването ще бъде най-напрегнато. След това ще можем леко да охладим предпазните мерки.

— Джаксън — прекъснах го аз. — Рефаимите знаят кои сме и къде живеем. Знаят за теб. Не трябва ли да разполагаме с план за бягство?

— Знаят къде живеем? — Елайза постави със звън чашата си върху масата.

Джаксън извъртя очи към тавана. Явно не желаше да споменавам за Рефаимите пред останалите, но това бе последната ми грижа. Вярно, бях се съгласила пак да работя за него, но това не означаваше, че можем да си заравяме главите в пясъка.

— Те имат зрящи, които правят сеанси — продължих. — Вече са видели образа на колона с циферблати. Само въпрос на време е да съобразят къде се намира.

— О, хайде стига. В Лондон има купища колони, да не говорим за огромния брой циферблати. — Джаксън се изправи. — Да търсят колкото си щат. Цитаделата ще стане на прах, преди ние да напуснем това място. Няма да изоставя територията си заради сеансите на някакви сополанковци.

— Те искаха да заловят не само Антоанет, но и теб. И нищо не им пречи да опитат отново.

— Имам си по-важни грижи от кроежите на твоите чудовища. Но за да спите по-спокойно, елате да ви покажа нещо.

Той грабна бастуна си и ни поведе надолу към приземния етаж. В антрето нямаше кой знае какво да се види — само едно голямо, прашно огледало, велосипедът на Зийк и заключената задна врата, водеща към двора. Джаксън посочи тясното пространство под стълбището.

— Виждате ли тези дъски? — потропа по тях с върха на бастуна. — Под тях се намира тайният изход от Севън Дайълс.

— Имали сме таен изход? — намръщи се Елайза. — За бягство?

— Именно.

— И през всички тези години, откакто живеем тук, не ти е хрумвало да ни го покажеш? — добави Надин.

— Просто не е имало необходимост. Теб и Зийк отдавна ви смятат за мъртви и погребани, а от нас останалите никой не се интересува особено. Поне досега. — Джаксън хвърли поглед към мен. — А и изходът не е тук толкова отдавна. Построих го след една неочаквана полицейска акция в I-4, която Елайза и Пейдж навярно помнят. Тогава всички трябваше да се евакуираме в апартамента на Ник. Това е по-скоро скривалище. Ако НОБ дойдат да търсят Пейдж, тя просто ще се пъхне вътре за няколко часа. Виж, ако ситуацията се усложни, може да отмести преградата в дъното и да влезе в тунел, който ще я отведе чак на площад „Сохо“.

Той извади скритото острие от бастуна си и с негова помощ повдигна една от дъските. Отдолу се откри пространство около два метра дълбоко и три широко.

— Изглежда като място, където да заровиш някого жив — рече колебливо Елайза.

— Забележи ключовата дума, медиумке моя — жив, а не мъртъв. — Джаксън намести дъската на мястото ѝ. — Е, имайте предвид и този вариант, но смятам, че ако просто спазвате инструкциите ми, ще сме в пълна безопасност. — Той щракна с пръсти. — А сега на работа. Пейдж, ти ела с мен.

Последвах го, спечелвайки си гневен поглед от Надин, но двете се разминахме твърде бързо, за да я попитам на какво го дължа.

— Недей да плашиш другите, скъпа — каза Джаксън, затваряйки вратата на кабинета зад гърба ми. — Не е нужно да слушат за Рефаимите.

— Та те до един бяха в Шеол I, като изключим Елайза — помъчих се да запазя спокойствие.

— Предпочитам да не се разсейват. Докато трае извънредното положение, моментът е критичен за всички ни. — Той разчисти книжата от бюрото си. — А сега относно текущите задачи. Бизнесът ни не върви хич добре напоследък. Надин се справяше сносно като временна заместничка, но все пак не притежава твоя талант да пълни ковчезите ми с монети. Щом вече си тук и отново ще поемеш „Джудитиън“, мога да я пратя обратно на Ковънт Гардън с нейната цигулка.

— Тя надали ще е във възторг.

— Че защо? Преди го правеше. А и нима не съм я наел да работи именно като медиум крънкач?

— Да, Джаксън — казах търпеливо, сядайки насреща му, — но не вярвам да ѝ хареса намаленото плащане. Ти ѝ даваше моята надница, нали?

— Естествено, та ти нямаше нужда от нея. — Той ме изгледа така сякаш го бях питала дали тревата е зелена. — Тя е контактър, Пейдж. Музиката е нейната нума. — После извади от едно чекмедже руло пергамент, завързано с панделка, и ми го подхвърли. — Ето поканата за следващия търг на „Джудитиън“. Сигурен съм, че Дидиън тръпне да те види отново.

Пъхнах свитъка в джоба си.

— Мислех, че искаш всички да стоим в квартирата?

— Както току-що споменах, Пейдж, напоследък губим приходи. Освен ако не искаш да гледаш как парите изтичат като пясък измежду пръстите ни, ще трябва да работиш.

— Не губиш контрол над секцията, надявам се?

— Глупаво момиче. Никога недей да виниш един бос заради слабостите на подопечните му. Има много причини за загубите. — Джаксън приседна на ръба на бюрото си. — Първо, няколко от най-опитните ни крънкачи бяха задържани. Явно не са проявили достатъчна предпазливост, проклетниците — нищо лично по твой адрес, миличка. Две ключови заведения пропуснаха да си платят

наема. И на всичко отгоре, откакто те арестуваха, дисциплината силно се разхлаби. Усеща се липсата на твоята духовна камера за наблюдение. — Той отключи един шкаф и прокара пръст по редица от малки шишенца. — А, и още нещо — не можем да допуснем да обикаляш наоколо в този вид.

— В кой вид?

— В твоя, съкровище. Прелестната ти коса е твърде лесна за забелязване. — Той ми подаде едно от шишенцата и малка ваничка. — Ето. Имаш нужните пособия. Направи се невидима.

[1] Област в Ирландия около град Дъблин. — Б.пр. ↑

[2] Апарат за проектиране на изображения, предшественик на кинематографа. — Б.пр. ↑

[3] Уред, възпроизвеждащ звуци, които маскират шума или подпомагат заспиването. — Б.пр. ↑

[4] Джон Уилям Уотърхаус (1849–1917) — британски неокласически художник, известен с картините на образи от митологията и литературата. — Б.пр. ↑

ПОД РОЗАТА^[1]

— Някой ще предложи ли сто?

Самотна бяла свещ гореше в една ниша, хвърляйки единствената светлина в подземната крипта. Пламъкът ѝ трептеше от течението и по нея се стичаше восък под неподвижния взор на каменен херувим с откършени крилца. Краката ми почиваха върху кадифена подложка, а ръката ми бе праметната връз облегалката на тапицирано кресло. Минаха няколко секунди преди една от табелките да се вдигне.

— Сто паунда от секция IV-3. — Дидиън Уейт поднесе шепи към ухото си. — Чувам ли някой да казва двеста?

Тишина.

— Мога ли да ви изкуша със сто и петдесет, почитаеми участници? Бога ми, вашите босове ще останат в пълен възторг. Разпитайте този сержант за тайните му и току-виж сте попаднали на дама, жертва на Джак Изкормвача. Оттам нищо чудно да впримчите и него самия. — Вдигна се нова табелка. — Мъдро решение, сър! Имаме заявка за сто и петдесет от VI-5. Хайде, дами и господа, не сте били целия този път, за да се върнете с празни ръце. А, ето и двеста, благодаря. Не, виждам, че секция III-2 покачва на триста.

Търговете на свещ^[2] винаги вървяха мудро, защото проклетото нещо сякаш нямаше никакво намерение да гасне. Започнах да въртя около пръста си някакъв конец, излязъл от блузата ми. Когато наддаването достигна четиристотин, вдигнах табелката си.

— Четиристотин паунда от... — чукчето на Дидиън увисна във въздуха. — I-4. Да, уважаеми. Четиристотин от Бледата бродница. Или може би трябва да я наричаме Пейдж Ева Махони?

Няколко души ми хвърлиха любопитни погледи. Гърбът ми изстина.

— Дали пък следващия път няма да разиграваме вашия дух, мадам, имайки предвид положението ви в Сцион? — продължи той, очевидно наслаждавайки се на остроумието си.

Из помещението се разнесе сподавен шепот.

Дидиън Уейт току-що ме беше издал.

Всички в синдиката знаеха за Бледата бродница, но малцина ме познаваха по лице и по име. Някои от членовете на банди бяха скъсали с официалната си самоличност, потапяйки се изцяло в подземния свят, но други още поддържаха образ на почтени граждани и сционски труженици, което ги принуждаваше да се крият зад маски и псевдоними. Аз бях от онези, водещи двойствен живот. Предвид позицията на баща ми и моето желание да поддържам връзка с него, Джаксън винаги ме караше да нося червено шалче върху устата и носа си, когато ме пращаше по задачи. Окопитих се достатъчно бързо, за да викна в отговор:

— Само ако ти наддаваш за мен, Дидиън.

От предните редове се надигна смях, което го накара да се наежи.

— Мисля, че ще пропусна тази възможност, тъй като съм изцяло предан на паметта на своята Джудит — рече с почервеняло лице. — А вие изглеждате като пълен двойник на своя бос, мадам. Нима той е дотолкова влюбен в образа си, че го е изрисувал върху своята бродница?

Косата ми, боядисана в черно, бе подрязана на нивото на врата, а контактните ми лещи бяха по-скоро зеленикави, отколкото бледосини като очите на Джаксън, но Дидиън нямаше как да го е забелязал.

— О, не. Белият заклинател безспорно знае, че и сам ти идва в повече, Дидиън — отвърнах, вирвайки брадичка. — Все пак брошурата му се харчи далеч по-добре от твоите стихчета.

Никой дори не опита да скрие кикотенето си. Скачащия Джак нададе такова пръхтене, че Перлената кралица подскочи в креслото си, а Дидиън от червен стана морав на цвят.

— Тишина — отсече, после промърмори: — Имайте предвид, мадам, че в момента работя по нова публикация — и то такава, която веднъж завинаги ще изтрие „За същията на неестествеността“ от страниците на историята, помнете ми думата...

Джими О'Гоблин, който седеше до мен, отпи от плоското си шишенце с бренди, подрусвайки се от смях. Потупване по рамото ме накара да обърна глава.

— Ти наистина ли си момичето, което Сцион преследва? — прошепна в ухото ми един куриер.

— Нямам представа за какво говориш — скръстих небрежно ръце.

— Чувам ли някой да предлага петстотин? — попита с достойнство Дидиън.

Насилих се да внимавам в търга и да не обръщам внимание на погледите и сподавените реплики. Рядко се случваше член на синдиката да бъде публично разконспириран. Дидиън бе виждал лицето ми само веднъж, преди около година, и подлата постъпка несъмнено му бе доставила наслада, но заради нея аз ставах два пъти по-уязвима.

Духът, предмет на наддаването, бе някой си Едуард Бадъм, полицейски сержант от времето на монархията, шеф на прочутия отдел, занимавал се с убийствата в района на Уайтчапъл. Отделът, станал предшественик на сционската ясновидска полиция, бе основан от лорд Солсбъри по-късно, едва след смъртта на кралица Виктория и свалянето на сина ѝ от престола като неестествен. Имаше реален шанс сержант Бадъм да предостави връзка към Джак Изкормвача, затова Скачащият Джак, Зеленозъбата Джени и Огнена Мария, всичките седнали на първия ред, наддаваха един през друг. В другия край на помещението забелязах грубо изсеченото лице на Обирджията, представителя на II-6. Той никога не пропускаше търг, свързан с Изкормвача.

С догарянето на свещта цената на Едуард Бадъм се покачваше. Джаксън вероятно бе най-богатият бос в цитаделата, но на тези търгове свещта поддържаше надпреварата честна. Аз изчаках издйническото пропукване преди угасването на пламъка. Когато то настъпи, вдигнах табелката си — и част от секундата по-късно някой друг стори същото.

— Пет хиляди.

Главите се обърнаха. Беше Монахът, представителят на I-2. Както винаги, лицето му бе закрито от черна качулка.

— Пет хиляди! Имаме безспорен победител — обяви Дидиън, вероятно доволен, че комисионата ще му осигури напудрени перуки и зле скроени панталони за доста време напред. — Свещта угасна, а

духът на сержант Едуард Бадъм отива при Игуменката, бос на I-2. Искрени съчувствия на всички губещи!

Стонове и проклетия изпълниха криптата, съпроводени от киселото мърморене на членовете на по-бедните секции. Стиснах ядно челюсти. Пълна загуба на време. Но поне се бях измъкнала от бърлогата за няколко часа.

Обирджията изправи огромна снага, събаряйки стола си на пода. Начаса се възцари тишина.

— Стига с този фарс, Уейт — прогърмя гласът му. — Духът е собственост на II-6. Откъде, по дяволите, го взе?

— Придобих го напълно законно, сър, както и всичките си останали духове — тросна се Дидиън. — Ако наистина вярвате, че духовете от II-6 искат да стоят там, защо постоянно ги намирам на своя територия?

— Защото си мошеник и лъжец.

— Можете ли да докажете тези обвинения, сър?

— Един ден — беше мрачният отговор — ще намеря Изкормвача и тогава ти сам ще ги докажеш с живота си.

— Надявам се, че това не е заплаха срещу личността ми, сър, искрено се надявам. — Водещият търга трепереше от глава до пети. — Няма да понеса подобно отношение в аукционната къща на покойната си съпруга, сър. Бедната Джудит никога не би допуснала подобни дръзки словесни нападки, сър.

— А къде е духът на жена ти? — провикна се един медиум. — Защо не разиграеш и него?

Дидиън само се оцъкли безмълвно. Щом вече не можеше да произнесе дори „сър“, значи нещата ставаха сериозни.

— Достатъчно — изправи се една от присъстващите. Късата ѝ, светлокестенява коса бе пригладена назад, а в говора ѝ се долавяше лек български акцент. — Свещта сама решава кога да угасне, Обирджия, а не онзи, който я е запалил. Върви в своята секция да търсиш проклетия си Изкормвач.

С гневно ръмжение гигантът си проправи път към изхода. Скачащият Джак го последва, кискайки се по своя налудничав начин. Зеленозъбата Джени също си тръгна, ругаейки тихо. Докато вземах палтото и раницата си, Дидиън се впусна да настигне Монаха, който вече се качваше по стълбите.

— Аз ще взема договора — спря го една млада жена. Тя носеше червената си коса на сплетен кок, придържан от гребен с формата на ветрило.

— Разбира се, разбира се. — Дидиън ѝ го подаде, като се наведе да целуне ръката ѝ, украсена със златен пръстен. Предайте на Игуменката да прати свой заклинател, когато ѝ е удобно.

Жената го възнагради с благосклонна усмивка и прибра документа.

— Ще се погрижа да получите плащането до няколко дни, господин Уейт.

Игуменката явно не си знаеше парите напоследък. Повечето водачи на банди от централните секции припечелваха добре, но се съмнявах, че някой от тях би хвърлил пет хилядарки за един дух.

— Бледа броднице?

— Здравей, Огнена Мария — докоснах с три пръста челото си, както бе обичаят между членовете на Неестественото събрание. Тя бе босът на I-5, същата, която преди малко се бе опълчила на Обирджията.

— Изглеждаш различно. Не съм те виждала напоследък, но лицето ти е из цял Лондон.

— Избягах от Тауър — казах, премятайки раницата на гърба си. — Не знаех, че и ти си сред търсачите на Изкормвача.

— Не съм. Просто отчаяно се нуждая от още духове и търгът „Джудитиън“ ми се стори подходящо място да ги намеря.

— Можеше да избереш някой, който не е бил полицейски сержант.

— Знам, но обичам предизвикателствата. Не че съм достатъчно богата, за да спечеля търга. — Тя ми подаде ръка. — Ще вървим ли?

Нямаше какво повече да правим в криптата. Знаех, че не разполагаме с много време да говорим — Джаксън ме чакаше отвън — но думите ѝ ме заинтригуваха.

— Защо казваш, че се нуждаеш от духове? — попитах, докато изкачвахме стълбите. — Трябва да имате доста във вашия район.

— Напоследък голяма част напуснаха I-5 — отвърна тя, подрънквайки с металните украшения по якето си. Изглежда, че една конкретна улица ги плаши, макар и да не виждам в нея нищо особено, освен ако в някоя къща не се провеждат тайни сеанси. — Лека бръчка

проряза челото ѝ. — Гледам да не го показвам пред своите зрящи, но вече започвам да се тревожа. Нещо подобно да се е случвало във вашата секция?

— Белият заклинател щеше да ни каже.

— О, той е толкова потаен, че дори и да умре, пак няма да се разбере. Не знам как изобщо работиш за него. — Тя зачопли верижката, прикачена за нокътя ѝ. — Смяташ ли, че ще се заинтересува да наеме едно местенце на „Олд Спитълфийлдс“?

— Ще го попитам.

— Благодаря, много си мила. Той печели повече, отколкото аз мога дори да мечтая.

— Да му кажа ли и за другия ти проблем?

— Не че ще го е грижа, но може да опиташ.

Тя бутна капака над главите ни и двете се озовахме сред останките от някогашна църква. През порутения покрив се процеждаха бледи снопове слънчева светлина. „Сейнт Мери ле Боу“^[3] бе един от малкото храмове в Лондон, избегнали участието да бъдат изкорубени и превърнати в полицейски участъци. Естествено, в началото на двайсети век бе обезобразена, както и всичко, свързано с монархията и задгробния живот — крилата на херувимите бяха откъснени, а олтарите унищожени от републиканските вандали, — но камбаните още висяха в камбанарията. Цялото място ми напомняше на Шеол I. Отломка от един отминал свят.

Спуснах капака на входа към криптата обратно на мястото му. Една жена стоеше недалеч от олтара и разговаряше с Монаха и куриерката. Беше висока и слаба, облечена в елегантен костюм и с цилиндър, закрепен върху гъстите къдри на кестенявата ѝ коса.

Това бе самата Игуменка, дошла да посрещне своите пратеници. Ръководителката на бандата от I-2 и основателка на най-големия нощен клуб в Лондон.

— Мария! — плесна с ръце тя. Гласът ѝ ми напомни драсване на клечка кибрит. — Това си ти, нали?

— Поздравления, Игуменке — отвърна сухо Мария. — Каква великолепна придобивка.

— Много си мила. Аз може и да нямам толкова богата колекция от духове като някои други, но от време на време обичам да наддавам.

Кажете ми как се справяте с извънредното положение във вашата секция?

— Не се оплакваме. Познавах Бледата бродница, нали?

Игуменката ме погледна изпод своята воалетка. Аз едва можех да различа матовата кожа, дългия нос и червилото на усмивката ѝ.

— Разбира се, че я познавам. Гордостта на Белия заклинател. Много се радвам да те видя. — Тя улови брадичката ми с облечената си в дантела ръка. — О, но от теб би станал чудесен ловец на духове.

— В момента тя самата е нещо като дивеч за Уийвър — измърмори Мария. — Виж, с удоволствие бих останала да си побъбрим, но имам цял пазар да управлявам.

— Трябва да поговоря с теб, Мария — пусна ме Игуменката и се обърна към нея. — Сега или довечера, ако предпочиташ.

— Не обичам да оставям зрящите си без надзор повече от веднъж на ден.

— Утре тогава. Ще пратя някой куриер да уреди срещата.

С кратко кимване Мария се сбогува и аз я последвах.

— Проклетата сводница — блъсна тя църковните порти. — Притрябвало ми е да се срещам с нея.

— Какво ли ще иска от теб?

— Вероятно още девойки за бизнеса си. Казах ѝ, че никоя от зрящите ми не се интересува, но тя не спира да пита. — Мария вдигна яката на якето си, за да се предпази от вятъра. — Грижи се за себе си, скъпа. Не забравяй, че винаги има място за теб в I-5, ако решиш да смениш лагера.

— Ще го имам предвид.

Тя кимна и с бърза крачка се отдалечи. Към мен, както и към Елайза, и преди бяха отправяни предложения от конкурентни босове. Между секциите постоянно сновяха емисари, мъчещи се да привлекат таланти зрящи, но аз всеки път им бях отказвала. Джаксън ми плащаше достатъчно, а и много босове смятаха предателството за тежко престъпление, наказуемо дори със смърт.

Но Мария изглеждаше искрено разтревожена от загубата на духове, която бе сериозна заплаха за благосъстоянието на нейните зрящи. Тя се нуждаеше от хора като мен, а ако в скоро време не успееш да изкарам някакви пари, работата на черно можеше да остане единственият ми избор.

Едно нелегално такси ме чакаше на ъгъла.

— Заклинателят заръча да те откарам на Ковънт Гардън — каза шофьорката.

— Наистина?

— Да, и побързай, ако обичаш. — Тя попи чело с носната си кърпичка. — Достатъчно рисковано е да качвам бегълци, дори и без да си влачат краката.

Подчиних се, предполагайки, че Елайза е завършила нова картина за продан.

СциЛо още се намираше под червена тревога, обхванат от небивали мерки за сигурност. На всички станции на метрото имаше охрана, бронирани коли патрулираха из централната кохорта, Жандармите се разхождаха въоръжени до зъби. Докато преминавахме покрай поредния предавателен екран, за хиляден път зърнах лицето си. Всеки, който не ме познаваше, би го взел за враждебно — лишено от усмивка, твърде гордо за състрадание, смъртно бледо и с пронизващи сиви очи. Това не беше лице на невинна жена. То бе въплъщение на неестествеността, лъхащо на смърт и лед. Точно както го бе описал Лордът.

Лордът. Докато аз бях в цитаделата, бягайки от собственото си отражение, моят рефаимски съучастник вероятно също се укриваше. Представих си го в Отвъдното как събира амарант и ползва есенцията от него, за да лекува белезите си. И постоянно се озърта през рамо за Саргас. Не знаех как изглежда Отвъдното, но въображението ми го рисуваше като мрачно, величествено място, гъмжащо от полуживи същества. И сред него Лордът, стиснал своя нож с черна дръжка, устремен по петите на кръвния суверен. На Нашира, избягала от своето кралство подобно на Едуард VII преди нея. Лордът в разгара на лова. Образът ме разтърси до мозъка на костите, изпълни кръвта ми с адреналин.

Ако не се върна повече — ми бе казал той, — това ще означава, че всичко е наред. Че съм я довършил. Е, той не се бе върнал, но беше очевидно, че нещата не са наред. Нещо се случваше зад паравана на Сцион и ако Нашира бе убила единствения ми рефаимски съюзник, аз навярно никога нямаше да узная какво е то.

Той бе рискувал — и загубил — всичко, за да ми помогне да избягам от своя затвор. А аз в замяна се бях върнала с подвита опашка

към своите дребни хитрости и предателства, не бях успяла да убедя Джаксън да се бие и само страхливо проклинах Хектор зад гърба му.

Когато слязох от таксито, затръшнах вратата малко по-силно от необходимото. Зийк ме чакаше под каменната арка. Беше се издокарал, както правеше винаги в дните за продажби — брокатена жилетка, акуратно зализана на път коса и очила с дебели рамки, които изглеждаха поне петдесетгодишни.

— Как си, Пейдж?

— Супер. Хубави очила. — Вдигнах шалчето над брадичката си и поех към пазара. — Е, каква е историята?

— Елайза е завършила три картини и Джакс иска да са продадени до утре сутринта. Заедно с куп други вехтории. — Той изравни крачка с моята. — Малко помощ ще ни дойде от полза. Аз самият съм ужасен търговец.

— Ще се справяш по-добре, ако не мислиш така за себе си. Казваш, че шефът искал да продадем всичко? Да не е решил да си купува нов старинен бастун или нещо подобно?

— Твърди, че парите ни не достигали.

— Ще го повярвам, когато спре да пуши пури и да пие абсент.

— Надин казва, че откакто ти изчезна, всяка вечер се наливал с него.

Зад роговите рамки очите му бяха така зачервени сякаш той самият бе обърнал няколко чашки.

— Зийк — попитах, — Джаксън наистина ли ме търсеше?

— О, да. Отначало почти непрекъснато. Чак към месец юли сякаш изгуби надежда и взе Надин на твоето място. После, през август, след като те видяхме на Трафалгар Скуеър и Ник разговаря с теб, направо пощуря от радост. Тогава поднови усилията. — Зийк намести очилата си. — Убеди ли го да предприеме нещо относно Рефаимите?

— Не.

— А ти самата имаш ли планове?

— Джакс ми забрани да се занимавам с тях — отвърнах, потискайки горчивината в гласа си. — Щяло да ме отвлича от работата.

— Но това е налудничаво. Не можем просто да стоим със скръстени ръце.

— Ако имаш някакви предложения, цялата съм в слух.

— Нямам — поклати глава той. — Дори не знам откъде да започнем. Говорих с Ник онзи ден и той смята, че можем да предадем някакво медийно послание, но за целта трябва първо да проникнем в Архонтството. А дори да успеем, как ще кажем на хората нещо, което положително няма да повярват?

Не си бях давала сметка, че Зийк е толкова напорист. Колкото и да ми допадаше идеята обаче, охраната на „Сционско око“ бе твърде силна, за да се надяваме, че можем да излъчим предаване отвътре.

— Преди да започнем да тичаме, трябва първо да се научим да ходим, Зийк — казах меко. — Ако ще правим нещо, трябва да тръгнем от долу на горе. Да информираме синдиката, а после и останалата цитадела.

— Да, знам. Просто се размечтах. — Зийк прочисти гърло. — Между другото Ник каза ли ти...

— Какво да ми е казал?

— Нищо, забрави. Успя ли да се спазариш за духа? — смени рязко темата той.

— Игуменката ми го взе изпод носа. Но нали щеше да ме питаш за друго?

— Няма значение. Не мисля, че Джакс наистина се интересуваше от оня сержант. Почти си призна, че го прави само за да дразни Дидиън.

— Защо ли не се изненадвам. — Дидиън и Джаксън враждуваха от години, като си разменяха злостни памфлети, а понякога и физически нападки. Дидиън презираше Джаксън като „най-неучтивия сър, когото някога е срещал“, а Джаксън на свой ред го мразеше, защото е „безполезен, кърдокос безделник, с ужасни зъби при това“. И двете становища бяха трудни за оборване.

Вървахме редом покрай колоната, докато стигнахме един фенер. За разлика от обичайните сционски улични лампи, светещи в приглушено синьо, неговите стъкла имаха по-тъмен кобалтов оттенък, със зеленикава нотка. За непредубеденото око беше трудно да открие разликата. Той висеше над вратата на магазин за дрехи втора ръка. Зийк даде едва забележим знак на зрящия пазач, който кимна.

Вито стълбище ни отведе до сутерена. Тук долу нямаше клиенти, само рафтове с употребявано облекло и три огледала. Зийк се озърна

през рамо, после дръпна едно от тях и го отвори като врата. Вмъкнахме се през пролуката и навлязохме в дълъг тунел.

Черният пазар се намираше между Ковънт Гардън и Лонг Ейкър^[4]. Тази подземна пещера с площ около декар и половина служеше за средище на нелегалната търговия от десетилетия насам. До мястото се допускаха само зрящи и дори Жандармите от НОБ го пазеха в пълна тайна от Сцион — вероятно защото мнозина от тях продължаваха да се снабдяват с нума оттук. Техните работодатели им даваха храна и подслон, но не и средства, с които да контактуват с етера. Трудно можех да си представя по-жалко съществуване от това да преживяваш, гонейки себеподобните си.

Пространството бе с лоша вентилация, душно от изпаренията на стотици тела. Сергиите продаваха нума от всеки възможен вид, неизброимо количество предмети. Огледала — ръчни, настолни и в цял ръст. Кристални кълба, като се започне от такива, които можеш да скриеш в длан, до други с размерите на футболна топка. Масички за сеанси. Благовония за кадене. Чаени чаши и чугунени чайници. Ключове за отдавна несъществуващи ключалки. Малки притъпени ножове. Кутии с игли. Забранени книги. Пъстри тестета с карти таро. Следваха сергиите на авгурите, преливащи от билки и цветя. Отвъд тях бяха стоките за медиуми — шишенца с медикаменти, мускулни релаксанти, адреналин, литий, — а също инструменти за контактъори, писалки за психोगрафи, ароматни соли, ползвани за отклоняване на надушвачите на духове от хванатата диря.

Спряхме край щанд с маски и една от тях привлече вниманието ми — пластмасова и евтина, покрита със сребриста боя, достатъчно голяма, за да покрие горната половина на лицето. Бръкнах в джоба си я и платих с малко от парите, дадени ми от Джаксън за търга.

По-скъпата част на пазара специализираше в погребално изкуство — покрови и други мрачни предмети на лукса за богати ценители. Нашата сергия също не продаваше евтина нума. Стоките ни бяха подредени върху сатенена покривка, заобиколени от вази с цветя. Зад тях стоеше Елайза като приказно видение в роклята си от тъмнозелено кадифе. Златната ѝ коса падаше на тежки, лъскави букли, а на ръцете си имаше прозирни ръкавици. Тя тъкмо разговаряше с един авгур, но щом ни забеляза, му каза нещо и той се отдалечи.

— Кой беше това? — я попитах.

— Един ценител на изкуството.

— Чудесно. А сега иди и се скрий зад завесата.

— Добре, добре. — Тя махна с пръст една пращинка от най-голямата си картина. — Зийк, ще можеш ли да донесеш още малко рози?

— Разбира се. Искаш ли кафе?

— Да, и малко вода. А също адреналин. — Елайза избърса чело с ръкава си. — Ако не продадем всичко, ще трябва да стоим тук цяла нощ.

— Ела, не бива да те виждат. — Улових я за лакътя и я отведох зад сергията, където една завеса скриваше палтата и чантите ни. Тя седна с въздишка и се залови за някаква работа, дадена ѝ от Джаксън. Като всеки творец обичаше да бъде край своите творби, но ако някой видеше медиум около уж старинните картини, лесно щеше да събере две и две.

— Къде е Джакс? — подаде глава иззад завесата Зийк.

— Каза, че имал друг ангажимент — отвърна Елайза. — Както обикновено. Просто донеси розите, става ли?

С лека гримаса Зийк се отправи да изпълнява поръчката. След обсебване Елайза често изпадаше в лошо настроение, разтърсвана от тикове и спазми. Аз извадих няколко човешки черепа от един сандък.

— Защо не се прибереш? — ѝ подхвърлих.

— Тук имате нужда от мен.

— Изглеждаш съсипана.

— Да, Пейдж, не съм мигвала от понеделник. — Левият ѝ клепач трепна конвулсивно. — Джакс ме изпрати тук веднага щом свърших с Дьо Шампан^[5].

— Не бой се, ще ги продадем всичките. Къде е Надин?

— Някъде из пазара.

Не можех да я виня за резкия тон. След транс тя по принцип трябваше да спи в тиха и тъмна стая, докато трепетите отшумят. Продължих да вадя стоките, подреждайки черепи, пясъчни часовници, джобни часовници, рамки с експонати. Повечето бяха изработени от сръчни гадатели, от които Джаксън ги изкупуваше, за да ги препродава на петорна цена.

На отсрещната сергия, където двама хироманти предлагаха гледане на ръка, скоро избухна скандал. Кверентът^[6] беше

акултомант^[7], явно не особено доволен от онова, което говореше дланта му.

— Искам си парите обратно! Шарлатанин!

— Сърди се на собствените си линии, приятелю, не на мен — каза гледачът с очи, твърди като кремък. — Ако истината не ти изнася, избродирай си сам по-хубава.

— Ах ти, мръсен авгур!

Размахаха се юмруци и зрящите наоколо взеха да аплодират и да тропат с крака. Хиромантът излезе по-чевръст и улучи опонента си в носа. Той се строполи върху сергията, впръсквайки я с кръв, но начаса скочи отново и с рев се хвърли напред. Приятелката на хироманта запрати в лицето му чифт духове, но в следващия миг бе прободена в гърлото с остро шило. Писъкът ѝ премина в даване, заглушавано от възгласите на публиката.

— Някой друг иска ли да опита? — кресна акултомантът.

Една самотна контактюрка надигна глас:

— За голям герой ли се мислиш, като бодеш хората? Да не компенсираш за нещо, което не ти достига в гащите?

Отвред избухна смях.

— Кажи го още веднъж, никаквице — подхвърли той шилото в ръката си, — и ще те пробода право в сърцето.

После прекатури сергията и си тръгна. Елайза поклати глава и се прибра обратно зад завесата. Как можех да се надявам да обединя тази паплач? Способен ли бе изобщо някой да го стори?

Бъркотията скоро бе разчистена и търговията тръгна както обичайно. Аз продадох няколко дреболии и един пясъчен часовник, преди Зийк да се върне със запотени от задуха очила. Двамата влязохме при Елайза.

— Чухте ли, че някакви хироманти се сбили? — попита ни той.

— Дори ги видяхме.

— Край щанда за кафе стана още един бой. Бандата на Враните пак се сдърпа с Шивачите.

— Идиоти. — Елайза преполови на една глътка кафето си. — Намери ли някакъв адреналин?

— Беше свършил. Съжалявам.

Тя се олюля безпомощно.

— Иди да си починеш — улови я за раменете Зийк. — Разходи се половин час, ние ще поемем сергията.

— Добре, добре — махна с досада Елайза. — Но гледайте да не оплетете конците. Дьо Шампан е френски художник, но е роден в херцогство Брабант, което е в днешна Белгия. А Рашел Рюйш^[8] е използвала таен „балсамов ликьор“, помагайки за анатомичната колекция на баща си. Ако още веднъж го объркаш с балсамов оцет, Пейдж, кълна се в етера, ще ти строша някоя ваза в главата.

После тя нарами плетената си чанта и излезе. Зийк и аз се спогледахме.

— Да извадим погребалната камбана? — попита той.

— Дадено.

Порових из багажа. Това бе тежка ръчна камбана, ползвана при средновековните погребални процесии. Докато я разопаковах, Надин се появи и тръшна кошница със стока върху тезгяха. Забелязах, че още е съвсем пълна.

— Нищо ли не си продала?

— Учудва ли те? Кой ще тръгне да купува разни мъртворешки вехтории?

— Вероятно никой, ако ги наричаш така. — Взех един от черепите и го огледах за пукнатини, но той изглеждаше напълно естетически издържан. — Трябва да ги направиш изкусителни.

— Изкусителни? „О, здравейте, госпожо, ще си купите ли мухлясалия череп на някакъв тръшнат от чумата селяндур на цената на едногодишния си наем?“ Кой не би налетял на подобна оферта?

Не ми се спореше с нея, затова просто ѝ подадох камбаната. Тя наду устни, излезе пред сергията и звънна един-единствен път. Някакъв сензор сепнато подскочи, а поне петдесетина души извърнаха глави.

— Дами и господа, помните ли, че всички сме смъртни? — Тя подаде една роза на сензора, който се усмихна нервно. — Толкова лесно е да го забравим, когато живеем в постоянен контакт с Отвъдното. Но дори и зрящите умират.

— Понякога — извиси глас Зийк — се нуждаем от нежно напомняне. Не aquí^[9], изгубените шедьоври на Европа! — Той обгърна с широк жест изложените картини. — Питер Клас, Рашел Рюйш, Филип дьо Шампан!

— Заповядайте, заповядайте на разпродажбата на месеца! — Надин звънна отново. — Не забравяйте за смъртта — тя няма да забрави за вас!

Скоро се събра порядъчна тълпа. Надин показваше на купувачите рамките с хербаризирани пеперуди, сипеше хвалебствия за най-голямата картина и час по час обръщаше пясъчните часовници. Зийк бе зает да омайва хората с разкази за годините си в Оахака^[10]. Те му се лепяха като мухи на мед, жадни да чуят истории за земи отвъд контрола на Сцион. В техните очи свободният свят бе същински рай, място, където зрящите можеха да намерят покой. Неколцина доловиха странния акцент на Надин, но ако я питаха за него, тя сменяше темата.

Зийк раздаваше цветя, тя не спираше да бърбори, а аз прибирах парите, държейки главата си наведена.

Повечето слушатели купуваха по някоя и друга дреболия. Сякаш затворничеството ми в Шеол 1 никога не се бе случвало.

Жалка страхливка, помислих си.

* * *

Елайза се върна чак след два часа, със сенки под очите.

— Как върви? — попита.

— Не е зле — кимнах изтощено към опразнената сергия. — Картината на Питер Клас отиде в секция I-3, а други двама търговци се интересуват от Рюйш.

— Страхотно. — Тя извади червена роза от една ваза и я забучи в косите си. Буклите ѝ се разпадаха.

— Успя ли да поспиш? — попитах, поставяйки поредната щайга върху масата.

— Къде мислиш, че съм била?

Погледнах я, но тя се отпусна безмълвно на стола си и впери взор в една точка.

Фалшивата Рюйш се продаде на група уелски ботаноманти. В пет без четвърт бях готова да тръгвам. През есента и зимата Жандармите от НОБ излизаха на дежурство в пет часа, а и Джаксън бе настоял да не прекарвам на пазара повече от няколко часа.

— Трябва да тръгвам — казах на Надин. — Ще се справите ли без мен?

— Стига да успееш да докараш Елайза тук.

Озърнах се. Мислех, че тя е точно зад мен, но се оказа, че отново е изчезнала.

— Ще опитам.

— Ако не я намериш, дръж под око телефонната кабина. Може да се наложи да се обадя. — Тя прокара пръсти през косата си. — Боже, как мразя това.

От шума и пазарлъците започваше да ме боли глава. Близко до изхода мярнах сергия с изложена метална нума — игли, всевъзможни остриета, купички за котабомантия^[11]. Щом приближих, металургистът вдигна глава.

— Привет — рече смръщено. — Ти не си гадателка.

— Просто разглеждам. — Откопчах медальона от врата си, потискайки чувството на угризение. — Колко според теб струва това?

— Дай да го видя. — Поставих подаръка на Лорда в дланта му, а той намести часовникарска лупа в окото си и го погледна срещу светлината. — От какво е направено, скъпа?

— Мисля, че от сребро.

— Има някакъв странен заряд, макар че никога не съм чувал за нума под формата на медальон.

— Може да отблъсква полтъргаисти — казах.

— Моля? — той едва не изтърва лупата на земята.

— Поне така знам. Не съм имала случай да го изпробвам. — Той въздъхна с израз на нещо средно между потрес и облекчение. — Но ако действително отблъсква полтъргаисти — настоях, — колко би дал за него?

— Знам ли. Ако е сребърно, да речем около хилядарка.

— Само толкова? — възкликнах разочаровано.

— Мога да платя няколкостотин за добра сребърна дрънкулка. А щом е способна да плаши и духове, хиляда ми се струва разумна цена.

— Духове от рода на Джак Изкормвача — изтъкнах.

— При цялото ми уважение, госпожице, нямам понятие кой и какво е баял над този предмет. Металът не е сребро, нито пък злато. За да разбера какъв е, трябва да го изследвам на спокойствие. Ако се окаже ценен, ако действително работи и ако аз успея да схвана как го

прави, тогава сумата значително ще набъбне. — Той ми подаде украсението обратно. — Зависи дали си склонна да се разделиш с него за ден-два.

Вярно, че медальонът ми принадлежеше, но имах чувството, че Лордът не би искал да го продавам. „Задръж го“, бе казал той, а не „твой е“ или „прави с него каквото щеш“. Това не бе нещо, което да зарежеш в ръцете на непознат.

— Ще си помисля — казах.

— Както желаш.

Следващият клиент вече започваше да се изнервя, затова се сбогувах и поех нагоре по тунела.

— Предположих, че ще те намеря тук, Броднице.

Извърнах се рязко, изваждайки ножа си. Пред мен бе Заешката устна, облакътена върху купчина сандъци. Бе нахлупила широкопола шапка и се усмихваше, доколкото ѝ позволяваше устата.

— Как ти е лицето? — попита.

— По-добре от твоето, струва ми се.

— О, аз си харесвам белега. — Тя прокара пръст по него, от устната до брадичката си. — Предполагам напоследък си доста заета да се криеш от Сцион. Чак взе да ми омръзва да ти гледам физиономията на всеки екран. — Чертите ѝ излъчваха жестокост, но аз се помъчих да отгатна какво се крие зад този параван. Млада жена, сам-сама на света, открила убежище в обятията на Повелителя. Вероятно някога и тя е била като мен, с дом и семейство, но е решила да потърси свобода в синдиката.

— Виж — казах, затъквайки ножа обратно в колана си. — Нека оставим преструвките за секунда.

— Преструвки? — наклони глава тя.

— Да забравим, че сме от конкурентни банди — продължих, без да откъсвам очи от нейните. — Според теб Хектор действително ли нехае за действията на Сцион? Или смята, че ще оцелее само защото е Повелител? Та той е зрящ, гадател при това. Сензорният щит ще го...

— Да не би да се боиш от Франк Уийвър, Броднице?

— Поне не се залъгвам като теб. Останеш ли с Хектор, до една година ще си мъртва.

— Хектор — отсече тя — ще е Повелител до края на живота си. А когато умре, аз ще го наследя. — Само за миг белязаното ѝ лице

добри оголен и раним вид. — Ти също си дясна ръка на своя бос. За какво друго го правиш, ако не заради това?

— Правя го заради себе си.

— Е, като гледам, не си стигнала много далеч — процеди тя. — Заклинателят те експлоатира както си ще. — Ръката ѝ се плъзна към задния джоб, изваждайки нещо, което не успях да видя. — Но все пак може и да има някаква полза от теб. Кажи ми къде се крие Айви Джейкъб.

— Айви? — напрегнах се аз.

— Да, Айви. Момичето, чието лице се появява по всички екрани редом с твоето — процеди тя, обикаляйки около мен. — Казвай къде е?

— Откъде да знам? — отвърнах. Ако Повелителят лично се бе заел да търси Айви, то тя наистина бе загазила. — Да не мислиш, че всички издирвани в Сцион се познават един друг?

В изражението ѝ трепна искрица на колебание, но бързо угасна. Тя се озърна към входа на пазара, после спря безизразен поглед върху мен.

— Дори да не искаш да ми кажеш — изрече тихо, — аз пак ще разбера.

Закъснях с частица от секундата да видя ножа. Ръцете ѝ бяха по-силни от моите. Тя притисна една от тях върху устата ми, за да не викам, а с другата ловко резна сгъвката на лакътя ми. Усетих гърлото на флакон да се притиска към раната.

Кръвта беше нейната нума. Ако владееше добре дарбата си, можеше с помощта само на няколко капки от моята да открие различни неща за мен — моето минало, моето бъдеще. Веднага щом мозъкът ми регистрира болката, духът ми изскочи навън. С агонизиращ писък Заешката устна залитна назад. За кратко видях вътрешността на съзнанието ѝ — пусто пристанище, светло в центъра и тъмно по краищата, с разнебитени лодки, плаващи по зеленикавата вода. Преди да успее да се окопоти, избих флакона от ръката ѝ и я извих зад гърба, докато усетих пропукване в раменната става.

— Реши да ме шпионираш ли, хематомантке? — Порязаното място продължаваше да кърви и аз стиснах зъби, без да отпускам хватката. — Кажи на Хектор да не си вре носа в чуждите дела. И помни, че следващия път ще ти счупя ръката.

— Да ти го начукам.

Заешката устна заби тила си в лицето ми, отскубна се и побягна колкото ѝ държат краката. Флаконът се пръсна на пода, оставяйки петно от моята кръв. Извадих кърпичка от джоба си и я забърсах.

На какво, по дяволите, се дължеше този интерес към Айви? Защо Хектор я издирваше? Тя ми бе казала, че не членува в синдиката...

Притискайки раната с длан, се упътих към изхода. Щом се озовах навън, ритнах ядно един уличен стълб. Излизаше, че ме бива само да продавам картини и пясъчни часовници, но не и да организирам хора. Трябваше да действам зад гърба на Джаксън — това бе ясно, — но как да си осигуря подкрепа? Как да разпространя вестта?

Надин и Зийк нямаше да имат особен успех в продажбите без Елайза. Минах по местата и улиците, които обичайно посещавахме — Нийлс Ярд, Слингзби Плейс, Шафтсбъри авеню, — но тя не се виждаше никъде. Скоро стигнах квартирата и надзърнах в ателието ѝ, но то също се оказа празно. Това бе странно. Предположих, че се е върнала на пазара, и след като заключих външната врата, си взех душ и навлякох нощницата. Седнах на леглото, дезинфекцирах набързо раната и после извадих ножа си.

Още откакто Джаксън ме беше наел, криех спестяванията си в една възглавница. Разпрах няколко шева, извадих руло банкноти и внимателно ги преброих.

Не бяха достатъчно.

Върнах ги обратно на мястото им. С тези средства, ако имах голям късмет, можех да наема мъничка стая във VI Кохорта и да я използвам като квартира. Нищо повече. Джаксън винаги ни бе плащал добре, но не дотолкова, че да станем финансово независими от него. А и се стареше да харчим поне половината си пари за дребни неща за секцията, неща, които подкопаваха приходите ни — куриери, духове, разноски около квартирата. Всяка сума, която спечелехме сами, се предаваше на него и после се преразпределяше.

Нямах друг избор, освен да остана тук. Сама надали щях да изкарам и няколко седмици.

Духовете на художниците се бяха смъкнали от ателието на горния етаж и витаеха настойчиво пред вратата ми.

— Продадохме твоята картина, Питер — подвикнах. — И твоята също, Рашел.

Етерът потрепна.

— Не се притеснявай, Филип, и за теб ще се намери купувач. Ти си за хора с изискан вкус.

Можех да доловя съмнението му. Той си падаше меланхолична натура. Тримата се застояха, привлечени от аурата ми като пеперуди от фенер, докато накрая не ги пропъдих. Те винаги ставаха неспокойни в отсъствието на Елайза.

Навън вече се спускаше мрак. Извърших рутинните проверки — светлините угасени, прозорците залостени, завесите спуснати, — след което се върнах на леглото и пъхнах босите си крака под завивките.

Над мен, в стаята на Даница, както обикновено, цареше тишина. Единственият звук бяха скръбните издихания от грамофона на Джаксън, свирещ „Реквием“ на Форте. Той ми напомни за мелодиите, които Лордът слушаше в своите покои в Магдалена. Представих си го отново как седи мълчаливо в креслото си, вторачен в пламъците, сам със своето вино и с неведомите мисли, населяващи пустинната му сънорама. Спомних си нежния и уверен допир, с който се бе погрижил за разрязаната ми буза, за същите тези ръце, свирещи на органа, за пръстите, преминаващи по устните ми, докосващи лицето ми в сумрака на Кметството.

Отворих очи и вперих поглед в тавана.

Това трябваше да спре.

Пресегнах се към една от лавиците над главата си и включих магичния фенер. В него още имаше слайд, останал от деня на арестуването ми. Насочих огледалото към тавана и там, проектирано от лъча светлина, се появи поле от алени макове. Джаксън винаги използваше този образ, когато ме пращаше да бродя. Той бе толкова ясен и подробен, че почти можех да повярвам, че е истински и че таванът се отваря към моята сънорама. Сякаш оста на Земята се бе наклонила, пращайки ме в собственото ми съзнание.

Но тази гледка вече беше остаряла. Останка от едно отминало време. Сега сънорамата ми бе различна.

Порових из кутията със слайдове, докато не открих онзи, който търсех. Джаксън ми го беше показал, когато бях на седемнайсет години и за първи път му разкрих интереса си към историята на Сцион. Той представляваше стара фотография, оцветена на ръка. Акуратните черни букви отдолу гласяха: УНИЩОЖЕНИЕТО НА ОКСФОРД ОТ

ПОЖАР, СЕПТЕМВРИ 1859. Фокусирах обектива и пред погледа ми се материализираха познатите сгради.

Черен дим забулваше улиците. Огнени езици обгръщаха кулите. Пъклени пламъци. Съзерцавах ги сякаш с часове, преди да се унеса в сън, с горящия Шеол I над себе си.

[1] От латинската фраза „sub rosa“, традиционно използвана за събрания, провеждани в тайна. — Б.пр. ↑

[2] Вид търг, при който краят се бележи от угасването на свещ. Целта е участниците да не знаят кога точно ще настъпи той и да не изчакват с наддаването до последния момент. — Б.пр. ↑

[3] Църква от XVII век в Ийст Енд, една от най-известните в Лондон. Според традицията само човек, роден на разстояние, от което се чуват камбаните ѝ, се смята за истински „кокни“. — Б.пр. ↑

[4] Улица в Уестминстър, централен Лондон. — Б.пр. ↑

[5] Филип дьо Шампан (1602–1674) — френски художник от епохата на барока. — Б.пр. ↑

[6] Кверент — онзи, който „пита“ или „търси“ при гадаене. — Б.пр. ↑

[7] Акултомантия — гадаене с помощта на игли. — Б.пр. ↑

[8] Рашел Рюйш (1664–1750) — холандска художничка от епохата на барока. — Б.пр. ↑

[9] Ето ги (исп.) — Б.пр. ↑

[10] Мексикански щат, разположен в югоизточната част на страната. — Б.пр. ↑

[11] Котабомантия — гадаене с помощта на вино в месингова купа. — Б.пр. ↑

В ДЯВОЛСКИЯ АКЪР^[1]

— Пейдж.

О, не. Не можеше вече да е настъпило време за вечерната камбана. Обърнах се по гръб, задушавайки се от горещина.

— Лорде?

В отговор се разнесе тих смях и щом отворих очи, видях Джаксън, надвесен над леглото ми.

— Не, сънеброднице моя, вече не си в оня ужасен затвор. — В дъха му се долавяше странен аромат, потискан от преобладаващия мирис на бял мекс и тютюн. — По кое време се прибра?

Трябвах ми няколко секунди, докато съобразя къде се намирам. Да, това беше моята стая в бърлогата. В Лондон.

— Когато ми заръча — чух като в мъгла собствения си глас. — Някъде към пет следобед.

— Елайза тук ли беше?

— Не — потърках очи. — Колко е часът сега?

— Почти осем. Един куриер ме информира, че на пазара още няма и следа от нея. — Той се изправи. — Но ти си почивай, скъпа. Ще те събудя, ако ситуацията се усложни.

Вратата се затвори зад гърба му и аз отпуснах отново глава върху възглавницата.

Следващият път, когато се събудих, в стаята бе тъмно като в рог и някой викаше. Двама души. Посегнах да запаля лампата и се присвих в леглото, готова да се втурна към тунела за бягство.

— ... не беше такава егоистка, сега нямаше да...

Това бе Надин. Замръзнах, цялата в слух, но в гласа ѝ нямаше паника, а по-скоро гняв.

Слязох на долния етаж, където заварих Зийк и Надин, все още издокарани в пазарното си облекло, и разтрепераната Елайза. Косата ѝ представляваше бъркотия от мокри кичури, а очите ѝ бяха подуты.

— Какво става? — поисках да знам.

— Питай нея — изръмжа Надин. На лявата ѝ буза се забелязваше зачервен оток. — Хайде, питай я!

Елайза мълчеше, избягвайки погледа ми. Дори кроткият Зийк имаше наежен вид, а долната му устна приличаше на цепнато гроздово зърно.

— Хектор дойде на пазара заедно с Влечугите, всичките пияни като мотики — обясни той. — Започна да задава въпроси за картините. Ние тъкмо спорехме с четирима различни търговци, всичките убедени, че продаваме фалшификати. — Той примигна болезнено и докосна челюстта си. — Накратко казано, за да угоди на търговците, Хектор конфискува платното на Дьо Шампан за независима експертиза. Взеха ни също и останалите стоки. Опитавме се да ги спрем, но...

— Не сте имали никакъв шанс — опитах да го успокоя, но собственото ми сърце бе свито. — Били сте двама срещу девет.

Очертаваше се деликатна ситуация. Филип щеше да изпадне в пълна депресия, ако научеше, че са откраднали картината му, но това щеше да е най-малкият ни проблем, щом местните търговци надушеха за нашата схема. Ние винаги гледахме да продаваме на контрабандисти, които пет пари не даваха дали творбите са оригинални, или пък на пътуващи прекупвачи, които нямаше вероятност да се върнат отново. Разкриеха ли ни сега, Джаксън щеше направо да поцърклее.

— Съжалявам — Елайза изглеждаше пред припадък. — Извинявайте и двамата. Аз просто... трябваше да поспя.

— Тогава можеше да ни се обадиш, за да се махнем оттам, вместо да ни оставяш да висим и да те чакаме. И да отнесем боя заради теб. А накрая се появяваш като принцеса в девет и половина и очакваш, че просто ще те оставим да си легнеш?

— Чакай, чакай — обърнах се към Елайза. — Къде си била до девет и половина.

— Заспах навън — измърмори тя.

Това изобщо не беше в неин стил.

— Къде по-точно? Аз обиколих навсякъде.

— В Гудуинс Корт. Бях изгубила чувство за ориентация.

— Ти си лъжкиня — кресна Надин. — Знаеш ли какво? Не ме е грижа къде си била и какво си правила. Но освен че ни задигнаха

картината, Зийк сега е с пукнато ребро. Как предлагаш да оправим това?

Положението изискваше да се намеся. Като бродница на Джаксън аз поемах властта в негово отсъствие, включително и ако се стигнеше до раздаване на наказания.

— Елайза — казах, мъчейки се да звуча разумно, — ти поспа през първата си почивка. Това бяха два часа. Знам, че след транс са ти нужни повече, но ако си се чувствала толкова уморена, си могла да кажеш на Зийк и Надин. Те щяха да вдигнат сергията и да те приберат в квартирата. По-добре да изтърпим веднъж гнева на Джакс, отколкото да изгубим всичките ти клиенти.

Не всеки умее да понася критики от хора, по-млади от него. Елайза беше на двайсет и три, но винаги бе зачитала моята позиция.

— Съжалявам, Пейдж.

В тона ѝ имаше толкова сломеност и безсилие, че просто не можах да продължа с конското.

— Толкова по въпроса. Да се занимаем сега с по-належащи проблеми. — Челюстта на Надин увисна, а аз скръстих ръце на гърдите си. — Добре де, заспала е! Какво искаш от мен, да я разпъна на кръст?

— Искам да направиш нещо. От къде на къде нас ще ни смазват от бой, а тя ще се измъква току-така?

— Виж, Хектор се е заял с вас, защото е жалко подобие на Повелител и заслужава да бъде убит от същите хора, които претендира, че ръководи. Колкото до Елайза, тя изобщо не трябваше да бъде на пазара днес. Не смяташ ли, че ѝ стига откраднатата картина? Сама знаеш колко труд е хвърлила по нея.

— Да, трябва да е много изтощително да дремеш в транс, докато бедният Филип върши цялата работа.

— Точно толкова, колкото и да стържеш по цигулката срещу шепа подхвърлени монети — пристъпи насреща ѝ Елайза с пламнала аура. — Би ли ми казала с какво точно допринасяш за нашата секция, Надин? Какво ще изгубим, ако утре Джаксън те изхвърли?

— Аз поне върша работата си сама, глезена кукло.

— Аз пък изкарвам повече пари за Джакс от всички тук!

— Питер изкарва пари за Джакс. Рашел Рюйш изкарва пари за Джакс. Филип изкарва...

— Ти си тук само заради Зийк! — кресна ѝ Елайза, почервенияла от гняв. — Шефът дори не искаше да те наема!

— Достатъчно! — отсякох. Елайза хлипаше неудържимо, заровила ръка в косите си, а Надин млъкна, шокирана от чутото.

— Да. Наистина достатъчно — прозвуча дълбок глас зад нас. Джаксън се бе появил на прага с толкова безкръвно лице, че дори очите му изглеждаха побледнели. — Някой ще ми обясни ли какво става?

— Вече всичко е под контрол — казах аз, заставайки пред Елайза. През всичките години, откакто познавах Джаксън, нито веднъж не го бях чувала да заплашва някого с прогонване.

— Джакс. — Устните ѝ потрепериха.

— Не. — Той посочи към вратата с върха на бастуна си. — Върви в стаята си. Поразсъждавай върху крехкото си положение в групата. И се надявай, Елайза, че ще намерим изход от тази дилема. Ако решиш, че още искаш работата си, информирай ме преди изгрев-слънце и ще го обмисля.

— Разбира се, че я искам. — Тя изглеждаше полумъртва от страх. — Джаксън, моля те, моля те... не го прави...

— Опитай се да не цивриш, Елайза. Ти си медиум на I-4, не някаква досадна просякиня.

За чест на Елайза тя не заплака. Джаксън я изгледа как се качва по стълбите, без да покаже нито капка емоция.

— Това беше жестоко, Джакс — поклатих глава.

Със същия успех можех да се обърна и към добре облечен къс дърво.

— Надин — каза той, — можеш да се оттеглиш.

Тя не възрази. Не личеше да е засрамена от себе си, но не изглеждаше и тържествуваща. Вратата се захлопна подир нея.

— Зийк.

— Да?

— Същото важи и за теб. Върви си в шкафа.

— Вярно ли е това, Джаксън? Че си взел сестра ми на работа само заради мен?

— Да виждаш други крънкачи да живеят в дома ми, Езекил? Каква полза според теб бих могъл да имам от една цигуларка с паническо разстройство? — Той стисна зъби и се потърка между

очите. — Причиняваш ми главоболие. Скрий се от погледа ми, клето момче.

За секунда Зийк застина неподвижно. Отвори уста да каже нещо, но аз му направих знак да мълчи. Джаксън не беше в настроение за спорове. Сразен, Зийк свали строшените си очила, взе една книга от писалището и се затвори във вградения си креват. Нямахше нищо, което да сторим за пукнатото му ребро.

— Ела горе с мен, Пейдж. — Все още стиснал бастуна, Джаксън се отправи към стълбището. — Искам да поговорим.

Последвах го на втория етаж с пламнали страни. В рамките само на пет минути цялата банда се беше разпаднала. Той ми посочи към креслото в кабинета си, но аз останах права.

— Защо направи това?

— Кое, безценна моя?

— Знаеш, че всички те зависят от теб. — В недоумяващия му поглед имаше нещо, от което ми се дощя да го цапна по главата. — Елайза беше на края на силите си. Или не знаеш, че Филип я беше обсебил за петдесет и шест часа?

— О, не се притеснявай. Чувал съм за медиуми, изкарвали без сън по половин месец. Това не им причинява трайни увреждания. — Той махна с ръка. — А и нямам намерение да я уволнявам. Винаги можем да се преместим на „Олд Спитълфийлдс“, ако се подмажем на Огнена Мария. Но Елайза се държи странно напоследък. Хлипа по цяла нощ, което е страшно досадно.

— Може да има причина да е потисната. Защо не я попиташ?

— Сърдечните проблеми са извън моята област. Сърцата са капризни неща, неставащи за нищо друго освен за мариноване. — Той склучи върховете на пръстите си. — Откраднатата картина може да предизвика усложнения, ако Хектор я даде на специалист, който веднага ще разбере, че боята е прясна. Искам да се върне в I-4 или ако това се окаже невъзможно, да бъде хвърлена в Темза.

— И кое те кара да мислиш, че той ще я даде?

— Не говоря за предаване без известен стимул, скъпа. Магарето трябва да се подмами с морков. — Той бръкна в чекмеджето на бюрото си. — Затова ти ще отнесеш въпросния морков в Дяволския акър от мое име.

Погледнах по-внимателно.

В кожена кутия, подплатена с пурпурно кадифе, лежеше нож, двайсетина сантиметра дълъг. Когато се пресегнах да го взема, Джаксън сграбчи китката ми.

— По-полека. Този вид нума е коварна. Ако само го докоснеш с пръст, ще пусне в сънорамата ти неприятен шок, а е много вероятно да размъти и разсъдъка ти.

— Чий е?

— На един мъртъв собственик. Когато нумата стои дълго време неизползвана, тя не реагира добре на допир. Само зрящ от същия разред като притежателя ѝ може да я пипне, без да си навреди. — Той захлопна кутията и ми я подаде. — За мен ножът е безполезен, но Хектор е махаромант^[2]. Ще остане във възторг да включи това острие в колекцията си. Доста скъпо острие, бих добавил.

На мен не ми изглеждаше особено впечатляващо, но коя бях аз да поставям под въпрос вкуса на Хектор.

— Разумно ли е да ходя толкова близо до Архонтството? — попитах. — При това нощем?

— Тъкмо тук е затруднението. Ако изпратя някой понископоставен от моята бродница, Хектор може да се засегне. Ако помоля някой да те придружи, ще ме обвини, че искам да му измъкна със сила ценно произведение на изкуството.

— На тръгване от пазара срещнах Заешката устна. Тя се опита да вземе кръв от мен.

— Защото натрапчивият ѝ шеф няма да миряса, докато не разбере къде си била. Дори си позволи да дойде в Севън Дайълс, за да ме разпитва. Вонята му още не е изветряла.

— Ами ако ми вземат кръв, докато съм там?

— Заешката устна е зъл авгур — увери ме той — и поради това нейното „изкуство“ е тромаво и дивашко. Дори ако успее по някакъв начин да извлече образи от наказателната колония, няма да ѝ стигнат силите да ги разтълкува. — Той забарабани с пръсти по бюрото. — И все пак ще е срамота, ако позволя да ти пускат кръв. Ще пратя куриер да те съпроводи до границата на I-1. В Дяволския акър ще те поеме разводач, за да гарантира, че ще си тръгнеш невредима. Нека Хектор знае, че те чака отвън на стълбите.

Явно нямаше измъкване.

— Ще отида да се преоблека — казах.

— Така те искам, момичето ми.

В стаята си надянах ботуши със стоманени бомбета, торбест панталон и кожени ръкавици без пръсти. Влечугите най-вероятно щяха да се опитат да ме поотупат, задето съм влязла в секцията им, пък било то и като пратеник, затова исках да съм подготвена. На кухненската закачалка висеше предпазна жилетка срещу хладно оръжие, крадена от НОБ. Взах и нея и на минаване покрай ателието на Елайза поспрях пред затворената врата. Отвътре не долиташе нито звук, но можех да усетя сънорамата ѝ.

— Елайза? — Почуках и открехнах полека. Лъхна ме миризма на терпентин. Подът бе застлан с найлон и по него бяха разхвърляни смачкани тубички с боя. Елайза седеше на сгъваемото си легло, опряла брадичка върху коленете си, а музите ѝ витаеха като облак над нея.

— Той няма да ме уволни, нали? — вдигна очи тя с израз на изгубено дете.

— Разбира се, че не — казах меко.

— Изглеждаше толкова ядосан, и с право. Аз оплесках всичко.

— Беше капнала от умора — поставих ръка на рамото ѝ. — Сега отивам да поговоря с Хектор. Ще върна картината обратно.

— Той няма да ти я даде.

— По-добре да не се инати, ако не иска духът му да заmine в плутонната област.

— Само не прави нищо глупаво. — Елайза опита да се усмихне, но по страните ѝ се стекоха сълзи и тя ги избърса с ръкав. — А аз тепърва трябва да говоря с Джакс.

— По-добре поспи. Никой не се съмнява, че искаш работата си. — Обърнах се да вървя, но после се спрях. — И между другото...

— Мм?

— Ако имаш нужда да поговориш с някого, знаеш къде да ме намериш.

Тя кимна. Загасих лампата и затворих вратата след себе си.

След като се облякох и дегизирах, с предпазната жилетка над блузата и черно яке върху нея, праметнах торбата с нумата през рамо. Дори в кутията, тя предизвикваше у мен неприятна тръпка. Колкото по-скоро се озовеше у Хектор, толкова по-добре.

Дяволският акър, където по традиция бе седалището на Повелителя, се намиреше, образно казано, на една плунка разстояние от Уестминстърското Архонтство. Самият той се смяташе за нещо като лидер в сянка на цитаделата, с пълното право да обитава секция I-1. Това бе последното място, където един беглец от закона трябваше да си подава носа.

Нелегалното такси спря на крайбрежната улица и аз слязох. Пристъпът на страх едва не ме прикова на място, но се насилих да закрача към Архонтството. Колкото и добре да бях дегизирана, трябваше да приключа бързо.

Доближих сградата и заставах под нея, близо до мястото, където реката се надигаше срещу бетонните си брегове. Часовникът над мен имаше най-големия циферблат в цялата цитадела, чието опалово стъкло сияеше с аления цвят на вулканична лава.

Нашира може би се намиреше там. Бих дала всичко, за да надзърна, да разбере какво правят вътре, но това не бе безопасно място, където да бродя с духа си.

Наблизо имаше огромно, тънещо в разруха абатство, където бяха коронясвани кралете и кралиците от старите времена. Местните го наричаха Торни^[3]. Както бе обещано, тук ме чакаше разводач — едър и мускулист, с качулка на главата и зелен фенер в ръка. Ролята на разводачите в цитаделата бе да съпровождат незрящите през нощта, осигурявайки им защита от неестествената престъпност, но Джаксън разполагаше с услугите на неколцина от тях.

— Бледа броднице — кимна с глава той. — Заклинателят заръча да те съпроводя до Дяволския акър и да чакам отвън.

— Чудесно. — Двамата заслизахме по стълбите. — Как се казваш?

— Гроувър.

— Не съм те виждала преди.

— Аз съм от I-2. Учуден съм, че Заклинателят изобщо те е пуснал навън, ако смея да отбележа. — Той вървеше редом с мен, достатъчно близо, за да изглежда като бодигард. — Дори сутринта видях лицето ти във вестника.

— То е и там, горе — кимнах към преподавателен екран, където отново показваха образите на издирваните. — Но имам работа за вършене.

— Значи ставаме двама. Не се отделяй от мен и дръж главата си наведена. Моя отговорност е да те опазя жива тази вечер.

Зачудих се колко ли му плаща Джаксън. На колко оценяваше живота на своята сънебродница?

Преди Сцион достойните лордове на Уестминстър планирали да заличат разяжданите от зарази бордеи на Лондон и да ги заменят с модерни, прилични квартали. С появата на неестествеността обаче това преустройство, както и много други проблеми, било оставено на заден план. След убийствата на Джак Изкормвача били положени известни усилия за разчистване, особено в Уайтчапъл, но в цитаделата и досега оставаха четири гета, населявани най-вече от крънкачи и просяци. Дяволският акър бе най-малкото от тях, свеждащо се само до три улици, преминаващи между шепа порутени сгради.

Районът около Архонтството се намирал под усилен охрана. В един момент отряд Жандарми се зададе в опасна близост до нас, но разводачът ме тикна в тясна пресечка, преди да успеят да засекат аурата ми.

— Побързай — каза тихо и двамата се впуснахме в лек бяг. Скоро достигнахме периметъра на Дяволския акър. Лист от гофрирана ламарина служеше за порта на Олд Пай Стрийт, която бе задънена от другата страна. Почуках силно по него.

— Пазач!

Нищо. Ритнах още веднъж с крак.

— Пазач, тук е Бледата бродница. Нося спешна пратка за Хектор. Отвори, копеле мързеливо.

Отсреща не се чуваше никакъв отговор — нито дори хъркане, — но беше изключено да се прибера обратно в I-4 без картината. Елайза нямаше да намери и миг покой, докато не я върна.

— Чакай ме тук — казах на разводача. — Ще намеря начин да вляза.

— Както желаш.

Оградата не беше точно мечтата на катерача. В горния ѝ край имаше намотки от бодлива тел, които щяха да раздерат ръцете ми, а самият метал бе покрит с мазна боя против натрапници. Обиколих

отвсякъде, търсейки пролука, но такава нямаше. Очевидно интелигентността на Хектор бе с една идея по-висока от личната му хигиена. Почти бях готова да призная поражението си, когато подметката ми удари върху нещо кухо. Шахта.

Приклекнах и отместих тежкия капак. Очаквах да видя тръби или нещо подобно, но вместо това пред мен се разкри извит тунел, водещ под стената, мъждиво осветен от преносим фенер.

Аварийният изход на Хектор. Странно, че не го беше заключил с катинар.

Стените бяха покрити с листове стиропор, толкова мръсни и окаляни, че приличаха на бетон. Спуснах се в отвора и придърпах капака на мястото му. В края на прохода се натъкнах на решетка, през която се процеждаше слаба светлина. Напрегнах шестото си чувство, оставяйки го да надделее над останалите сетива. Не долових никакви сънорамии или духове. Странно. Хектор винаги се бе хвалил с огромната си колекция от духове и полтъргаисти. Дали не бе излязъл повторно с бандата си, или не бе продължил към друга секция след днешните подвизи на пазара? Но във всички случаи е трябвало да остави охрана, а и това не обясняваше отсъствието на духовете.

Шансът, изглежда, ми се усмихваше. Можех просто да се промъкна вътре, да грабна картината и да офейкам. Пулсът ми се учести. Ако проникнех с взлом в Дяволския акър и ме хванеха, щяха да ме одерат жива.

Тунелът извеждаше в тясна, вмирисана на мухъл барака. Приведох се и открянах вратата. Отвъд нея се гушеха няколко ниски постройки, свързани помежду си с тухлени и метални огради. Очаквах повече от леговището на Повелителя. Постройките до една се оказаха празни. Когато стигнах най-голямата, явно представлявала солидна градска къща преди две столетия, веднага се досетих, че това е жилището на Хектор. Стените бяха целите отрупани с всевъзможни остриета — някои определено вносна изработка и купени от черния пазар, твърде изящни, за да бъдат улични оръжия.

В дъното на антрето имаше полуотворена двойна врата. Някакъв мирис подразни носа ми, остър и неприятен. Извадих ловния нож от чантата и го скрих зад гърба си. През пролуката пред мен се лееше топла светлина, но не долиташе нито звук.

Отворих полека и влязох. И видях гостната, както и онова, което се намираше в нея.

Хектор и бандата му бяха тук в пълния си състав.

Натъркаляни по целия под.

[1] Дяволският акър (The Devil's Acre) — район на бордеи в Лондон, в близост до Уестминстърското абатство, съществувал до средата на XIX век. — Б.пр. ↑

[2] Махаромантия — гадаене с помощта на ножове, кинжали и саби. — Б.пр. ↑

[3] Торни Айлънд е мястото, представлявало навремето остров в река Темза, върху който са построени Уестминстърският дворец (седалището на английския парламент) и Уестминстърското абатство. — Б.пр. ↑

КЪРВАВИЯТ КРАЛ

Хектор лежеше по гръб в средата на стаята, с широко разкрасени нозе, положил лявата ръка върху корема си. Около врата му имаше локва от тъмна кръв и нищо чудно — главата му не се виждаше никъде. Разпознах го единствено по вечно мръсните дрехи и златния джобен часовник.

Върху полицата над камината гореше ред от червени свещи. Смътната им светлина караше кръвта да изглежда като петрол.

Общо осем тела се въргаляха на пода. Лукавия, както винаги, беше непосредствено до своя господар. Главата му си беше на мястото, с оцъкдени очи и отворена уста.

Останалите лежаха по двойки, като съпрузи в легла. Всичките обърнати в една и съща посока, с глави към прозорците на западната стена.

Усетих бучене в ушите. Озърнах се през рамо и се вслушах в етера, но в сградата нямаше никой друг.

Прекрасната картина на Елайза също беше тук, облежната в един ъгъл. По платното се стичаха алени пръски.

Мирисът, който бях усетила по-рано, беше на урина и на кръв. Толкова много кръв.

Бягай. Мисълта сама се стрелна в ума ми. Но не, бях дошла за картината и трябваше да я взема. А също да огледам добре какво се е случило тук, преди новината за смъртта на Хектор да се разчуе и всичко да бъде разчистено.

Първо, телата. Съдейки по пръските, убийствата бяха извършени в същото това помещение. Бях виждала трупове и преди, някои дори в последен стадий на разлагане, но идентичните им позиции тук бяха гротескно театрални. Към всяко от телата водеше кървава диря, което означаваше, че са ги влачили като чували, за да ги нагласят. Представих си приведените фигури, повдигащи краката, изпъващи ръцете, нагласящи главите под желания ъгъл. Всяко от лицата бе положено върху лявата си страна. Всяка дясна ръка лежеше на пода,

успоредно на торса. Всички мебели — кресла, маса за сеанси, закачалка за палта — бяха избутани покрай стените, за да се освободи достатъчно място.

Коленичих до най-близкото тяло, дишайки на пресекулки. В гърлото ми се надигна горчива жлъч. Това беше Зъбът. Струваше ми се невероятно, че само преди няколко дни същият този човек ме е тормозил, че устните му са били разтегнати в подигравателна гримаса, а очите са пламтели от злоба. Сега бузите му бяха насечени с нож, по-голямата част от носа му липсваше, а върху клепачите му бяха издълбани малки, клиновидни разрези.

Убийците трябваше да са били няколко. Вероятно са знаели, че Хектор никога не остава сам, а и не беше по силите на един човек да се справи с цялата банда. Огледах отново труповете. Хектор, Лукавия, Зурлата, Ловките пръсти, Тутманика, Зъбът, Кръглоглавия. В крайния десен ъгъл на композицията, до Зъба, се намираше Гробаря, все още стиснал тънките си устни. Смъртта почти не бе променила изражението му. Това обясняваше защо наоколо нямаше и помен от духове. След като сърцето на онзи, комуто принадлежат, спре да бие, невидимите им окови падат и те са свободни да си вървят.

Само един от членовете на бандата липсваше. Заешката устна. Или бе избягала, или изобщо не бе присъствала на клането.

Освен че си беше направил труда да подреди телата, убиецът бе оставил и своя визитка. Десните длани на жертвите бяха обърнати към тавана и във всяка от тях червенееше копринена кърпичка. Малко банди имаха подобни знаци — Шивачите оставяха шепа игли, Враните — черно перо, но този тук ми бе напълно непознат.

Предпазливо докоснах с опакото на ръката си кървавата буза на Зъба. Още беше топла. Ръчният му часовник му бе спрял на три и четвърт, докато този на камината показваше почти три и половина.

По гръбнака ми преминаха тръпки. Трябваше да се махна оттук. Да взема картината и да бягам.

Духовете на Влечугите щяха да се нуждаят от тренодия — сакралните думи, чието изричане щеше да ги освободи от физическия свят. Ако им откажех тази малка милост, те почти със сигурност щяха да се превърнат в полтъргаисти, но аз не знаех имената на повечето от тях. Заставах над обезглавеното тяло и допях три пръста до челото си в знак на уважение.

— Хектор Гринслейт, оттегли се в етера. Всичко тук е уредено. Всички дългове са платени. Вече няма нужда да оставаш между живите.

Никакъв отклик от етера. Обезпокоена се обърнах към Зъба.

— Роналд Крануел, оттегли се в етера. Всичко тук е уредено. Всички дългове са платени. Вече няма нужда да оставаш между живите.

Пак нищо. Фокусирах се, напрягайки възприятието си, докато слепоочията не ме заболяха. Помислих, че може да се крият, но те не се появяваха. Новите духове почти винаги остават известно време край опразнените тела. Отстъпих назад, нагазвайки в локва кръв.

Етерът, досега безмълвен, започна да вибрира. Сякаш трептящ камертон докосна спокойна вода. Затичах се между двете редици от трупове по посока на картината, но вълната бързо ме настигна. Свещите изгаснаха, таванът се пропука и полтъргайтът вихрено нахлу през него.

Тласъкът ме запрати на пода и аз веднага осъзнах грешката си: медальонът беше в джоба ми вместо около врата. После дойде агонията, съпроводена от смразяващ вътрешностите писък. Стомахът ми се загърчи в спазми. Изгарящи халюцинации се заредиха пред погледа ми: панически крещяща жена, разкъсана и окървавена рокля, острие, скрито в изкуствени цветя. Мъчех се да избягам, дращех по дъските, докато ноктите ми се изпочупиха, но нещото се гърчеше в мен като змия, впиваше се в моята сънорама и всеки дъх, който се мъчех да си поема, бодеше като лед дробовете ми.

С мъка успях да се добера до джоба си, сграбчих медальона и го допрях до гърдите си. Вилнеещият в сънорамата ми дух се разтресе. Аз също се тресях, жилите на врата ми се изпъваха, но продължих да притискам талисмана към кожата си като сол към рана, изгаряща инфекцията, докато накрая полтъргайтът бе изхвърлен от съзнанието ми. Той изпрати последна ударна вълна в стаята и излетя през прозореца сред писък и порой от счупени стъкла. Останах да лежа на пода, омазана с кръвта на Влечугите.

Стори ми се, че минаха часове, преди да успея да си поема дъх. Дясната ми ръка, с която бях опитала да се защита, вече започваше да изтръпва. Вдигнах се на колене и бавно отворих очи, изтърсвайки дребни стъкълца от косите и клепачите си.

Със стиснати зъби отидох до картината и я загърнах в палтото си. Този полтъргайст явно бе чакал в засада, за да се нахвърли просто за собствено удоволствие върху първия човек, дръзнал да доближи трупа на мъртвия му господар.

Оставих телата зад гърба си и поех обратно към тунела. Щом подадох глава през отвора, Гроувър ме улови за здравата ръка и ме изтегли навън.

— Готово ли е?

— Той е убит — заекнах едва. — Хектор, той е...

Гроувър пусна ръката ми и погледна своята собствена. Тя беше цялата изцапана в червено.

— Ти си го убила — изглежда ме потресено.

— Не. Така го заварих.

— Тогава защо имаш кръв по себе си? — Разводачът отстъпи назад. — Не искам да имам нищо общо с това. Джаксън може да си задържи парите. — После грабна окачения си на стената фенер и побягна с всички сили.

— Чакай! — викнах подире му. — Не е каквото изглежда!

Но Гроувър беше изчезнал. Обзе ме смразяващ ужас.

Той щеше да каже на някого. Вероятно на Игуменката. Мина ми през ум да пратя духа си след него, да го умъртвя, за да отнесе видяното в етера, но не можех просто така да убивам невинни. А и това нямаше да промени факта, че бях покрита с кръв, съвсем сама и на километри разстояние от Севън Дайълс.

Нямаше начин да стигна пеша до I-4 в този вид, а и се съмнявах, че някоя рикша ще ме вземе. Не носех телефон със себе си, тъй че вариантът да се обадя на Джаксън също отпаднаше. Но само на пет минути оттук, в Бърдкейдж парк, имаше езеро. Ходенето дотам беше опасно, защото в близост се намираше резиденцията на Уийвър, но не намерех ли вода, бях изгубена.

Затичах се, притиснала лявата си ръка към гърдите и мракът скоро погълна бордея зад мен. На ъгъла на Какстън Стрийт пяхна картината в един контейнер за смет. Беше прекалено тежка, за да я мъкна със себе си.

Бърдкейдж парк, едно от малкото останали зелени места в СциЛо, представляваше към двеста декара трева, дървета и виещи се цветни лехи. Сега, в края на септември, пътеките му бяха покрити с

опадали листа. Щом стигнах езерото, нагазих до кръста и измих кръвта от косата и лицето си. Ръката ми изгаряше от такава болка, че ми идеше да я отсека от лакътя надолу. Трябваше да притисна устни с юмрук, за да задържа вика, напираш в гърлото ми. Очите ми се наляха със сълзи.

В една от алеите имаше телефонна будка. Влязох вътре, извадих монета от джоба си и набрах номера на уличния телефон в I-4.

Никакъв отговор. Куриерът не стоеше на поста си.

Инстинктите ми бавно изплуваха някъде от мъглата, обхванала мозъка ми. В ушите ми се чуваха пукот и цвъртене. Да не би някъде да имаше пожар? Все едно, сега важното бе да се скрия, да отнеса болката си някъде, където никой не може да ме види. Дърветата край езерото хвърляха достатъчно гъсти сенки. Нагазих сред гъсталака и се свих върху купчина влажна шума.

Времето се забавяше все повече и повече. Единственото, което остана накрая, бе плиткото ми дишане, звуците от пожара и болката, пулсираща в ръката ми. Не можех да движа пръстите си. До изгрев-слънце през парка положително щеше да мине патрул от Жандарми, но нямаше какво да сторя по въпроса. Тялото ми отказваше. Безжалостен смях изпълни слуха ми и после припаднах.

* * *

Зад клепачите ми напираше болка и аз полека ги отворих. Мирисът на тютюн и розово масло ми каза къде се намирам.

Някой ме беше подпрял върху възглавници на дивана на Джаксън, бе сменил окървавените ми дрехи с нощница и ме бе покрил до гърдите с плюшена завивка. Опитах да се обърна, но всичките ми крайници бяха като вкочанени. Треперех от глава до пети и дори челюстта ми бе схваната. Когато опитах да погледна встрани, мускулите на врата ми се сгърчиха в спазъм.

После спомените от изминалата нощ ме заляха и стомахът ми се сви от тревога. Мъчейки се да движа само очите си, погледнах надолу. Раната на ръката ми бе покрита с нещо, приличащо на зелена слуз.

Скърцане откъм стълбището оповести появата на Джаксън. Той бе пхнал пурата дълбоко в единия ъгъл на устата си, а останалите, с изключение на Даница и Ник, го следваха по петите.

— Пейдж? — Елайза коленичи до мен и постави длан върху челото ми. — Джакс, тя е толкова студена!

— Не ме учудва. — Джаксън изпусна облак синкав дим. — Трябва да призная, че очаквах леки произшествия, но не и да те открива в безсъзнание в Бърдкейдж парк, скъпа.

— Ти си ме открил? — Челюстта ме болеше при всяка дума.

— Да кажем, че те прибрах. Доктор Нигорд ми прати образ на местоположението ти. Поне веднъж да има някаква полза от неговите видения.

— Къде е той?

— На проклетата си сционска работа, къде другаде. Щом научих, веднага се метнах в едно нелегално такси само за да намеря безценната си бродница свита в храстите, цялата покрита с кръв. — Той се приведе над мен с кърпа и купа вода, избутвайки Елайза встрани. — Я да видим какви са пораженията.

След като отми мехлема и раната се показва отдолу, едва не ми призля. Това бяха дълбоки резки, оформящи разкривена буква „М“, заобиколени от оток, почернели капиляри и с тъмна язва на мястото, където централните линии се пресичаха. Джаксън я огледа внимателно. Колобомите на очите му се разшириха, усилвайки духовното му зрение.

— Работа на Лондонското чудовище — докосна белезите той. — Много характерно призрачно острие.

По челото ми изби пот, а сухожилията на врата ми се напрегнаха от усилието да не изпищя. Допирът му беше като течен азот, капнал върху раната; почти очаквах да го видя как се изпарява. Елайза се осмели да погледне по-отблизо.

— Нима там вътре има острие?

— О, това е много по-зловещо оръжие. Вярвам, всички сте запознати с концепцията за фантомния крайник? — Никой не отговори. — Това е усещането за нещо съществуващо там, където всъщност го няма. Хората изпитват сърбеж в ампутирана ръка или болка в изваден зъб. Призрачното острие е чисто духовен феномен, но същността му е сходна — полтъргайстите могат да предизвикват у

други собствените си фантомни усещания, най-често такива, в каквито са се специализирали, докато са били живи. Това е особено неприятен вид апорт, както наричаме етерната енергия, позволяваща на дух, проникнал от Отвъдното, да въздейства на физическия свят. Един удушвач например може пак да склочи ръце около гърлото на жертвата си. Нещо като свръхестествена изява на фантомния крайник.

— Значи да разбираме, че тя има невидим нож в ръката си, така ли? — обобщи Зийк, докосвайки ме по рамото.

— Правилно. — Джаксън хвърли кърпата в купата с вода. — Хектор ли насъска това изчадие по теб?

— Не — казах. — Той е мъртъв.

Думата увисна във въздуха.

— Какво? — пристъпи напред Надин. — Хеймаркет Хектор?

— Мъртъв? — повтори Джаксън. — Хектор Гринслейт. Хектор от Хеймаркет. Повелителят на сционската цитадела Лондон. Същият този Хектор?

— Да.

— Починал. — Думите излизаха от устата му бавно, сякаш всяка сричка бе злато, чието тегло претегляше. — Умрял. Измъкнал се от тленната си обвивка. Безжизнен. Със завинаги прерязана сребърна нишка. Вече несъществуващ. Правилно ли съм разбрал, Пейдж?

— Да.

— Ти докосна ли ножа, който ти дадох? Някой друг докосна ли го? — Ноздрите му потрепваха. — Ами неговият дух?

— Не. И духът му не беше там.

— Жалко. С радост бих го пленил. — Той нададе кратък, жесток смях. — Е, как е намерило края си това слугесто нищожество? Напило се е до безсъзнание и е паднало в камината, предполагам?

— Не — казах. — Беше обезглавен.

Елайза вдигна ръка към устата си.

— Пейдж — промълви с треперещ от уплаха глас. — Нали не си стигнала дотам да убиеш Повелителя?

— Не — вторачих се в нея. — Вече бяха мъртви, когато пристигнах. Всичките.

— Цялата банда е била избита?

— Без Заешката устна. Но останалите — да.

— Това обяснява обилното количество кръв по дрехите ти. — Джаксън потри брадичка с палеца си. — Духа си ли използва?

— Джакс, слушаш ли ме изобщо? Те вече бяха мъртви.

— Удобно обяснение — подхвърли Надин. — От човек, който едва вчера казваше, че Хектор заслужава да бъде убит от хората, които ръководи.

— Не ставай смешна. Да не мислиш, че наистина бих...

— А чия е кръвта тогава?

— Тяхна — сопнах се. — Но полтъргайстът...

— Наистина се надявам, че не ти си отговорна за случая, Пейдж — намеси се Джаксън. — Да убиеш Повелителя е тежко престъпление.

— Не съм го убила — повторих за сетен път. — Не бих убила никого по този начин. Дори и Хектор.

Тишина. Джаксън почисти невидима прашинка от ръкавела на ризата си.

— Разбира се. — Той дръпна продължително от пурата си със странно отсъстващ взор. — Впрочем какво стана с картината?

— Хвърлих я в една кофа на Каксън Стрийт.

— Някой видя ли те да напускаш Дяволския акър?

— Никой освен Гроувър. Проверих етера.

— А, да. Разводачът. Зийк, Елайза, отидете на мястото и се уверете, че не са останали следи от присъствието на Пейдж. Крийте си лицата. Ако ви хванат, кажете, че е трябвало да отнесете някакво съобщение на Хектор. После вземете картината от Каксън Стрийт и я унищожете. Надин, искам да прекараш остатъка от нощта в Сохо. Дай ухо на клюките. Онзи нещастен разводач без съмнение вече тръби наляво и надясно, че Повелителят е мъртъв, но ние трябва да потулим всяко споменаване на Пейдж. Преди всичко свидетелят е незрящ, а ще намерим и други начини да го дискредитираме.

Тримата се упътиха към вратата.

— Чакайте — вдигна ръка Джаксън. — Предполагам, че е близко до ума за всички ви, но ако някой от вас се изтърве, че сме знаели за смъртта на Хектор преди официалното ѝ оповестяване, ще си навлечем сериозни подозрения. Ще ни привикат пред Неестественото събрание и веднага ще направят връзка със злощастния инцидент с картината. Една непремерена дума може да ни изяде главите. — Той ни изгледа

един подир друг. — Не се хвалете със станалото. Не се шегувайте, не говорете, дори не шепнете за него. Закълнете се в етера, безценни мои.

Това не беше молба. Всеки от нас поред изрече „Кълна се“. Щом приключихме, Джаксън се изправи.

— А сега вие тримата вървете. И се връщайте по-скоро.

Те се подчиниха, като на излизане ми хвърлиха различни погледи. Този на Зийк бе тревожен, на Елайза угрижен, а на Надин — недоверчив.

Щом вратата долу се захлопна, Джаксън дойде, седна до мен и поглади влажната ми коса.

— Ще разбера, ако си се чувствала неудобно да кажеш истината пред тях. Но кажи я сега пред мен. Ти ли ги уби?

— Не — поклатих глава.

— Но си искала да ги убиеш.

— Има голяма разлика между това да желаеш смъртта на някого и действително да му я причиниш, Джакс.

— Вероятно си права. И си сигурна, че Заешката устна не е била там?

— Поне не я видях.

— Щастлива развързка за нея. Но не и за нас, ако реши да предяви претенции за короната. — Очите му блестяха трескаво, а на скулите му бяха избили две червени петна. Впрочем и за това си има лек. Отсъствието ѝ е уличаващо. Само да се пусне слух, че тя е извършила деянието, и силата на подозрението ще я накара да бяга, за да спаси кожата си. А ти, скъпа моя, ще бъдеш извън опасност.

Облакът се на дивана.

— Наистина ли смяташ, че е възможно да е Заешката устна?

— Не, не. Тя му беше предана, бедната глупачка. — Джаксън смръщи замислено вежди. — Всички ли бяха обезглавени?

— Членовете на бандата — не. Те изглеждаха по-скоро изкормени. И всеки имаше в ръката си по една червена кърпичка.

— Интересно. — Ъгълчето на устата му потрепна. — Това убийство съдържа послание, Пейдж, и то не се свежда само до алюзията, че през последните осем години Хектор подскача наоколо като заклано пиле.

— Може би е подигравка? — предположих. — Че напоследък много си виреше носа? Държеше се като крал?

— Наистина. Кървавият крал. — Той седна отново и се плесна по коляното. — Хектор трябваше да умре, няма спор по въпроса. Почти десетилетие треперихме в сянката му, гледайки как превръща синдиката в разпасана шайка от мързеливи мошеници и дребни престъпници. Е, вече край. О, помня времето, когато Джед Бикфорд беше Повелител, а аз — още никому неизвестен клошар. Старият Джед бе същински негодник, способен да продаде и собствената си баба, но поне никой не можеше да го обвини в бездействие.

— Какво стана с него?

— Намериха го в Темза с нож в гърба. Протежето му беше мъртва още преди разсъмване на следващия ден.

— Чудесно. Смяташ ли, че Хектор ги е убил?

— Малко вероятно, макар че остриетата бяха неговата специалност. Той не беше достатъчно умен, за да извърши нещо подобно и да прикрие следите. Но все пак успя да спечели последвалото боричкане за власт. А сега — усмивката му се разшири, — сега, ако Заешката устна наистина избяга, някой трябва да е достатъчно умен, за да заеме мястото.

Едва сега осъзнах пълния смисъл на думите му.

Нов Повелител. Трябваше да имаме нов Повелител.

— Това е нашият шанс — казах. — Ако друг оглави синдиката, може и да успеем да променим нещата, Джакс.

— Не е изключено. Никак не е изключено. — В последвалата тишина Джаксън се пресегна към гардероба и извади оттам тънка патерица. — Раната ще те отслаби, а през следващите часове мускулите ти ще бъдат като вдървени. — Той положи патерицата в ръцете ми. — Известно време няма да припкаш наоколо, агънце мое.

Очевидно бе настъпил моментът да се оттегля. Доколкото ми позволяваха силите, излязох с гордо вирната глава. Но отваряйки вратата на стаята си, се заковах на място.

Зад мен се носеше гръмкият смях на Джаксън Хол.

ЧАСТ II

ОТКРОВЕНИЕТО НА РЕФАИМИТЕ

*Защото достоинства на
неестествеността са много и трябва да бъдат
знайни на всички зрящи, от Дяволския акър и
Уайтчапъл до славната твърдина на I Кохорта.*

Из „За същината на
неестествеността“, от
неизвестен автор

ИНТЕРЛЮДИЯ

ОДА ЗА ЛОНДОН В СЯНКТА НА КОТВАТА

Камбанарията на „Сейнт Мери ле Боу“ се очертаваше на фона на бледия изгрев, а из цялата цитадела огньовете на бездомниците догаряха. Нощните Жандарми се прибираха морни в участъците след дванайсетчасовата смяна на гонения и тормоз. Онези, които не бяха изпълнили нормата си за арести, щяха да понесат гнева на своите началници, но все пак никой от тях не се бе доближил и на сантиметър до залавянето на Пейдж Махони.

Край Личгейт три трупа се полюшваха на бесилките. Един клошар крадеше връзките на обувките им, наблюдаван от гарвани с окървавени клюнове.

Бродягите, спящи край бреговете на Темза, изпълзваха от отворите на каналите и заравяха пръсти в тинята, молейки се да открият нещо ценно, останало след отлива.

Крънкачите поглеждаха часовниците си и се отправяха към метрото с надеждата да изкарат някоя монета от още сънените пътници. Последните пък си купуваха кафе, грабваха сутрешния вестник от будките и гледаха лицата на първата страница, без да ги виждат. Дълбоко във финансовото сърце на града, с копринени вратовръзки, нахлузени като примки на шиите им, те щяха да изкарват нови монети, които да продължат цикъла.

И бездомните пак си бяха бездомни, а трупове продължаваха да танцуват. Марионетки в ръцете на палача.

Вечерта на
1 ноември 2059 г.
„Духовен клуб“ организира
ТУРНИР
ЗА ГОСПОДСТВОТО
НАД ЦЕНТРАЛНАТА КОХОРТА

Мястото на събитието ще бъде оповестено
при приближаване на датата.
Всички участници ще бъдат подложени
на изпитанието Близък бой
в рамките на Кръга от рози.

Призори на първи октомври ще прозвучи паметна камбана
в чест на нашия бивш Повелител.

Нека знаците на етера осветяват вашия път.

Секретар и церемониалмайстор на Духовния клуб

От името на Игуменката,
Бос на I-2,
Временна Повелителка
На сционската цитадега Лондон

ЗЪН-ЗЪН КАМБАНИ

В сумрака преди изгрев-слънце зрящите от I Кохорта чакаха да чуят сигнала. Камбаните на „Сейнт Мери ле Боу“ биеха по една-единствена причина. Да оповестят смъртта на Повелителя.

Разнесе се първият самотен звън. Традиционно някой смел зрящ се промъкваше в камбанарията още по тъмно и дърпаше въжетата колкото се може по-дълго, преди да пристигнат Жандармите. В случая задачата бе поверена на един от хората на Игуменката.

Единайсет удара по-късно се включиха сирените на Гилдията за бдителност. Други зрящи се бяха покатерили по околните дървета и сгради, за да наблюдават събитието, но скоро започнаха да се разпръсват.

Зийк, Ник и аз разполагахме с отлична видимост от покрива на друга бивша църква, намираща се на Ууд Стрийт^[1]. Прекарахме нощта там в очакване на изгрева, гледане на звездите и разказване на забавни случки с Джаксън.

Рядко ми се случваше да прекарам толкова време със Зийк и открих, че той всъщност е доста приятен събеседник. Понякога бе лесно да забравим, че въпреки странните обстоятелства, събрали ни заедно, ние всички бяхме приятели. Малко по-трудно ми бе да забравя, че същия ден ми предстои да се изправа пред Неестественото събрание.

Силуетът на младежа, ударил камбаните, се стрелна и изгуби по покривите на Чийпсайд. Ник, който досега бе наблюдавал мълчаливо, се изправи и наля три чаши искрящ розов мекс.

— Е, Хеймаркет Хектор вече го няма — произнесе със сериозен тон, вдигайки своята по посока на „Сейнт Мери ле Боу“. Най-лошият Повелител, който цитаделата е виждала. Нека управлението му по-скоро потъне в забрава.

С дълга прозявка Зийк се пресегна и също взе своята чаша. Аз останах да стоя неподвижна.

Два дни след убийствата в пощенската ни кутия се получи писмо, придружено от стръкче зюмбюл. Церемониалмайсторката призоваваше всеки, разполагащ с някаква информация, да свидетелства по случая. Четири дни по-късно бе разпространено ново съобщение, даващо на Заешката устна тридневен срок да се яви пред Неестественото събрание, за да изчисти името си и да приеме короната. И накрая трето писмо оповести насрочването на турнира.

Хеймаркет Хектор бе погребан от бандата на I-2 под развалините на църквата „Сейнт Дънстан“. Там, под сводестите корони на дърветата, лежаха тленните останки на всички бивши лидери на синдиката.

Първият изгрев на октомври настъпи ясен и златист, прогонвайки влажната, стелеща се мъгла. Жандармите, след като не откриха дръзкия нарушител, се прибраха по участъците.

Джаксън и аз бяхме получили официални покани за Събранието — такива се разпращаха за пръв път от много години насам. Нямахме представа какво ще се обсъжда, но най-вероятно щеше да е моята съпричастност към убийството на Хектор.

Ако ме намереха за виновна, щях да свърша във водите на Темза.

Вятърът рошеше косите ми, докато се взирах над цитаделата с нейното мрачно очарование. На юг се извисяваше суровият, увенчан с остър шпил купол на „Олд Сейнт Пол“, най-високото здание в цял сционски Лондон и седалище на Инквизиторския съд. Тук понякога зрящите биваха подлагани на скалъпени, излъчвани по телевизията процеси, преди да бъдат изпратени на смърт. Само от вида му ме побиваха тръпки.

— Има нещо завладяващо в този град, нали? — промълви Ник. — Още първия път, когато го видях, ми се прииска да съм част от него. Всички тези пластове на история, смърт и величие. Предизвиква чувството, че можеш да направиш всичко, да бъдеш всичко.

— Затова и пожелах да остана с Джакс — отвърнах, наблюдавайки как с изгрева светлините на сградите угасват. — За да бъда част от него.

Наблизо имаше още една величествена сграда. Банката на сционска Англия се намираше на Треднийдъл Стрийт, сърцето и душата на финансовия район. Над нея бавно се въртеше огромна холограма на котва. Това бе банката, която издържаше цитаделата,

финансираше гоненията и екзекуциите на зрящите и наливаше пари в сционската мрежа от аванпостове и цитадели. Без съмнение тя се грижеше и да осигури разкоша, в който тънеха Рефаимите.

И аз се опитвах да се боря срещу всичко това. Една империя с всичките ѝ богатства срещу едно момиче с шепа пари, скътани във възглавницата.

— В Мексико има ли някакви организации на зрящите, Зийк? — попитах.

— Не много. Чувал съм някои да се наричат знахари или чародейци, но повечето и сами не знаят какви са. — Той си играеше с връзката на обувката си. — А и в града, където живеех, почти нямаше зрящи.

Усетих остро убождане на носталгия. Много време бе изминало, откакто и аз самата живеех в свободния свят — свят, където ясновидството не само не се смяташе за престъпление, но дори не бе официално признато.

— Понякога се чудя кое е по-лошо — вметна Ник. — Да не знаеш за дарбата си или да страдаш заради нея.

— Първото — рекох с увереност. — Винаги бих предпочела да знам каква съм.

— Не съм толкова сигурен. — Зийк облегна брадичка на коленете си. — Ако не бях разбрал... ако вестта за Сцион не бе стигнала до нас...

Гласът му секна. Ник ме погледна и поклати глава. В миналото на Зийк имаше нещо, което го бе накарало да изгуби оригиналния си талант и да стане нечитаем. Джаксън и Надин знаеха какво е, но останалите от нас пребиваваха в неведение.

— Пейдж — каза Зийк, — има нещо, което трябва да споделим с теб.

— Какво? — Той гледаше към Ник, чиято челюст бе здраво стисната. — Какво има?

— Чухме някои слухове — въздъхна накрая Ник. — Преди две вечери се отбихме в един бар в Сохо. Там имаше зрящи, които се обзалагаха кой може да е убил Хектор.

Значи разводачът беше проговорил.

— И кои бяха кандидатите? — попитах, мъчейки се да звуча спокойно.

— Спрягаха се както Заешката устна, така и Обирджията — махна с елегантната си ръка Зийк.

— Но ти беше фаворитката — добави мрачно Ник. — Явната фаворитка.

Усетих свиване под лъжичката.

Утрото вече напредваше и беше време да разтуряме лагера. За да слезем, трябваше първо да скочим от кулата върху покрива на най-близката сграда. Ник се приземи умело, направи бързо претъркуване и отново се изправи на крака. Аз бях следващата. Скокът беше достатъчно лесен, но щом подметките ми удариха бетона, мускулите на дясната ми ръка изведнъж се схванаха. Изгубила опора, паднах тежко настрани и останах да лежа по гръб, притиснала длан към врата си. Ник веднага притича до мен с преbledняло лице.

— Пейдж, добре ли си?

— Нищо ми няма.

Той прокара пръсти по гръбнака ми.

— Усещаш ли си краката?

— Да, и още как. — Хванах се за него и с мъка се изправих. — Просто съм поизгубила форма.

Над нас Зийк все още стоеше вкопчен с побелели кокалчета в парапета на кулата.

— Някой ще ми помогне ли да се смъкна оттук? — извика той.

Ник го изгледа насмешливо, скръстил ръце на гърдите си.

— Да не се уплаши от някаква си трийсетметрова височина?

Единственият отговор, който получи, бе тиха ругатня.

Зийк си пое дълбоко дъх, отстъпи няколко крачки назад и се засили. Прелетя над парапета по посока на по-ниския покрив, но скокът му не беше достатъчно дълъг. Успя да се захване с лакти за ръба, но краката му останаха да висят над улицата, ритайки в напразно търсене на опора. Очите му се разшириха от паника. Сърцето ми подскочи в гърлото и аз се затичах към него.

Ник го достигна първи. Улови го под мишниците и със силата, добита от две десетилетия тренировки, изтегли тялото му като перце. Зийк се улови за гърдите, като пхтеше и се смееше едновременно.

— Май не ме бива за тая работа — каза.

— Справяш се чудесно — наведе се към него Ник, така че челата им почти се допряха. — Просто ти трябва малко практика. Пейдж и аз

правим това от години.

— Не мисля, че скоро ще хукна отново по покривите — смигна ми Зийк. — Не се обиждайте, но мисля, че и двамата сте напълно безумни.

— Предпочитаме „безстрашни“ — поправи го важно Ник.

— Не — казах аз, устремявайки взор към трите небостъргача на квартал Барбикан, където лицето ми още беше върху екраните, достатъчно близо, за да може баща ми да го вижда, докато закусва. — „Безумни“ е съвсем точно.

И наистина беше същинско безумство да прекарваш времето си в катерене по сгради и висене от первази на върховете на пръстите си, на сантиметри от смъртта. Но именно тези умения почти ме спасиха от червените туники в оная съдбовна мартенска нощ. Ако стреличката с флуks не ме беше улучила, вероятно щях да избягам и кракът ми никога нямаше да стъпи в наказателната колония.

Отправихме се към I-4 без повече бавене. След сутрешния инцидент Жандармите щяха да бъдат нащрек. Скачането от стреха на стреха не се понрави на Зийк, но Ник проявяваше към него същото търпение, както и към мен, докато се учех. Щом стигнахме квартирата, аз тръгнах към стаята си да се приготвя, изпълнена от мрачни предчувствия. Преди да се разделим, Ник ме улови за ръка.

— Джакс ще те пази. Успех! — каза само и ме остави сама. По кожата ми обаче продължаваха да пъплят мравки. Дишайки равномерно, взех машата за къдрене и оправих прическата си, после се преоблякох в панталон с висока талия и копринена блуза с дълъг ръкав. Докато го правех, погледнах белега, оставен от полтъргайста, и стиснах зъби. Разкривеното черно „М“ бе дълго повече от десет сантиметра и от него сълзеше прозрачна течност с противна миризма на метал.

На вратата се почука и Джаксън влезе, размахал любимия си бастун от палисандрово дърво. Беше се пременил в най-хубавите си панталони и жилетка, а отгоре носеше черно палто и широкопола шапка.

— Готова ли си, скъпа?

— Мисля, че да.

— Доктор Нигорд ми предаде, че сутринта си си поожулила коленцата. — Облечените му в ръкавица пръсти докоснаха бузата ми.

— Подли и зли същества са тези полтъргайсти. Изпълнени с ненавист към живота. За щастие вече можем да пленим въпросния приятел.

— Открил си името му? — зяпнах аз.

— Елайза го е открила. Естествено, сведенията за самоличността на Лондонското чудовище са противоречиви, но има само един човек, арестуван за престъпленията му. Продавач на изкуствени цветя на име Ринуик Уилямс. — Джаксън приседна на леглото ми и потупа завивката до себе си. — Ела и ми подай ръката си.

Подчиних се, а Джаксън, приковал жаден поглед в раната, извади малък нож. Това беше „болин“ — сребърно острие със заоблена кокалена дръжка, използвано от заклинателите и хематомантите в техните ритуали. Той запретна левия си ръкав и разкри вътрешността на ръката си, цялата покрита с избледнели белези от изписани имена.

— А сега — каза — нека ти обясня. Чудовището не е успяло да обсеби изцяло сънорамата ти, но си е проправило вход към нея. Малка пукнатина в бронята ти, която му позволява да ти причинява болка всеки път, когато му хрумне. Имала си истински късмет, че докосването му не е унищожило съзнанието ти... може би е свързано с онази среща с полтъргайст от детинството ти.

Знаех, че всъщност медальонът ме е защитил, но го оставих да мисли каквото си ще.

— И как ще затворим този вход?

— С умение, скъпа. След като веднъж подчиним съществото, то вече няма да представлява опасност.

Той намокри върха на острието в странната течност, сълзяща от раната ми, а после го допря до собствената си кожа, прокарайки тънка червена резка.

— Позволи ми да те просветя в благородното изкуство на заклинателството. — Ножът чевръсто довършваше кървавата буква „Р“. — Обърни внимание на кръвопускането, източника на моята дарба. Докато името на един дух е изписано върху плътта ми, аз имам власт да го контролирам. Той ми принадлежи. Той е мой васал. Ако възнамерявам да го задържа само временно, ще издълбая буквите плитко и тогава връзката ще прекъсне със заздравяването им. — По бледите му пръсти се стичаха капки кръв. — Но ако искам да остане мой, белезите трябва да бъдат трайни.

— Истински калиграф си — отбелязах.

Името се появяваше красиво изписано, с болезнено изглеждащи завъртулки.

— Човек не може да скверни кожата си с всякакви драсканици. — Джаксън продължаваше да реже упорито. — Имената са важно нещо — по-важно, отколкото можеш да си представиш.

— Ами ако някой не притежава собствено име? Или ако няколко души се казват по един и същи начин?

— Именно по тази причина не бива да се свързваш с определено название. Анонимността е най-добрата защита срещу заклинателите. А сега гледай.

Той довърши последната буква.

Ударна вълна връхлетя сънорамата ми, отеквайки във всяка костичка на тялото ми. Лондонското чудовище се носеше към нас през цитаделата. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Превих се на две, останала без дъх, докато невидима сила теглеше тъканта на съзнанието ми, събирайки краищата на тясната пролука. Когато духът влетя през прозореца, Джаксън сви юмрук, при което пресните разрези набъбнаха от кръв.

— Стой, Ринуик Уилямс.

Духът се закова на място. Огледалото върху стената се покри с цветя от скреж.

— А сега ела при мен — протегна ръка Джаксън. — Остави дамата на мира. Властта ти да всяваш ужас приключи.

Духът се подчини и аз усетих как напрежението напуска сънорамата ми. Облегнах се, хриптейки, на стената, плувнала в пот. Пленено, нямо и покорно, Лондонското чудовище притихна до Джаксън.

— Готово. Вече е мой. Докато не го продам в „Джудитиън“ за безбожна сума пари, разбира се. — Очите му се стрелнаха към знака върху ръката ми, който от черен бе станал мътносив. — Колкото до белега, боя се, че ще остане завинаги.

Облегнах разтреперани лакти върху коленете си.

— Няма ли начин да се отърва от него?

— Поне на мен не ми е известен, скъпа. Може би ако имаше екзорсис, който да изпрати създанието към последната светлина, но, уви, не разполагаме с такъв. Дафномантите^[2] казват, че есенцията от лавров лист облекчавала болката. Вероятно са обичайните авгурски

глупости, но мога да пратя някой куриер да донесе едно шишенце от черния пазар. — Той се усмихна и ми подаде дългото черно палто. — Колкото до Събранието, остави ме аз да говоря. Игуменката няма да те осъди без доказателства.

— Но тя беше приятелка на Хектор.

— И най-добре от всички знае, че той беше просто един жалък шут. Ще трябва да изслуша показанията на разводача, разбира се, но няма да задълбава в темата. — Джаксън отвори вратата и ме пусна пред себе си. Довери ми се, всичко ще бъде наред. Само не им показвай този белег.

* * *

Нелегалното такси ни чакаше, спряло край тротоара. Срещата щеше да се състои в сградата на една изоставена баня в Хакни и се предполагаше, че всички членове на Неестественото събрание трябва да присъстват.

— Ще видиш, че мнозина ще си направят оглушки — каза Джаксън. — Босовете на централните секции ще дойдат, но не и мързеливите, нагли мошеници от покрайнините.

Докато той упражняваше красноречието си, описвайки колко много ги презира (и какъв късмет сме извадили, че Дидиън Уейт не е успял чрез ласкателства да си проправи път към Неестественото събрание), аз седях мълчаливо и от време на време кимах с глава. Игуменката като цяло се бе държала любезно с мен след търга „Джудитиън“, но от разговора ѝ с Огнена Мария личеше, че не си поплюва. Ами ако поискаше да види ръката ми? Ако приемеше белега за уличаващо доказателство, че духът се е почувствал заплашен от мен?

Таксито спря в секция II-6 и един куриер с чадър притича да ни посрещне. Пепелявосивото небе бе разкъсвано от гръмотевици, а дъждът се лееше неудържимо, изпълвайки канавките с вода. Джаксън ме улови под ръка и ме придърпа плътно до себе си. Докато вървахме, неколцина зрящи зърнаха аурите ни и докоснаха челата си с пръсти.

— Кой още е тук? — попита Джаксън куриера.

— Към момента присъстват четиринайсет членове на Събранието, сър, но очакваме още да дойдат до половин час.

— Изгарям от нетърпение да срещна всичките си стари приятели. Моята бродница е имала вземане–даване само с неколцина от тях.

— Те също ще се радват да ви видят, сър.

Съмнявах се в последното. Повечето босове бяха саможиви и потайни, предпочитащи да се крият в бърлогите си и да пращат своите служители да изпълняват волята им. Между някои съществуваха крехки приятелства, но нищо повече от това. Горчилката, останала след гангстерските войни, още бе твърде силна.

Сградата на обществената баня в Хакни стоеше изоставена повече от век. След като се озърна през рамо, куриерът ни поведе надолу по няколко стъпала и почука на масивна черна врата. През процепа ни погледнаха чифт зрящи очи.

— Парола?

— Нострадамус — прошепна куриерът.

Вратата се откряна със скърцане и ние пристъпихме в сумрака.

Въздухът вътре бе спарен и застоял. Познавайки Лондон, можех да предположа, че наоколо със сигурност е заровен някой труп. Куриерът запали фенер, вдигна го високо и ни поведе през тесен коридор, излизащ в голяма, мрачна зала. Сводестият таван над главите ни беше бял, украсен със сини правоъгълници. Всички прозорци и капандури бяха заковани с дебели дъски. Покрай стените на помещението на равни интервали горяха ароматизирани бели свещи, карайки сенките да потрепват и танцуват по стените. Мирисът им беше сладникав и лепнещ по гърлото, като на погребални цветя. Дори и през него обаче ноздрите ми доловиха дъх на незаконен алкохол, примесен с пот.

Босовите на Лондон, мъже и жени, се бяха събрали на покрития с плочки под на мястото на някогашния басейн. Повечето криеха самоличността си, ползвайки всевъзможни дегизировки — от обикновени шалчета и качулки до страховити железни маски и крадени полицейски шлемове. Носенето на маски на обществени места беше забранено — дори членовете на синдиката ги слагаха само на срещи като тази, — но въпреки това много хора го практикуваха. Тази мода бе тръгнала от индустриалните цитадели като Манчестър,

където жителите се предпазваха от замърсения въздух с марлени превръзки.

Джаксън никога не криеше лицето си, явно разчитайки на ловкия си език за измъкване от всякакви ситуации. Колкото до мен, аз по навик бях вдигнала червеното шалче до очите си, макар благодарение на Дидиън от него вече да нямаше особена полза.

Порой от аури връхлетя сетивата ми. Въпреки наслоените с години предубеждения срещу по-ниските разреди тук присъстваше почти целият им диапазон. Сред лидерите на банди имаше медиуми, сензори, пазители, примесени с по някоя фурия или гадател.

Огнена Мария също беше сред събраните, разговаряйки тихо с Джими О'Гоблин, тромавия пияница, управляващ II-1. Техните помощници стояха от двете им страни като телохранители, нахлупили ниско тъмните си качулки. Тук беше и бруталният Душманин, придружаван от дясната си ръка Джак Хикатрифт, Злочестата силфида с бледото си и скръбно изражение, както и възрастната, натруфена Перлена кралица, единствената без придружител. Познавах повечето от тях, но само по външен вид.

Три метра над нас, на терасата с кабинките, се бе настанила Игуменката от I-2, облегната върху перилата. Беше облечена в прилепнал костюм от кадифе, струващ навярно цяло състояние. Светлите ѝ коси се сипеха на изваяни вълни изпод шапката, падайки връз едното ѝ рамо. Зад нея седяха Монахът и още две от нейните приближени, включително червенокосата от търга. Нейната банда бе известна на улицата като Славейте, макар че се подвизаваше и под много други имена.

— Кой би повярвал! — зеленооката Стъклена дукеса ни огледа през мъгла от дим на бяла богородичка, а ъгълчето на широката ѝ уста потрепна в иронична усмивка. — Каква чест за скромното ни Събрание. Отшелникът е излязъл от своята пещера.

— Привет, привет — додаде нейната близначка и най-близка довереница, Стъклената Дел. Двете бяха напълно еднакви с изключение на кафявите къдрици, подаващи се изпод бомбетата им — тези на Дел бяха дълги, а на дукесата — къси. — Не сме те виждали от цяла вечност, Джаксън.

— И как само ни липсваше присъствието ти. Добре дошъл, Бели заклинателю — възкликна игуменката, приветствайки ни с топла

усмивка. — И ти също, Бледа броднице. Добре дошли.

Главите се извърнаха към нас — някои с любопитство, други с откровена ненавист. Гледайки Игуменката, се опитах да разчета нейната аура. Определено медиум. При това физически медиум, което бе доста рядка дарба. Имаше сънорама, която сякаш сама подканяше духовете да дойдат и да я превземат.

Джаксън, който бе игнорирал останалите до момента, докосна гърдите си с ръка и леко се поклони.

— Скъпа Игуменке, за мен е същинска радост да те видя отново. Дълго време измина.

— Дълго време наистина. Защо не посетиш клуба ми някой път?

— Нямам особен интерес към нощните развлечения — отвърна той, карайки Стъклената Дел да се задави с цигарата си, — но може действително да се отбия в секция II-2.

— Заклинателю, ти вмирисан дърт пръч — възкликна с гръмливия си глас Светещия лорд, тупвайки го по гърба с такава сила, че Джаксън едва не изтърва бастуна си. Известен просто като Светещия, той бе едър почти като Рефаим, мускулест и космат. Сплъстените му къдри, дълги почти до кръста, бяха вързани на опашка отзад. — Как си?

— Как е животът? — присъедини се откъм другото му рамо и Стихоплетецът Том, сграбчвайки ръката му в луничавата си длан. Той имаше почти същите размери като Светещия — стар шотландски гадател, изпод чиято шапка се подаваха редки побелели кичури. Той беше единственият друг скачач в помещението освен мен. — Да знаеш, следващия път, когато някой рисува тесте карти за таро, трябва да изобрази теб като Отшелника.

Усмигнах се зад шалчето си, а Светещия, сякаш доловил това, ми смигна с усмивка, показвайки бели зъби на фона на тъмната си, сякаш издънена кожа. Джаксън примигна нервно.

— Оставете човека на мира, чудовища такива — викна Игуменката, сетне се обърна към цялото Събрание, описвайки театрален жест с ръка. — Надявам се да ме простите за мрачната обстановка, приятели мои. Реших, че предвид обстоятелствата няма да е уместно да свикаме Събранието в Дяволския акър. Уви, налага се да се срещаме на места, които Сцион е оставил да тънат в разруха.

Това беше вярно. Повечето скривалища на синдиката бяха от рода на изоставени сгради, затворени метростанции, забравени канализационни тунели. Събирахме се като някакви тайни, подземни същества.

Минутите течаха. Езическият философ пристигна напудрен, както обикновено, сред облак от парфюм, следван от намусената си помощница. Двамата портиери трябваше да положат неимоверни усилия, за да удържат Дидиън Уейт да не влезе, но пък имахме удоволствието дълго да слушаме високопарния му, протестиращ глас откъм прага („Аз може да не съм бос, но съм уважаван член на общността. Държа да говоря с мадам Повелителката!“). После вратите се отвориха отново, за да пропуснат Нечестивата дама в компанията на Обирджията. Тя бе жестоката водачка на бандата от тукашната секция, контролираща три от покритите с мрачна слава гета на цитаделата — Джейкъбс Айлънд, Уайтчапъл и Олд Никъл, както и доковете. Беше дребна и набита като булдог, с глас като автомобилен клаксон и устни, лилави от пушене на богородичка. Щом я видя, Игуменката ѝ посочи с ръка мястото вдясно от себе си.

— Скъпа приятелко — каза, — благодарим, задето ни предостави това помещение за провеждане на Събранието.

— О, не е никакъв проблем — изсумтя Нечестивата дама, като седна, скръсти крака и отметна светлия си перчем. — И без това цялата секция си е един проклет коптор.

— Да, миналото ѝ е тъмно, както е добре известно — рече Игуменката, после ни огледа и повдигна вежди. — Помолих всички членове на I и II Кохорта да присъстват поради спешното естество на разискванията. Къде е Мери Борн?

— Поднася извиненията си, мадам — обади се с поклон един куриер, чието лице имаше цвят на суроватка. — Има треска и не може да стане от леглото.

— Желаем ѝ бързо оздравяване. А Арк Касапина?

— Навярно още не е изтрезнял проклетникът — изломоти Джими О’Гоблин с презрителен жест. — Снощи с него и още неколцина пийнахме по чашка. В памет на Хектор, знаете. Разправям му аз: „Слушай, Арк, много добре знаеш, че госпожа Игуменката ни е призовала в този час на нужда, престани да си наливаш вече“, но, бога ми, единственият му отговор беше...

— Да, благодаря ти, Джими. Предполагам, че е било твърде оптимистично да го очакваме. Поздравления, че поне ти се явяваш с толкова бистра глава. — Усмивката на Игуменката се стопи, а ръцете ѝ се вкопчиха по-здраво в парапета. — А къде, ако смея да запитам, е Вехтошарят? Или смята, че нашите разисквания са под изисканото му достойнство?

Думите ѝ бяха последвани от дълга тишина.

— Май не съм го виждала наскоро — наруши я накрая Бъбрицата.

— Спотайва се, както обикновено — измърмори Амбулантният лорд. — Чувам, че протежето му, Шифониерата, управлявала Камдън от негово име.

— Поредната проява на немарливост от негова страна. — В тона на Игуменката се долови нотка на гняв. — Винаги е предпочитал да кисне в мизерната си бърлога, в компанията на плъхове и хлебарки, вместо да откликва на призивите на синдиката. Но няма значение. Тъкмо ще се диша малко по-леко без миризливото му присъствие. Моля, разполагайте се по местата си.

Тя се отпусна в своя стол; мнозина от присъстващите също насядаха. Аз се настаних до Джаксън, мъчейки се да изглеждам спокойна.

— Както всички знаете, Хеймаркет Хектор, нашият Повелител и мой скъп приятел, беше убит. — Игуменката изпусна тежка въздишка. — Като временно изпълняваща длъжността сега на мен се пада да управлявам синдиката и да поддържам силата и единството на Неестественото събрание до провеждането на турнира. В това число задълженията ми включват и изясняването на обстоятелствата около неговата смърт. Призовавам Бледата бродница да излезе пред нас.

Погледнах към Джаксън, който едва забележимо ми кимна.

— Един от моите разводачи ми докладва, че си присъствала на мястото на произшествието — каза меко Игуменката, когато застанах в средата на помещението. — Вярно ли е това?

Усещах краката си като стълбове от лед.

— Да. Цялата банда беше мъртва, когато пристигнах в Дяволския акър. Хектор беше обезглавен, а останалите лежаха сред локви от кръв.

— Какъв позор — процеди Перлената кралица. — Да го убият в собствената му гостна... Надявам се да постановиш смъртно наказание

за това престъпление, Повелителке. То е гавра с всичките ни закони.

— Уверявам ви, че справедливостта няма да закъснее да възтържествува. — Игуменката се обърна отново към мен. — Мога ли да попитам какво правеше на територията на Хектор, Бледа броднице?

— И аз много искам да узная същото — подкрепи я Душманинът, изглеждайки ме кръвнишки.

— Бях отишла да го видя по заръка на своя бос.

— А не за да се промъкнеш вътре и да го заколиш? — апострофира ме Стъклената дукеса сред одобрително мърморене от публиката. — Същия ден са те видели да се биеш с неговото протеже на пазара.

— Не го отричам — рекох хладно.

— Моята бродница казва истината — изправи се Джаксън, поставяйки две ръце върху дръжката на бастуна си. — Боя се, че Хектор въпреки неоспоримите си заслуги за тази цитадела се опитваше да ме изнудва. В деня преди да бъде убит, той открадна ценна картина, изложена от нас за продажба на Ковънт Гардън. Аз я бях изпратил като своя пълномощница да договори връщането ѝ, но за зла участ това е означавало, че тя първа се е натъкнала на трупа му. Мога абсолютно да гарантирам за безупречното ѝ поведение по случая.

— Ще гарантираш и още как — изкиска се зад мен Стихоплетецът Том.

— Мога ли да знам за какво намекваш, Том? — хладната учтивост в гласа на Джаксън бе обезпокоителна. — Че бих излъгал пред Събранието?

— Достатъчно — вдигна ръка Игуменката. — Не искам да слушам разпри. Ние вярваме на думата ти, Бели заклинателю.

Том измърмори няколко пиперливи думи, но млъкна, щом Светещия му хвърли предупредителен поглед. Не се чуха повече възражения, макар Перлената кралица дълго да не сне бледите си очи от мен. Нямах да посмеят да ми сторят нищо, докато бях под закрилата на временната Повелителка.

Щом тишината се възцари отново, Игуменката посочи към двете девойки зад гърба си.

— Моите Славей ме уведомиха, че Заешката устна е липсвала от сцената на местопрестъплението. Можеш ли да потвърдиш това, Бледа броднице?

— Да, нямаше и следа от нея — кимнах. — Нито от никакви духове. Всички бяха напуснали Дяволския акър.

— Дори Лондонското чудовище, закрилникът на Хектор?

— Да, Повелителке.

Стъклената дукеса поклати глава.

— Не знам защо изобщо държеше това изчадие край себе си. Напълно безполезно.

— Не напълно — провлече Езическия философ, поглаждайки се по масивната брадичка. — Лондонското чудовище оставя свой много характерен знак — черна буква „М“ върху кожата. Успеем ли да го открием, лесно ще установим убиеца на Хектор.

Стиснах скритом юмруци. Над нас Игуменката отново постави ръце върху парапета. Под очите ѝ имаше синкави торбички, придаващи на изпитото ѝ лице изнурен вид.

— В такъв случай ще помоля да заръчате на своите подчинени да бъдат нащрек за този знак. Мария, скъпа, ти ръководиш пазар, специализиращ в стоки за незрящи. Искам да опиташ да установиш произхода на червените кърпички, открити по телата. Те явно са единствената веществена улика, с която разполагаме. — Огнена Мария кимна, макар да не изглеждаше във възторг, че я наричат „скъпа“. — Междувременно ще предприемем мерки по издирването на Заешката устна. Някой има ли представа за местонахождението ѝ?

Никой не проговори. Преди да се усетя, бях пристъпила крачка напред. Това можеше да е моят шанс.

— Игуменке — казах, — моля да бъда извинена, но трябва да споделя нещо от жизнено значение за Неестественото събрание. Нещо, което...

— Кое то аз самият трябваше да съобща още в самото начало — прекъсна ме Джаксън. — Непростима разсеяност от моя страна. Въпреки всичките ми усилия да я държа встрани от своята територия Заешката устна бе редовен посетител на няколко казина и нощни клубове в Сохо. Може би ще е най-разумно да започнем търсенето оттам.

В гърдите ми се надигна парещ гняв. Той знаеше много добре какво се канех да кажа.

— Имам ли твое то разрешение да пратя хора в I-4 за целта, Заклинателю? — попита Игуменката след секунда размисъл.

— Разбира се. За мен ще е удоволствие да ги приема.

— Много мило от твоя страна. В такъв случай, ако няма други точки за разискване, ще ви оставя да се връщате към своите секции. Надявам се да видя всички ви на турнира. — Игуменката се изправи и присъстващите последваха примера ѝ. — От Гръб Стрийт ще съставят списък на участниците и ще ви информират за мястото на провеждането. Дотогава нека етерът ви закриля в тези смутни времена.

Последваха кратки сбогувания и всички започнаха да се разотиват. На минаване покрай мен Игуменката ме дари с благосклонна усмивка. Аз докоснах три пръста до челото си и последвах Джаксън към изхода.

— Видя ли — улови ме отново под ръка той. — Мина като по вода. Вече няма от какво да се боиш, прекрасна моя.

Докато чакахме таксито, той запали пура и заразглежда облаците над главите ни.

— Джакс — проговорих тихо аз, облягайки се на една улична лампа. — Защо ме прекъсна?

— Защото щеше да им кажеш за Рефаимите.

— Разбира се. Те са длъжни да знаят.

— Помъчи се да използваш здравия си разум, Пейдж. Задачата ни бе да те спасим от обвинение в убийство, а не да разправяме истории. — Цялата благост в изражението му се бе стопила. — И бъди добра да не опитваш отново, инак може да се наложи да намека на Игуменката за това малко доказателство. — Той ме потупа с пръст по китката.

Прехапах потресено език, а Джаксън вдигна ръка и една рикша спря край бордюра.

Значи, докато бях с него, щях да съм в безопасност. Останех ли неговата послушна Бледа бродница, името ми щеше да е достатъчно чисто, за да разсее всички съмнения на Неестественото събрание. Но реших ли да предприема независима стъпка, той щеше да извади мръсната тайна изпод ръкава ми.

Джаксън нито за миг не бе възнамерявал да ме защити. Той просто бе използвал срещата, за да ме вкопчи още по-здраво. Да бъде сигурен, че никога няма да се изплъзна от примката му.

— А сега обратно към I-4. — С ослепителна усмивка към водача той се качи върху сгъваемото стъпало на рикшата и се настани на

седалката. — Останалите ще ни чакат в Нийлс Ярд.

Проклет, подъл изнудвач. Думите едва не се изплъзнаха от устата ми.

— Какво ще правим там?

— Ще похапнем — рече поверително той. — Революция не се прави на гладен стомах, скъпа.

* * *

Заведението, в което се събираше бандата дори с революционна цел, каквото и да значеше това, винаги беше „Шатлен“. Настанихме се в своето сепаре, като аз заех почетното място отдясно на Джаксън. Той прояви същинска разточителност, поръчвайки всичко от менюто — от солена хамсия върху омлет до медени царевични кексчета, лъскави наденички и кеджъри^[3] с твърдо сварени яйца. Храната ни бе сервирана върху подноси на нива и блюда със сребърни похлупаци.

— Какъв е поводът, Заклинателю? — попита любезно съдържателят Чат, докато ми наливаше прясно сварено кафе. Той бе бивш боксьор, служил с години на Джаксън, преди да изгуби едната си ръка в схватка с конкурентна банда. Ноздрите и бузите му бяха осеяни от ситни спукани капиляри. Прощална закуска в чест на Хектор?

— В известен смисъл, приятелю.

Чат се върна зад бара, а седналата насреща ми Елайза се усмихна озадачено, докато пълнеше чинията си.

— Какво ще рече „в известен смисъл“?

— Ще видите. Или по-точно ще чуете, когато ви разкажа — произнесе самодоволно Джаксън.

— Ясно. Как мина събранието?

— О, нищо интересно. Почти бях забравил какви непоносими досадници са. Но репутацията на Пейдж е в безопасност, тъй че можем да кажем, че постигна целта си. — По-точно твоята цел, помислих си. — Даница, скъпа, ще си вземеш ли от задушните бърбечета?

Той ѝ поднесе горещото блюдо, а тя го огледа навъсено, преди да бодне с вилицата си.

— Не съм те виждал поне от седмица — вметна Зийк, побутвайки към нея чинията с кексчета. — С какво преживяваш там

горе?

Далеч от уредите си, Даница явно се чувстваше не в свои води. Непокорната ѝ червена коса стърчеше на всички страни, по луничавото ѝ лице имаше следи от смазка, а по двете ѝ ръце личаха пресни изгаряния от поялник.

— Кислород — отвърна тя. — Азот. Мога да изреждам и още, ако искаш.

— Добре, умнице, с какво се занимаваш тогава? — пхна Надин една пържена гъба в устата си.

— Даница разработва устройство за заглушаване — намеси се Джаксън. — Същата технология, с която е създаден Сензорен щит, елегантно събрана в удобен, джобен формат.

— Заимствах основния дизайн от Сцион — каза тя. — Те също подготвят преносима версия на Сензорния щит.

Пръстите ми забарабаниха нервно по покривката.

— Защо им е притрябвал? — смръщи вежди Ник.

— За да се отърват от НОБ, разбира се. Или мислите, че им е много приятно да поддържат зряща полиция?

Ник замлъкна потресено и нищо чудно. Ако сензорите за духовна активност можеха да се носят от редови полицаи, това променяше всичко. Тогава Сцион вече нямаше да има нужда от ясновидци, за да ни преследва.

— Отлична новина за нас — отбеляза Джаксън. — Страховитите Жандарми ще изчезнат от улиците, а вместо тях ще запъплят разни незрящи, помъкнали със себе си тромаво оборудване. Хапвай, миличка — обърна се той към мен. — Чакат ни много задачи през идните седмици. Ще се нуждаеш от свежи сили и остър ум.

Отхапах от препечената си филийка.

— Изглеждаш много по-добре, Пейдж — каза Елайза, вече възвърнала си благоволението на шефа. — Тези дни имаме куп фалшиви хороскопи за изготвяне, можеш да помогнеш, ако искаш.

— Бих оставил хороскопите настрана за момента. — Джаксън смръкна деликатна доза лимонов „Флокси“, както правеше винаги, за да освежи дъха си. — Имаме далеч по-важни въпроси за обсъждане. Въпроси, които е вероятно за първи път да насочат усилията ни извън границите на I-4. — Той направи драматична пауза. — Ще желаете ли да ги чуете?

Зийк се помести върху стола си и направи лека физиономия.

— Да, Джаксън.

— Добре. Елате насам тогава.

Всички се приведохме по-близо, а той ни огледа един след друг, целият пламнал от вътрешна енергия.

— Както знаете, аз съм посветил на I-4 вече близо дваисет години от живота си. С ваша помощ съумях да запазя секцията процъфтяваща пред лицето на тиранията на Сцион. Вие шестимата сте моят *magnum opus*^[4]. И макар понякога — да не кажем редовно — да допускате грешки, искрено се прекланям пред вашите умения и всеотдайност. — Тонът му се понижи с една нотка. — Но стигнахме до етап, когато не можем да сторим нищо повече за I-4 и нейните зрящи. Ние сме най-добрите от всички господстващи банди в цитаделата — най-добри в търговията, в битките, в постиженията. Поради тази причина аз реших да се кандидатирам за поста Повелител.

Затворих очи. Защо ли не бях изненадана.

— Знаех си — лицето на Елайза разцъфна в усмивка. — О, Джакс, наистина е щуро, но само като си представя, че ние бихме могли...

— Да управляваме сционската цитадела Лондон. — Джаксън улови едната ѝ ръка и се закиска. — Да, вярна моя медиумке. Да, бихме могли. — Тя изглеждаше така, сякаш всеки миг ще заплаче от радост.

— Ще дърпаме конците — поглади замечтано ръба на чашата си Надин. — Можем да кажем на Дидиън да взриви „Джудитиън“.

— Или пък да даде всичките си духове на нас — добави Елайза, къпейки се в доброто настроение на Джаксън. — Ще можем да правим всичко.

— Само ние седмината. Господари на Лондон. Ще бъде истинска прелест. — Джаксън запали пура. — Не мислиш ли, Пейдж?

Зад небрежния въпрос се криеше опасност. Постарах се да изобразя убедителна усмивка. Усмивката, с която една предана бродница трябваше да посрещне подобна чудесна новина от своя бос.

— Абсолютно — казах. — И предполагам си сигурен, че ще успееш?

— Разбира се.

Джаксън имаше най-много пари, самочувствие и амбиция от всички престъпни босове в Лондон. Като добавим безжалостния му нрав и уменията в призоваването и боя с духове, шансовете му за победа наистина бяха високи. Твърде високи. Ник изглеждаше също толкова притеснен, колкото и аз.

— Добре. — Домакинът ни вдигна чашата си с кафе. — Ще ти оставя в стаята малко четиво за домашно. Материали, от които да се запознаеш с благородната традиция на турнира.

Просто великолепно. Докато Сцион и Рефаимите крояха следващите си ходове, аз щях като добро момиче да си готвя домашното.

— Пейдж, скъпа — добави Джаксън сякаш между другото. — Ще бъдеш ли така добра да донесеш още един поднос сандвичи?

От години не бях изпълнявала ролята на слугинче. Вероятно все пак не бях съумяла да покажа достатъчно ентусиазъм. Останалите гледаха след мен, докато отидох до бара и зачаках Чат да излезе от кухнята, барабанейки с пръсти по тезгяха. На масичка в ъгъла седяха двама други зрящи, чийто разговор смътно долиташе до слуха ми.

— ... разправия с I-4 — каза мъжът. — Карали са се с онази французойка на пазара.

— Тя не е французойка — промърмори жената, — Това е Смълчаната камбана, неговата контактърка. Казват, че била от свободния свят. Също както и брат й.

Ударих нетърпеливо с длан по звънчето. Усещах как нервите ми се изопват като въжета. Чат подаде глава от кухнята, препасан с престилка и зачервен от топлината на фурната.

— Да, миличка?

— Още една порция сандвичи, моля.

— Идват веднага.

Докато чаках, отново дадох ухо на разговора.

— ... видях я, когато се сдърпа със Заешката устна. Носеше маска, но съм сигурен, че беше тя. Бледата бродница.

— Върнала се е в Лондон?

— Да, и е посетила Хектор в нощта, когато умря — рече грубият мъжки глас. — Познавам разводача, който я е придружавал. Гроувър се казва, добър и честен момък. Казва, че цялата била покрита с кръв.

— Нали знаеш, че тя е момичето, което постоянно дават по екраните?

— Аха. Има нещо мътно в цялата работа. Може би Хектор я е издал и тя е решила да му отмъсти.

Чат се появи обратно с препечените сандвичи и аз се върнах на мястото си.

— Онези там говорят за нас — казах на Джаксън. — На масата в ъгъла.

— Така ли? — Той изтърси пепелта от пурата си. — И какво казват?

— Че ние сме убили Хектор. Или по-точно аз.

— В такъв случай — Джаксън извиси глас така, че половината заведение обърна глави — може би е най-добре да си мерят приказките. Чувам, че босът на I-4 не търпял клевети, още по-малко от собствените си хора.

Настъпи кратка тишина, след което двойката гадатели станаха и взеха палтата си от закачалката. Докато излизаха, се стараеха да крият лицата си и да не поглеждат към нас. Джаксън ги проследи с очи, докато се отдалечаваха забързано през Нийлс Ярд.

— Мъжът спомена, че познавал Гроувър — прошепнах на Джаксън. — Лично от него разбрал за случилото се.

— Бих им препоръчал да си припомнят стария кодекс на синдиката. В него е записано, че без достатъчни доказателства думата на един незрящ не струва нищо. — Той поднесе пурата към устните си. — Няма защо да се тревожиш от някакви си клюки, скъпа, докато аз съм тук, за да гарантирам за невинността ти. А стана ли веднъж Повелител, всички тези обвинения ще изчезнат яко дим.

А заедно с тях и всеки шанс за промяна на синдиката. Това бе сделката, която той ми предлагаше: закрила в замяна на моето подчинение. Джаксън Хол ме държеше в шепата си и което бе още по-лошо — го знаеше.

Почти не слушах останалата част от разговора. Докато допивах кафето си, долових две аури наблизо. Кожата на гърба ми настръхна.

Два силуета стояха точно пред витрината.

Чашата изпадна от пръстите ми. Два чифта очи ме изгледаха през стъклото като тлеещи въглени в сумрака на уличката.

Не.

Не и сега. Не и те.

— Пейдж?

Очите на Елайза бяха окръглени от почуда. Погледнах вцепенена към разлятото кафе и счупения порцелан.

— Молим за извинение, Чат — подвижна Джаксън. — От възмущение пръстите ѝ понякога стават като гумени. Ще се радваме да удвоим обичайния ти бакшиш. — Той размаха няколко банкноти. — Какво стана, Пейдж? Малък спазъм, предполагам?

— Да — промълвих едва. — Да. Съжалявам.

Когато погледнах обратно, отвън вече нямаше никого. Ник се взираше изпитателно в мен.

Трябва да е грешка. Кошмар. Смесване на въображение и реалност от травмираната ми сънорама.

В противен случай току-що бях зърнала двама Рефаими в I-4.

* * *

Джаксън възнамеряваше да поръчва още, но аз скалъпих някакво извинение и се измъкнах от ресторанта. Квартирата беше само на две минути разстояние, но пътят всяка сянка ми се струваше подозрителна, всяка светлинка проблясваше като рефаимски очи. Щом захлопнах външната врата, се втурнах нагоре по стълбите и измъкнах раницата изпод леглото си. Отворих я с една ръка, като едва не счупих ципа, и натъпках вътре блуза и чифт панталони. Дишах запъхтяно, почти хлипайки.

Това не беше Лордът. Кой друг можеше да е по дирите ми? Кой друг знаеше къде живея? Нашира вероятно бе разгадала значението на циферблатите... Трябваше ми някакъв план — да избягам, да си потърся скривалище. Грабнах палтото от закачалката на вратата и тъкмо го навличах, когато Ник влезе и ме улови за ръцете.

— Пейдж, чакай. — Трябваше му известно усилие, за да ме удържи. — Какво има, къде си тръгнала?

— Рефаимите.

Чертите му се стегнаха.

— Къде?

— В уличката, пред ресторанта на Чат. — Пъхнах едно резервно яке в раницата си. — Трябва да вървя, иначе ще изложя на опасност и вас. Да се върна в стаята под наем и...

— Не. Чакай. Тук ще си на по-сигурно място. А и Джаксън няма да те пусне да си тръгнеш току-така, още повече сега, когато се е прицелил в мястото на Повелителя.

— Не ме е грижа какво ще прави Джаксън!

— Напротив. — Той обърна лицето ми към себе си. — Не бързай, sotnos. Моля те. Напълно сигурна ли си, че бяха Рефаими?

— Усетих им аурите. Ако остана тук, те ще ме отведат при Нашира.

— Може да са съюзници на Лорда — рече неуверено той.

— Какво каза самият ти, Ник? „Всеки Рефаим е наш враг до категорично доказване на противното.“ — Порових в нощното си шкафче, изваждайки ризи и чорапи, шалчета и чифт ръкавици. — Ще ме откараш ли, или да вървя пеш?

— Днес е навечерието на личната революция на Джаксън. Той няма да ти прости, Пейдж. Не и този път.

— Стигнат ли до нас, ще подкастрят революцията му още в зародиш.

На вратата се разнесоха три силни почуквания и тя се разтвори така, че едва не излетя от пантите. Джаксън се изправи на прага, сепвайки и двама ни, и удари с бастуна си по пода.

— Мога ли да знам какво означава това?

— Джаксън, пред заведението имаше Рефаими — изправих се пред него. — Двама. Трябва да вървя. Всички трябва да се махаме, още сега.

— Никой няма да се маха. — Той бутна вратата с бастуна си и я затвори. — А сега ми обясни. Кротко и спокойно.

— Къде са останалите?

— Още в „Шатлен“, където и ще си останат през следващите час-два в блажено неведение за настоящия ни разговор.

— Джаксън, изслушай я — намеси се твърдо Ник. — Моля те. Тя знае какво говори.

— Тя може да си мисли така, доктор Нигорд, но всички добре знаем последиците от нееднократното натравяне с флукс.

— Какво, по дяволите, намекваш, Джакс? — пристъпих към него побесняла. Почти можех да приема недоверчивото съчувствие на Елайза, но Джаксън бе видял Шеол I с очите си. — Смяташ, че имам наркотични халюцинации? Да не би и ти самият да си ги получил, когато посети колонията?

— Не става въпрос за недоверие, скъпа. Нещата опират до уместност. До приличие. Въпреки нееднократния ти контакт с експериментални психоактивни вещества аз вярвам на твоята история. Права си, че трудно мога да отрека онова, с което съм се сблъскал сам. — Той отиде до прозореца. — Не виждам обаче причина да предприемаме действия във връзка с него, нито пък Неестественото събрание да го научава. Вече веднъж ти го обясних ясно и просто. Нужно ли е да го повтарям?

В замяна на своята закрила той искаше да забравя за всичко, което бях научила.

— Не те разбирам — казах разпалено. — Те са тук, в I-4. Нима можеш просто да ги игнорираш?

— Не е нужно да разбираш действията ми, Пейдж. Достатъчно е просто да изпълняваш моите нареждания, както се споразумяхме.

— Ако бях изпълнявала нарежданията ти в колонията, щях още да съм там.

Настъпи дълга тишина, сетне Джаксън обърна глава.

— Помогни ми да разбера по-добре — вдигна костеливия си пръст. — Ти винаги си знаела, че сционската доктрина почива върху несправедливост. Че отношението й към неестествеността е осъдително. Но едва сега си решила, че трябва да се намесим. Да не би да се боеше да удариш, докато смяташе, че корупцията е само човешка, Пейдж?

— Видях кое я е породило — отвърнах. — Видях кое я подклажда. И мисля, че можем да го спрем.

— Нима смяташ, че опълчването срещу Рефаимите ще спре инквизицията? Или си правиш илюзии, че Франк Уийвър и неговото правителство ще те запрегръщат от радост, ако унищожих господарите им?

— Положително трябва поне да опитаме, Джакс. Кой ще управлява секцията, когато те дойдат за нас?

— Внимавай, Пейдж. — Лицето на Джаксън отново започваше да губи цвят. — Вървиш по много тънък лед.

— Така ли? Или навлизам в твои води?

Това преля чашата. Той ме сграбчи с една ръка и ме притисна в шкафа. Беше много по-силен, отколкото изглеждаше. Бурканче със сънотворни таблетки падна и се разби в дъските на пода.

— Джаксън! — излая Ник, но това беше въпрос между бос и подчинен. Пръстите на другата му ръка се впиха над китката ми, там, където знакът на полтъргайста бе жигосан в кожата.

— Чуй ме сега, прекрасна моя. Няма да позволя моята бродница да скита като безпризорна из улиците и да бълнува небивалици. Особено в момент, когато планирам да поема контрола над цитаделата. — Веждите му бяха сключени, образувайки дълбока резка. — Смяташ ли, че добрите зрящи на Лондон ще ме подкрепят, Пейдж, ако подозират, че вярвам в истории за гиганти и ходещи трупове? Защо смяташ, че те спрях да ги разкажеш на Игуменката? Кое според теб е по-вероятно — да ни повярват или да ни осмеят като глупци?

— Това ли било, Джакс? След всички тези години още се боиш от хорските насмешки?

Той се усмихна хладно.

— Смятам се за търпелив човек, но това е последният ти шанс. Можеш да останеш с мен и да се радваш на положението си в I-4 или да опиташ да излезеш навън, където никой няма да те чуе. Където ще ти видят сметката заради убийството на Хектор. Единствената причина още да не си мъртва, скъпа, е моята дума. Моето поръчителство за невинността ти. Направиш ли една погрешна стъпка, ще те изправа пред Неестественото събрание, за да им покажеш белега си.

— Не би стигнал дотам.

— Нямах представа докъде мога да стигна, за да опазя Лондон от война. — Той освободи ръката ми от коравата си хватка. — Ще накарам някой да боядиса циферблатите, за да не могат да ги разпознаят. Но запомни едно, Пейдж — ти можеш да си протеже на Повелителя или мърша за гарваните. Ако избереш второто, ще известя всички, че вече не си под моя закрила. Точно както направих, преди да се върнеш в бандата. В крайна сметка, ако не си Бледата бродница... коя си тогава?

Той излезе. Аз ритнах едно кошницата с дрънкулки от пазара и седнах на леглото, заравяйки лицето си в длани. Ник приклезна срещу мен.

— Пейдж?

— Това би могло да сплоти зрящите. — Поех си дълбоко дъх. — Ако само имаше начин да ги убедим...

— Действително, ако разполагаше с доказателство за съществуването на Рефаимите, но истината ще сложи край на синдиката такъв, какъвто го знаем. Ти искаш да го превърнеш в сила на доброто, а Джаксън не се интересува от „добро“. Иска единствено да седи на своя трон, да събира духове и да властва над цитаделата, докато умре. За нищо друго не го е грижа. Но като негова дясна ръка ти също ще имаш власт. Ще можеш да промениш нещата, Пейдж.

— Джакс винаги ще ме спира. Ще бъде просто привилегировано момиче за поръчки. Само един Повелител може да влияе на събитията.

— Или Повелителка — засмя се кратко Ник. — Отдавна не сме имали жена на този пост.

Бавно вдигнах очи към неговите и усмивката се стопи от устните му.

— Не бих могла — промърморих. — Или пък бих?

Той отиде до прозореца, опря се на перваза и се загледа надолу към вътрешния двор.

— Никога досега членове на банди не са участвали в турнира. Единствено босове.

— Защо, против правилата ли е?

— Вероятно. Ако някой тръгне срещу собствения си шеф, това го белязва като изменник. Не съм чувал да се е случвало в цялата история на синдиката. Ти би ли последвала някой, способен да ти забие нож в гърба?

— По-скоро бих го следвала, отколкото да вървя пред него.

— Остави остроумията. Нещата са сериозни.

— Добре. Да, бих работила за една изменница, ако тя знае истината за Сцион. Ако иска да я разкрие, да спре систематичното убийство на ясновидци...

— Никой не го е грижа за издевателствата на Сцион. Те всички са като Джаксън. Дори и онези, които изглеждат добри. Уверявам те, биха продали собствените си секции, ако това означава, че ще си

напълнят джобовете. Нямах достатъчно пари, за да платиш на всички. Виж Джаксън — пуши си пурите и си пие абсента, докато ние му вършим черната работа. Мислиш ли, че хора като него ще поведат бандите си на бой? Че ще застрашат скъпоценните си животи заради теб?

— Не знам. Но може би трябва да разбера. Да речем, че кандидатствам за турнира. Ще станеш ли моя дясна ръка?

Лицето му трепна болезнено.

— Да, бих го направил, защото ме е грижа за теб. Но не искам да участваш. В най-добрия случай ще спечелиш, но ще теzakлеймят като предателка. А в най-лошия ще те убият. След година-две Джаксън бездруго ще ти даде секцията. Не е ли по-мъдро да почакаш?

— След две години ще е твърде късно. Само седмици ни делят от пускането на Сензорния щит, а Рефаимите вече набелязват местата за нови колонии. Трябва да действаме сега. Освен това — добавих — Джаксън няма да се оттегли толкова скоро. Той иска да управлява, а мен да държи като куче — с едната ръка да ме гали по главата, а с другата да ми опъва каишката.

— Струва ли си рискът да загубиш?

— Хора загубиха живота си, за да ме измъкнат от Шеол I — казах тихо. — Други като нас умират всеки ден. Да се крия в сенките и да оставя това да продължава би означавало да плюя на паметта им.

— Тогава поне се увери, че си готова да понесеш последствията — отвърна Ник. — Аз ще отида да го успокоя, а ти по-добре разопаковай багажа.

Той затвори полека вратата след себе си.

Може би това беше единственият избор. Боядисването на циферблатите нямаше да заблуди Рефаимите задълго. За да преобрази лондонския синдикат в армия, способна да им се опълчи, трябваше да мисля мащабно. Да бъда не просто маша на Джаксън, не дори и бос на банда, а Повелителка на сционската цитадела Лондон. Да притежавам глас, твърде силен, за да се заглуши.

След минута станах и започнах да събирам нещата, пръснати по пода — изрезки от вестници от XIX век, брошки, старинна нума и третото издание на „За същината на неестествеността“, конфискувана от един крънчак, който си правеше подигравки с нея в Сохо. „От неизвестен автор“, пишеше на обложката.

Думите дават крила дори на онези, които са останали без искрица надежда, били са стъпкани в калта.

Имаше и други начини да извися гласа си. Взех мобилния си телефон, поставих нова сим карта и набрах номера, даден ми от Феликс.

[1] Става дума за кулата, останала от средновековната лондонска църква „Сейнт Олбан“. — Б.пр. ↑

[2] Дафномантия — гадаене чрез изгаряне на лавров (дафинов) лист. — Б.пр. ↑

[3] Ястие, състоящо се от пушена риба, ориз, кърри, масло или сметана и др. — Б.пр. ↑

[4] Най-велико дело, шедьовър (лат.). — Б.пр. ↑

ГРАДСКА ЛЕГЕНДА

— *Какво ще направиш?*

Нел изглеждаше почти впечатлена от внезапната ми проява на безумие. Косата ѝ бе подрязана малко под нивото на ушите, изправена и боядисана в поне десет оттенъка на оранжевото. С кръглите си тъмни очила и лъскаво черно червило тя бе неузнаваема.

Още не се беше зазорило, но петимата вече се бяхме настанили на терасата върху покрива на един от кислородните барове в Камдън. Масите бяха разделени от извити прегради, а музиката на крънкачите от пазара под нас бе достатъчна, за да ни предпази от подслушване.

— Чухте ме — казах. — Ще напиша страховита история.

Вляво от мен Феликс поклати глава. Той се бе дегизирал с филтърна маска, каквато носеха на север и в някои части на Ийст Енд. Над нея се виждаха единствено очите му.

— Искаш да представиш Рефаимите в книжка? — каза със заглушен глас. — Сякаш не са истински?

— Именно — казах тихо. — „За същината на неестествеността“ е направила синдиката онова, което е днес. Предизвикала е революция в начина на възприемане на ясновидството. Само излагайки мислите си на хартия, един анонимен автор е променил всичко. Защо и ние да не можем?

— Добре, но това е била теоретична брошура. — Феликс отмести маската от устата си. — А ти предлагаш някакво евтино книжле, с което хората да убиват времето.

— Навремето четях „Чудодейни трели за продажба“ — обади се Джос. Той още не беше в списъка на издирваните от Сцион, но Нел въпреки това го бе издокарала с шал и шапка на главата. — Разправяше се за един орнитомант, който е клошар и продава говорещи птици. Беше интересна, но моят тартор я намери и я хвърли в огъня.

— И добре е направил — отбеляза Нел. — Тези щуротии само ти размътват мозъка, а Гръб Стрийт ги бълва на поразия.

— Не знам също дали историята трябва да е страховита — продължи Феликс. — Така е по-вероятно хората да я вземат за измислица.

— Кое убива вампирите? — попитах го. Той ми правеше впечатление на човек, който се преструва, че чете Нострадамус, но всъщност държи между страниците опърпано копие на „Мистериите на Джейкъбс Айлънд“.

— Чесънът и слънчевата светлина — бе незабавният му отговор. Явно бях улучила.

— Но нали те не съществуват. Откъде знаеш тогава? — попитах, мъчейки се да сдържа усмивката си.

— Просто съм го чел във... — Той се изчерви. — Е, добре, може и да съм разгръщал една-две историйки, когато съм бил на възрастта на Джос, но...

— Аз съм на тринайсет — вметна сърдито Джос.

— ... не можем ли да напишем сериозно проучване? Или нещо като наръчник?

— Много умно — изгледа го с каменно лице Нел. — Рефаимите направо ще се разтресат от страх пред Феликс Кумбс и неговия наръчник.

— Говоря сериозно — нацупи устни той. — А и Заклинателят може да ти помогне, нали, Пейдж?

— Той не обича конкуренцията — отвърнах. — А и проучванията за разлика от страховитите романчета претендират, че казват истината. В случая ние не искаме да тръбим за съществуването на Рефаимите, а да ги превърнем в градска легенда.

— И каква полза от това? — потри челото си Нел. — Ако не успеем да го докажем...

— Целта не е да доказваме нещо, а да се опитаме да предупредим синдиката.

Срещу мен Айви се бе привела над недокоснатата си чаша салуп. Дъхът ѝ вдигаше пара изпод чифт тъмни очила със златисти рамки. Основната отличителна черта от снимката ѝ — яркосинята коса — бе остригана още в колонията. Мършавите ѝ, изподрани ръце шаваха нервно по масата. Тя не бе промълвила и дума, откакто бяхме седнали. Нейният рефаимски наставник се беше отнасял с нея като с дрипа. Подобни травми не заздравяват лесно.

— Пейдж е права — каза Джос. — Това е единственият начин. Тръгнем ли да разправяме, че е истина, никой няма да ни повярва.

— Вие всички сте се побъркали. — Нел ни изглежда поред, после цъкна с език. — Е, щом сте решили, добре. Предполагам, че писането ще се падне основно на мен.

— Защо на теб? — попитах.

— Намерих си работа като въздушна акробатка в Бълхарника. Денем там е удобно за писане. — Тя отпи няколко глътки от колата си. — А и мисля, че ме бива за съчиняване на истории. Джос може да ми помогне да доизгладим детайлите.

— Наистина? — изглежда я със светнали очи Джос.

— Разбира се, ти си експертът. — Тя потисна прозявката си. — Започваме още от утре. Искам да кажа — от днес.

Част от напрежението се смъкна от раменете ми. Нямаше как да писателствам дни наред, без Джаксън да ме надуши.

— Добре ще е да имаме две копия, в случай че едното се изгуби — казах. — И не забравяйте да включите поленовия прашец от червена анемония. Това е средството, което ги убива.

— Може ли да се купи на черния пазар?

— Вероятно. — Имах чувството, че няма да е сред най-разпространените стоки, но търговците бяха способни да доставят почти всичко. — Колко време ще ви е нужно?

— Дай ни една седмица. Къде да предадем ръкописа, щом сме готови?

— Оставете го в казино „Котаракът на свещеника“ в Сохо. Една моя позната е крупие там, казва се Бабс. Смяната ѝ е всеки ден от пет до полунощ. И запечатайте добре плика. — Облегнах се назад на стола. — Как се отнася Агата с вас?

— Можеше да е и по-добре — направи физиономия Джос. — Искане да ме праща да пея на пазара.

— И храната, която ни дава, е ужасна — добави Феликс.

— Престанете — срязва ги Айви, излизайки така внезапно от мълчанието си, че Джос се стресна. — Какво ви става? Тя ни крие от Парцалените кукли и ни издържа с пари от собствения си джоб. Дава ни каквото може да си позволи, но то пак е далеч по-добро от храната при Рефаимите. Когато изобщо имаше такава.

Настъпи кратка тишина, после Джос измърмори някакво извинение, а ушите на Феликс се изчервиха.

— Агата е сваятна жена. А и кой ти дава квартира без пари. — Нел прокара ръка през косата си, разкривайки назъбен белег, преминаващ от ъгълчето на лявото око през цялото ѝ слепоочие. Беше твърде блед, за да е скорошен. — Впрочем, Пейдж, за кого ще заложиш на турнира?

— Да, наистина. — Феликс се приведе към мен, потривайки ръце. — Заклинателят ще участва ли?

— Естествено.

— Значи, ако спечели, ти ще станеш бродница на Повелителя — изглежда ме преценяващо Нел. — Мисля, че няма да се справиш зле. Все пак ти беше тази, която ни измъкна от колонията, нали?

— Джулиан и Лис много ми помогнаха. А също и Лордът.

— Но ти качи всички ни на влака. И ни убеди да се бием накрая. Бих казала, че си единствената оцеляла, способна да накара Неестественото събрание да се размърда.

— Как ли пък не, след онова, което сполетя Хектор — изсумтя Феликс.

— Кой според вас го е сторил? — попитах.

— Заешката устна — каза Нел. — Винаги съм смятала, че го боготвори, но ако е така, защо е избягала?

— Защото е знаела, че ще я обвинят, независимо че похотливото, пияно копеле напълно си го е заслужавало. — Всички очи се обърнаха към Айви, която изрече думите задавено, сякаш бяха тръни в гърлото ѝ. — Кой според вас я е обезобразил така? Хектор веднъж се напил като скот и го сторил с един от ножовете си. Тя го мразеше в червата.

Очите ѝ не можеха да се видят зад тъмните стъкла, но пръстите ѝ се свиха в юмрук. Размених кратък поглед с Нел, после пак се обърнах към нея.

— Откъде знаеш?

— Просто го научих на улицата — промълви тя толкова тихо, че гласът ѝ едва се чуваше. — Човек научава какво ли не като клошар.

— Никой в моята секция не е подозирал, че Заешката устна мрази Хектор — наклони подозрително глава Нел. — Дори се говореше, че е наполовина влюбена в него.

— Нищо подобно — просъска натъртено Айви.

— Ти си я познавала, нали? — осъзнах изведнъж. — Аз я видях в деня, преди Хектор да умре, и тя ме попита къде се криеш.

Айви отвори и затвори уста.

— Питала те е... — Цялото ѝ тяло трепереше, когато се наведе към мен през масата. — И ти какво ѝ отговори, Пейдж?

— Казах ѝ, че не знам.

Лицето ѝ се разкриви от цяла серия бурни емоции.

— Откъде се познавахте? — попита Нел, също като мен надушила истината.

Айви прегърби кльощавите си рамене и опря брадичка върху юмруците си.

— Отрасли сме заедно.

— Но тя е получила белега, след като е постъпила при Хектор, а аз никога не съм чувала историята, че той ѝ го е причинил — казах, наблюдавайки изражението ѝ. — Значи сте останали приятелки и по-късно, щом ти е доверила колко много го мрази. Подобна информация е опасно да се споделя с една клошарка.

В очите на Айви просветна нещо като паника.

— Нали знаеш, че според хората именно ти си го убила, Пейдж — изрече остро тя. — Агата ми разказа всичко. Неестественото събрание те е оневинило, но си била в гостната му през онази нощ. Защо тогава толкова се интересуваш от Заешката устна?

Замлъкнах, мъчейки се да не забелязвам объркания поглед, който ми хвърли Джос. Въпросът ме бе поставил натясно. Успеех ли да докажа вината на Заешката устна, това щеше да изчисти името ми и да премахне необходимостта от „закрилата“ на Джаксън — но не можех повече да притискам Айви пред останалите, без те да помислят, че го правя от гузна съвест.

— Уморена съм. — Тя се изправи и придърпа ръкави върху разтрепераните си ръце. — Ще се връщам в бутика.

После, без да обели и дума повече, се отдалечи с приведена глава. Станах да я настигна, но Нел ме улови за ръката.

— Пейдж, недей — рече полугласно. — Тя е объркана. Агата ѝ дава успокоителни, за да може да спи.

— Изобщо не е объркана.

Освободих ръката си и като прехвърлих крака през парапета, се приземих върху стълбището от ковано желязо, спускащо се на зигзаг

покрай стената на сградата, оставяйки другите трима да довършват питиетата си. Под мен Айви излезе през вратата на бара и се насочи с бързи крачки към пазара. Скочих и се затичах подире ѝ през тясна уличка, задръстена от празни сергии.

— Айви.

Никакъв отговор. Походката ѝ се ускори.

— Айви! — викнах по-високо. — Не ме е грижа защо се познавате със Заешката устна, но трябва да разбере къде се крие.

Остриганата ѝ глава оставаше наведена, ръцете — пъхнати дълбоко в джобовете. Когато доближих на метър от нея, тя изведнъж се обърна и ръката ѝ се стрелна към мен. В синкавата светлина на уличния фенер проблясна острие на автоматичен нож.

— Просто зарежи, Пейдж — каза с хладина, каквато за пръв път чувах в гласа ѝ. — Не е твоя работа.

Лицето ѝ бе бледо, а ръката ѝ трепереше, но в очите ѝ имаше мрачна решимост. Синините още личаха по кожата ѝ. Тя задържа ножа насочен към сърцето ми, докато не отстъпих крачка назад.

— Айви, аз няма да я нараня — казах, вдигайки длани във въздуха. — Ножът подскочи отново. — Тя може да е в опасност. Който и да е убил Хектор, вероятно търси...

— Знаеш ли какво, Пейдж? Нямам представа дали го е обичала, или мразила. Някога си мислех, че я познавам, но май винаги съм имала навика да се доверявам на грешните хора. А сега изчезвай, Бледа броднице. Тичай при своя господар.

Острието с щракване се затвори. Тя се шмугна през редица от окачени килими и се изгуби сред пазара.

* * *

Това можеше и да не значи нищо. Не бе изключено двете просто да са били приятелки, споделящи тайните си. Айви явно имаше някаква идея къде се намира Заешката устна, но не желаше да сподели информацията с мен. За нея аз бях просто случайна позната от колонията — бялата туника от ливадата, случила на по-добър наставник от останалите.

Край станцията на метрото се качих в една рикша и нахлупих качулката над очите си, наблюдавайки избледняващото сутрешно небе. Поне всички се бяхме съгласили да напишем историята. Това не беше точно най-бунтарският акт, който можех да си представя, но нима брошурата на Джаксън не бе променила из основи структурата на синдиката? Тя бе определила нашите отношения, нашите съперничества, начина, по който гледахме един на друг. Чрез нея Джаксън, един самообразован клошар, бе постигнал повече от всеки Повелител просто защото хората бяха чели жадно творбата му и тя ги бе подтикнала към действие.

Писането не носеше същите рискове като говоренето. Никой не можеше да те скастри с поглед или да ти кресне да мълчиш. Печатната страница беше едновременно посредник и щит. Мисълта ме накара да се усмихна за пръв път от дни насам, макар усмивката ми да се стопи, щом видях най-близкия предавателен екран.

Рикшата ме откарваше обратно към I-4. Докато трополяхме през площад „Пикадили“, водачът внезапно сви рязко към бордюра, поглеждайки ме през рамо. Машинално вдигнах шалчето върху лицето си.

В центъра на площада бе паркиран полицейски фургон. Отряд Жандарми бяха обкръжили деветима зрящи с белезници на ръцете. Водачът пред мен тихо изруга, проклинайки работата си, и стисна здраво дръжките на кормилото. Бяхме притиснати от трафика, блокиран напълно от червения светофар и любопитството на пътниците. Клиентът на друга рикша се бе изправил на крака, изпълнал шия да види по-добре зрелището.

— ... долни изверги, сеещи размирици и неестественост — викаше през мегафон командирът на Жандармите. Пистолетът му бе насочен в гърдите на един гадател, който стоеше с наведена глава. До него някаква медиумка хлипаше от страх. — Тези деветима предатели признаха, че са били подмамани от Пейдж Махони и нейните съучастници. Ако бегълците не бъдат заловени, те ще разпространят заразата из цялата ни цитадела! Планът им е да разрушат законите, които защитават вас! Но по-скоро Лондон ще изгори, отколкото наследството на Кървавия крал да пребъде!

Светофарът се смени и задръстването се раздвижи. Рикшата потегли с тласък и започна отново да снове между колите.

— Съжалявам — подвижна водачът, избърсвайки потно чело. — Щях да тръгна по друг маршрут, ако знаех.

— Често ли виждаш подобни сцени? — попитах.

— Прекалено често.

Той беше незрящ, но звучеше тъжен. Не го заговорих повече. Всяка стъпка, извършвана от Сцион, се контролираше от Нашира. Тези деветима нещастници щяха да са мъртви още преди да изтече седмицата.

Рикшата ме остави край колоната на Севън Дайълс. Ярките сини и златни циферблати на слънчевите часовници сега бяха преобаядисани в червено, бяло и черно, със сребърни котви в средата. Чат бе свършил това през нощта, покривайки красивата им изработка със сционските цветове. Промяната изглеждаше съвсем професионална, като направена за Ноемврийския празник, но въпреки това сърцето ми се сви при вида на вражеските символи. Извадих ключовете си и побързах да се отдалеча от тях.

Когато влязох в своята стая, заварих върху леглото четири книжки с меки корици от Гръб Стрийт. Взах първата и я разлистих. „История на Великия синдикат на Лондон: том I“. Това трябва да беше „домашното“, споменато от Джаксън. Седнах в креслото и се зачетох.

Първоначално ясновидците на Лондон се събирали само на малки групи. Имало няколко по-големи банди от зрящи, като например Четирийсетте слона, но едва в началото на 60-те години на XX век един „четец на огледала“ на име Том Мерит взел нещата в свои ръце. Интересно, че първият Повелител се оказваше гадател, най-ниският от разредите на Джаксън. Заедно със своята любовница, „цветната вълшебница“ Мадж Блевинс, той разделил цитаделата на секции, създал черния пазар и дал на всеки зрящ работа. Най-всеотдайните били облечени с власт, ставайки първите босове на синдиката. Към 1964-та делото било в основни линии приключено. Беше интересно да се види летопис, който още не използваше класификацията на седемте разреда. Термините „четец на огледала“ и „цветна вълшебница“ отдавна бяха заменени от „катоптромант“ и „антомант“. В текста се срещаха и други архаизми: „нумина“ вместо „нума“, „рояк от духове“ вместо „свита“.

Дванайсет години по-късно се състоял първият турнир. Добрият Том и Мардж загинали при нелеп инцидент, оставяйки синдиката без

водач. Последвалата борба за престола била спечелена от жена — първата Повелителка, нарекла себе си Златната баронеса. Тя се удържала на върха четири години, преди да бъде брутално убита от „гадател на брадви“.

След зловещата гибел на Повелителката, Неестественото събрание постановило тя да бъде наследена от своя фаворит, Сребърния барон. Порядките на предаване на короната наподобявали тези в английската монархия, премахната с появата на Сцион (защото какво сме ние, ако не монархия на онеправданите в сянката на Котвата?). Оттогава нататък фаворитите винаги наследявали своите Повелители освен в редките случаи, когато загивали заедно с тях или се отказвали от правата си.

Това можеше да обясни изчезването на Заешката устна. Близко беше до ума, че онзи, който е убил Хектор, ще желае и нейната смърт. Тя бе избрала да се укрие, вместо да се яви пред Неестественото събрание. Когато отворих том III, публикуван през 2045-а, неволно стиснах челюсти.

През този период от нашата история един велик автор излиза на сцената, за да реорганизира синдиката. През 2031 той — първоначално анонимно — публикува своя труд върху седемте разряда на ясновидството, озаглавен „За същината на неестествеността“. Появата му предизвиква леки разногласия (в това число прочутото заточване на Злите авгури), но в крайна сметка системата се приема и днес е основополагаща за нашето разбиране на ясновидството. Гръб Стрийт се гордее с публикацията на този изумителен новаторски документ. Понастоящем анонимният автор, известен в редиците ни като Белия заклинател, е бос на I Кохорта, секция 4.

„Леки разногласия“? Нима така историците наричаха жестоките гангстерски войни, вълната от безсмислени убийства, споменът за които ни преследваше и до днес? Продължих към раздела за синдикалните правила и обичаи.

Турнирът се базира на средновековните традиции на мелето. Босовете и техните фаворити водят близък бой в Кръга от рози, неувяхващия символ на Неестествеността. Всеки от участниците се сражава сам за себе си, но даден фаворит е в правото си по всяко време да подпомогне своя бос. Последният кандидат, останал на крака, се обявява за победител и се награждава с церемониална корона. От този момент нататък той управлява синдиката и носи титлата Повелител.

Ако в Кръга от рози останат само двама бойци и те не са бос и неговият фаворит, то правилникът повелява да се сражават до смърт. Тази последна схватка може да се прекрати без проливане на кръв само ако единият от двамата изрече заклинателните слова: „В името на етера аз — име или псевдоним — се предавам.“ В този случай другата страна автоматично се обявява за победител. Правилата са въведени от Златната баронеса, първа Повелителка на сционската цитадела Лондон (управлявала 1976–1980 г.).

Джаксън почука по стената с бастуна си. Затворих книгата и я оставих на нощното шкафче.

В кабинета му ме лъхна восъчният дъх на цветя. Бюрото бе цялото отрупано с изрезки от вестници, край които лежаха чифт ножици и парче оранжева панделка. На дивана Надин разпределяше печалбите от седмицата. Тя ми хвърли бърз поглед и продължи да реди банкнотите в скута си.

— Ето те и теб, Пейдж. — Джаксън ми махна с ръка да седна, напълно забравил за скорошната ни разпра. — Къде ходи тази сутрин?

— Просто се събудих рано и излязох да пия кафе.

— Не се отдалечавай много. Твърде ценна си, за да ти се случи нещо, прекрасна моя. — Той подсмръкна със зачервени очи. — Алергичен съм към проклетия полен. Ще бъдеш ли така добра да ми кажеш мнението си за тези цветя?

— Не знаех, че имаш интерес към ботаниката, Джакс — настаних се в стола срещу него.

— Не става въпрос за ботаника, скъпа, а за обичай. Всеки участник в турнира избира три цветя, които да изпрати на Гръб Стрийт заедно с молбата си за записване. Техният език все още се използва в знак на почит към възлюбената на първия Повелител, която според легендата била талантлив антомант. — Към всеки от стръковете бе прикрепено малко етикетче. — Ето на кои се спрях аз. Форсития, за да им кажа с какво нетърпение очаквам схватката. — Това беше клонка с дребни, жълти цветове. — Лихнис, разбира се, като символ на остър ум. — Второто растение беше с лилави, разперени листенца. — И накрая вълче биле.

— Това не е ли отровно?

— Именно. Посланието, което носи, е „галантна смелост“ или „пази се“. Надин не го одобрява особено.

— Така е — обади се Надин, без да вдига очи. — Не го одобрявам.

— О, хайде стига. Ще бъде забавно.

— Защо си решил да го добавиш? — попитах. Последният стрък имаше странно оформени, синкави цветове.

— За да бъде различен, скъпа. Повечето босове изпращат бегония като предупреждение, но на мен повече ми допада вълчето биле.

— Ако бях на мястото на организаторите и го получех, щях да си помисля, че ме заплашваш.

— Благодаря за подкрепата — въздъхна Надин.

— Ама че сте скучни и двете. Нямате капка въображение. — Той завърза внимателно панделката около дръжките на цветята и ми ги подаде. — Отнеси ги в пощенската кутия, моля те. Надин и аз имаме нещо да обсъдим.

Челюстта на Надин увисна, а пръстите ѝ се свиха в юмрук. Изкуших се да остана и да слушам, но вътрешният глас ми подсказа, че ще е по-добре да си вървя.

Отвън се бе заоблачило и ръмеше ситен дъжд. Покрих косата си с качулката и се озърнах за Жандарми, преди да прекрача прага. Бук Мюз бе пуста пресечка северно от Севън Дайълс, идеалното място за тайна пощенска кутия. Намираше се на две крачки от квартирата, но със затегнатите мерки за сигурност напоследък дори и това кратко разстояние можеше да ми коства живота. Втурнах се по улица Сейнт Джайлз, стигнах оградата в края и я прескочих. Щом достигнах скривалището на Бук Мюз, извадих разхлабената тухла, пъхнах писмото и китката в отвора зад нея и отново я върнах на мястото ѝ.

Две сънорами — бронирани, рефаимски сънорами — се приближаваха към мен.

Гърлото ми се стегна, блокирайки достъпа на въздух до дробовете. Усетих, че се задушавам. Кръвта се отдръпна от кожата ми, оставяйки я мъртвешки студена. Дори сънорамата ми реагира, издигна бариери, за да укрепи защитите си. По дяволите. Те вероятно ме бяха причаквали да изляза сама и сега отрязваха пътя ми за връщане. Ако бяха на подчинение на Саргас, с мен бе свършено.

Нямаше да ме отведат обратно в наказателната колония. Това бе единствената мисъл, останала в съзнанието ми. По-добре да ме убиеха. Измъкнах двата ножа изпод якето си и в същия момент нещо метално докосна шията ми.

— Прибери ги — прозвуча глас, лишен от всякаква топлина. — Те няма да ти помогнат.

— Ако искаш да ме завлечеш в Шеол I — процедих през стиснати зъби, — ще трябва първо да ми прережеш гърлото.

— Шеол I вече не изпълнява ролята на наказателна колония. Без съмнение кръвният суверен би намерил друго подходящо място, където да те прати, но за твое щастие аз не съм приятелка на Нашира.

Лицето над мен бе скрито зад една от скъпите сционски маски, които преобразяваха чертите така изкусно, че човек почти не можеше да отгатне наличието на маска. Когато облечената в ръкавица ръка я свали, неволно потреперих. Досега бях виждала Рефаимите само в приглушеното сияние на свещи, факли или под нощното небе. Винаги лъчисти, но полуобгърнати в сенки. На дневна светлина Терелбел Шератан изглеждаше бледа като смъртник. Тъмната коса се спускаше върху широките ѝ рамене, а дългият, изящен нос разделяше леко наклонените ѝ очи. Устните ѝ бяха тънки, което придаваше на лицето ѝ

неодобрително изражение. Както и при всички от нейното племе, беше невъзможно да се определи колко млада или стара е.

При по-внимателно вглеждане се забелязваше, че оттенъкът на кожата ѝ е смесица от сребро и мед, а ирисите ѝ са изпълнени с огън. И все пак не можеше да се нарече красива, нито пък мъжкият Рефаим, застанал до нея. Той беше висок колкото Лорда, с остри като нож черти и кожа с цвета на сребрист сатен. Широко разположените му очи имаха резедав цвят, говорещ, че не се е хранил отдавна. От гърлото се надигна клокочещо ръмжене.

— Как ме открихте? — попитах.

— Не беше лесно, ако това ще те зарадва. — Терebel забучи оръжието в пояса си. — В крайна сметка Арктур ни разкри мястото на квартирата ти.

Аз също бавно прибрах ножовете.

— Усетих сънорамите ви едва когато се появихте пред ресторанта.

— Имаме своите начини да оставаме скрити. Дори и от скакачите.

Неволно посегнах към револвера в джоба си.

— Не ставай глупава — поклати глава Терebel. — За разлика от червеното цвете куршумите ти трудно ще ни навредят.

И двамата Рефаими носеха закопчани ръкавици, дълги до лактите. Вече не бяха облечени като монарси, а като граждани — дълги вълнени палта, здрави зимни ботуши, елегантни панталони. Как бяха успели да намерят кройки, които да им паснат толкова добре, а също да преминат през този район, без да привлекат Жандармите, нямаше никаква представа.

— Кой си ти? — попитах мъжа.

— Аз, сънеброднице, съм Ерай Сарин. Надали си виждала някой от семейството ми по време на престоя си в стария град — добави той, гледайки към стената. — Никой от нас не предложи услугите си за наставник по време на твоя Сезон на костите.

— Защо не? Между другото аз съм тук — помахаш с ръка. — Не се крия зад стената.

Две пламтящи очи се вторачиха в мен.

— Нямаме особен интерес към вашата раса — изрече Рефаимът. — През миналия сезон взех няколко питомци, но рядко съм ги виждал.

Аз и десетима от моите братовчеди сме поддръжници на Рантените.

— Което е истинското име на „белязаните“ — допълни Терребел.
— Не смятам, че досега съм ти се представяла официално, Броднице.
Аз съм Терребелум от рода Шератан, избран суверен на Рантените.

Значи тя беше техният водач. Винаги бях предполагала, че е Лордът.

— Не съм знаела, че има още като вас — казах.

— Има доста Рефаими с рантенски симпатии, макар че онези, хранещи сляпа вяроност към Саргас, са около четири пъти повече.

— Алсафи и Плейона — върнах се мислено назад. — Само те ли бяха в колонията?

— Имаше и още един, който бе... изгубен за нас по време на бягството. — Ирисите ѝ се замъглиха. — Като се изключат те, останалите бяха слуги на Саргас.

Ерай оглеждаше тясната пресечка.

— По-добре да говорим на закрито, суверенке.

— Тук не сме в Шеол I — отбелязах. — В Лондон няма да намерите старинни замъци и разкошни покои — само бордеи и небостъргачи.

— Не се нуждаем от лукс — отвърна Терребел. — Единствено от уединение.

— Тук ми се струва достатъчно уединено. И при цялото ми уважение не желая да влизам на закрито с вас, докато не разбере какво искате.

— Да, забелязала съм, че предпочиташ да пълзиш по покривите като паяк. Често съм се чудила какво хареса Арктур в теб, за да те избере.

— След като месеци наред ме подлагахте на глад и побоища, нямах особен избор, освен да пълзя и да се крия.

— Но сега изглеждаш добре нахранена, тъй че нямаш подобно оправдание. — Тя ми обърна гръб. — Ще говорим на закрито. Задължена си ми, задето те предпазих от Саргас, а аз не съм от онези, които забравят вересиите си.

Настана кратка тишина, докато се борех с гордостта си. Тези двамата може би разполагаха с новини от Лорда, а аз копнеех за тях повече, отколкото бях готова да им призная. Повече, отколкото бях готова да призная дори на себе си.

— Последвайте ме — казах накрая.

Разходката до Дърри Лейн^[1] щеше да е рискована. Ирисите на моите спътници бяха достатъчно угаснали, за да минат за човешки, но ръстът и осанките им привличаха любопитни погледи, които ме изнервяха. Държах се на разстояние от тях, нахлупила качулката над очите си. Една крънкачка дори изпусна тенекиената си купичка за просия, щом ги зърна.

Изоставеният мюзикхол беше едно от убежищата на бездомните през зимата. Сцион бе затворил много подобни заведения през управлението на Ейбъл Мейфийлд, покорителя на Ирландия, който обичаше да повтаря, че всяко изкуство подклажда инакомислие. *Дайте им боя* — бе заявил гръмко той по време на една от речите си — и те ще заличат символа на Котвата. *Дайте им сцена и ще призват към държавна измяна. Дайте им мастило и хартия и ще тръгнат да пренаписват законите.*

Проверих етера, после се придърпах нагоре през един от отворените прозорци. Двамата Рефаими ме наблюдаваха с празни изражения, ако изобщо можеше да се каже, че имат изражения. Щом се озовах вътре, отворих скърцащата врата и ги пуснах да влязат.

Голямата зала тънеше в гробна тишина. Масите и столовете от орехово дърво пустееха, някои прекатурени от бродяги, други свенливо загърнати с покривала против прах. Завесите на сцената висяха дрипави и избелели, но иначе вътрешната архитектура беше почти непокътната. Върху протрития мокет се търкаляше стара рекламна листовка.

В сряда, 15 май 2047 г.

Станете свидетели на ЛУДОСТТА НА МЕЙФИЙЛД
в постановката „ОТВЪД ГРАНИЧНАТА БРАЗДА“!

Нова комедия за последните събития в Ирландия

Присвих гневно очи. Нямах представа, че сционските граждани са се кискали из своите мюзикхолове, докато ние, от Дъблин до Дънгарван, сме се борили за свободата си. За първи път от месеци насам се сетих за братовчед си Фин и неговата годеница Кей. За тяхната пламенност, по-ярка от слънцето, залязващо над река Лифи. За

тяхната ярост срещу сянката на Котвата. Нищо на света не бе по-важно за тях от опазването на Ирландия от Сцион.

Дванайсет години това листче хартия се бе въргаляло тук. Когато вдигнах очи, видях навред около себе си безпощадните свидетелства за мъстта на Сцион. Изпокъсани завеси и килими. Петна по стените. Разкъртени ламперии. Независимо дали зрящи или незрящи, само глупците бяха дръзнали да се подиграват с Лудия Мейфийлд.

— Тук е подходящо — рече със сух тон Терebel. Патината на историята бе невидима за нея. — Както личи, голяма част от цитаделата е в западнало състояние.

— Ти също не изглеждаш в най-добрия си вид, Терebel — отбелязах.

— Не всички сме имали удоволствието правителствен влак да ни преведе под Ничията земя. Бъди благодарна, че поне не сме довели червеноризци пред прага ти. — Тя ме гледаше право в очите, без да мигне, един от смущаващите маниери на Рефаимите. — Нашира е твърдо решена да те залови. Дори сега е в Архонтството да притиска Великия инквизитор да удвои усилията по издирването.

— Тя знае, че съм в I-4 — казах, сядайки край една маса. — Защо още не ме е открила? Секцията не е чак толкова голяма.

— Както споменах, ти не беше съвсем лесна за откриване. Марионетките на Нашира не желаят да подклаждат паника с прекомерно присъствие на Жандарми по улиците, а и вероятно предполагат, че си напуснала I-4 заради собствената си безопасност, което би било най-логичното действие от твоя страна.

— Значи сделката ѝ със Сцион още е в сила?

— Разбира се. Уийвър не би оспорил господството на Рефаимите, докато се бои от Емитите. — Тя ме погледна така сякаш очакваше нещо да изскочи от мен и да я ухапе. — Ти искаш да унищожиш Нашира. Ние също.

— Защо не можете да я унищожите сами?

— Едва около двеста от нас симпатизират на Рантените, като само неколцина се намират от тази страна на воала — рече троснато Ерай. — Това е мизерен брой в сравнение с хилядите поддръжници, събрани от Саргас.

— Хиляди? — вторачих се в тях. В наказателната колония имаше не повече от трийсетина Рефаими. — Моля ви, кажете, че се шегувате.

— Шегите са присъщи на глупците.

— Тя ще привлече също и хора — добави Теробел с вид на леко отвращение. — Вие сте дотолкова изпълнени с омраза към себе си, с чувство на вина, че доктрината ѝ несъмнено ще допадне на мнозина.

Самата мисъл за хиляди Рефаими караше косата ми да настръхва.

— Рантените са единственото препятствие пред мощта на Саргас — изръмжа Ерай. — Затова Лорд Месартим ни е нужен и искаме ти да го откриеш.

— Той е жив? — повдигнах глава.

— Поне така се надяваме — отвърна вместо него Теробел. — Тогава в колонията ние не успяхме да унищожим Гомейса и Нашира. Те се барикираха в Резиденцията на Сюзерена заедно с всеки червеноризец, който не беше убит, докато бурята отmine. Когато стана ясно, че не можем да ги достигнем там, Арктур отпътува за Лондон, за да те предупреди, че тя е по дирите ти. Но той е нужен на нашето движение и трябва да бъде открит.

— И кое ви кара да мислите, че имам и най-малка представа къде е? Та аз не съм го виждала от...

— От Двестагодишнината, да. Но въпреки това знаеш къде се намира. — Тя се приведе до нивото на очите ми. — Имаш късмет, че Саргас още не са научили за златната нишка, която ви свързва. Прошепнеш ли и думичка за нея на друг Рефаим освен нас, лично ще ти изтръгна езика.

Лордът ми бе казал, че тази нишка се е образувала помежду ни, след като всеки от нас три пъти е спасил живота на другия.

— Мога ли да попитам защо?

— Явно не разбираш нашата култура — хвърли ми изпепеляващ поглед Ерай. — Всяка близост между Рефаими и хора е забранена.

— Нишката — поясни Теробел — е нежелана и представлява усложнение. Въпреки това без нея ще ни е нужно дълго време, за да го открием. Прекалено дълго. Но ти можеш да го сториш, Пейдж Махони. Ти знаеш къде е Лордът.

— Той не ме научи в подробности как да я използвам — казах.

— Не е нужно да те учат. Ти не си малоумна и имаш поне бегла представа как работи етерът.

Пъхнах ръце в джобовете си.

— Кога сте го чували за последно?

— На пети септември, когато пристигна в Лондон. Имахме уговорка, че ще се свържем чрез сеанс веднага щом те открие, но повече не получихме никаква вест.

Смръщих притеснено вежди.

— Сигурни ли сте, че Нашира не го е хванала?

— Тя щеше веднага да даде да се разбере, че е заловила изменник на плътта. По-вероятно е да е паднал в плен на хора, желаещи да се възползват от него.

— Трудно ми е да си го представя.

— Разбирам те. — В гласа й прозвуча по-мека нотка, която ме завари неподготвена. — Може да възприемаш нас като поробители, но алчността е присъща и на твоята раса. Не бих искала да бъде продаден като добитък, за да напълни джобовите на някой безсърдечен търговец. — Тя изправи рамене. — Ако искаш да се увериш в лоялността му, погледни в раницата, която взе от колонията.

— Моята раница? Защо?

Теребел не ме удостои с отговор.

Да се съглася да им помогна щеше да е лудост. Аз самата бях издирвана, не бях усетила дори потрепване от златната нишка, а Лондон бе твърде голям, за да търся сама. Но оставах толкова неразгадани въпроси, толкова неща, които исках да го питам. А също и да му кажа.

— Добре — отвърнах тихо.

Ерай не произнесе нищо, но усетих колебание в погледа, който хвърли на Теребел. Тя бръкна в джоба на палтото си и ми подаде две копринени торбички.

— Бялата съдържа сол, червената — поленов прашец от червена анемония — каза. — Използвай го пестеливо.

— Благодаря — прибрах грижливо торбичките. — Как да се свържа с вас?

Теребел откряна вратата, пропускайки в залата водниста слънчева светлина.

— Когато откриеш Арктур, той ще ни извести чрез сеанс. А дотогава, сънеброднице, погрижи се да се криеш добре. Ако има нещо, което ние, Рефаимите, да притежаваме в изобилие, това е времето.

Нашира има цялото време на света, за да те залови, и няма да спре, докато не окачи гипсовото ти лице в покоите си.

Смъртните маски, наредени в резиденцията ѝ. Никога нямаше да забравя тези образи със склопени очи, отливките, взети от жертвите на нейното царуване. Терebel понечи да излезе, но Ерай я улови за ръката.

— Трябва да се нахраним.

— Не си го и помисляйте — казах.

Те се спогледаха и тръгнаха, без да промълвят нищо повече. Когато излязох на улицата, от тях нямаше и следа.

* * *

Да се опиташ да откриеш един мъж в сционската цитадела Лондон само по себе си бе истински подвиг, пък бил той и Рефаим. Безкрайната плетеница от улици се простираше на километри във всички посоки, а блъскащите се маси от хора сновяха колкото над земята, толкова и под нея. Ако Лордът бе похитен от алчни трафиканти — което не беше изключено, ако е бил добре облечен и е пътувал сам, — те навярно вече крояха планове как да се сдобият с още няколко Рефаима. Веднага биха се досетили, че той не е човешко същество и може да струва много пари.

От друга страна, Лордът не беше от най-лесните мишени. Висок над два метра и в отлична форма, той нямаше да се даде току-така да го надвият и пленят. Нападателите му трябва да са били подготвени, което означаваше, че са го наблюдавали предварително. Някой там, навън, знаеше за Рефаимите.

Същата вечер седях високо върху покривите на Севън Дайълс и наблюдавах залеза. Това беше най-красивото време от деня, когато слънцето блестеше в пролуките между сградите, превръщайки небостъргачите в слитъци от злато.

Джаксън и останалите бяха в квартирата и се гощаваха с истинско вино и пушени сирена в чест на неговото кандидатстване за турнира, но аз не намерих сили да се присъединя. Щеше да е прекалено очевидно, че мислите ми са другаде. По-рано бях отделила

духа си, прашайки го в търсене на сънорамата на Лорда, но от нея нямаше и помен в околността.

В далечината смътно се забелязваше предавателен екран. Той извъртя три пъти снимките на издирваните бегълци, преди да превключи отново на сционските новини. Опрях брадичка върху коленете си.

Можех и никога да не го видя отново. Арктур Месартим, мистерията, която така и не бях разгадала.

Главата на Ник се подаде над стрехата на покрива.

— Пейдж?

— Тук съм.

Лицето му се озари от усмивка, щом ме видя.

— Нося ти храна от партито. — Той ми подхвърли пакет, увит в платнена салфетка, после седна до мен. — Нали се досещаш, че отсъствието ти прави впечатление на Джакс?

Досещах се, и то много добре.

— Ник, искам да ме покриеш за тази вечер — казах, въртейки пакета в ръце. — Само за няколко часа.

— Тъкмо сега ли? — Той изпусна нещо средно между въздишка и стон. — Пейдж, ти си извън закона. Най-издирваният престъпник в цитаделата. Не бива да продължаваш с твоите нощни разходки.

Сцион може да ми бе отнел много неща, но нямаше да ми отнеме нощта.

— Налага се да изляза — бе всичко, което казах.

— Поне ми кажи къде ще ходиш.

— Още не съм сигурна. Просто се ослушвай, в случай че звънна на уличния телефон.

Ник облегна гръб на комина. Стомахът ми бе свит на топка, но въпреки това разгънах салфетката и зачоплих лакомствата вътре.

В далечината Биг Бен удари пет часа. Смяната на Жандармите от ДОБ приключваше и те щяха да се приберат за почивка, докато на местата им щяха да застъпят техните зрящи колеги. Обзе ме внезапна решимост. Беше достатъчно тъмно, за да започна издирването.

— Пейдж — започна Ник, — отдавна се каня да ти споделя, но с всички тези събития напоследък... все не улучвах подходящ момент. — Чертите на лицето му се изостриха. — Аз казах на Зийк. След като

Лордът те отведе, бях разстроен, а той постоянно се намираше край мен и... — Той прочисти гърло. — Просто му признах.

Дясната му ръка трепереше. Поставих своята върху нея.

— И?

Тъглчето на устата му се повдигна едва забележимо.

— Той каза, че изпитва същото.

За миг усетих свиване под лъжичката. Ник ме наблюдаваше с дълбока бръчка между веждите. Наведох се през пространството, което ни разделяше, и го целунах по студената буза.

— Ти го заслужаваш, Ник Нигорд — казах тихо. — Повече от всеки друг.

Той се усмихна широко и ме притисна с две ръце към себе си. Цялото му тяло се разтърси от дълбок, плътен смях, който ме сгря като тлееща жарава.

— Щастлив съм, — промълви. — За пръв път от години насам имам чувството, че всичко може да бъде наред. Всичко. — Брадичката му бе опряна върху главата ми. — Не е ли налудничаво?

— Определено. Но ако и двамата ви е обхванала еднаква лудост, няма проблем.

Сърцето му биеше учестено в ухото ми, сякаш бе тичал безкрайно дълго, за да стигне дотук.

— Не бива да казваме на Джаксън — погледна ме след малко. — Ще пазиш тайна, нали?

— Знаеш, че няма да кажа на никого. — Джаксън винаги ни бе забранявал да имаме връзки (произнесено с подobaваща доза отвращение), траещи повече от една нощ. Вероятно щеше да получи апоплексия, ако разбере, че такава е възникнала в собствената му банда. Имайки предвид колко непредсказуем бе напоследък, нищо чудно да прогонеше и двамата.

Вмъкнахме се обратно през прозореца на мансардата и се озовахме сред разпръснатите палитри в ателието на Елайза. На платното върху триножника бе скициран силует на кон.

— Джаксън ѝ е намерил нова муза — поясни Ник. — Фредерик Уотс, викториански художник.

— С нея става нещо. Напоследък не е на себе си.

— Попитах я и тя отвърна, че имала болен приятел.

— Седемте печата нямат приятели. Само хора, които се опитват да ни пречупят, и такива, които знаят, че не могат — казах, цитирайки Джаксън.

— Именно. Затова мисля, че се среща с някого.

— Не е изключено. — Елайза имаше доста зрящи обожатели от други банди, които не бяха обвързани със строгите правила на Джаксън.

— Но как, след като почти не разполага с лично време?

— Добър въпрос.

На площадката на втория етаж се разделихме. Ник слезе надолу по стълбите и докато гледах след него, ми направи впечатление, че се е променил. Напрежението в раменете му бе изчезнало, а походката му бе едва ли не пружинираща.

Дали не го бях оставила с впечатлението, че предпочитам да бъде сам? Вероятно е чувствал вина, смятайки, че ме наранява, че дълбоко в себе си още го обичам. Знаех как винаги е готов да поеме бремето върху себе си, за да бъдат околните щастливи. Този път нямаше нужда да го прави. Винаги щях да го обожавам, но онова, което имахме помежду си, бе достатъчно.

Отвъд затворената врата другите все още се смееха и разговаряха, но аз не изпитвах и най-малка охота да се присъединявам към тях. Болеше ме, задето Ник трябва да крие от Джаксън единствения си източник на утеха. Даница вероятно също не присъстваше на партито, но на нея обикновено ѝ се разминаваше. Аз, от друга страна, трябваше винаги да бъда до Джаксън, да уталожвам раните му, да гъделичкам егото му, да изпълнявам безпрекословно заповедите му.

Честно казано, имах и по-добри неща за правене.

Коленичих край леглото си, където зад сандъка с дрънкулки от пазара бе скрита раницата ми. Затърсих из джобовете, докато накрая не напипах две стъклени флакончета, всяко едно по-малко от кутрето ми. Те бяха завързани заедно с панделка, към която бе прикрепена навита бележка. Разгънах я и прочетох реда, написан с познатия почерк.

До следващия път, Пейдж Махони.

Едно от флакончетата бе пълно догоре с просветваща, зеленикавожълта течност. Ектоплазма, кръвта на Рефаимите.

Когато вдигнах другото срещу лампата, начаса разбрах какво съдържа. У мен се надигна вълна от облекчение, толкова буйно и неудържимо, че се изсмях на глас. Приседнах на килима, запретнах ръкав и отлях от безценния екстракт от амарант върху клеймото на полтъргайста.

Под вкочанената ми като лед плът се разля топлина. Разкривените ръбове на белега се пропукаха подобно на изсъхнала боя, а когато прокарах пръст върху тях, просто се отмиха, оставяйки кожата ми гладка и чиста като сметана.

Ето че Джаксън вече нямаше с какво да очерни името ми пред Неестественото събрание.

Но Лордът сам имаше нужда от тази течност. Където и да се намираше сега, той страдаше заради саможертвата си.

До следващия път, Пейдж Махони.

Е, следващият път щеше да бъде сега.

[1] Улица в Лондон, източно от Ковънт Гардън. — Б.пр. ↑

12

В ТЪРСЕНЕ

Лондон — прекрасният, безсмъртен Лондон — никога не е представлявал просто „град“. Бил е и си остава живо, дишащо същество, левиатан, скрил безброй тайни под каменните си люспи. Той пази тези тайни ревниво, дълбоко в плътта си, където само луд или храбрец може да ги открие. И аз трябваше да проникна в древните му недра, ако бях решена да стигна до Лорда.

След като бе тръгнал да ме търси, логично беше да се предположи, че е отвлечен от моята секция и вероятно не е отведен далеч. Дори да го бяха повалили в безсъзнание, той бе твърде очебиен товар за пренасяне.

Докато Джаксън и останалите продължаваха да се наливат в съседната стая, аз легнах на леглото и поставих кислородната маска върху носа и устата си. Затворих очи и се пресегнах колкото можех по-далеч от тялото си, без да го напускам. Това ми се удаде с мъка, сякаш се опитвах да разкъсам парче груб, дебел плат. Бях изгубила форма. Когато най-сетне почувствах етера, той целият гъмжеше от духове и сънорами, както винаги във вътрешността на цитаделата.

Към края на времето, прекарано с Лорда, шестото ми чувство бе дотолкова настроено към неговото присъствие, че усещах дори емоциите му. Сега не долавях нищо.

Бяха го отвели твърде далеч. Седнах и сних с досада маската от лицето си. Лимитът ми беше около километър и половина. По-далеч от това не можех да стигна.

Щеше да ми отнеме дълго да претърся цялата цитадела сама, а и трябваше да съм нащрек за Жандарми. Бях задължена на Теробел, но плащането на този дълг можеше да ми коства живота. А също и този на Лорда, ако не успеях да го открия. Неговите похитители — ако наистина бе похитен — можеха дори да са го отвели извън Лондон. Нищо чудно да го бяха транспортирали на континента или просто да го бяха убили, за да го продадат за препариране на черния пазар. Бях чувала и за по-странни неща.

Чудейки се какво да предприема, навлякох палтото и шапката си и отидох до прозореца. И тогава погледнах отново флакона с ектоплазма.

Лордът рядко споделяше своите намерения, но явно не би пъхнал нещо подобно в раницата ми без определена цел. Махнах запушалката и без много да мисля, изпих съдържанието. Зъбите ми изтръпнаха като от ледена вода, а в устата ми остана метален вкус.

И изведнъж всичко се изостри. Флаконът се изплъзна измежду пръстите ми и се търкулна на килима. Ефектът беше обратен на този на алкохола — шестото ми чувство изпадна в състояние на хиперактивност. Усещах движенията на духовете на горния етаж като плавни повеи; виждах през стената сънорамите и аурите на останалите като ярки светлини, крещящи своите емоции. Аз бях проводник, преливащ от енергия. Облегнах се на перваза замаяна, останала без дъх.

Хрумна ми да потопя взор в собствената си сънорама. В духовната си форма си запроправях път през гъсто избуялите червени анемонии, търсейки нещо различно, някакъв знак. Наоколо се спускаше здрач, а цветята се преплитаха в нозете ми, ярки като рубини под потъмнялото небе. Всяко венчелистче бе поръбено с резедава светлина, сякаш изпускащо луминесценция. После облаците се разкъсаха, пропускайки от етера един-единствен лъч, който озари слънчевата ми зона.

Това беше тя. Златната нишка, прорязала искряща пътека между центъра на моето съзнание и друга точка в етера, далеч извън духовния ми обхват.

Неговата кръв го бе направила видим.

Когато се измъкнах с тласък от сънорамата си, ръцете ми бяха потни и трепереха. Метнах раницата на гръб и се прехвърлих през перваза, като оставих прозореца леко откренат. Изкачих се по задната стена на сградата и се впуснах в бяг през покривите.

Ориентирането бе лесно, като да следваш вътрешен компас и инстинктивно, сякаш вече го бях правила и преди. Имах чувството, че ако бях зряща, щях да зърна нишката с просто око. Тя ме водеше през улици и между здания, над покриви и огради. Трябваше само да спазвам нейната посока и да избягвам Жандармите, да се шмугвам в пресечките и да се придържам към сенките. Когато наближих

границите на I-4 и се качих в една рикша, знаех, че вече съм близо. На по-малко от километър. А когато рикшата навлезе в II-4, почти можех да видя маяка в етера, зовящ ме в един добре познат район.

Лордът беше в Камдън.

* * *

При пристигането ми пазарът беше оживен, както обикновено в този час, и лесно се смесих с навалищата. Въпреки това вървах с наведена глава, стиснала дръжката на пистолета в джоба си. Парцалените кукли можеше и да понесат присъствието на член на друга банда на територията си, но нямаше да ме оставят да се шляя наоколо без надзор. Трябваше да приключа бързо, преди действието на ектоплазмата да е отминало.

Докато минавах по Хай Стрийт, зърнах Джос, нахлупил шапка с козирка върху сплетените си на расти коси. Той бе кацнал като чудатата птица върху статуята на лорд Палмерстън. До него стоеше контактърка, свирейки бавна мелодия на флейтата си, докато Джос пееше с нежен глас. Тълпата наоколо слушаше в благоговейна тишина. Полиглотите пеят най-добре на езика на етера — Глосолалия, на който говорят и Рефаимите, но иначе могат да направят и най-зловещата улична балада да звучи прекрасно.

*Пет гарвана пирували в зимния ден,
Наврѣх белокаменния Тауѣр, чух да разправят,
Когато кралицата минала в своя ковчег.*

*Ни един гарван не хврѣкнал, не отлетял
Когато кралицата студена поела към „Фрогмор“^[1]
Носела вдовицата снежнобяло в тоз ден
И цял Лондон по нея скѣрбял.*

*Пет гарвана пирували в летния ден
Наврѣх белокаменния Тауѣр, чух да разправят,
Когато от своя трон кралят избягал.*

*И всеки гарван се обърна, та отлетял
Докато кръвта изстивала надолу към Уайтчапъл,
„Дамгосан е той, — гракнали те, — от острието на
Изкормвача
И не е вече наш крал.“*

Щом песента свърши, се разнесоха ръкопляскания, а в шапката на Джос зазвъняха монети. После той и момичето се поклониха и публиката взе да се разотива. Тя напъха своя дял в джобовете си и си тръгна, а Джос ме забеляза и ми махна с ръка.

— Привет, привет — поздравих го аз. — Коя беше тази?

— Просто позната, с която забавляваме хората понякога. — Той скочи от пиедестала. — А ти какво правиш насам?

— Търся някого. — Пъхнах ледените си ръце в джобовете. — Къде са останалите?

— Айви е в скривалището, а Феликс също излезе да изкара нещо. Нел каза, че ще ме почерпи за вечеря — нали сега работи като акробатка, — но още я няма никаква.

— Защо трябва тя да ти купува вечеря? Агата не ви ли храни достатъчно?

— Как ли пък не — смръщи се той. — Само блудкав ориз и херинга. Аз лично давам рибата на котката й. Вярно, Айви е права да казва, че все е по-добре, отколкото при Рефаимите, но съм сигурен, че може да си позволи и нещо по-разнообразно. Тя самата всяка вечер се тъпче с пайове и сладкиши.

Херингите в цитаделата наистина бяха ужасни — дребни и миризливи, само кожа, кости и очи. Той беше прав — Агата наистина можеше да ги храни по-добре срещу всички пари, които й изкарваха.

Джос тръгна с мен през пазара, като от време на време докосваше козирката на шапката си, поздравявайки някой клошар. Опитах отново да следвам златната нишка, но сега тя бе потрепваща, трудна за улавяне. Знаех единствено, че Лордът е наблизо.

— Къде точно смяташ да търсиш своя човек? — попита Джос.

— Все още не знам — огледах околните сгради. — Като изключим яденето, как се отнася Агата с вас?

— Държи се мило с Айви, но с останалите е доста строга. Не ѝ ли съберем петдесет паунда на вечер, си лягаме гладни. А крънкането става все по-трудно, повечето гадатели се боят, че може да ги арестуват.

Ако само разполагах с повече пари, можех да ги измъкна оттам до един.

— Как напредва писането?

— Почти сме готови — каза той. — Нел е направо блестяща. Би могла да стане психолог.

— За какво се разказва в историята?

— Ами... общо взето, за нас. За Сезона на костите и за това как група хора избягват, а Рефаимите ги преследват, но няколко от тях също така им помагат. — Той обърна към мен тъмните си очи. — Направихме Лис главна героиня, в знак на почит към паметта ѝ. Смяташ ли, че е редно?

В гърлото ми заседна буца. Лис, невъзпятата героиня от гетото, която ми помогна да преживея първите седмици. Лис, която понесе с вдигнато чело всяка несправедливост. Лис, която така и не успя да види свободата.

— Да — казах. — Смятам, че е редно.

Докато вървахме, оглеждах кварталните просяци, свити в безистените със своите протрити одеяла и полупразни панички. И Джаксън вероятно е бил като тях. Може би е прекарвал нощите си в Камдън, навъртайки се край търговците с надеждата за късче топла храна или някоя подхвърлена монета. Представях си го като слабо, бледо момче, със саморъчно подрязана коса, гневно и озлобено, презиращо себе си и обстоятелствата, довели го дотук. Момче, просещо колкото пари, толкова и книги, които да чете. Момче с раздрани до кръв ръце, кроещо своето бягство от мизерията.

Но той в крайна сметка бе успял да си изгради име за разлика от просяците, мрящи по неговите улици, към които той вече нямаше, а може би и никога не бе имал, капка жал. Спрях край една от сергиите и похарчих няколко паунда за чаша салуп, горещ пай и парче канелен сладкиш за Джос. Той се залови да яде лакомо, тъпчейки двете си бузи. Помислих си какво ли би казал Джаксън, ако разбереше, че харча надницата си да храня улични певци („Какво греховно пилеене на

честно изкарани пари, безценна моя“), но после реших, че не ме е грижа.

Улових нишката отново. Тя водеше към огромна сграда, извисяваща се край пазара. Изглеждаше изоставена, макар червените тухлени стени да бяха в добро състояние.

— Каза, че търсиш някого — обади се тихо Джос. — И той ли е беглец от колонията?

— В известен смисъл. — Кимнах с глава към сградата. — Какво е това място?

— Наричат го Товарната станция. Не съм виждал да пускат някого вътре, откакто съм в II-4.

— Защо?

— Не съм сигурен, но според клошарите на Агата това е леговището на Парцалените кукли. Пред портата винаги има техен пазач и само членове на бандата влизат и излизат. Надявам се нямаш намерение да проникваш вътре? — В гласа му трепна тревога. — Ще си навлечеш неприятности с Вехтошаря.

— Ти виждал ли си някога този прословут Вехтошар?

— Не, но той диктува реда в цялата секция.

— По какъв начин?

— Парцалените кукли викат тарторите и другите зрящи при себе си и им разпределят задачи. Клошарите служат за свръзка. Наскоро Агата прати едно от момичетата си, Рин, да отнесе съобщение на Шифониерата — тя е дясна ръка на Вехтошаря.

— Да — досетих се аз. — На Неестественото събрание Амбулантният лорд спомена, че тя управлявала Камдън от негово име.

— Така изглежда.

Интересно. Шифониера^[2] звучеше като френска дума, макар че не си спомнях да съм я учила в училище.

— Може да разменя някоя дума с тази дама, ако я срещна — казах. — Знаеш ли как се стига до портата?

— Просто отиди до края на пазара — посочи Джос. — Там има голяма табела и стълби. Имай предвид, че един от клошарите веднъж се направи на герой и опита да се промъкне вътре. Оттогава не се е появявал повече.

— Чудесно. — Поех си дълбоко дъх. — Аз трябва да вляза, Джос. А ти най-добре се прибирай.

— Ще дойда с теб — поклати глава той. — Ако се върна в скривалището, Агата само ще ме изпрати да пея отново.

— Виж, засега поне никой не те издирва. Как би ти се харесало да показват лицето ти из цял Лондон?

— Не можеш да вършиш всичко сама — рече разпалено Джос. — Все ще ти бъда от някаква полза. Ще ти пазя гърба, докато търсиш.

Инстинктът ми диктуваше да не приемам, но знаех, че е прав.

— Добре, но ще правиш точно каквото ти кажа. Дори ако стане напечено и се наложи да ме изоставиш вътре. Наредя ли ти да бягаш, ще тичаш колкото ти държат краката. Обещай ми, Джос.

— Обещавам.

* * *

Голямата табела някога бе носила надпис с името на зданието — ТОВАРНА СТАНЦИЯ „КАМДЪН“, но сега бе изподраскана с графити и част от буквите бяха заличени. Джос и аз минахме безшумно покрай нея, упътвайки се към гърба на зданието.

— Така и не ми каза кого търсиш — прошепна той. — Нещо обаче ми подсказва, че е Лордът, нали?

Аз кимнах и той се ухили.

— Останалите няма да са във възторг.

— Той помогна на Лис — напомних му. — Ще помогне и на нас. Добре е да имаме Рефаими на своя страна.

— Мисля, че е помогнал и на други хора, но ние просто не сме разбрали.

Вероятно наистина беше така. Във всеки случай Лордът бе спасил мен, бе улеснил бягството ми, рискувайки собственото си положение.

Задният двор тънеше в мъртва тишина. Няколко изоставени коли бяха паркирани върху паважа, а самото здание пустееше със заковани с дъски прозорци и врати. Отникъде не се процеждаше и лъч светлина. Дори ако по някакъв начин успееш да вляза, не бе изключено вътре да има аларми срещу нарушители, които да се задействат.

— Май никой не живее тук — каза Джос.

— Или просто са угасили лампите — отвърнах. — Сега искам от теб да се изкачиш колкото се може по-нависоко и да наблюдаваш. Ако видиш някой да се задава, вдигни шум.

— Мога да използвам това — показва ми той малък сребрист предмет. — Имитира птича песен. Доста е силно.

— Добра идея. Само внимавай.

Той се затича към сградата и започна да се катери, използвайки первазите и издатините за опора. Аз приклеках в сянката и отново потърсих златната нишка.

Да, Лордът беше тук. Вече долавях сънорамата му като смътно сияние.

Заобиколих ъгъла и стигнах до циментово стълбище. В дъното му имаше две сънорами — човешка и животинска. Спуснах се няколко стъпала надолу и се вгледах в сумрака. Върху обърната щайга седеше жена, която пушеше с едната си ръка, а с другата настройваше малък транзистор. До нея дремеше огромно куче, свито край метална кофа с тлееща жар. Зад странната двойка имаше черна врата, нашарена с неразбираеми червени графити.

Жената беше нечитаема. Босът ѝ бе постъпил умно да постави тъкмо нея на пост. Нищо не можеше да проникне в съзнанието ѝ, включително и моят дух. Дори да опитам да обсебя кучето и да създам суматоха, вратата беше заключена с катинар. Само щях да я подплаша и да я накарам да избяга с ключа.

Оттеглих се обратно към двора и огледах пак сградата. Нямаше никакви други входове. Освен ако... Щом не ставаше по един начин, трябваше да опитам по друг.

Недалеч от мен имаше метална решетка. Приклеках до нея, пуснах малко камъче през пролуките и се заслушах. То изтрака върху твърда повърхност.

Това не беше канал, а проход, намиращ се точно под краката ми. Естествено, бях чувала за подобни подземни тунели преди — под улиците на Лондон съществуваше цял свят от ходове и канали, строени още по времето на монархията, но не бях чувала да обхващат и Камдън. Сграбчих решетката с пръсти и напрегнах сили, но тя не помръдна.

Все още няхах представа как да използвам златната нишка за общуване, но можех поне да опитам. Постарах се да изградя образ,

така както го правеха оракулите. Образ на решетката пред себе си до последната подробност — тежката чугунена отливка, гранитните павета наоколо — и задържах тази картина пред вътрешното си око. Тогава го усетих отново, този път по-скоро като убождане в сетивата си. Фенерът на неговата сънорама се разпали и оживя, сякаш пробуден от дълбок сън. Изображението, което получих в отговор, бе замъглено по краищата, като кадър от ням филм. Затворническа килия. Дебела верига. Тъмничар с оранжева аура.

Виждах през очите на Лорда. Въпреки всичко бях успяла да го открия.

Джос скочи от един перваз и дотича при мен.

— Наоколо няма никой — каза. — Намери ли нещо?

— Мисля, че да. — Изправих се с лека болка в слепоочията. — Какво има от другата страна на сградата?

— Канал, доколкото знам.

— Да отидем да погледнем.

Прехвърлихме се през метални перила, после през тухлен зид и се спуснахме до брега. Над мръсната, застояла вода преминаваше извит мост. Джос претича по покривите на няколко тесни баржи и се озова от другата страна.

— Ха — извика след малко. — Ела да видиш какво има там.

Присъединих се към него и когато се обърнах по посока на сградата, разбрах какво има предвид. В основата ѝ зееше тъмен отвор, подобен на гърлото на пещера, и каналът изчезваше в него.

— Какво е това според теб?

— Явно навремето оттук са вкарвали стоките, дошли по реката. — Той коленичи, вглеждайки се внимателно. — Дали води навътре в сградата?

— Мисля, че да. И ако е така, значи разполагаме с начин да влезем.

Край най-близката баржа имаше купчина дървени отпадъци. Избрахме един разнебитен сандък и с общи усилия го спуснахме във водата. Той беше достатъчно голям, за да седна в него. Нямах особен избор, ако исках да се добера до Лорда. Докато се настанявах, Джос ми подаде парче дъска, което да ми послужи като гребло.

— Искаш ли пак да стоя на пост? — ме попита, държейки се с една ръка за перилата. — В случай че Парцалените кукли се появят?

— Ще се справя някак. Но ако ги видиш, подай сигнал със свирката.

— Добре.

— И Джос... Внимавай да не те забележат. Стой на безопасно място. При най-малкия признак за неприятности, бягай обратно при Агата и се преструвай, че изобщо не сме се срещали. Ясно?

— Ясно.

Той остана да наблюдава от брега, докато аз оттласнах импровизирания си сал, устремявайки се към черното като катран отворстие.

Тишината вътре се нарушаваше само от отекващите капки. Щом навлязох достатъчно и светлината от уличните лампи вече не достигаше до мен, включих фенерчето си. Стоманени подпори, осеяни с нитове, се спускаха от тавана и изчезваха в неподвижната вода. Тухлените стени от двете ми страни бяха покрити с дебел слой водорасли и мръсотия. Не вярвах да са прекарвали Лорда оттук.

Между две арки забелязах нещо като проход. Метнах раницата върху бетонната рампа, но когато опитах да се изправа, за да скоча след нея, сандъкът се преобърна. Успях да се заловя с пръсти за ръба, но почти цялото ми тяло се озова в ледената вода. Дъхът ми секна. Издърпах се на лакти, треперейки от усилие. Мокрите ми дрехи лепнеха като втора кожа, а ботушите ми жвакаха. Пропълзях до входа на прохода, преграден с ръждиви метални пръти. Разстоянието между тях едва стигаше колкото да провря главата и раменете си. Свалих прогизналото си яке и го вързах на кръста си. Пръстите ми вече се вкочаняваха, а дрехите ми воняха на тиня.

Защо му бе притрябвало на боса на II-4 да държи Рефаим в убежището си? Той трябва добре да е знаел какво прави, иначе никога нямаше да успее да плени едно от тези създания. Веднага щом се промъкнах между прътите, долових две сънорамии. Нямаше как да сбъркам първата — тя беше на Лорда, но втората ми бе непозната. Човек. Зрящ. Пазачът с оранжевата аура. Който и да бе хвърлил Лорда в тази тъмница, не желалаше да го оставя сам — и с пълно основание. Аз още не го бях виждала да убива, но щом можеше да се сражава с Емитите, силата му трябва да бе огромна. Пресегнах се и извадих ловния нож от ботуша си.

Ако ме заловяха в бърлогата на конкурентна банда, членовете ѝ бяха в пълното си право да ме завлекат пред Неестественото събрание. Или просто да ме убият, стига да информираха Джаксън за случая.

Ботушите ми, изработени от мека кожа, почти не издаваха звук. Продължих да вървя, докато не стигнах до прокопан в скалата тунел — спомен от времето на мините, парата и железниците. Стените бяха покрити с телена мрежа, а от оголени жици висяха счупени електрически крушки. Навлязох в чернотата му, избягвайки редките, безобидни духове, витаещи наоколо. Сънорамата на Джос беше някъде над мен — той вероятно се бе качил върху покрива на сградата.

Скоро осъзнах, че мястото е своеобразен лабиринт. Вероятно не бе строено с тази цел, но човек губеше ориентация сред многобройните разклонения и редки проблясъци на светлина. Постарах се да запомня съдържанието на отделните помещения — бъчви за алкохол, матраци, газени лампи, всевъзможни стоки и вехтории. Отпадъци, трупани с десетилетия. Бърлогата на Парцалените кукли. Вероятно се намирах в складовете под товарната станция, но те се простираха и далеч отвъд нея.

И окови. Сърцето се качи в гърлото ми.

На стената имаше окови.

Джос бе споменал, че клошарят, дръзнал да проникне тук, никога не се е върнал. Забавих крачка, заслушвайки се внимателно. През тавана на един от тунелите проникваше светлина и когато погледнах нагоре, видях кръгли, решетести капаци. Над главата ми явно беше пазарът, защото час по час се мяркаха сенките на преминаващи хора. Прилепих се плътно до стената, макар да се съмнявах, че ще могат да ме забележат.

Порових в раницата си, извадих торбичка талк за катерене и оставих бял белег върху стената. Продължих да правя същото из всички помещения, през които преминавах. Едно от тях беше огромно — същинска подземна зала, поне трийсет метра в диаметър, доста наподобяваща нелегалния пазар под Ковънт Гардън. Таванът бе нисък, опасан от дъговидни арки. Въздухът беше застоял, но обстановката издаваше скорошно присъствие. В далечния ъгъл бе поставен прожектор, обливащ всичко в ярка електрическа светлина. От стените висяха пурпурни завеси, някои наполовина откачени от корнизите, а тук-там бяха разпръснати маси и столове. Проверих етера и се

затичах през каменния под, насочвайки се към прохода от другата страна на залата.

Мръсна мършава котка изскочи с жаловито мяукане изпод една от масите и се стрелна покрай мен. Долепих гръб до стената, едва дишайки от уплаха, а животното се изгуби някъде из тунелите.

Щом една котка се бе добрала дотук, значи трябваше да има и друг изход освен канала. Доста слаба утеха за място като това. Можех да си представя как влачат безжизненото тяло на Лорда из влажните тунели. Почти бях стигнала. Изградих в съзнанието си образа на залата с арките, но не получих нищо в отговор.

До слуха ми долетя неясният звук на радио, настроено на единствената новинарска станция на Сцион. Изключих фенерчето и надзърнах зад ъгъла. На пода в следващия проход стоеше стара керосинова лампа, осветявайки затвора на Лорда.

Пазачът му беше слаб мъж с боядисана в оранжево коса. Той стоеше облегат на стената, привел глава над радиото. Лицето и шията му бяха обрасли с няколкодневна четина, а кожата му изглеждаше покрита със сивкава мръсотия. Призовател. Изправех ли се лице в лице с него, ме очакваше сериозна битка. Призователите можеха да привличат духове от огромни разстояния, стига да знаят имената им.

Приклеках в една ниша. Подобно на стрела духът ми профуча през коридора и се вряза в неговата сънорама. Докато успее да издигне защитите си, вече го бях изтласкала в здрачната му зона. Когато се върнах обратно в собственото си съзнание, през пулсирането на кръвта в ушите си чух отчетливия звук на тяло, строполяващо се на земята.

Отидох до него и го заварих паднал по очи. Беше в безсъзнание, но още дишаше. На вратата нямаше катинар, само верига, пречеща ѝ да се отвори на повече от педя. Никой не бе очаквал проникване тук. Махнах веригата и пристъпих в килията.

[1] Парк до замъка Уиндзор, на чиято територия са погребани редица членове на британското кралско семейство. — Б.пр. ↑

[2] Chiffonniere (фр.). — Вехтошарка. — Б.пр. ↑

13

КРАДЕЦ

Прикован към една тръба в потрепващата светлина от пламъка на лампата, оборил глава върху гърдите си, Арктур Месартим нямаше нищо общо с наставника, в чиито покои бях прекарала шест месеца. Дрехите му бяха покрити с прах и мръсотия, а по сплъстената му коса се стичаха капки влага. Пуснах фенерчето и коленичих край него.

— Лорде.

Никакъв отговор.

В гърдите ми се надигна смесица от страх и гняв. Той беше пребиван жестоко и съдейки по вида му, нееднократно. Аурата му бе като немоцна свещица, готова всеки миг да угасне.

Дъхът излизаше на бяла пара от устата ми, а подметките ми се пързалиха по заледения под около него. Подсмърчайки и с посинели от студ ръце, го сграбчих за раменете и го разтърсих. Гърдите му не се повдигаха.

— Лорде, събуди се. Хайде. — Плеснах го силно по бузата. — Арктур!

При звука на името клепките му се повдигнаха. В ирисите му тлееше смътна, жълтеникава светлина.

— Пейдж Махони — произнесе едва чуто той. — Много мило, че си дошла да ме спасиш.

Заля ме вълна от облекчение.

— Какво са ти направили? — Думите едва излизаха между тракащите ми зъби. — У пазача ли е ключът от веригата?

— Остави веригата — излезе хрип от гърлото му. — Трябва да вървиш. Похитителите ми всеки миг ще се върнат.

— Аз сама ще реша кога да си тръгна.

Излязох в коридора, претърколих призователя по гръб и претърсих джобовете му. С един от масивните ключове отключих железните окови, които паднаха с дрънчане на земята. Улових Лорда под мишниците и се опитах да го накарам да седне, но той тежеше като олово.

— Хайде, трябва да се размърдаш. Не мога да те повдигна. — Придърпах лампата по-близо. Под кожата му бяха плъзнали странни петна като зеленикавочерен скреж. — Кажи ми къде те боли.

Облечените му в ръкавица пръсти помръднаха. Наведох фенерчето и видях, че на лявата му китка му е вързано венче от червени анемонии, подобно на тези, които децата плетат от маргаритки. Цялата ръка отдолу бе обхваната от некроза, прозираща като паяжина под тъмното злато на кожата му.

— Те са по-лоши от оковите. Не, недей — просветнаха за миг угасналите му очи, когато понечих да ги махна.

— Нямаме време да...

— Не съм се хранил от дни. — Последната дума прозвуча като сподадено ръмжене. — Гладът е това, което ще ме убие.

— Нищо няма да те убива — взех лицето му в шепите си. — Аз ще те отведа. Терebel и Ерай ме пратиха да те открива.

— Изглеждаш различна — погледна ме в пристъп на просветление той. — Но треската ме поглъща... Скоро няма да те помня, Пейдж...

Той бълнуваше.

— Какво ти е нужно, кажи ми. Сол?

— Тя може да почака. Не съм ухапан от Емити. Съзнанието ми си отива.

— Трябва ти аура — осъзнах изведнъж.

— Да — промълвиха с мъка устните му. — Те ме изтезаваха със седмици, даваха ми я капка по капка... държаха я така, че да не мога да я достигна... Умирам от изтощение, признавам.

Но няма да взема от твоята.

— В такъв случай добре е, че разполагаме и с друг вариант — усмихнах се мрачно. Това действително бе зловещо вечер за бедния страж. Улових го за китките и го доवлякох в килията. При всяко дръпване от гърдите му се изтръгваше глух стон. Приковах го към тръбата и опрях ножа в гърлото му. Лордът ме наблюдаваше в гладно мълчание.

— Този също ли те измъчваше? — попитах.

— При това неведнъж.

Пазачът се размърда. От двете му ноздри рукна кръв и се стече по брадичката.

— Какво, по дяволите, ми направи? — Дъхът му вонеше на кисело. — Главата ми...

— Ти работиш за Вехтошаря — отвърнах с усмивка. — Каж ми кой е или ще помоля приятеля си много, много бавно да изцеди цялата ти аура. Как ще ти се понрави да бъдеш незрящ, призователю?

Щом усети веригата на китката и ножа на гърлото си, мъжът опита да се бори, но аз притиснах свободната му ръка с коляно.

— По-добре незрящ, отколкото храна за рибите — просъска тогава. — Парцалените кукли ще ме пуснат да плувам с циментови обувки, ако кажа дори една дума. — Той си пое дълбоко дъх и извика: — Сара Уайтхед^[1], призовавам те да...

Запуших устата му с ръка.

— Опитай това отново и ще пропуснем изцеждането на аурата — казах, навеждайки се към ухото му. — Тогава просто ще те застрелям. Ясно?

Той кимна.

— Кучка — каза само, щом махнах ръката си.

Лордът изигра своята роля прекрасно. Припълзя към стража на четири крака с бавната съсредоточеност на хищник. Бледожълтите му очи светеха като вълчи в сумрака, а изпънатите мускули шавах под кожата му. Мъжът изпъна в паника веригата си, оттласвайки се с крака от стената. Дори аз неволно потреперих. На дневна светлина Рефаимите почти приличаха на хора, но в мрака губеха човешкото си лустро.

— Спри го! — примоли се той. — Заповядай му да стои мирен!

— Боя се, че той не е куче — отвърнах, — макар ти да си се държал с него като с такова. — Притиснах ножа в гърлото му. — Каж ми кой е Вехтошарят. Каж ми името му и може да те оставя да живееш.

— Не му знам името! Никой от нас не го знае! Защо му е да ни го разкрива?

— Какво смяташе да прави с Рефаима? С кого работи? Къде е сега? — Обърнах нагоре острието и го забих под брадичката му. — Добре ще е да се разприказваш, призователю. Аз не съм от търпеливите.

В отговор той само ме заплю. Лицето на Лорда се разкри в гримаса, а аз блъснах силно сънорамата му с духа си. От ноздрите му

бликна още кръв.

— Нищо няма да научите от мен — изпъшка задавено стражът.
— Нищо. Дори да исках, нямаше как да ви кажа. Той почти не идва тук. Получаваме заповедите си от неговото протеже. Ей, нали обеща, че ще го усмириш! — извика в следващия миг, защото Лордът отново настъпваше към него.

— Всъщност не съм — поклатих глава.

Нямаше борба. Нищо освен един поглед. Лордът впери очи в пазача и вдиша дълбоко. Гърдите му се разшириха, а ирисите му светнаха като прожектори, преди да се изпълнят с яркооранжево. Призователят рухна безсилно край заскрежената тръба, с аура, изтъняла като хартиена салфетка.

През цялото тяло на Лорда премина тръпка. Ектоплазмата засия във вените под кожата му, която сякаш бе станала прозрачна. Когато се пресегнах предпазливо и свалих венчето анемонии от ръката му, той издаде облекчено ръмжение.

— Похитителите ми излязоха да търсят храна — каза. — Но няма да се бавят дълго.

— Чудесно. Ще се радвам да се срещна с тях.

— Те са опасни.

— И аз също. Както и ти.

Очите му ставаха все по-сияйни, изпълвайки ме със странни спомени от моето затворничество. Забранените мелодии на грамофона, редящи скръбни любовни слова в мрака. Пеперуда, пърхаща в заключени длани. Неговите устни върху моите в сградата на Кметството, дланите му, спускащи се по талията, по бедрата ми. Опитах да се фокусирам, но вниманието ми бе твърде привлечено от всяко негово движение — повдигането и спускането на гърдите, трепването на всяко мускулче на шията му.

Над нас бледата луна едва прозираше през металните решетки. Лордът облегна глава на стената, а аз извадих телефона от раницата си и стиснах новата сим карта между зъбите си, докато отворях задното капаче. Застанала права до него, набрах номера на телефонната кабина в I-4, надявайки се да има обхват. Не бяхме чак толкова дълбоко под земята.

— I-4 — чу се отсреща гласът на куриера. Връзката беше лоша, но думите все пак се различаваха.

— Повикай Червеното видение — казах. — Бързо.

— Изчакай така.

Нямах много време за чакане. Очите на Лорда отново се отместиха към призователя и неговите оскъдни останки от аура.

След около минута Ник се обади.

— Всичко наред ли е?

— Трябва да ме вземеш.

— Откъде?

— Камдън. Старата товарна станция в края на Овал Роуд.

— Десет минути — каза той и затвори.

Извадих картата и я пяхнах в задния си джоб. После взех керосиновата лампа и преметнах тежката ръка на Лорда през врата си. Той се изправи, улавяйки ме за рамото. От допира му ме побиха тръпки.

— Накъде е изходът? — попита с приглушен глас.

— Аз влязох по вода, през подземния канал.

— Мен ме доведоха през задната врата, но там винаги стои нечитаемата пазачка. Предполагам, че ще трябва да се върнем по твоя път.

— Няма да успеем да минем оттам — казах.

— Тогава да потърсим нагоре. Трябва да има вход към складовете, това навремето са били техните подземия. Ключовете на пазача още ли са у теб?

— Естествено. Ще можеш ли да вървиш?

— Ще трябва да опитам. — Хватката му върху рамото ми се стегна.

Напредъкът ни през тунелите беше бавен — Лордът куцаше зле, краката му бяха като вдървени. Изглеждаше невероятно какви поражения могат да нанесат тези малки, леки като перца цветчета на анатомията на Рефаимите. Те бяха мускулести същества, изваяни като статуи, невъзможни за побеждаване с физическа сила, и все пак ключът към гибелта им можеше да се събере в шепата ми. Дадох му да носи лампата и го обгърнах през кръста със свободната си ръка. От близостта му ме обливаха топли и студени вълни. Усещах тежкото му дишане в косата си.

Поредният тунел свиваше зад един ъгъл. Светлината на лампата бе слаба, образуваща мъждив кръг около нас. Насочих лъча на

фенерчето надолу по коридора, но той свършваше с глуха стена.

— Как те заловиха Парцалените кукли? — попитах.

— С червена анемония. Трябва да са ме наблюдавали от известно време, да са следили придвижването ми. Или по някакъв начин да са разбрали, че ще отида в I-4. — Продължавахме да вървим, свивайки в още един проход, който обаче изглеждаше като копие на предишния. — Нападнаха ме през деня, докато почивах. Заше метиха ме с цветето, сложиха ми торба на главата и после ме докараха тук в някакъв фургон.

Пулсът ми се ускори. Парцалените кукли изобщо не биваше да знаят за съществуването на Рефаимите, да не говорим за начините да ги надвият. В този момент зърнах белия знак на стената и се спрях.

— Движим се в кръг — казах с въздишка.

Силите на Лорда се връщаха — можех да го усетя в походката, в тежестта на ръката му.

— Усещаш ли доктор Нигорд?

— Да — ослушах се. — Има и още хора.

— С него ли?

— Не. Идват от друга посока. — Малка група сънорамии се бе отделила от навалищата на пазара. — Трима са.

Едва го бях произнесла и отгоре се разнесе мелодично изсвирване. Птича песен в средата на нощта. Джос. Пуснах Лорда и извадих револвера си.

— Сред пазачите има ли напълно зрящи?

— Не. Всичките са полузрящи.

Това беше добре. На полузрящите им бе нужно усилие, за да се фокусират в етера за продължително време. В мрака можехме и да им убегнем.

В далечината хлопна врата. Лордът ме сграбчи за ръката и ме притегли в една ниша, така че гърбът ми се оказа притиснат в неговите гърди.

— ... все някога трябва да го нахраним — казваше нечий глас, мъжки и груб, с акцент от Ийст Енд. — Последния път за малко да изцеди аурата на пазача.

— Значи е застанал прекалено близо — отвърна му жена. Също лондончанка, но не можех да определя от кой район. — Те не могат да ти навредят, ако стоиш на разстояние.

— Сигурна ли си, че някой от нашите не е изпял, че го държим?
Остър смях.

— На кого да изпее? Повелителят е мъртъв, а без него Неестественото събрание е пълна развалина. Не че някога е било нещо друго.

Стиснах дръжката на револвера. До мен Лордът се беше прислонил плътно до стената. Очите му вече възвръщаха обичайния си жълто-зелен цвят.

В коридора отекна тревожен вик, толкова близо до нашето скривалище, че се сепнах.

— Какво става тук? — ревна мъжът. — Къде е проклетото същество? — Дрънчене на верига. — Къде е? Да не мислиш, че ти плащаме, за да дремеш?

Езикът ми бе залепнал за небцето.

— Слушай, Шифон — простена пазачът, — някаква... гадна женска дойде и го отведе. Аурата ѝ беше... червена.

Значи това трябваше да е Шифониерата — машата, чрез която Вехтошарят управляваше секцията. Щеше ми се да я видя отблизо, но Лордът бе твърде слаб, за да го оставя сам.

— И къде е тази женска сега? — Стъпки. — Как изглеждаше?

— Черна коса и червено шалче на лицето. Но вече я няма.

— Няма я значи. — Гласът на Шифониерата бе странно равен. — В такъв случай смятай се уволнен.

Самотен изстрел отекна сред катакомбите и една от аурите изчезна от вътрешния ми радар.

— Носът му кърви и търсим жена с червена аура. По всичко изглежда, че Бледата бродница е нашето момиче — заключи Шифониерата.

По дяволите.

— Вехтошарят ще убие някого заради това — каза мъжът. — Току-що изгубихме разменната си монета.

— Не сме го охранявали ние. Освен това съмнявам се да е изпълзял твърде далеч. Все още можем да го хванем.

— Стига да го открием — Нови стъпки. — Не бива да губим време.

Лордът ме улови за ръката и двамата тръгнахме отново, като се придържахме близо до стените. Аз ги осветявах с фенерчето, търсейки

оставените по-рано знаци. Моите стъпки бяха леки, но състоянието на Лорда го правеше тромав. Всяка негова крачка бе като отекващ сигнал, издаващ местонахождението ни. От друга страна, преследвачите ни носеха подрънкващи украшения, които вършеха същата работа. Всеки път, щом чуехме звън на метал, сменяхме посоката.

Скоро се озовахме в голямата зала и аз угасих фенерчето. Пръстите на Лорда се вплетоха в моите. На минаване покрай прожектора дръпнах щепсела от контакта, потапяйки помещението в пълен мрак. Очите на моя спътник проблясваха като фосфоресциращи точки в чернотата. Оставих той да ме води. В началото на следващото разклонение се шмугнахме зад нещо, което, съдейки по допира, бе плюшена завеса.

— Мамка му, угасили са светлината.

— Шшт. Дори сънебродниците трябва да дишат — прошепна Шифониерата.

Осмелих се леко да надзърна. Двамата обикаляха из залата, проверявайки под масите и зад завесите.

— Къде според теб би се скрил един гигант? — Тя преминаваше точно покрай нас, но сетивата ѝ не бяха толкова остри като моите. В най-голямата стая, бих казала аз.

Лордът бе абсолютно тих и неподвижен. В сравнение с него собственото ми човешко дишане ми се струваше оглушително.

— Няма начин да се измъкнеш, Рефаиме — викна мъжът. — Всички изходи са блокирани. Покажи се или добре ще се позабавлявам с твоята приятелка. Мога дори да я убия в твоята килия, ако предпочиташ...

По гърба ми се стичаха капки пот. Поставих пръст върху спусъка на пистолета. Последното нещо, което една издирвана престъпница трябваше да прави, бе да стреля по хора, но не виждах друг вариант. В този момент Лордът ме докосна по лакътя и ми кимна към някакъв предмет до нас, който бях взела за шкаф. Зад завесата стоеше музикален автомат.

Тежките стъпки на мъжа приближаваха. С бързо движение Лордът щракна копчето и от вътрешността на машината се разнесоха гръмки звуци. Черепът ми екна като камбана от тържествения женски глас, пеещ на френски под акомпанимента на цял симфоничен

оркестър. Музиката заглуши всичко останало, а акустиката на залата правеше невъзможно да се определи посоката ѝ.

— Открий ги! — кресна Шифониерата, докато ние бавно се промъквахме зад застъпващите се завеси в посока, обратна на двете сънорамии.

В отсрещния край на помещението имаше друг тунел, но се налагаше да претичаме до него. Стъпвайки безшумно, се измъкнах от укритието. Успях да различа силуета на мъжа, държащ фенер в ръка — обърнат с гръб, с къса коса, обрамчваща плешиво теме. Лордът ме последва. Почти бяхме достигнали целта си, когато лъчът подскочи и се обърна право към мен, заслепявайки зрението ми.

— Ето ги! Проклетата бродница и нейният Рефаим!

Двете фигури се втурнаха към нас. Лицата им бяха закрити от пластмасови маски с изрисувани върху тях широки, озъбени усти. Без секунда колебание запратих духа си право в сънорамата на мъжа. Той се строполи по гръб с писък, от който всеки косъм на гърба ми настръхна. Веднага щом се озовах обратно в собствената си кожа, сграбчих Лорда за ръкава и побягнах, примигвайки от свитките, които кръжаха пред очите ми.

Шифониерата събра свита от духове и я пусна подире ни. Отблъснах два от тях и стрелях слепешката през рамо. Лордът ме дръпна наляво, в друг вход, толкова тесен, че не можехме да влезем редом един с друг.

— Къде си мислите, че отивате? — долетя до нас подигравателният глас на Шифониерата. — Там долу е лабиринт!

Всички проходи изглеждаха еднакви. Гласовете на преследвачите ехтяха в мрака, карайки вътрешностите ми да се свиват от страх. Скоро към тях се присъедини и стръвен кучешки лай. А после, в края на един дълъг прав тунел, се появи светлина. Хукнах към нея, а Лордът ме последва, накуцвайки. От двете ни страни бяха наредени масивни сандъци и преди да осъзная какво става, той стори нещо неочаквано. Наведе се, сграбчи един сандък в основата на купчината и го дръпна. Дори след всички изтезания силата му бе много по-голяма от моята. Разнесе се оглушителен грохот, съпроводен от стържене на окови и вериги по каменните стени и звън на счупени бутилки. По пода се разля същинска река от вино. Ботушите ми изтрополяха по циментови

стъпала, в края на които се блъснах в желязна решетка. Започнах да прехвърлям връзката ключове с треперещи ръце.

Край мен се носеха свити от духове, закачайки краищата на сънорамата ми. Приклекнах ниско и запратих един от тях обратно, взривявайки рояк от ярки спомени в съзнанието на изпращача. Той се олюля и понечи да изпищи, но писъкът му бе прекъснат от стоварването на поредния сандък.

Най-сетне улучих правилния ключ, изработен от ръждясала стомана. Щом решетката се отвори, пуснах Лорда да премине и я заключих отново след нас.

Озовахме се в складово помещение, огромно и запуснато, с високи прашни прозорци. Изстрелях няколко куршума в един от тях и той се срина като порой от натрошени стъкла. Лордът подложи дланите си, аз стъпих върху тях и се изкатерих на перваза. Долу в стълбището кучето се заливаше от лай, но не можеше да ни достигне.

— Хайде — улових Лорда за лактите. — Още малко остана.

Със стисната челюст и изпънати от усилие жили той успя някак да стигне до мен и обори глава на рамото ми. Въпреки че се беше заредил с аура, му трябваше още време, за да се съвземе.

Отвън на паважа бе паркиран черен седан със затъмнени стъкла. Фаровете му присветнаха и аз усетих как ме изпълва горещо облекчение. Ник се пресегна и отвори задната врата.

— Преследват ли те?

— Да. Да се махаме по-бързо.

— Добре. Но чакай, кой е...? — Той ме изгледа, докато помагах на изтощения Рефаим да се качи. — Пейдж!

— Просто карай! — настанах се до Лорда и захлопнах вратата. — Карай, Ник!

Една фигура се появи тичешком иззад склада, слаба и чевръста, уловила пушка с рязана цев в двете си ръце. Ник се отказа да задава повече въпроси. С рязко движение включи на скорост и настъпи педала. Колата бе поне двайсетгодишна, извадена от неznайна автоморга, но за моя изненада двигателят изрева и я тласна назад с такава сила, че за малко да забия чело в предната седалка. Маскираният гангстер стреля веднъж, но не улучи. Ник извъртя волана и със свирене на гуми се понесе към главния път.

Още няколко души изскочиха от сградата, до един носещи същите ужасяващи маски. Всички заедно със стрелеца се качиха в черен ван.

По челото на Ник изби пот. Нашата кола бе просто пребоядисана таратайка, която ползвахме само за спешни случаи, но далеч не ставаше за преследване. Той се насочи към Овал Роуд, без да намалява скоростта, но оттам не продължи към нашата секция, а рязко сви в една пресечка.

— Ще ги изчакаме да отминат — каза. — После ще минем през пазара и ще се приберем в I-4 по обиколен маршрут.

Погледнах през рамо и видях червените задни светлини на преследвачите ни, които профучаха с пълна газ по пътя, по който смятаха, че сме поели.

— Не тръгвай още — обърнах се към него. — Може да имат и други коли.

— Трябваше да ме предупредиш какво ще правиш. — Той стисна с побелели кокалчета кормилото. — Кой бяха тези? Парцалените кукли?

— Да.

Ник изруга. Едва щом ме лъхна топлината на парното, осъзнах, че все още съм премръзнала и мокра до кости. Инстинктивно се прислоних по-близо до Лорда, чийто плитък, учестен дъх облъхваше ухото ми. Когато потеглихме отново, извадих сим картата от джоба си и я хвърлих през прозореца в канавката. Ник ме изглежда мълчаливо в огледалото.

— Къде живя, докато те пленят? — попитах Лорда.

— В един трафопост на Тауър Стрийт — отвърна със стържещ глас той. — Ние, чудовищата, не спим на пухени легла. Вече не.

Тауър Стрийт се намираше съвсем близо до Севън Дайълс.

Ако се бях прибрала при Джаксън веднага след завръщането си, навярно съм щяла да доловя присъствието му, преди да стане твърде късно. Сега главата му се отпусна назад на седалката и аз усетих, че съзнанието го напуска.

— Не можем да го заведем в квартирата — каза Ник, без да сменя очи от пътя.

— Знам.

— Нито в моя апартамент.

— Тогава ще му наемем стая. Нямаме друг избор.

* * *

— Това беше рисковано, Пейдж. Прекалено рисковано.

Намирахме се в най-евтината възможна квартира в Сохо, на угасени светлини и спуснати завеси. И двамата гледахме към леглото, където Лордът бе потънал в дълбок сън. Бях успяла да сваля мръсното му палто, но той се просна по гръб и се оттегли в сънорамата си, преди да можем да сторим нещо повече.

— Няма начин да го държим тук до безкрайност.

— Повечето Рефаими го искат мъртъв, а и Сцион също ще е по петите му — отвърнах меко. — Ако не му помогнем, е загубен.

— Все някога ще трябва да излезе. Нито ти, нито аз имаме достатъчно пари за наема му.

С въздишка прокарах пръсти през мократа си сплъстена коса. Беше ми трудно да си спомня момент, когато да не съм била покрита с мръсотия и пот.

— Виж, Ник — казах, — Парцалените кукли трябва да поддържат някаква връзка с Рефаимите. Иначе не биха имали понятие как да пленят Лорда. Трябва да разбере какво знаят. И да измъкна бегълците от тяхната секция.

Той се намръщи.

— Дори не си помисляй да се връщаш обратно в II-4, Пейдж. Те ще те търсят под дърво и камък.

— Ами ако се обърнат към Събранието?

— Изключено. Не разполагат с доказателства, че си била там, а и няма да искат да се разчуе, че са държали пленен Рефаим.

Погледнах уморените му очи.

— Ти си бил в синдиката по-дълго от мен. Какво знаеш за този човек?

— За Вехтошаря? Не много. Освен че е бос на II-4, откакто се помня.

— Виждал ли си го някога?

— Нито веднъж. Дори за член на Неестественото събрание той е крайно затворен. Между него и Игуменката има стара вражда, но

причината ѝ не е известна на никого. — Ник замлъкна за секунда. — Ти навлезе твърде дълбоко в това, Пейдж. Ако онези хора са имали куража да пленят Рефаим, представи си какво ще сторят на теб. Знам, че няма да ме послушаш, но... не прави нищо глупаво.

— Кой, аз? — опитах да се усмихна.

Той поклати глава и потърка мястото над лявата си вежда с познатото ми кръгообразно движение. Мигрените го връхлитаха веднъж на всеки няколко седмици, понякога съпроводени и с видения, и го приковаваха към леглото за дни наред. Джаксън все мърмореше, че твърде много се впряга заради едно главоболие, но аз знаех, че в тези моменти той наистина страда ужасно.

— Не мога да разбера — каза с напрегнато изражение сега — откъде един престъпен бос ще знае за Рефаимите? Случвало ли се е досега някой да избяга от колонията?

— Двама души. Преди двацет години. — От всички затворници само двама бяха успели да избегнат кръвопролитие, последвало предишното въстание. Единият бе дете, а другият — предателят, предупредил Нашира за заговора. Тя беше убила всички хора и изтезавала всички Рефаими, замесени в него, включително и собствения си кръвен консорт. — Лордът може да знае нещо — добавих. — Ще трябва да поговоря с него, щом се събуди.

Ник само повдигна вежда.

— Не ме гледай така. Живяла съм шест месеца под един покрив с него. Ден повече или по-малко няма да ме убие.

— Той няма да се свести скоро. Прибери се в квартирата за няколко часа. Джаксън от сутринта пита за теб.

— И как ще му обясня защо цялата воня на канал?

— Ще му отвлека вниманието, докато се преоблечеш.

— Добре. Остави ме само за минутка сама.

Ник присви устни, но не се опита да спори.

Щом вратата се затвори след него, приседнах на леглото и докоснах с пръсти грубата коса на Лорда. Тялото му бе отпуснато в съня, лицето — заровено във възглавницата. Откриеха ли го тук в това безпомощно състояние, животът му нямаше да струва пукната пара.

Фактът, че членове на синдиката знаеха за съществуването на Рефаимите, бе обезпокоителен. Не бе изключено някой от оцелелите в първото въстание да се е добрал до Лондон и да се е скрил дълбоко в

катакомбите на Камдън, където никой не е могъл да го открие. Имах чувството, че се докосвам едва до повърхността на някаква потайна машинация.

С ясното съзнание, че не бива да го правя, прокарах пръсти по бузата на Лорда. Лицето му още носеше белезите от побоите, но вече беше по-топло. Пулсът ми се ускори, когато той помръдна и клепките му трепнаха. Спомних си как при първото му раняване, вместо да го убия, се бях погрижила за него. Нещо у този Рефаим ме бе накарало да поискам да го спася, когато се намираше на косъм от смъртта — нещо по-силно от естествения ми инстинкт да го тласна към нея.

Не се бях замисляла какво ще се случи, ако той се върне обратно в живота ми, нито как ще се впише в него. Мястото на Арктур Месартим беше в покоите на Магдалена, сред червените завеси, каменните камини и музиката отпреди век. Струваше ми се нелепо дори да си го представя как крачи из улиците на Лондон.

Но каквото и да крояха онези хора, те вече не разполагаха с него. Извадих писалка и набързо надрасках бележка.

Ще се върна утре. Не отваряй вратата.

Също направи ми една услуга — оцелей през нощта.

Сигурна съм, че не би искал да те спасявам повторно.

Пейдж

[1] Сара Уайтхед, известна още като Черната монахиня — призрак, населяващ според легендата Банката на Англия. — Б.пр. ↑

14

АРКТУР

Той се събуди на следващия ден следобед, за да открие, че вече не е прикован за тръба в подземна килия. Че вече не е пленник на Парцалените кукли, които да го морят с глад и да го пребиват, когато им скимне. Вместо това лежеше на пружинен матрак, малко къс за неговите размери, с глава, подпряна върху вехта възглавница, и ваза с изкуствени цветя върху нощното шкафче.

— Точно като в добрите стари времена — казах.

Той огледа стаята — напуканата мазилка, петната от мухъл в ъглите.

— С изключение на обстановката.

Гласът му беше точно какъвто го помнех, бавен и плътен, излизащ от самите недра на гърдите му. Глас, който не само се чуваше, но и се усещаше.

— Намираш се в квартира в секция I-4 — драснах клечка кибрит. — Не е точно Магдалена, но поне е по-топло, отколкото на улицата.

— Действително. И не може да се сравнява с онези мрачни тунели под Камдън.

Докато палех високата свещ на масата, Лордът се повдигна върху леглото и разкърши рамене. По време на дългия сън белезите по лицето му бяха почти изчезнали.

— Колко е часът? — попита.

— Четири следобед. Добре си поспа.

— Все пак се събудих, колкото да прочета бележката ти. Изключително назидателна. Мога ли да знам къде беше?

— В Севън Дайълс.

— Разбирам. — Пауза. — Значи все пак се върна на работа при Джаксън?

— Нямах друг избор.

Погледите ни се срещнаха мълчаливо. Много неща се бяха случили през седмиците от бягството ми насам. Сега за пръв път се срещрахме на неутрална територия.

С времето бях свикнала с външността му, но сега се помъчих отново да я възприема като за първи път. Ириса като пламък зад опушено стъкло, зеници толкова черни, че светлината потъваше в тях. Изсечени, но все пак меки черти — извивката на устните, очертанията на брадичката и челюстта. Кафява невчесана коса, която покриваше врата и се спускаше над челото, странно човешка. Той не се бе променил изобщо, като изключим леката загуба на сияние.

— Ето че отново ни грози опасност — казах.

— Действително. Възнамерявах да съм първият, който ще те предупреди, но Великият инквизитор вече го е сторил достатъчно ясно. — Погледът му обходи лицето ми. — Лондон ти се отразява добре.

— Редовното хранене върши чудеса. — Прочистих гърлото си. — Едно питие? Не мога да ти предложа вино, но затова пък има превъзходна чешмяна вода.

— И тя ще е добре дошла. Похитителите не ме пояха така щедро, както би ми се искало.

— Дадох дрехите ти на почистване. Сега са в банята.

— Благодаря.

Съсредоточих се да пълня чашите с вода от крана. Имайки предвид колко пуритански се обличаха Рефаимите в колонията, с техните ръкавици и високи яки, Лордът явно не се впечатляваше твърде от голотата си. Когато се върна в простите, черни дрехи на незрящ търговец, седна на канапето срещу мен така, че масата остана помежду ни. Липсваше ми само затворническата туника, за да се почувствам отново като в Магдалена. Ризата му бе разкопчана, откривайки ямката на шията.

— Признавам, че останах впечатлен, задето ме откри в катакомбите — каза той. — Не мислех, че някой ще успее да стигне до мен.

— Златната нишка помогна. — Аз кимнах към свещта. — Теробел иска да знае къде си. Можеш да направиш сеанс оттука.

— Първо искам да разменя няколко думи с теб. След като Рантените разберат, че си ме освободила, ще е трудно да останем насаме, без да будим подозрение.

— От тяхна страна?

— Не мисли, че маскеният бал свършва дотук, Пейдж. Просто един танц се сменя с друг. Не само Саргас се боят от продължителен контакт между Рефаими и хора.

— Теребел и Ерай знаеха за златната нишка.

— Знаят също и че ти си инициаторът на въстанието. И са дочули слух, че между нас има нещо. — Погледът му се задържа върху моя. — Просто слух, нищо повече.

Сърцето ми прескочи.

— Разбирам — казах.

Подадох му чашата. Дори и тук, далеч от наказателната колония, този прост жест ми се стори като нарушаване на някакво табу.

— Благодаря — кимна той, а аз се настаних на стола срещу него.

— Саргас продължават ли да те търсят?

— О, предполагам, че Ситула Месартим не е спирала нито за миг. Все пак аз съм изменник на плътта. Ренегат. — Тонът му беше безразличен, както обикновено. — Всички Рефаими са узнали за моето предателство.

— И какви ще са последствията за теб?

— Да ми бъде отказан достъп до Отвъдното до края на вечността. Да престана да бъда Рефаим. Един изменник на кръвта предава само управляващата фамилия, докато изменникът на плътта предава всички Рефаими. За да заслужи подобна участ, аз съм извършил едно от най-тежките престъпления. Близост с човешко същество.

— С мен. Макар да си знаел какво те очаква.

— Да.

Той изрече съдбовната дума така небрежно, сякаш коментираше времето навън.

— Впрочем Нашира притиска Великия инквизитор да съсредоточи всичките си ресурси за залавяне на бегълците. Вече е успяла да вкара двама от оцелелите в килиите за разпит.

— Откъде знаеш?

— Алсафи е на наша страна. Все още е при Нашира, но ни снабдява с информация. Не знам имената на заловените, но ще се опитам да ги науча. — През лицето му премина сянка. — Майкъл в безопасност ли е?

Той бе взел Майкъл под крилото си още дълго преди да се запознае с мен.

— Разделихме се при Тауър — отвърнах. — Там Гвардията за извънредни ситуации застреля повечето от хората, качили се на влака.

Кокалчетата му изпънаха кожата на ръкавиците.

— Колко се спасиха?

— От дванайсет бегълци знам за още четирима освен мен.

— Значи общо пет. — От гърлото му се изтръгна глух смях. — За в бъдеще ще е по-добре да зарежа бунтарския бизнес.

— Идеята беше моя, не твоя. — Замлъкнах, изучавайки чертите му. Почти бях забравила начина, по който ме гледаше. Сякаш можеше да надникне право в сърцето на сънорамата ми. — Имам да те питам за толкова много неща.

— Разполагаме с достатъчно време.

— Не мога да остана повече от няколко часа. Джаксън ще се прибере от срещата си към полунощ и ако пак ме няма, ще почне да задава въпроси.

— Тогава нека първо аз ти задам един — рече рязко той. — Защо избяга от един хомот, за да наденеш друг?

— Не съм надявала никакъв хомот — тръснах глава. — Стоя при Джаксън доброволно.

— Този човек те заплаши с убийство, ако не се върнеш. На ливадата те чух да му казваш, че работата при него е най-обикновено робство. Какво тогава те задържа там?

— Това, че аз не съм бос на I-4. Аз съм просто бродницата на Джаксън Хол и без него съм кръгла нула. Нуждая се от статуса си така, както ти се нуждаеш от аура. — Изплювах ядно всяка дума. — Не мога да го напусна. Просто така стоят нещата.

— Не знаех, че питаеш такъв респект към статуквото.

— Огледай се наоколо. Лицето ми е по всички екрани в цитаделата. Нуждая се от закрила.

— Да разбирам ли, че щом нуждата те е подтикнала към тази стъпка, вече обмисляш начини да върнеш независимостта си?

— Да, бих могла да ограбя Банката на сционска Англия и да стана най-богатата жена в Лондон, но нямам достатъчно оръжия и войници за целта. Революцията е малко по-трудна от предателството. — Той не отвърна нищо и аз продължих: — Да си призная, имам една

идея. Повелителят беше убит. Ако успее да спечеля турнира, мога да заема неговото място.

— Смутно време е избрал да умре. — Лордът повдигна чашата до устните си. — И ти нямаш представа кой е убиецът му?

— Само смътна. Предполагам, че онзи, който те е пленил, вероятно има нещо общо. Ти не дочу ли нещо, докато беше в катакомбите?

— Нищо полезно, но знам, че Нашира има определен интерес да разтури синдиката. Как е загинал Повелителят?

— Обезглавен в собствената си гостна. Цялата му банда лежеше също изклана, с обезобразени лица. Не е било разбойническо нападение — добавих убедено, — защото всички ценности бяха непокътнати. Включително и масивният златен часовник на Хектор.

— Значи са искали да оставят послание. — Лордът по стар навик забарабани с пръсти по масата. — Обезглавяването е любимият начин за екзекуция на династията Саргас в материалния свят. Тя символизира отделяне от сънорамата. Напълно възможно е да го е сторил Рефаим. Или пък човек, служещ на Саргас.

— Сам човек няма как да повали осем души — отбелязах.

— Но един Рефаим би могъл. — Досега не ми бе хрумвала тази идея. Действително за някой с размерите и силата на Лорда щеше да е детска игра да убие осмина пияни зрящи. — Изглежда, си доста добре запозната с местопрестъплението.

— Аз открих телата. Джаксън ме беше изпратил да умилюстивя Хектор. Той се канеше да извади на показ някои наши машинации.

— А не ти ли е минавало през ум тогава — разпери ръце Лордът, — че зад всичко може да стои Джаксън?

— Той беше в Севън Дайълс през цялото време. Не е изключено да има косвена връзка, но това може да се каже за всеки. — Потърках с пръсти слепоочията си. — Основната заподозряна си оставам аз. И трябва да изчистя името си, ако искам някога да спечеля доверието на зрящите.

— Разбирам.

Очите му сияеха загадъчно. Чудех се доколко ли ми вярва след всичко, което се бе случило. Ръцете му все още бяха в окаяно състояние, почернели и сякаш гангренияли от лактите надолу.

— Какво ти трябва за тях? — кимнах. — Кръв и сол? — Нямаше да му дам пак от своята кръв, но Ник можеше да набави някоя банка от болницата.

— Солта би трябвало да стигне. Полупоривът е само повърхностен.

В ъгъла имаше малък шкаф с дреболии, останали от предишни наематели. Открих вътре солница, изпразних съдържанието ѝ в стъклена чаша с вода и му я подадох.

— Благодаря. — Лордът повдигна тежко едната си ръка и я постави в скута си.

— Остана ли ти още амарант?

— Не. Освен ако не се намери при Рантените, ще трябва да си набавим от Отвъдното. А и той не помага при полупорив. Лекува само духовни рани.

— Задължена съм ти за онзи флакон в раницата си. Дойде ми от полза.

— Не ме учудва. Ти, изглежда, привличаш раните, както цветето привлича пчели.

— Така е в престъпния свят. — Неволно докоснах белега на бузата си. — А ектоплазмата ми помогна да открия златната нишка.

— Да — отвърна той, натривайки съсредоточено кожата си със соления разтвор. — Тя подсилва шестото чувство. А специално моята ти е позволила да видиш връзката помежду ни. — Петната на некрозата се стопяваха пред очите ми. Беше почти обезпокоително колко бързо се лекуваха тези същества.

— Останалите бегълци написаха нещо като наръчник за борба с Рефаимите и Емитите — казах. — Ще се опитам да го продам на Гръб Стрийт.

— Идеята не е лоша. — Той остави чашата на масата. — В цитаделата скоро ще се появят още рефаимски ловци и твоите хора трябва да знаят как да се пазят. Кажи ми какви техники за убиване на Рефаими са описани вътре?

— Да се ползва поленов прашец от червена анемония и да се хвърля в очите.

— Притежанието дори на семена от червена анемония е незаконно в която и да било сционска цитадела. Мислех, че тези цветя

растат само в оранжерииите на Шеол I. — Той натри още сол върху китката си. — Но очевидно ги отглеждат тайно и тук, в Лондон.

— Значи ще трябва да открием къде. Междувременно ти донесох ето това — поставих върху нощното шкафче бутилка бренди. — От съкровенияте запаси на Джаксън Хол.

— Много мило. — Той замълча за кратко. — Щом се почувствам по-добре, ще се върна пак в трафопоста.

— Дори не си го помисляй.

— А къде ще живея тогава?

— Тук — отвърнах без секунда колебание.

Лордът ме погледна преценяващо. Понякога се чудех дали Рефаимите, чиито собствени изражения толкова рядко се променяха, изпитват затруднение да разчитат човешките емоции.

Почукване на вратата ме върна към действителността. Лордът се озърна, после ми кимна мълчаливо и отиде да се скрие в банята. Нямах гаранция, че не са ме проследили дотук. Натиснах бравата и полака отворих.

— Ник?

Той беше в сционската си униформа, блед и треперещ, а челото му бе оросено със ситни капки пот.

— Jag kunde inte stanna^[1] — промълви безсилно. — Jag kan inte gora det har...^[2]

— Какво има? — улових го под ръка и го поведох към канапето. — Какво се е случило?

— СциСОНИ. — Дъхът излизаше на пресекулки измежду устните му. — Не мога да работя нито ден повече за тях, Пейдж. Просто не мога.

Той постепенно притихна. Седнах до него и поставих нежно ръка върху рамото му.

— Те бяха хванали една от бегълките от колонията. Ела Парсънс. Събраха целия екип да гледа, когато я вкараха в операционната.

Кожата ми настръхна.

— Да гледа какво, Ник? Да гледа какво?

— Как тестват върху нея Флуksiон 18.

— Мислех, че формулата му още в е процес на разработка. — Това бе едно от последните късчета информация, които бях дочула от баща си.

— Вероятно са избързали, за да въоръжат Жандармите за Ноемврийския празник. — Той притисна с длани слепоочията си. — Никога не съм виждал нещо подобно. Тя повръщаше кръв, скубеше си косите, гризеше си пръстите. Двамата от старшите сътрудници започнаха да ѝ задават въпроси. За теб. За бунта в Шеол I.

Представих си стерилната зала, кръга от бели престилки край количката на колелца. Обзе ме гняв — не червен и бушуващ, а студен като натрошено стъкло.

— Ник — попитах, — Ела позна ли те?

Той обори глава.

— Протегна ръка към мен, преди да изгуби съзнание. Питаха ме дали я познавам. Отговорих им, че никога по-рано не съм я виждал. После ни изпратиха обратно по лабораториите, но аз си тръгнах по-рано. — Челото му се проряза от дълбока бръчка. — Сигурно са се досетили и вече е само въпрос на време да ме арестуват.

Той взе да трепери наново и аз го прегърнах през раменете. Сцион затягаше хватката си.

— Ти познаваше ли я, Пейдж? — гласът му беше прегракнал. — Близки ли бяхте?

— Не особено. Тя така и си остана бяла туника. Сега по-важното е да измислим как да те измъкнем оттам.

— Но цялата ми работа... всички години усилия...

— Няма да имат особено значение, ако те сложат на водната дъска. Или пък на бесилото. — Тук дъхът ми секна. — Твоето видение, онзи часовник с кукувичката... не беше за това, нали?

— Не. Щях да усетя досега, ако се задаваше нещо подобно. — Ръката му стисна моята. — Трябва да взема мостра от новия препарат. Да знам състава му, за да разработя антидот. Има и друго. Когато въведат Сензорния щит, той няма да служи само за контрол на обществения транспорт. Ще го поставят по ключови места като болници, банки, приюти за бездомни. Всички те ще бъдат оборудвани със скенери.

Прехапах устни. Мащабът на кампанията бе наистина ужасяващ. С настъпването на зимата повечето зрящи не само нямаше да могат да ползват приютите за бездомни, но дори достъпът им до основна медицинска помощ щеше да бъде отрязан. Като добавим и лишаването

от банкови услуги, мнозинството от тях трябваше изцяло да се откажат от двойствения живот. Улиците щяха да се напълнят с клошари.

— Откъде имаш тази информация? — попитах тихо.

— О, те ни я съобщи — изсмя се мрачно Ник. — Съобщи ни я и знаеш ли как я посрещнахме ние, Пейдж? С бурни ръкопляскания.

Кръвта ми кипна от омраза. Те нямаха право да вършат това. Нямаха право да ограбват нашето съществуване.

В този миг той вдигна глава, доловил присъствието на чужда аура. На вратата на банята стоеше Лордът. Дори и в сегашното изнурено състояние видът му бе внушителен. Ник се изправи на крака, стиснал челюсти, и ме притегли към себе си.

— Мисля, че досега не съм ви запознавала официално — намесих се аз. Двамата се бяха виждали в колонията, но само за кратко. — Ник, това е Арктур Месартим, или Лордът. Лорде, това е Ник Нигорд.

— Доктор Нигорд — кимна Рефаимът. — Съжалявам, че не се срещаме при по-добри обстоятелства. Слушал съм много за Вас.

— Все хубави неща, надявам се — отвърна сухо Ник, без да откъсва от него възпалените си очи.

— Без изключение.

Настана напрегната тишина. Имах чувството, че Ник няма да е доволен да научи колко много всъщност знае Лордът за него — колко много от моите спомени е откраднал. Последният от тях му бях дала доброволно — онзи, който разголваше както душата на Ник, така и моята.

— Извинете ме за минутка — казах, — Трябва да си взема контактните лещи.

Оставих ги да се гледат един друг и влязох в тясната баня, оставяйки вратата откритата, за да мога да подслушвам. Лещите ми стояха в чашка с разтвор на полицата над мивката. Ник първи наруши тишината.

— Ще го кажа направо, Лорде. Знам, че си помогнал на Пейдж да избяга от колонията, но това не значи, че съм длъжен да те харесвам, нито да ти вярвам. Можеше да я пуснеш и на Трафалгар Скуеър. Аз я държах в ръцете си, а ти я отведе.

Поне не го увърташе. Напрегнах слух, за да чуя отговора на Рефаима.

— Присъствието ѝ в стария град беше необходимо — промълви тихо той. — Пейдж беше единственият ми шанс да създам безредици.

— Значи си се възползвал от нея?

— Да. Бунтовниците никога нямаше да се доверят на рефаимски водач, и с пълно основание. А тя носеше искрата на недоволството у себе си. Щях да съм глупак, ако я изтърва.

— И все пак, ако поне малко те беше грижа за нея, щеше да я оставиш да си върви.

— Тогава щях да съм принуден да използвам друг на нейно място. Нима това щеше да е по-етично?

Ник се изсмя горчиво.

— Не, предполагам. Не знаех, че ти и събратята ти толкова се интересувате от етика.

— Тя никога не е просто черна или бяла. С твоята професия би трябвало да го знаеш.

— В смисъл?

Разговорът не вървеше на добре, а и не ми се нравеше да ме обсъждат зад гърба ми. Преди Лордът да успее да отговори, се върнах обратно в стаята, карайки и двамата да замлъкнат.

— Искаш ли да поостанеш с нас? — попитах Ник.

— Не. Трябва да се връщам в Севън Дайълс. — Той хвърли бегъл поглед към Рефаима. — Ти кога излезе от квартирата, Пейдж?

— Преди около час.

— Тогава върни се заедно с мен. — Той започна да закопчава палтото си. — Не се притеснявай, ще ти измислим някакво оправдание да излезеш отново. Просто се покажи за малко пред Джаксън, преди да е наложил на всички ни вечерен час. Ще те чакам отвън.

Вратата се затвори след него и аз стиснах зъби.

— Върви — рече едва чуто Лордът. — В Магдалена аз често те оставях без никакви обяснения. Манипулирай без угризения своя бос, Пейдж, той и без това прекарва живота си, манипулирайки другите.

— О, трудно бих могла да го надиграя в това. — Изправих се и наметнах якето си. — Но Ник е прав за вечерния час. Ще се върна пак при първа възможност.

— Ще чакам с нетърпение. А междувременно сигурен съм, че ще измисля с какво да убия времето.

— Например да направиш сеанс и да се свържеш с Теребел?

— Може би. А може да се насладя и на още няколко часа покой, преди войната да е започнала.

В очите му проблесна искрица, която вероятно бих взела за закачлива, ако пред мен не стоеше Рефаим. Неволно се усмихнах и го оставих със собствените му занимания.

[1] Не можех да остана (швед.). — Б.пр. ↑

[2] Не мога да правя това (швед.). — Б.пр. ↑

„КОТАРАКА НА СВЕЩЕНИКА“

В мига, в който излязох, съжалих, че съм го сторила. Не ми се щеше да оставям Лорда сам, а най-вече не ми се щеше да се връщам обратно в квартирата само за да угодя на Джаксън. Моята свобода — свободата, за която се бях борила, заради която бяха загинали хора — изглеждаше също толкова далечна химера в Седемте печата, колкото и в Шеол I. Аз не бях нищо повече от едно куче на каишката на Джаксън.

Не можех да продължа в този дух още две години. Не бях достатъчно добър актьор, за да продължавам да кръжа в неговия *danse macabre*^[1]. Турнирът беше единственият ми шанс да се изтръгна от неговата власт.

Проправихме си път през плетеницата от задни улички на Сохо. Тук кипеше същинският подземен живот на I-4, където най-бедните от зрящите на Джаксън влачеха мизерното си съществуване. Държах главата си наведена и се озъртах за непознати куриери.

— Пейдж — заговори тихо Ник, — искам да знаеш, че не вярвам на това същество.

— Можех да се досетя.

— Помня добре как го отблъсна в онази нощ на моста. Искаше да се освободиш от него. — Той ме улови за ръка и аз се заковах на място. — Може да е имал своите причини и действително да иска да ти помогне да победиш собствената му раса. Но те е държал в плен половин година, използвал те е като марионетка. Зарязал те е сама в гората при онези чудовища. Наблюдавал е безучастно как те жигосват...

— Знам. Не съм забравила.

— Наистина?

— Да, Ник.

— Но въпреки това не го мразиш.

Бледозелените му очи пробиваха без усилие всяка защитна обвивка, която се опитвах да издигна.

— Помня добре случилото се — казах, — но ми се иска да му вярвам. Щом не е на тяхна страна, трябва да е на наша.

— И какво ще яде тук? Консервирана аура? Задушено от сънебродници? Или да дотичам с менюто и да му предложи свеж крънкат?

— Много смешно.

— Не е смешно, Пейдж. Преди да го срещна, никога не се бях чувствал като пакет бърза закуска.

— Той не възнамерява да се храни от нас. Нито пък има интерес да ни издава на Сцион. Те ще го убият със същата охота, с каквата ще убият и мен.

— Прави каквото искаш, sontos, но не очаквай да ти помагам да се срещаш с него. И ако случайно пострадаш, никога няма да си го простя.

Не отвърнах нищо. Ник не намираше сили да ме погледне в очите. Случилото се с Ела не бе негова вина, но аз знаех, че щом остане сам, в тъмните часове, винаги ще се пита дали не е можел да стори нещо, за да предотврати страданията й. А също, че вечно ще се чувства виновен, ако аз самата бъда сполетяна от беда в компанията на Лорда.

Докато размишлявах върху тези неща, образите на Лис Риймор и Себ Пиърс за пръв път от дни насам изникнаха в съзнанието ми и агонията на тяхната смърт ме връхлетя с нова сила. Така и не бях имала възможност да оплача падналите си другари. Зрящите не извършваха заупокойни ритуали — не беше в нашата култура да тъжим над нечий празен труп, — но сега ми се искаше да го бях сторила. Да им бях казала „сбогом и прости“.

Постарах се да не ми проличи. Ник нямаше нужда и от моето бреме в добавка към своето.

Докато подминавахме колоната с циферблатите с техните тъжни, боядисани лица, един медиум в дълго палто тихо подсвирна иззад близката телефонна кабина.

Спрях се. Беше от куриерите на Джаксън, човек, когото познавах.

— Какво има, Хартс?

— Имам съобщение за теб — доближи ме той. — От момиче на име 9. Тя казва, че проектът е готов и че ще те чака на уговореното място.

Затворническият номер на Нел. Вероятно ставаше дума за книжката.

— Това ли е всичко?

— Да.

Мъжът се ухили очаквателно с гнилите си зъби и аз обърнах хастарите на празните си джобове. Ник присви устни и му подаде няколко монети от портфейла си.

— Кога получи съобщението? — попитах.

— Само преди десет минути, но онзи, който ми го предаде, каза, че доставката на пратката отнела цели два дни. Парцалените кукли претърсвали внимателно всеки куриер, напускащ II-4, та било трудно да го изнесе, без да го забележат.

Хартс докосна шапката си за довиждане, мушна парите в джоба на палтото си и се изгуби в близката пресечка. Ник и аз изчакахме сънорамата му да се отдалечи на безопасно разстояние, преди да продължим.

— Явно са по твоите дири — промърмори Ник. — Да си чувала досега някой да претърсва куриери?

— Не, но не забравяй, че току-що им отмъкнахме жив Рефаим. Нормално е да ги гони параноята.

— Именно. Затова не бива да се връщаш там.

Веднага щом влязохме през червената врата на квартирата, Джаксън ни привика в кабинета си. Посрещна ни облечен в любимия си брокатен халат, седнал в тапицираното кресло със скръстени ръце и намусено изражение. Застанах до Ник и вдигнах въпросително вежди.

— Поредната разходка, скъпа? — попита сухо той.

— Аз я изпратих да потърси един крънкат — намеси се Ник. — Дължеше ни пари.

— Не искам нашата сънебродница да напуска квартирата без мое изрично разрешение, доктор Нигорд. За в бъдеще изпращай някой друг. Впрочем защо си в тази ужасна униформа?

— Идвам направо от работа. — Той прочисти гърло. — Джакс, мисля, че позицията ми в болницата е компрометирана.

Джаксън се извърна в креслото си.

— Слушам те.

Докато Ник обясняваше, той взе една писалка и започна да я върти между пръстите си.

— Колкото и да ми е неприятен фактът, че се трудиш за Сцион, ние се нуждаем от приходите ти — заключи накрая. — Затова ще е най-добре просто да се върнеш на работа и да продължиш да се преструваш на лоялен гражданин. Напуснеш ли сега, само ще си навлечеш още подозрения.

Не ми се вярваше чак толкова да сме закъсали за пари. Дори след инцидента на черния пазар дейността в I-4 вървеше нормално.

— Джакс, той е в опасност — казах. — Какво ще стане, ако го арестуват?

— Няма да го направят, миличка.

— Дори само крънкачите ти носят цяло състояние. Не е възможно да...

— Ти може да си моя наследница, Пейдж — прекъсна ме той, — но ако не ме лъже паметта, все още аз съм босът на тази секция. Един случаен поглед от някакво зрящо момиче не е достатъчен, за да уличи достойния ни оракул в престъпление.

— Значи си готов да рискуваш кожата на този оракул само срещу някоя и друга монета в повече? — възразих разпалено.

Джаксън се вкопчи в облегалките на креслото.

— Бих искал да остана насаме със своята бродница, доктор Нигорд. Иди да си починеш малко, заслужил си го.

Ник се поколеба за кратко, но в крайна сметка излезе, като стисна окуражително ръката ми.

От грамофона в ъгъла се носеше стар шлагер, а върху бюрото стоеше празна чаша от абсент. Седнах в едно кресло и кръстосах крака, стараяйки се да си придам изражение на накърнена невинност.

— Турнирът — започна Джаксън със заплашително тих глас — е след по-малко от месец. А засега не виждам никакви признаци за подготовка от твоя страна.

— Напротив, упражнявам се.

— В какво, Пейдж?

— В използване на дарбата си. Напоследък... опитах да бродя без кислородна маска. — Това не беше съвсем лъжа. — Вече издържам по няколко минути.

— Чудесно е, че упражняваш дарбата си, но физическото ти здраве е не по-малко важно. В колонията неслучайно са те държали слаба и недохранена, целта е била да не можеш да се биеш. — Той

постави върху бюрото малка бутилка, пълна догоре със зеленикава течност. — Също така пренебрегваш натривките с лавров екстракт, който купих специално заради теб.

Притиснах ръка към гърдите си. Нещо ми подсказваше да не разкривам, че белегът вече е заличен от амаранта. Това само щеше да доведе до въпроси откъде съм се сдобила с него.

— Откакто ти подчини Лондонското чудовище, болките престанаха — уверих го.

— Това е без значение. Докато не видя реално доказателство, че полагаш грижи за себе си, възнамерявам да удържам заплащането ти.

Усмивката се стопи от устните ми.

— Но аз правя всичко, което ми наредиш — казах, полагайки усилие да потисна яда в гласа си. — Всичко. Доставям съобщения, ходя по търгове...

— ... и през цялото време не обръщаш и капка внимание на онова, което ти говоря! — Той направи рязък жест, събаряйки чашата от бюрото си заедно с купчина листа. — Крайно време е да станеш малко по-организирана. Ще помоля Ник да се заеме с подготовката ти за турнира.

Останките от абсент се просмукваха в килима. Сърцето ми биеше до пръсване. Джаксън взе нова чаша от бюфета и я напълни.

— А сега марш в леглото. Нуждаеш се от почивка, прекрасна моя.

Кимнах сухо и излязох.

Кога ли този човек за последно бе напускал бърлогата си? Кога ли за последно бе виждал улиците, които така неудържимо искаше да управлява?

На стълбището заварих Елайза, вперила празен поглед в стената, с полуотворена уста. Ръцете ѝ бяха целите омазани в боя, а косата ѝ висеше на сплъстени кичури, от които лъхаше на застояла пот.

— Елайза?

— Пейдж — изломоти тя. — Къде беше?

— Навън. — Клепачите ѝ се притваряха и аз я улових за лактите. — Ей, от колко време не си спала?

— Не знам. Няма значение. Джаксън спомена ли кога смята да ни плати?

Смръщих вежди.

— И твоята надница ли е удържал?

— Каза, че искал да види резултати. Че трябвало да работим повече.

— Но ти даваш всичко от себе си. — Поведох я нагоре по стълбите. Тя трепереше от глава до пети.

— Не, Пейдж. Трябва да продължа. Ти не разбираш.

— Елайза, искам да си дадеш осем часа почивка. През това време трябва да хапнеш, да се изкъпеш и да поспиш. Ще го направиш ли заради мен?

Тя само се изкиска истерично. Подадох ѝ една хавлия и насила я натиках в банята.

Даница обикновено работеше в своята стая на тавана. Почуках няколко пъти и след като не получих отговор, отворих вратата. Ъглите бяха заринати от купища части и детайли, събирани от буницата или купени от бродягите край бреговете на Темза.

Даница седеше на ръба на леглото си, приведена над тежката дъбова маса, която ѝ служеше за тезгях.

— Дани, трябва ми услуга.

— Не правя услуги — отвърна тя. Върху окото ѝ бе прикрепена леща, която го увеличаваше до абсурдни размери.

— Не се притеснявай, няма да те затрудни.

— Въпросът е принципен. Там не се сяда — добави тя, виждайки, че се насочвам към един стол.

— С какво се занимаваш в момента? — Огледах пръснатите по пода листове, изписани с дребен, акуратен почерк на кирилица. — С теорията на Панич?

Това бе нейна хипотеза, все още нуждаеща се от емпирични доказателства. Джаксън възнамеряваше да я включи в следващия си велик труд. Формулата бе проста — взема се поредният номер на ясновидския разред, умножава се по десет, вади се от числото сто и резултатът показва очакваната средна продължителност на живота на съответния зрящ. Според нея аз трябваше да умра на трийсет, което бе ободряваща мисъл. Но, от друга страна, ободряващите мисли не се харчеха сред четящата публика.

— Не. — Тя взе един гаечен ключ. — С портативния Сензорен щит.

— И защо шефът иска това от теб?

— Той не ми казва защо. Казва ми само какво и кога.

Не можех да си представя защо на Джаксън му е притрябвало подобно устройство.

— Е, ако случайно се отегчиш — подхвърлих, бъркайки в джоба си, — може да опиташ да префасонираш тази кислородна маска. Ще ми се да бъде по-малка.

Тя я повъртя в мазолестите си ръце.

— По-малка няма накъде. Въздушната камера все трябва да се смести някъде.

— Ами ако се наложи да я скрия?

— Джаксън няма да ми плати за това. Вече ми е дал друга задача.

— Нужна ми е за турнира. А и за какво са ти пари? Не си си купувала дори чифт чорапи от година насам.

— Ако случайно не си разбрала, постоянно се нуждая от части, а бродягите ме скубят за тях, сякаш са от злато. — Тя хвърли маската върху тезгяха. — Ако кажа „да“, ще ми се махнеш ли от главата?

— Само ако се погрижиш Елайза да се нахрани човешки, преди да започне отново да рисува.

— Дадено.

На по-добра сделка не можех и да се надявам. На излизане се разминах с Елайза, която се дотътри до стаята си и се стовари върху леглото. Музите начаса я наобиколиха, но аз ги разпъдих с думите:

— Вървете да тормозите някой друг. Тя се нуждае от малко почивка.

Питер начаса се въртна обидено. Най-новият, Джордж, се завря в един ъгъл, докато Рашел Рюйш и Филип дьо Шампан останаха да се реят тъжно под тавана. Елайза вече спеше дълбоко, заровила лице във възглавницата и провесила ръка през ръба на леглото. Придърпах едно дебело одеяло над раменете ѝ.

Джаксън явно искаше да ни изцеди до капка, иначе Елайза нямаше да броди като зомби наоколо, облечена в дрехи отпреди седмица. И все пак, когато на влизане в стаята си го видях да ме наблюдава от прага на кабинета, той иронично ми махна за лека нощ. Затръшнах вратата в лицето му.

Седнах върху завивките и внимателно разпрах калъфката на възглавницата. Вътре имаше достатъчно пари, за да платя квартирата на Лорда за още една нощ. След това трябваше да се справя сам.

Легнах настрани и подложих ръка под главата си, заслушана в машината за бял шум.

След час или два сънорамата на Джаксън избледня. Останах да лежа будна, докато къщата не утихна напълно. Между завесите се процеждаше синкава улична светлина. Накрая дори Даница се поддаде на умората. Ръкописът ме очакваше в Сохо. Лордът ме очакваше в своята вехта стая. Напипах дръжката на ножа под възглавницата си. Отдавна не се бях чувствала толкова сама.

След полунощ вратата ми изведнъж се отвори. Седнах в леглото с разтуптяно сърце, стиснала здраво оръжието.

— Шшт, аз съм — долетя гласът на Ник. — С нож ли спиш?

— Ти пък спиш с пистолет. — Поставих го върху нощното шкафче. — Какво има?

— Върви — кимна той към прозореца. — Иди да навестиш Лорда. Аз ще оставя на Джаксън бележка. Ще му напиша, че сме излезли да тренираме.

— Но нали преди каза, че...

— Да, но ми омръзна постоянно да играя по свирката на Джаксън — прошепна той. — Колкото и да не ми се нрави, действително трябва да разберем какво кроят Парцалените кукли. А и вярвам, че знаеш какво правиш. — Видът му все още беше угрижен. — Бъди внимателна. А ако не можеш да бъдеш внимателна, бъди...

— ... бърза, знам. — Целунах го по бузата. — Благодаря, Ник.

* * *

Трябва да му е било трудно да се реши на тази стъпка, но бе утешително да знам, че отново е на моя страна. И двамата бяхме наясно, че е опасно да посещавам Лорда, но се нуждаехме от подкрепа в лагера на Рефаимите.

Изпълзях през прозореца в хладната нощ, с вдигната яка и скрито под шалчето лице, и се насочих по Монмът Стрийт. В кабинета на Джаксън не светеше; сънорамата му бе замъглена от мътния оттенък на алкохола. Усетих патрул Жандарми, преминаващи по Шафтсбъри авеню, и хванах обиколен маршрут през покривите към Сохо.

Кварталът гъмжеше от хора, като тук-таме сред тълпата се мяркаше и по някой зрящ. Повечето идваха заради оскъдните развлечения, които все още се намираха в Сцион — казината, нелегалните театри, а също и клуб „Третото око“ с неговата музика, изпълнявана от контактьори. Тук Елайза бе прекарала своята младост.

Достигнах площада и се вмъкнах в едно от заведенията, популярни сред зрящите — „Котарака на свещеника“, казино със свои строги правила по отношение на залаганията (така например оракули, гадатели и авгури можеха само да гледат отстрани, предвид ясновидските им способности). Всеки месец се провеждаше лотария, като победителят печелеше известна сума пари, предоставяна от Джаксън. Също така тук бе единственото място в I-4, което членове на други банди можеха да посещават без изрично разрешение, тъй като носеха добри доходи. Повечето секции имаха по едно-две подобни „неутрални“ свърталища, където старите вражди и териториални претенции се забравяха.

Сред най-популярните игри бяха „таро“ и „кьонигруфен“^[2]. Усетих как ръцете ме засърбят — обичах да играя таро, а и няколко спечелени ръце щяха да понапълнят джобовете ми, но нямаш достатъчно пари дори за първоначалната миза.

Както винаги, помещението бе претъпкано с хора от всички краища на цитаделата. Проправих си път между потните тела и кръглите, застлани със сукно маси. Долавях шепота и погледите, които ме следваха по петите. „Котарака на свещеника“ бе известно средище на клюки в синдиката. Бабс раздаваше картите на една маса в ъгъла. Трябваше да изчакам.

Не бе изключено да открия и друг източник на информация. Наоколо имаше много зрящи, склонни да я продадат.

Познанието е опасно.

Опасно, но и полезно.

Една гадателка, към трийсетгодишна, със смугла кожа, седеше в близкото сепаре. Косата ѝ представляваше облак от фини къдрици, привързани с виолетова копринена лента. Големите ѝ очи се вдигнаха към мен изпод тежките клепки.

Дясното беше кафяво, а лявото — зелено, с жълта ивица около зеницата. Нямаше колобоми. За втори път през живота си виждах подобен чифт очи.

— Ще ми гледаш ли? — я попитах.

Жената потърка широкия си нос.

— Стига да имаш с какво да си платиш.

Подадох ѝ малкото си останали монети. Щяха да ѝ стигнат колкото за още две или три чашки мекс.

— Това е всичко, с което разполагам.

— Е, пак е по-добре от нищо.

Дълбокият ѝ глас имаше едва доловим акцент. Седнах срещу нея в сепарето и скръстих ръце. Тя дръпна плюшената завеса, закривайки ни от погледите на играчите.

— Ти си астрагаломант^[3] — отбелязах. Ноктите ѝ бяха лакирани в бяло, с черни точки по тях. Бели петънца имаше и над очите ѝ. Тя извади два малки кокалени зара от ръкава си.

— Ето каква е системата — каза, държейки единия от тях между палеца и показалеца си. — Знам, че много гадатели правят сложни предсказания, пишат на хартия и какво ли не още, но при мен нещата са прости. Ти задаваш пет въпроса, а аз ти давам пет отговора. Може да ти се сторят мъгляви, но ще трябва да се удовлетвориш с това. А сега нека видя ръката ти.

Протегнах я и тя я сграбчи — а после я пусна, сякаш бе уловила оголена жица.

— Ти си студена — изгледа ме подозрително.

Отначало не я разбрах — струваше ми се, че ръцете ми са по-скоро неприятно топли, — но после се досетих.

— Съжалявам. — Разтворих пръстите си и ѝ показах белезите. — Полтъргайст. Отпреди повече от десет години са.

Тя поклати глава.

— Все едно се ръкувам с труп. Подай ми другата.

Знаех, че кожата около белезите ми винаги е малко по-хладна, но никога досега някой не бе реагирал така на докосването ми.

— Така — каза тя вече по-спокойно, хващайки дясната ми ръка. — Да чуем въпросите ти.

— Кой уби Повелителя? — изстрелях, без да се колебая нито миг.

— Опасен въпрос. Но ще трябва да го зададеш по-иначе. Етерът не е монетен автомат, от който ще изскочи билетче с име.

— Заешката устна ли е убила Повелителя? — изрекох след кратък размисъл.

Заровете се търкулнаха върху масата. Две и две. Гадателката допря свободната ръка до слепоочието си.

— Везни — произнесе със същия монотонен глас, който Лис използваше при сеанса си. — Едното блюдо е натежало, пълно с кръв. Четири фигури стоят около везните — две от едната страна, две от другата.

— Ясно. И това отговаря на въпроса?

— Предупредих те, че ще бъде мъгляво. Съдейки по опита ми, везните обикновено сочат към истината. Значи имаш двама души, които са от правилната страна на истината, и двама, които не са. Би трябвало да го проумееш. Отговорите на етера са предназначени за разбиране единствено от кверента.

Ако етерът имаше самоличност, мина ми през ума, трябваше да е доста самодоволно копеле.

— Следващият въпрос тогава — казах. — Заешката устна ли е убила Повелителя?

— Току-що пита същото.

— Питам отново.

— Способностите ми ли тестваш, скачачке? — Тя не изглеждаше засегната, по-скоро леко развеселена.

— Може би. Попадала съм на не един шарлатанин тук. Откъде да знам, че просто не ми пускаш прах в очите?

И тя го направи отново. Две и две. Изрекох въпроса за трети път и пак получих същия резултат.

— Моля те, престани. — Гадателката отпи глътка мекс от чашата си. — Омръзна ми да виждам все същия образ. А и ти останаха само още два въпроса.

Исках да питам за толкова много неща, най-вече свързани с Лорда, но трябваше да внимавам.

— Да предположим, че познавам група хора, но не желая да разкривам кои са — започнах.

— Стига да знаеш за кого говориш, не би трябвало да има проблем. Ти си кверентът. Аз съм просто проводник.

Пръстите ми потропаха колебливо по масата.

— Откъде онзи... който живее под земята... знае за кукловодите?

Вероятно не бе най-удачната формулировка, но важното беше да звучи неразгадаемо за моята събеседница. Съдейки по изражението ѝ, тя бе чувала и по-странни неща. Заровете се търкулнаха и спряха досами ръката ми, показвайки две единици.

— Ръка без жива плът, с пръсти, насочени към небето. Китката е обгърната в червена коприна, като от окови. Ръката грабва бели пера от земята. Два пръста се откършват, но тя продължава да ги стиска.

Жената тръсна глава и отново надигна питието си.

— Което означава? — попитах, мъчейки се да не звуча отчаяно.

— Нямам никаква представа. Червената коприна може да е кръв или смърт. Или пък нито едно от двете. — Нищо чудно, че гадателите толкова трудно си намираха клиенти. — Белите пера... отскубнати от птица, вероятно. Биха могли да означават части от едно цяло или да са символи сами по себе си. — По средата на челото ѝ бе изпъкнала синкава вена. — Последен въпрос. Започнах да се уморявам.

Известно време мълчах, мъчейки се да се сетя нещо, което да ме насочи в правилна посока. И после в ума ми изникнаха Лис и нейният недовършен сеанс.

— Кой е Кралят с жезъла?

Тя се усмихна.

— Била си при картомант, нали?

Не отговорих нищо. Разговорът за Лис само щеше да върне болката от нейната загуба. Гадателката подхвърли заровете с нокътя на палеца си и ги улови в същата ръка. Две и пет.

— Седем — заяви тя, удряйки ги върху масата. — Това е.

Повдигнах вежди.

— И какво видение?

— Понякога и числото е достатъчно. Не забравяй също начина, по който е разделено. Две и пет е различно от, да речем, три и четири. Едно от двете числа обикновено носи съществен смисъл.

Ръката ѝ подскочи от само себе си, при което чашата с бял мекс се прекатури, а заровете изтрополяха на пода.

— И това е всичко. Започна ли да разливам питиета, значи е време да спра. Знам, че ти се струва налудничаво, но в лудостта има

смисъл.

— Вярвам ти — отвърнах и наистина го мислех. Независимо колко объркваща изглеждаше дарбата й, предчувствах, че в крайна сметка Лис ще се окаже права за всичко. Само ми трябваше време, за да го проумея.

— И не се впрягай прекалено. И без това за съжаление не можеш да сториш нищо, за да промениш бъдещето си.

— Не съм толкова сигурна — изправих се на крака. — Благодаря ти.

— Ако пак имаш нужда от гадаене, знаеш къде да ме намериш.

— Надали ще се възползвам, но ще те препоръчам на свои познати.

Жената кимна, потривайки челото си с ръка. Дръпнах завесата встрани и излязох от сепарето. Усещах стомаха си като гнездо от змии.

Бабс вече се намираше зад бара, ведро усмихната и наливаща на играчите питиета от бутилка кървав мекс, навярно постара от нея самата. Според мнозина монархията още бе жива и процъфтяваща в нейно лице: тя бе всепризнатата кралица на това място. Щом ме забеляза, ми махна с ръка.

— Бледа броднице — възкликна. — Как си? Не съм те виждала скоро насам.

— По-добре от всякога, Бабс. — Настаних се върху една от дървените табуретки. — Разбирам, че имаш пакет за мен.

— О, да. — Тя порови под тезгяха. — Подарък от някой обожател, предполагам?

Поклатих иронично глава.

— Сякаш Заклинателят би го допуснал.

— Този човек има сърце колкото замразена скумрия. Нали знаеш, че спря лотарията?

— Така ли? Откога?

— Още през август. Никой не остана доволен, но какво пък, парите са си негови.

Това беше интересно.

— Май си доста заета тази вечер.

— И още как. Приемаме залагания за резултата от турнира. Добре направи старият Хектор, че се гътна. Помага да привлечем

повече клиента. Оборотът намаля, откакто Жандармите спряха да идват. Вече ги е страх да си покажат носа навън след работа.

— Защо?

— Наказват ги с побоища. Сцион започва да губи търпение покрай ситуацията с бегълците, подозира ги, че укриват зрящите. — Тя ми хвърли кос поглед. — Като стана дума за бегълци, напоследък твоето име е в устата на всички. Дори се обзалагат, че ти си онази, която е видяла сметката на Хектор.

Защо ли не се учудвах.

— А ти как мислиш? — попитах.

— Хайде, стига — изпръхтя Бабс. — Познавам те от две години и не мога да си представя, че ще отрежеш главата на някого. Не, според мен това е работа на Заешката устна. Иначе защо ще се крие, вместо да излезе и да поиска короната?

— Защото знае, че е заподозряна.

— Тъкмо тя не би се притеснила особено. Знаеш ли, като изключим това, че работеше за Хектор, всъщност не беше лошо момиче. Често се отбиваше тук да поиграе с една от приятелките си. — Бабс се усмихна и ми подаде дебел плик от кафява хартия. — Ето, заповядай. Кълна се в дарбата си на сензор, че не съм поглеждала какво има вътре.

— Благодаря. — Все пак проверих дали пликът е добре запечатан, преди да го пхна под якето си. — В момента съм малко закъсала, Бабс. Ще ти платя, като се поопарича.

— Защо вместо това не ми направиш удоволствието да поиграеш? Ей там има една група куриери, които отдавна ми лазят по нервите.

— Къде? — озърнах се през рамо.

— На средната маса. Почти всяка вечер са тук.

— За коя секция играят?

— I-2. Като цяло се държат прилично, но твърде често печелят, ако разбираш какво имам предвид. Ей, помниш ли, когато вашата банда сви перките на Зъба? — Тя се изкиска. — Направо ми напълнихте душата. Няма да забравя каква физиономия направи, като го изръсихте с всички онези пари...

Наистина тогава до един бяхме във възторг, но сега, когато Зъбът беше мъртъв, нещата ми изглеждаха по-различни.

Неколцина от хората на Игуменката седяха около посочената маса, увлечени в игра на таро. Както всички нейни приближени, бяха облечени в тъмни копринени и кадифени дрехи, с дантели по ръкавите и носеха фини сребърни украшения. Забелязах сред тях червенокосата от търга „Джудитиън“, облакътена върху сукното и разглеждаща съсредоточено ръката си от карти.

— Може би друг път — понечих да кажа, но в този миг се вцепених. Един от играчите имаше боядисана в яркосиньо коса и елек на тънко райе. На китката му висеше гривна, изработена от малки кости, а от лакътя му нагоре започваше татуировка на ръка на скелет, чиито пръсти достигаха до рамото.

Ръка без жива плът, с пръсти, насочени към небето. Хвърлих поглед към сепарето на гадателката, но тя си бе отишла.

— Онзи там е от Парцалените кукли — казах тихо.

— Така ли? — Бабс обърна глава. — А, вярно. Славеите открай време допускат хора от други секции да играят с тях. Имат старо съперничество с подчинените на Нечестивата дама, но да си призная, изненадана съм, че са паднали дотам да приемат Парцалена кукла в компанията си. — Тя ми наля чаша бял мекс. — Трябва да е платил добри пари, за да се включи. Заклинателят все още няма нищо против членове на други банди да влизат тук, нали? Ако му е неприятно, мога да ги изхвърля още сега.

— Не, няма проблем. — Постарах се да не издавам вълнението си. — Впрочем, знаеш ли защо Игуменката толкова мрази техния бос. Вехтошаря?

— Може да те учуди, но не съм чула нищо по въпроса.

Наистина ме учудваше.

— А знаеш ли какъв е този символ на ръката му? — попитах, държейки лицето си така, че мъжът със синята коса да не може да го забележи.

— Всички Парцалени кукли го имат. Изглежда отвратително, нали?

Усмихнах се на коментара.

— Виж, трябва да вървя. Благодаря за питието.

— Пак заповядай. — Тя се пресегна през бара, за да ме прегърне. — Пази се, Броднице. Навън не е никак безопасно.

Прекоших помещението и се усамотих в едно празно сепаре, където извадих ръкописа от плика. Нел си беше направила труда да ми го изпрати в две копия.

Бяха го озаглавили „Откровението на Рефаимите“. Текстът бе прост и лаконичен, явно писан бързешком на светлината на фенер, но от подобни произведения бездруго не се очакваше да са шедьоври. Той описваше нечестивата троица, състояща се от Сцион, Рефаимите и Емитите. Пресъздаваше в кървави подробности наказателната колония, както и трафика на зрящи, продължавал от два века. Но най-вече съветваше как да се унищожават Рефаими. Авторите бяха излезли с идеята да се ползва острие, напоено със сок от червена анемония, или тръбичка, с която пращецът да се издухва в очите.

Историята се разказваше от името на бедна гадателка на карти, отвлечена от улицата и хвърлена в затворническия кошмар. Образът ѝ бе оставен на въображението на читателя, но имаше черни къдрици, подобно на Лис. Прехвърлих последните няколко страници. Накрая героинята се освобождаваше от колонията и вдигаше цял Лондон в защита на зрящите. Нещо, което истинската Лис така и не бе успяла да стори.

Но затова пък бе още жива върху правдиво изписаните страници. Скрих плика обратно под якето си и излязох от сепарето.

Членът на Парцалените кукли бе изчезнал от заведението. На минаване покрай играещите от секция I-2 спрях и потропах по масата. Те вдигнаха сепната глави. Червенокосата угаси цигарата си от богородичка и се изправи.

— Бледа броднице — произнесе с пресипнал глас. Половината ѝ лице бе закрито от фина дантелена маска. — С какво можем да ти помогнем?

Скръстих ръце на гърдите си.

— По време на събранието Заклинателят ви каза, че Заешката устна има навик да се отбива тук. Проследихте ли уликата?

— О, да — отвърна един от мъжете, без да откъсва очи от картите си. — За съжаление не открихме нищо полезно. Мнозина са я виждали да идва, но не и след убийството.

— Ясно. — Мързеливи копелета, рекох си наум. — Има ли някаква особена причина да играете с Парцалените кукли?

— Той ни предизвика. — Друга от седналите, с аура на авгурка, издуха към мен виолетов дим. — И обиди господарката ни. Казахме му, щом е такъв куражлия, да си заложи парите. И ти ли искаш да ни предизвикаш, Бледа броднице?

— Престани. — Червенокосата я замери с една карта. — Тук сме на чужд терен. — После постави ръка върху рамото ми. — Игуменката благодари на Белия заклинател за разбирането и гостоприемството и се надява нещата в скоро време да потръгнат гладко.

— Да, май всички се надяваме на същото — отвърнах и си тръгнах.

Бабс още беше зад бара заедно със свой колега и се заливаше от смях на някаква негова шега. Отворих вратата, при което звънчето над главата ми дрънна, и излязох на улицата.

Вървах по-бързо от обичайното. Наемът на Лорда трябваше да се плати, иначе на сутринта хазаинът щеше да цъфне на вратата му.

Сърцето ми биеше ускорено, докато прекосяхах Сохо, придържайки се към задните улички. По гърба ми лазеха тръпки. По това време на нощта жилищната част на квартала бе притихнала и зловеща; зрящите, които я обитаваха, се стичаха към центъра, за да играят комар или да си разменят клюки.

Почти бях достигнала целта си, когато две сънорами се спуснаха връз мен, а удар в лицето ме просна на земята.

[1] Танц на смъртта (фр.) — средновековна алегория, напомняща тленността на битието. — Б.пр. ↑

[2] Игри на карти, за които се използват тестета карти таро. — Б.пр. ↑

[3] Астроголомантия — изкуство на гадаене с помощта на зарове. — Б.пр. ↑

ЦВЕТЕ И ПЛЪТ

На главата ми бе нахлузена торба, а ръцете ми бяха извити зад гърба. С гневен писък извих гръбнак и се опитах да достигна ловния нож на кръста си.

Нещо твърдо ме удари по тила, изкарвайки от очите ми експлозия от искри. Бях уловена грубо за шията и повлечена като дрипа, така че коленете ми изстъргаха по паважа.

— Ужасно ми е неприятно да ти причинявам това, Бледа броднице — произнесе дрезгав глас, — но се боя, че знаеш твърде много.

Усетих, че свиваме зад ъгъл. Устата ми се изпълни с вкус на метал, задавих се от стичащата се в гърлото ми кръв. Гърдите ми се свиха от паника. Освен ако не планираха да ме убият тук, вероятно ме влачеха към някаква кола. Отново опитах да изпищя — някой от служителите на Джаксън можеше да се окаже наблизко, а повечето от тях биха ми помогнали, ако смятаха, че ги очаква награда, — но торбата само се притисна по-силно върху устните ми. През нея едва прозираше синкава светлина от улична лампа.

— А сега, Бледа броднице, ето какво искаме от теб. — В шията ми се впи острие на назъбен нож. — Кажи ни къде си отвела съществото и е възможно да не ти прережем гърлото.

— Кое същество? — изхриптах.

— Онова, което отмъкна от катакомбите. С едни такива хубави, фосфоресциращи очи. Ето, да си опресниш паметта.

Нов удар, този път в бъбреците, ме накара да се превия на две. Духът ми, пришпорен от болката, се вряза в най-близката сънорама. Един от нападателите извика и ножът му изтрака на земята до мен. Грабнах го слепешката и разтреперана, го размахвах пред себе си.

— Няма да го намерите — казах.

— О, нима?

Авгур и сензор. Смъкнах торбата от главата си. Сензорът бе изключително висок и слаб, а авгурът се оказа дребничка жена. И

двамата носеха черни дрехи, озъбени маски на лицата и държаха в ръцете си ножове.

— Значи Вехтошарят е този, който ме иска мъртва — процедих, отстъпвайки крачка назад.

— Много умно от твоя страна да откриеш убежището му. — Авгурката насочи към мен пистолет със заглушител. — Твърде умно за собствената ти безопасност, Броднице.

Хвърлих се насреща ѝ, улавяйки я през кръста. Пистолетът гръмна някъде край дясното ми коляно. Тя се опитваше да издере очите ми със свободната си ръка, докато аз държах другата ѝ китка прикована към земята, пазейки се от оръжието.

Вторият нападател замахна с ножа си. Обърнах се, за да го отблъсна с ритник в корема. Жената се възползва от възможността, претърколи ме по гръб и опря коляно в гърдите ми. Маската ѝ бе изкривена на една страна, а дулото на пистолета сочеше право между очите ми.

Зад челото ми се надигна гореща вълна, сякаш нещо ме изсмукваше, разделяйки духа ми от костите и плътта. Опитах да го овладеея, но то бе механично, импулсивно — трябваше да убия или да бъда убита. Преди да се усетя, вече бях в съзнанието на жената, изхвърляйки духа от тялото ѝ. Миг по-късно върху мен рухна бездиханният ѝ труп. Мъжът изкрещя някакво име, сграбчи ме под мишниците и ме извлече изпод нея. Докато ме запращаше срещу близката стена, успях да го улова за китката и я извих назад.

Дочу се остър пукот и лъсна острие на нож, насочено към стомаха ми. Извъртях се тъкмо навреме — върхът на оръжието одраска хълбока ми. Преди нападателят да замахне отново, забих коляно в чатала му. Иззад маската се разнесе стон и горещ дъх опари бузата ми. Пуснах изкълчената му китка и вместо това улових здраво ръката, държаща ножа. Захапах я с всички сили, докато не усетих болка в челюстите. Той изкрещя в ухото ми вулгарна ругатня, но аз продължих да впирам зъби, докато не усетих, че пробиват кожата, а устата ми не се изпълни с вкус на кръв.

Познавах се твърде добре, за да използвам отново духа си. Главата ми пулсираше, а зрението ми бе замъглено по краищата. В секундата, в която той отслаби хватката си, го ритнах с пета в коляното

и забих свободния си юмрук в слънчевия му сплит. Нозете му се подкосиха, а аз дръпнах рязко рамене и в следващия миг бях свободна.

С периферното си зрение го видях как замахва и приклеках ниско, грабвайки револвера на мъртвата жена. Ножът се завъртя като звезда под светлината на уличната лампа и просвистя на педя от лицето ми. Мъжът вероятно бе замаян от ударите, а и озъбената маска се бе извъртяла встрани, пречейки му да вижда. Без да губя време, стоварих дръжката на револвера върху тила му, а после го ритнах в кръста толкова силно, че коляното ми се разтърси от болка. Той се блъсна в кофите за смет и бавно се свлече на земята.

Облегнах се на тухлената стена, гълтайки конвулсивно въздух. Главата ми се маеше, а дланите ми лепнеха от пот. Избърсах ги в панталона си и посегнах да сваля маските на мъжа и жената.

И двамата носеха костените гривни и раираните сака, типични за Парцалените кукли. Нейните очи бяха оцъклени, вперени в нищото. Претърсих джобовете ѝ и усетих под пръстите си хладна, гладка материя. Извадих я и в дланта ми се надипли къс алена коприна.

Червена носна кърпичка, напоена с тъмна кръв.

Неволно потръпнах. Инстинктът ми говореше, че това е кръвта на Хектор. Навярно са планирали да подхвърлят издайническото парче плат край трупа ми, да превърнат тялото ми в доказателство, че от самото начало убийцата съм била аз.

Мъжът тихо изпъшка. Като се изключи малкият белег край слепоочието и рядката брада, опасваща челюстта, той нямаше никакви отличителни белези. Наведох се и го зашлевих по бузата.

— Как ти е името?

— Няма да ти кажа. — Клепачите му едва се повдигнаха. — Пощади ме, сънеброднице.

— Значи си готов да убиваш за своя бос, но не и да умреш за него. Според мен това те прави истински страхливец. Предай му следващия път да прати повече от двама души. — Размахах кърпичката и пред лицето му. — Какво щяхте да правите с това? Да го пъхнете в дрехите ми?

— Само изчакай до турнира. — Тялото му се разтърси от сух смях. — Един крал пада, друг се издига.

— Ти си луд. — В пристъп на отвращение го блъснах назад към стената. — Имаш късмет, че не те убих само защото си на територията

на Белия заклинател.

— Още не е късно. Парцалените кукли така или иначе ще го направят. Но ти нямаш истинска власт. Винаги ще си останеш нечия машина.

Една смърт вече тежеше на съвестта ми за тази вечер. Важното беше, че ръкописът бе останал непокътнат, скътан в безопасност под якето ми. Свалих колана си и с негова помощ вързах ръцете на мъжа за близката порта от ковано желязо. После с последните останки от силите си го тласнах в здрачната му зона и го оставих да тъне в кошмари край празния труп на жената.

* * *

Докато стигна квартирата на Лорда, вече минаваше един сутринта. Изкачих се по скърцащите стъпала и отключих вратата.

Стаята бе осветена от самотна свещ и от смътния отблясък на предавателния екран. Лордът стоеше край отдавна немития прозорец и се взираше към цитаделата. Щом зърна подутото ми и разкървавено лице, очите му пламнаха.

— Какво се е случило?

— Той прати главорезите си подире ми. — Дръпнах резетата и поставих веригата в улея. — Вехтошарят.

Сърцето още блъскаше в гърдите ми, а пред погледа ми кръжаха цветни петна. Минах покрай него, влязох в банята и извадих от шкафа тенекиена кутия с оскъдни лекарства.

Докато смъквах панталоните си и бинтовах разбитите си колене, се чудех какво ли си мисли Лордът. Без съмнение че прахосвам ценно време в хулигански схватки, докато сционската империя се готви за война. Едва когато се върнах обратно в стаята, забелязах, че ръцете ми треперят.

Той не попита дали съм добре. Отговорът беше очевиден. Вместо това ми наля чаша бренди. Поех я и седнах в другия ъгъл на канапето, държейки я между дланите си.

— Разбирам, че си се справила с нападателите?

— Те търсят теб — отвърнах.

Той отпи от своята чаша.

— Уверявам те, че нямам намерение да позволя втори път да ме хванат неподготвен.

Лявата му ръка бе прехвърлена през облегалката на канапето, а дясната почиваше в скута му. Едри, груби ръце, покрити с белези от стари схватки.

В колонията той често ме гледаше така, сякаш бях ребус, който не може да разгадае. Сега взорът му бе устремен към телевизора в ъгъла. Там вървеше една от популярните сционски комедии — банални скечове за незрящи и за техните неизменни триумфи над ясновидците. Повдигнах учудено вежда.

— Сапунен сериал ли гледаш?

— Да, стана ми интересно. Методите за промиване на мозъци на Сцион са доста интригуващи. — Той превключи на друг канал, където повтаряха вечерната емисия новини. — *Сцион обяви създаването на елитно поделение Жандарми, наречени Наказатели. Техните задължения ще включват в частност издирването на свръхестествени бегълци и изправянето им пред закона.*

— Свръхестествени?

— Явно ново име за извършителите на крайни форми на държавна измяна. Вдъхновено от Нашира, без съмнение. Просто поредният начин да направят живота ти в Лондон още по-труден.

— Много изобретателно от нейна страна — въздъхнах. — И кои ще са тези Наказатели?

— Червените туники.

— Моля? — вторачих се в него.

— Алсафи ни информира, че сега, след като няма колония, която да охраняват, са ги пренасочили за работа в цитаделата. Предполагам и твоят приятел Карл ще е сред тях.

— Той не ми е приятел, а лакей на Нашира. — Дори само споменът за Карл Демпси-Браун бе дразнещ. Оставих чашата на масата. — Не мога да плащам повече за престоя ти тук. Джакс ми спря заплатата.

— Не съм и очаквал да бъда твой храненик, Пейдж.

Угасих телевизора, сгъстявайки мрака наоколо, и отпих още глътка бренди. Погледът на Лорда бе на път да прогори дупка в стената — сякаш щеше да си изкълчи врата, ако го обърнеше поне за малко към мен. Поместих се и отметнах коса зад ухото си. Ризата едва

покриваше ханша ми, но той ме бе виждал и по-разголена — все пак беше извадил куршума от бедрото ми, след като Ник ме простреля.

Лордът заговори пръв:

— Значи твоят бос все пак те е пуснал да прекараш още една нощ тук?

— Смяташ, че му докладвам за всяко свое движение?

— А не е ли така?

— Всъщност не. Той няма и представа къде съм.

И двамата бяхме бегълци, отделени от съюзниците си, преследвани от Сцион. Имахме повече общо помежду си откогато и да било досега и все пак това не беше Лордът, когото бях оставила преди броени часове. Нещо се бе променило у него по време на отсъствието ми, но аз не го бях измъкнала от онзи зандан само за да се превърне в поредното чудовище. Вече разполагах с достатъчно такива пред прага си.

— Струва ми се, че имаш въпроси — промълви той.

— Да, и ще започна, като те попитам за истината.

— Доста мащабно питане. И за кое по-точно?

— За вас. За Рефаимите.

— Истината изглежда различно в различните очи. Историята е сътворена от лъжци. Бих могъл да ти разкажа за великите градове на Отвъдното и за рефаимския начин на живот, но ми се струва, че това е разказ за някоя друга нощ.

Насилих се да се усмихна, колкото да разсея напрежението.

— Сега вече разпали любопитството ми.

— Думите трудно ще предадат красотата на Отвъдното. — В очите му се разгоря светлина, както в старите дни. — Ако имах под ръка салвия, щях да ти я покажа. Но сега — той остави празната си чаша на масата — не ми остава друго, освен да ти разправа историята за Рефаимите и хората. Така ще разбереш по-добре Рантените и онова, за което се борят.

Главата ме болеше убийствено, но от толкова време чаках този миг, че нямаше как да го пропусна. Подгънах крака на канапетото.

— Цялата съм в слух.

— Преди всичко дължа да те предупредя, че устната история на Отвъдното се е изкривила през вековете. Мога да ти предам само онова, което лично съм видял и чул.

— Ще го имам предвид.

Лордът се облегна назад и за пръв път от толкова време насам обърна поглед към мен. Позата му бе отпусната, човешка. За миг изпитах импулс да сведа очи, но вместо това устоях на зора му.

— Рефаимите са раса, неподвластна на времето — започна той. — Корените ѝ се губят в зората на Отвъдното. Неговото истинско име е Ше'ол, оттук и името на наказателната колония. Ние съществуваме единствено от етера, защото там не вирее нищо. Няма растения, нито дивеч. Само етер, амарант и саркс-създания като нас.

— Саркс-създания?

— Саркс, се нарича безсмъртната плът. — Той вдигна ръка и помръдна пръстите си. — Тя не остарява, нито може да бъде сериозно увредена от материални оръжия.

Гласът му постепенно се забавяше и ставаше по-мек. Отпих още глътка бренди и се облегнах по-удобно върху възглавниците. Лордът ме погледна, преди да продължи.

По думите му Рефаимите винаги съществували в Отвъдното. Те не се раждали, подобно на хората, нито еволюирали, а просто възниквали напълно завършени. Самото Отвъдно било люлка на безсмъртния живот — люлката, която ги създавала. Сред тях нямало деца. От време на време се появявали нови Рефаими, понеже вълните на съзиданието били спорадични.

В древни времена тези същества разглеждали себе си като посредници между живота и смъртта, между материалния свят и етера. После, когато за пръв път се появили хората, те решили да ги държат под око, опасавайки се да не нарушат крехкия баланс между тези плоскости. В началото надзорът се свеждал до изпращане на духове водачи, психопомпи, които да съпровождат душите на умрелите към Отвъдното.

Но с течение на времето — а Рефаимите все още срещали трудност да възприемат концепцията за време, едно понятие, нямащо отражение върху Отвъдното и неговите обитатели — между хората настъпвало все по-силно разделение. Те се изпълвали с омраза един към друг, биели се и се убивали по всевъзможни поводи. А когато умирали, душите на мнозина от тях се бавели, отказвайки да си отидат. В крайна сметка етерният праг се оказал препълнен до опасни нива.

Към този момент Рефаимите се управлявали от фамилията Моталат. Звездният суверен, Етанин Моталат, решил, че те трябва да се намесят, като влязат във физическия свят и уталожат напрежението, подканяйки духовете да преминават по-бързо в Отвъдното, където щели да намерят покой в смъртта си.

— Значи това била ролята на Отвъдното — заключих. — Да облекчи преминаването към смъртта. Да предотврати витаенето на духовете тук.

— Да. Искяхме да ги подготвим за пътуването към последната светлина. За втората, истинска смърт. Имахме най-добри намерения.

— Предполагам, знаеш какво казват за добрите намерения.

— Чувал съм.

Останах да слушам мълчаливо, докато той продължи своята история. От време на време поспираше наред изречението, сбърчваше вежди и леко присвиваше уста. Накрая избираше най-подходящата дума и заговаряше наново, с едва доловим израз на неудовлетворение, сякаш английският език не бе достатъчно изразителен за целта му.

Една горда и уважавана фамилия, Саргас, чието задължение било да изучава етерния праг, поддържала мнението, че преминаването през воала ще представлява акт на недопустимо оскверняване. Те смятали, че всяко взаимодействие между Рефаими и хора трябва да се избягва, че безсмъртната им плът ще погине от досега с материалния свят. Но прагът се претоварвал все повече и Морталат решил да пренебрегне техния съвет. За да докаже липсата на опасност, той изпратил своя роднина да стане първият „наблюдател“.

Това била смелата Аза Морталат. Тя успешно прекосила воалите и успяла да общува с голям брой духове. Завърнала се здрава и читава и напрежението на прага се понижило. По всичко изглеждало, че Саргас са сгрешили и преминаването отвъд не носи никаква вреда.

— Те трябва доста да са се подразнили — подхвърлих.

— Изключително — потвърди Лордът. — Оттогава, щом нивата на етерния праг се повишаха, наблюдателите се намесваха, носейки брони, които да ги пазят от разложение. Ние, от фамилията Месартим, предложихме доброволно да ги придружаваме, за да ги браним, но бързо установихме, че единствено те могат да преминават.

— Защо?

— Това си остава загадка. За по-голяма безопасност Моталат прокараха закон, постановяващ, че Рефаимите никога не бива да се разкриват пред хората. Винаги трябва да се държат на разстояние.

— Но някой го е нарушил.

— Именно. Не знаем какво точно се е случило, но Саргас ни информираха, че някой от фамилията Моталат е преминал границата без разрешение. — Очите му се замъглиха. — След това всичко се разпадна. Ясновидството навлезе в света на хората. Тогава се появиха и Емитите. А воалите между световите станаха достатъчно тънки, за да можем всички да ги прекосяваме.

— Значи сред нас невинаги е имало ясновидци? — попитах колебливо.

— Не. Едва след Помръкването на воалите, както Рефаимите наричат това събитие, някои хора станаха способни да общуват с духовете. По ваши стандарти това е в дълбока древност, но не и от самото начало на съществуването ви.

Винаги бях предпочитала да мисля, че такива като мен е имало още от зората на човечеството, макар дълбоко в себе си да бях подозирала, че истината е друга. И ето, сега се оказваше, че незрящите действително са били първите, оригиналът на човешката раса. Поех си дълбоко дъх и заслушах нататък.

В Отвъдното избухнали междуособици. Отделните фракции на Рефаимите се надигнали едни срещу други, а всички заедно — срещу Емитите. Тези твари изпълзвали от сенките като чума, сеейки разложение и разруха. Рефаимите изгубили способността си да живеят само от етера, който по-рано дишали така, както хората дишат въздуха. Настанал мор и те гинели с хиляди, точно според предсказанието на Саргас. Накрая един от тях, лорд Просион Саргас, се обявил за кръвен суверен и повел война срещу Моталат и неговите поддръжници, винейки ги, че са допуснали смъртта сред някога неуязвимата им раса. Онези, които останали верни на Моталат, се нарекли Рантени — думата произхождала от амарант, единственото цвете, растящо в Отвъдното.

— Предполагам и ти си бил на страната на Рантените — казах.

— Бях. И още съм.

— Но?

— Вече знаеш края. Саргас спечелиха. Узурпираха властта на Моталат и го унищожиха, а Отвъдното вече не можеше да поддържа съществуването ни.

Рефаимските лица рядко изразяваха емоции, но понякога, както в този момент, ми се струваше, че забелязвам печал в чертите на Лорда. Тя се издаваше от дребни детайли. Помръкването на светлината в очите. Отпускането на тъглчетата на устата.

Неволно доближих ръка до неговата. Забелязвайки това, той сви своята в юмрук и я отдръпна.

Погледите ни се сблъскаха за частица от секундата. Усетих как страните ми пламват и се пресегнах към чашата си, сякаш това е било намерението ми от самото начало.

— Продължавай — казах, облягайки се назад върху възглавниците.

Той все още ме наблюдаваше изпитателно и аз подпрях челото си с длан, мъчейки се да охладя избилата топлина.

— За да избегнат гибелта — заговори най-сетне, — Рантените се врекоха в лоялност към Саргас. Присион вече не бе годен за водач, затова двама нови членове на фамилията се издигнаха и заеха мястото му. Един от тях — Нашира — обяви, че ще вземе някой от изменниците за свой кръвен консорт, за да докаже, че дори и най-дръзките сред тях скланят глава пред новия ред. За зла участ избраникът ѝ бях аз.

Лордът се изправи и опря ръце върху прашния перваз. Отвън дъждът се лееше като пелена по прозорците.

Нямаше смисъл да се мъча да го утешавам. Той беше Рефаим и всичко, случило се помежду ни в Кметството, бе просто една грешка.

— Нашира беше — и все още е — най-амбициозната сред нас. — Всеки път, щом я споменеше, в очите му лумваше особен пламък. — След като не можехме повече да се препитаваме от етера, тя каза, че следва да проверим дали условията от другата страна на воалите няма да са по-добри. Изчакахме прагът да се претовари до най-високото си ниво и тогава, през 1859 година, голяма група от нас го преминаха. Щом се озовахме тук, открихме, че имаме способността да се храним от връзката, която някои хора имат с етера. Това бе способ за оцеляването ни.

Поклатих глава.

— И правителството на Палмерстън просто ви е пуснало?

— Можехме да живеем и в сянка, но Нашира държеше да сме доминиращи хищници, не паразити. Разкрихме се на лорд Палмерстън, като му казахме, че Емитите са демони, а ние — ангели. И той, почти без да задава въпроси, ни предаде контрола над управлението.

Ето кое бе низвергнало херувимите в църквите, проправяйки път за новите богове. Статуята на Нашира в Катедралата. Гомейса бе прав. Ние им бяхме сервирали света си върху сребърен поднос.

— На кралица Виктория ѝ бе позволено да запази известно външно подобие на власт, но всъщност тя нямаше по-голямо влияние над Англия от последния просяк. Смъртта на принц Алберт само ускори кончината ѝ. Още в деня, в който техният син Едуард VII пое короната, му бе предявено скалъпено обвинение в убийство, както и в това, че е донесъл на света неестествеността. Така започна инквизицията над ясновидството, а с нея и установяването на нашето владичество. — Той повдигна чашата си. — Останалото, както казват, е история. Или, ако трябва да бъдем точни, съвременност.

В стаята настана мълчание. Лордът продължаваше да държи празната си чаша. Странно бе да си представя, че неговият свят винаги е съществувал паралелно с моя, незнаен и невидим.

— Добре — наруших тишината накрая. — А сега ми кажи за Рантените. По какво се различавате вие от привържениците на Саргас?

— Преди всичко по това, че не искаме да колонизираме материалния свят, което е върховният стремеж на Саргас.

— Но нали не можете да живеете в Отвъдното?

— Ние вярваме в неговото възстановяване, но без някогашната му изолация от света на хората. Ако има начин прагът да бъде понижен до устойчиви нива, бихме желали да присъстваме тук като ваши съветници с цел да предотвратим тоталния срив на воалите.

Изправих гръб.

— А какво ще стане, ако те се сринат?

— Никога досега не се е случвало, но според мен, както и според мнозина други Рефаими, ще последва катаклизъм. Саргас правят всичко възможно да го предизвикат, докато Рантените се мъчат да го предотвратят.

Погледнах внимателно лицето му, за да извлека нещо от него — намек, следа от емоция.

— Когато за пръв път дойдохте тук — попитах, — ти беше ли съгласен с Нашира? Също ли смяташе, че хората трябва да бъдат покорени?

— И да, и не. Имах ви за безразсъдни същества, обречени да унищожат както себе си, така и етера със своите безкрайни, дребнави войни. Вярвах, може би наивно, че ще имате полза от водачеството ни.

— Разбира се — изсмях се безрадостно. — Слепи молци, привлечени от пламъка на вашата мъдрост.

— Аз не разсъждавам като Гомейса Саргас. — Очите му бяха студени, но това не бе нещо ново. — Нито като неговите роднини. Не извличах наслада от мъките и униженията в наказателната колония.

— Не, само ги понасяше. — Извърнах глава встрани. — Струва ми се, че някои от Рантените трябва просто да се присъединят към Саргас. Трудно ще ме убедиш, че горят от желание да се грижат за нас, бедните, беззащитни човешки същества.

— Права си да се съмняваш. Повечето Рефаими трудно понасят половинчатото си съществуване тук и горчиво негодуват срещу Саргас, задето ги принуждава да останат. — Той се върна и седна отново до мен. — За едно саркс-създание Земята може да изглежда доста... неприятна.

— В какъв смисъл?

— Всичко тук умира. Дори горивата ви са направени от разложена материя. Хората използват смъртта като средство за поддържане на живота. За Рефаимите това е отблъскваща идея. Те съзират в нея корените на човешкото насилие и кръвожадност. Рантените охотно биха си тръгнали, ако имаха избор, но Отвъдното не е каквото беше преди. То гние, подобно на Емитите. Затова сме принудени да останем.

По гърба ми пробягаха тръпки. Пресегнах се и взех една зряла круша от купата с плодове.

— Значи според теб това тук е нещо гнило?

— Ние виждаме разложението още в зародиш.

— И затова постоянно носите ръкавици. — Търкулнах плода обратно на мястото му. — За да не се заразите със смъртност. Защо тогава пожела да работиш с мен? — *Или да ме целунеш*, добавих мислено, но нямах сили да го произнеса.

— Аз не вярвам в лъжите на Саргас — каза той. — Не позволявай на нейната лудост да ти влезе под кожата, Пейдж. Всеки човек е жив до смъртния си ден. Рантените приемат, че хората са откраднали жизнената им връзка с етера неволно — но въпреки това не ги смятат за равни на себе си. Мнозина от тях ги винят, че със своето тщеславие и склонност към насилие са докарали страданията им.

— Но ти ми помогна.

— Не се заблуждавай, че аз съм някакъв бастион на морал и добродетелност, Пейдж. Това може да е подвеждащо и опасно.

Нещо в мен се пречупи.

— Повярвай ми, не храня никакви подобни заблуди. Ти си позволи да ровиш в личните ми спомени и да задигнеш оттам неща, които не съм споделяла с никого. Също така ме държа в плен шест месеца, за да мога да започна своята лична война. А сега се държиш като нагло копеле, въпреки че спасих жалкия ти задник от тъмницата.

— Напълно вярно. — Той склони глава. — Знаейки всичко това, имаш ли желание да продължиш съюза ни?

Поне не се преструваше.

— Ще ми обясниш ли защо си такъв?

— Аз съм Рефаим.

Сякаш можех да го забравя.

— Правилно — съгласих се. — Ти си Рефаим. Но също си Рантен, а говориш за Рантените така, сякаш не си един от тях. Какво, по дяволите, искаш, Арктур Месартим?

— Аз имам много цели. Много стремежи. Като например да постигна споразумение между хора и Рефаими. Да възстановя Отвъдното. Но най-вече искам да унищожа Нашира Саргас.

— Не виждам да си напреднал особено.

— Ще бъда откровен с теб, Пейдж. Ние не знаем как да свалим фамилията Саргас. Те сякаш черпят енергията си от по-дълбок източник от нас самите. — Можех да предположа, че е така, иначе разправата с Нашира щеше да се е случила много отдавна. — Първоначалният ни план бе да унищожим двамата кръвни суверени и да разпръснем поддръжниците им, но още не сме достатъчно силни, за да го сторим. Затова, вместо да атакуваме водачите, трябва да се внедрим в основния им източник на могъщество — Сцион.

— И къде се вписвам в схемата аз?

Той се облегна назад.

— Ние не можем да разтурим Сцион сами. Както вероятно си забелязала, Рефаимите не са особено щедри откъм емоции. Трудно бихме успели да вдъхновим хората за метеж. Един човек би се справил по-добре. Някой познаващ отблизо както синдиката, така и Рефаимите. Някой със силна дарба, носещ у себе си искрата на революцията. — Когато не казах нищо, тонът му се смекчи. — Добре си давам сметка на какво те подлагам.

— Но аз съм единственият ти избор.

— Ти не си единственият избор. Но ако трябваше да избирам между всички хора на земята, пак бих се спрял на теб, Пейдж Махони.

— Дори и в колонията ме избра за своя затворница — отбелязах хладно.

— Да, за да те предпазя да не попаднеш при по-жесток наставник, като например рода на Тубан или Краз Саргас. Знам, че това не е оправдание за несправедливостите, които съм ти причинил. Знам също, че каквото и обяснение да предложа, никога няма да ми простиш напълно, защото не те оставих да избягаш, когато имаше възможност.

— Възможно е и да ти простя — казах, — стига никога повече да не ми даваш заповеди. Но няма да забравя.

— Като ониромант^[1] аз питая безкрайно уважение към паметта. Не бих и очаквал да забравиш.

Отметнах коса и скръстих ръцете си, усещайки как по тях пробягва хлад.

— Да допуснем, че стана твой съюзник. Какво ще получа в замяна освен надменност?

— Аз изпитвам към теб единствено уважение, Пейдж.

— Ами ако се преструваш? При това дори да разполагам с цялото уважение на света, то няма да ми купи оръжие, нума, нито храна.

— Ако искаш пари, това е само поредната причина да се съюзиш с Рантените.

Погледнах го внимателно.

— С колко разполагате?

— С достатъчно. — Очите му припламнаха. — Да не мислиш, че бихме тръгнали срещу Саргас без пукнат грош?

Сърцето ми заби учестено.

— И къде ги държите?

— Имаме свой агент в Уестминстърското Архонтство, който управлява банковата ни сметка. Човек на Алсафи, който предпочита името му да е известно единствено на него. Ако убедиш Теробел, че си способна да се справиш със задачата и ѝ обещаеш подкрепата си, тя ще те снабди със средства.

Замлъгнах потресено. Цялото боричкане за някоя и друга монета можеше да остане в миналото.

— Ако стана Повелителка — казах, — може и да успеем да вдигнем лондонските зрящи. Но за целта ще трябва първо да се изправа срещу всеки бос в цитаделата, имащ поне капка амбиция и глава на раменете.

— Предполагам, те всички приличат на Джаксън Хол?

— В смисъл че са кръвожадни, самовлюбени пауни? Почти без изключение.

— Тогава трябва да спечелиш. Те пируват върху собствените си трупове, Пейдж. Правилно управляван, синдикатът би представлявал сериозна заплаха както за Инквизитора, така и за Саргас. Но с лидер като Джаксън Хол предвиждам единствено кръв и междуособици — и в крайна сметка гибел.

Последната карта на Лис изскочи в паметта ми. Никога нямаше да узная какъв е бил образът върху нея, изпепелен в огъня — дали е показвал победа или поражение.

— Не бива да оставяме Рантените да чакат. — Лордът се изправи в пълния си ръст. — Да се намира тук още някоя свещ?

— В чекмеджето.

Той безмълвно подреди масата за сеанси. Когато приключи, коленичи в светлината на малкия пламък и започна да мълви на своя език. Глосолалията нямаше отделни думи, само серия от протяжни, преливащи се звуци.

Два психопомпа преминаха през стените. Застинах неподвижно. Това бяха духове на мъртвите, рядко срещани извън криптите и гробищата. Лордът издаде тих, гърлен звук. Те закръжиха над масата и отлетяха отново, при което прозорците и огледалото се покриха с лек скреж.

— Терebel ще се срещне с мен на зазоряване. — Той угаси свещта. — Трябва да отида сам.

— Значи така работят сеансите?

— Да. Първоначалното задължение на психопомпите е било да водят духовете на умрелите към Отвъдното, но сега тази функция е остаряла, тъй че вършат каквото могат, за да ни помагат от тази страна. Рядко взаимодействат с хората, както вероятно знаеш.

Джаксън положително знаеше — той от години се мъчеше да се докопа до тях, за да довърши поредната си брошура.

Лордът не бързаше да излезе. Около минута останахме да се гледаме безмълвно. Спомних си ритъма на сърцето му върху устните си. Преминаването на грубите му, мазолести ръце по тялото ми, завършило с дълбоката, гладна целувка. Сега част от мен се чудеше дали не съм си въобразила всичко това.

В затъмнената стая чувах единствено собственото си тихо дишане. Той самият бе неподвижен като камък. Обърнах се на една страна и наместих глава върху възглавниците на канапето. Можех да си позволя няколко часа сън извън досега на Джаксън.

— Лорде?

— Да?

— Защо цъфти амарантът?

— Ако знаех — бе отговорът му, — щях да ти кажа.

[1] Ониромантия — изкуство на гадаене въз основа на сънища.
— Б.пр. ↑

ХАЗАРТНА ДУША

Когато се прибрах, скрих червената кърпичка във възглавницата си. Не можех да си позволя да намерят у мен подобно уличаващо доказателство, но в същото време нещо ме накара да я запазя.

Щом Рефаимите вече се намираха в цитаделата, значи противопоставянето навлизаше в нова фаза. Хората трябваше да узнаят срещу кого се изправят. Още на следващия ден се отправих към Гръб Стрийт, за пръв път след като бях избягала оттам с помощта на Алфред.

Предвид изтъкнатото си положение като единствено издателство на зрящите в Лондон, основаният през 1908 година „Духовен клуб“ представляваше доста мизерно място. Той се приемаше за твърдина на ясновидското творчество, пулсиращо сърце на съзидателната неестественост. Високата, тясна постройка, притисната между клуба на поетите и печатницата, бе изградена в псевдоготически стил, с островърх покрив, масивна зелена врата и мръсни еркерни прозорци.

Преди да натисна звънеца, за сетен път проверих етера, за да се убедя, че не ме следят. Дълбоко във вътрешността на къщата се разнесе гонг, но отговор не последва. След още две позвънявания и настойчиво почукване по вратата от домофона до ухото ми прозвуча женски глас.

— Вървете си, моля. Имаме достатъчно ръкописи, за да облепим с тях цял Лондон.

— Минти, аз съм Бледата бродница.

— О, не и ти. Само бегълци ми липсват при цялата лудница напоследък. Надявам се, че Белият заклинател не те е пратил с идеята да измъкне още някоя от елегите ми.

— Той дори не знае, че съм тук — отвърнах. — Търся Алфред. Психоиздирвача.

— Знам кой е, благодаря. Уверявам те, че не крием вътре няколко различни алфредовци. Имаш ли уговорена среща?

— Не. — Затропах с месинговата дръжка. — Няма ли да ме пуснеш най-сетне, Минти? Умирам от студ.

— Изчакай в преддверието. Изтрий си краката. И не пипай нищо.

Вратата избръмча и се отвори. Избърсах подметки в изтривалката и влязох във фойето.

Обстановката вътре бе като в антикварен магазин. Тапети на цветя, стенни аплици, малко палисандрово бюро върху дебел пурпурен килим. Символът на „Духовен клуб“ — две писалки, съединени в кръг по подобие на стрелките на часовник — бе изобразен върху резбован щит над камината. Същата емблема присъстваше в горния десен ъгъл на всяка нелегална книжка и брошура в цитаделата.

— Алфред! — викна властен глас над мен. — Алфред, имаш посетител!

— Да, да, Минти, само секунда...

— Веднага, Алфред.

Приседнах на ръба на бюрото, за да изчакам, стиснала здраво чантата с ръкописа под мишница.

— А, Бледата бродница се завръща на Гръб Стрийт! — Алфред изтрополи надолу по стълбите, цъфнал в приветлива усмивка, която обаче се стопи веднага щом зърна лицето ми.

Схватката с хората на Вехтошаря бе оставила великолепна синина под дясното ми око.

— За бога, какво ти се е случило?

— Просто тренирах. За турнира.

Той поклати глава, оглеждайки пораженията.

— Трябва да внимаваш повече, сърчице мое. Но на какво дължа честта?

— Чудех се дали ще можеш да ми отделиш няколко минути.

— Разбира се. — Той ми предложи галантно ръка, аз я поех и двамата се заизкачвахме по стълбището, което бе застлано с пътека, захваната с декоративни бронзови пръти. — Впрочем с тази коса направо можеш да минеш за дъщеря на Джаксън. Много умно от твоя страна да я боядисаш така.

Някаква разчорлена жена, която не познавах, се спусна вихрено насреща ни. Положително не беше Минти Улфсън. Носеше очила и бе облечена в нещо, наподобяващо нощница.

— Ти пък коя си? — попита така, сякаш присъствието ми бе нечувано светотатство.

— Това е уважаваната бродница на Белия заклинател — намеси се благо Алфред. — Понастоящем най-издирваната личност в Лондон, което я прави желан гост в нашите среди.

— Проклета размирница според онова, което съм чувала за нея. Надявам се знаеш къде се намираш, госпожичке. „Духовен клуб“ е най-престижното издателство за зряща литература в света.

— Не е ли също и единственото? — отбелязах.

— Именно това го прави най-престижно. Ние сме горди наследници на клуба „Скриблерус“^[1].

— Действително е така и поддържаме славните му традиции. Безжалостно бичуваме пороците на обществото. — Алфред ме вкара през една врата. — А сега бъди добра, Етел, и ни пригответи малко чай. Бедната ми гостенка е жадна.

Можех да се закълна, че диплите на просторната ѝ дреха потрепериха от възмущение.

— Аз не съм сервитьорка, Алфред. Нямам никакво намерение да поя с чай някаква дъблинска повлекана. Имам работа за вършене — работа, Алфред. Дефиницията ще рече усилие, насочено към изработването или постигането на нещо, което...

Потейки се обилно, моят домакин затвори вратата, без да я доизслуша.

— Искрено се извинявам за поведението на своята колежка. Северът ще ми се отрази благотворно след цялото напрежение тук.

— Заминаваш на север? — попитах, отпускаяки се в едно кресло.

— Да, за седмица-две. Чух за един много талантлив психограф от Манчестър. — Той побутна към мен блюдо с бисквити. — Радвам се, че си стигнала невредима до Севън Дайълс след последната ни среща. Размина ни се на косъм, нали? Обикновено се справям по-добре с подкупването на Жандарми.

— Забравяш, че съм най-издирваният престъпник в Сцион. Нумата нямаше как да помогне. — Кимнах към фотографията в изящна месингова рамка, поставена върху шкафа зад бюрото му. — Коя е тази?

Алфред погледна през рамо.

— А, това е покойната ми съпруга, Флой. Моята първа и рано отлетяла любов. — Пръстите му погладиха рамката. Жената на портрета беше към трийсетгодишна, с гъста черна коса, падаща върху раменете. Погледът ѝ бе насочен право към обектива, а устните — леко разделени, сякаш е говорила, докато са я снимали. — Беше сваятна жена. Малко сдържана, но талантлива и добра по душа.

— Зряща, предполагам?

— Всъщност не. Знам, че ще ти се стори странно. Умря много млада за жалост. Още се мъча да я открия в етера, да я попитам какво се е случило, но тя, изглежда, никога не ме чува.

— Съжалявам.

— О, ти надали имаш някаква вина за това, скъпа. — За първи път забелязах халката на пръста му — златна и масивна, без никаква украса. — А сега кажи с какво мога да ти помогна.

Отворих чантата.

— Дано не ти се стори самонадеяно — изрекох със скромна усмивка, — но имам предложение за теб.

— Признавам, че съм заинтригуван.

— Знам, че търсиш сензационни материали. Имам няколко познати, които написаха малко съчинение, и се чудех дали не би искал да го погледнеш.

— Никога не съм могъл да устоя на думата „сензационен“, миличка — ухили се той. — Дай да хвърля едно око.

Плъзнах страниците през бюрото. Алфред намести пенснето върху носа си и се взря любопитно в заглавието.

ОТКРОВЕНИЕТО НА РЕФАИМИТЕ

Вярно и точно описание на кукловодите, стоящи зад
Сцион, и на техните ужасяващи жертви от ясновидци

— Доста оригинално — подсмихна се той. — И кои са достойните автори?

— Трима са, но желаят да останат анонимни. Назовали са се с номера. — Посочих към долния край на листа. — Това също е част от

историята.

— Ореол на тайнственост, а?

Той продължи да прелиства ръкописа, като от време на време промърморваше „а, да“, „добре“ и „ексцентрично“. Леко потръпнах, докато го наблюдавах. Ако Джаксън разбереше какво върша, начаса щеше да ме изхвърли от бандата и да ме остави на произвола на съдбата. Но, от друга страна, той и сега не бе твърде доволен от мен.

— Е, Пейдж — рече Алфред накрая, потропвайки с показалец по заглавната страница, — има нужда да се произглади, но идеята си я бива. Рядко се срещат произведения, говорещи открито за корупцията в Сцион. Това тук подлага под въпрос компетентността на властимащите, загатвайки, че са достатъчно слаби, за да бъдат контролирани от външни сили.

— Именно.

— Джаксън ще побеснее, ако надуши, че съм замесен в това, но аз винаги съм си падал хазартна душа. — Той потри ръце. — Правилно си решила да се обърнеш към мен.

— Има една малка подробност — казах. — Авторите държат публикуването да стане още другата седмица.

— Другата седмица? Мили боже. И защо?

— Имат си своите причини.

— Не се и съмнявам, но тук нещата не опират само до мен. Трябва да се убеди и капризният търговски отдел на Гръб Стрийт, който на свой ред да задели пари, за да плати на Книго-пощата. Така наричаме своята книжарница — поясни Алфред. — Жива, мобилна книжарница, състояща се от трийсет куриери. С тяхна помощ успяваме година след година да въртим бизнес под носа на Сцион. Би било твърде опасно да продаваме забранени издания на едно определено място.

На вратата се почука и в стаята влезе слаб мъж с плах вид и поднос в ръка. Аурата му почти крещеше какъв е — психограф.

— Чаят, Алфред — каза той.

— Благодаря ти, Скрол.

Мъжът остави подноса и излезе с неуверена стъпка, като мърмореше под носа си. Виждайки изражението ми, Алфред поклати глава.

— Няма повод за тревога. Просто клетникът е обладан от Мадлен дьо Скюдери^[2]. Плодовита авторка, меко казано. — Той се изкиска в чашата си. — Не е спирал да дращи вече цял месец.

— Нашата медиумка също понякога рисува дни наред без сън.

— А, да. Мъченическата муза. Мило момиче. На медиумите често пъти им идва нанагорно, не ще и дума. Впрочем да не забравя да попитам: твоите приятели психोगрафи ли са?

— Не съм сигурна — разбърках чая с лъжичката си. — Това би ли се отразило на решението на издателството?

— Честно казано, миличка, никак не е изключено. Тук всички са на мнение, че ако дадена творба не е вдъхновена от етера, тя изобщо не си струва да се печата. Елитарно мнение, не отричам, но трудно мога да им повлияя.

— Смяташ ли, че ще искат доказателства?

— Ще се опитам да им замажа очите — отвърна Алфред, въртейки лулата между пръстите си. — Надявам се Минти да съзре потенциала на историята, макар че подобен сюжет може да ни навлече неприятности от страна на властите.

— Все пак успяхте да запазите в тайна издаването на „Неестествеността“.

— Само за кратко. После някакъв Жандарм изпя всичко на Сцион. — Той сведе поглед към ръкописа, поглаждайки малката си брадичка. — От това може да стане прилично книжле, което да се разпространява на ръка. Ще позволиш ли да го отнеса на Минти за преглед?

— Разбира се.

— Благодаря. До няколко часа ще ти се обадя с нейната присъда. Как да се свържа с теб?

— Телефонната будка на I-4.

— Чудесно. — Влажните му очи се спряха върху моите. — А сега ми кажи, но честно. Има ли дори капка истина върху тези страници?

— Не. Всичко е само измислица.

Алфред ме изгледа продължително.

— Е, добре тогава. Ще ти се обадя. — Без да става, той пое ръката ми между едрите си, топли длани и я стисна. — Всичко хубаво, Пейдж. Надявам се скоро да те видя отново.

— Ще предам на авторите за твоята подкрепа.

— Само не забравяй да ги предупредиш — нито дума на Джаксън, иначе на всички ще ни припари под краката. — Той пхна ръкописа в чекмеджето си. — Ще го дам на Минти веднага щом се освободи. А ти се пази, обещаваши ли?

— Естествено — отвърнах, без сама да си вярвам.

* * *

Есенното слънце заливаше улиците със златните си лъчи. Следващата ми дестинация беше в I-4, където според Джаксън се бяха появили нерегистрирани джебчии, обиращи незрящи. („Те крадат от нашите невинни жертви, прекрасна моя, и това хич не ми се нрави“). Никой от останалите членове на бандата не бе успял да се справи с проблема и аз трябваше да го сторя, ако исках да получа следващата си надница. Все още не разполагах с финансовата подкрепа на Рантените. Алфред се бе нарекъл хазартна душа. Може би и аз бях такава, само дето не получавах и пени срещу рисковете, които поемах. Ако Джаксън научеше, че съм посещавала Лорда под какъвто и да е предлог, яростта му щеше да е неописуема.

Не виждах и следа от чужди джебчии, макар неколцина от нашите усърдно да си вършеха работата. Почвата беше благодатна — из цялата вътрешна цитадела незрящите пълнеха на тълпи универсалните магазини, купувайки подаръци за предстоящия Ноемврийски празник. Това бе най-важната дата в календара, бележеща официалното основаване на сционската цитадела Лондон в края на ноември 1929 година. Улиците бяха опасани с нанизиди от червени фенери, а от первазите на прозорците и около стълбовете се спускаха цели каскади от малки, бели като снежинки светлинки. Фасадите на сградите бяха украсени с транспаранти и огромни портрети на бивши Велики инквизитори. Младежи раздаваха на минувачите стръкове червени, бели и черни цветя.

Дали баща ми щеше да празнува сам тази година? Представих си го седнал на масата в бледата светлина на утрото, как разгръща вестника, от чиято първа страница го гледа моето лице. Бях се

превърнала в разочарование за него още от момента, в който се отказах от Университета, но сега се намирах далеч отвъд тази точка.

— Не знам за какво говорите — достигна до мен тревожен женски глас. — Моля ви, господин комендант, искам просто да се прибера у дома.

Огромен, черен брониран фургон бе паркиран край тротоара, обозначен с надпис „ДНЕВЕН ОТДЕЛ ЗА БДИТЕЛНОСТ“ и символ с котва на фона на изгряващо слънце. Прикрих се зад един уличен стълб и нахлупих козирката на шапката си, мъчейки се да не пропусна случващото се. Жандармите рядко изкарваха подобна техника в Лондон, тя бе базирана основно извън цитаделата. Бях виждала подобни коли да патрулират по време на Ирландските бунтове, когато Сцион обяви военно положение и разположи войски в централната кохорта.

Арестуваха някаква млада жена. Ръцете ѝ бяха оковани отпред с белезници, а лицето ѝ имаше изпитото, паникьосано изражение на някой, който знае, че е попаднал в беда.

— Твърдиш, че си пристигнала тук през 2058-а казваше жандармският комендант. Един от подчинените му стоеше до него с таблет в ръка. — Можеш ли да го докажеш?

— Имам документи — заекна жената с явен ирландски акцент. Носеше червена униформа на санитарка и бе приблизително колкото мен на ръст, с тъмноруса коса. Отдалеч можех да забележа, че е незряща, а също така и бременна. — От Белфаст съм — продължи тя, когато комендантът не ѝ отговори. — Дойдох тук да търся прехрана. В Северна Ирландия вече няма работа, откакто...

Жандармът я удари.

Хората наоколо ахнаха стъписани. Той не просто я беше зашлевил, а бе стоварил юмрук в челюстта ѝ достатъчно силно, за да се отметне главата ѝ назад. Дневните Жандарми никога не си позволяваха подобна бруталност.

Жената се подхлъзна върху заледения тротоар и падна, извъртайки се в последния момент, за да предпази корема си. По ръката ѝ покапа кръв от разцепената устна. Щом я видях, тя изписка ужасено. Комендантът я заобиколи с широки крачки.

— Никой не желае да слуша лъжите ти, госпожице Махони.

Сърцето ми подскочи.

— Такива като теб донесоха заразата по нашите земи — излая той. — Ако зависеше от мен, изобщо нямаше да наемаме проклети ирландци. И особено мръсни, неестествени селянки.

— Белфаст е сционска цитадела! И не виждате ли, че аз не съм Махони? Сляп ли сте?

— Кой е бащата? — притисна той пистолет в корема ѝ, изтръгвайки потресени възгласи от тълпата. — Феликс Кумбс? Джулиан Еймсбъри?

Джулиан.

Инстинктивно вдигнах поглед към най-близкия предавателен екран. Към постоянно въртящата се поредица от неестествени бегълци се бе добавило ново лице. Дълбоки кафяви очи, мургава кожа, ниско остригана глава, упорито стисната челюст. Джулиан Еймсбъри, обвинен в измяна, антидържавна дейност и палеж. Щом го търсеха, значи трябваше да е жив и на свобода.

— Моля? — Жената прикриваше корема си с ръце, като в същото време се отблъскваше назад с пети. — Не знам за кого говорите, никога не съм ги чувала...

Наоколо се разнесоха приглушени коментари. „Не бива да го правят тук“, „не посред бял ден“, „необмислена работа“. Гражданите на Сцион искаха противните неестествени да изчезнат, но не и докато те правят своите покупки. За тях ние бяхме просто смет, която трябваше да се извозва. Жената бе грубо вдигната на крака. Бузата ѝ бе яркочервена, очите — налети със сълзи.

— Вие всички сте луди! — възкликна задавено. — Аз не съм Пейдж Махони! Правите голяма грешка!

Жандармите я вързаха за носилка и я вкараха, ритаща и разплакана, във фургона.

— Разпръснете се — ревна комендантът, стряскайки присъстващите, които очакваха повече любезност от дневните патрули. — Ако познавате имигранти като тази отрепка, може да им кажете да се готвят за разпит. И не се подвеждайте да ги криете в домовете си, иначе ще свършите на бесилката заедно с тях.

После се качи и седна до шофьора.

— Това е нередно! — викна някой. Незрящ младеж, с пламнало от възмущение лице. — Тя очевидно не е Пейдж Махони. Не можете просто така да арестувате невинна жена...

Друг Жандарм замахна с палката си и я стовари върху устата му. Той се строполи на тротоара, вдигнал ръце над главата си.

Сред присъстващите настана потресена тишина. Като видя, че няма повече протести, Жандармът даде знак на колегите си и те тръгнаха. Младежът се подпря на лакът и изплю два окървавени зъба, а минувачите се отдръпнаха от него. Останах да гледам безпомощно след отдалечаващия се фургон. Имах чувството, че целият свят е на път да се срине отгоре ми. Изпитах налудничавия порив да се затичам сред него и да пратя духа си в сънорамата на коменданта, но каква полза щеше да донесе това?

Задах се от осъзнаването на собствената си слабост. Преди някой да забележи, че истинската Пейдж Махони се навърта наоколо, се отдръпнах и потънах в задните улички. Черната коса, шалчето и контактните лещи нямаше да ме скрият още дълго.

Аз познавах Лондон по начин, който те и не подозираха. Знаех как да се загръщам в сенките като в плащ, как да се промъквам незабелязано дори посред бял ден. Умеех да се стопявам в нощта, помнех картата на града като петте си пръста. Докато разполагах с тези преимущества, нямаше начин да ме хванат.

Трябваше да вярвам в това.

Пред вратата на квартирата едва от третия път успях да вкарам ключа в ключалката. Надин седеше на стълбите в антрето и лъскаше цигулката си.

— Какво има? — смръщи се, щом ме видя.

— Срегнах патрул — отвърнах, поставяйки веригата.

— Да не са били Наказатели? — изправи се тя. — Снощи ги давах по „Сционско око“. Насам ли идват?

— Не, не се безпокой. — Преглътнах горчивата жлъч в гърлото си. — Останалите тук ли са?

— Не. Зийк излезе заедно с Ник. Казах му да си стои вкъщи днес...

Тя изскочи навън и се затича към телефонната будка, аз се упътих мрачно към стаята си.

По време на Ирландските бунтове всеки, чието име или външен вид пораждаха подозрение, че е ирландец, биваше подлаган на безкрайни разпити и проверки. Сега всичко се повтаряше. Тази бедна жена, чиято единствена вина бе, че се е родила на погрешно място,

можеше да е мъртва още преди изгрев-слънце. И аз не можех да сторя нищо, за да я спася, освен да се предам на властите и да пратя всичко останало по дяволите.

Глождеше ме разяждащо чувство на вина. Седнах на леглото и обгърнах коленете си с ръце. Ако марионетките на Нашира искаха да се докопат до мен с помощта на груба сила, нямаше да успеят.

Разнесе се почукване по стената. Джаксън Хол ме викаше на аудиенция. Той веднага щеше да се досети, че нещо не е наред по дълбоките сенки под очите ми, но рано или късно трябваше да се изправя лице в лице със звяра.

Заварих го седнал във фотьойла, неподвижен като статуя, с притворени клепачи, озарен от златистата светлина, проникваща отвън. Масичката до него бе отрупана с празни винени бутилки, а всички пепелници преливаха от угарки.

— Добър ден — поздравих от прага, чудейки се за сетен път откога ли не е излизал.

— Добър наистина. Макар и малко хладен. Напомня ми, че приближава зимата, а заедно с нея и турнирът. — Той отпи глътка абсент направо от бутилката. — Провери ли джебчиите?

— Видях само от нашите.

— А къде тогава се губи толкова време?

— Събирах пари от нощните заведения — отвърнах. — Мислех, че се нуждаем от всички възможни средства преди турнира.

— О, недей да мислиш, скъпа, това е кошмарен навик. Но остави парите на бюрото.

Под зоркия му поглед бръкнах в джоба си и поставих върху плота пачка от собствените си безценни банкноти. Джаксън се пресегна и ги преброи.

— Могла си да се справиш и по-добре, но все ще помогнат да доизкараме месеца. Ето за труда ти. — С театрален жест той отдели една трета от банкнотите, пхна ги в плик и ми ги подаде обратно. Кървясалите му очи се втренчиха в мен. — Какво, за бога, се е случило с лицето ти?

— Нападнаха ме.

— Моля? — изправи се той, изтръгнат от унеса си, като едва не прекатури бутилката. — На моята територия? От коя банда бяха?

— Парцалените кукли. Но се справих с тях, можеш сам да провериш.

— Кога се случи това?

— Снощи.

— Докато си се прибирала от тренировка?

Кимнах мълчаливо и Джаксън грабна една запалка от бюрото си.

— Ще трябва да поговоря с Игуменката за това. — Той пхна пура между зъбите си и я запали от четвъртия опит. — Имаш ли представа защо Вехтошарят би могъл да ти има зъб, Пейдж?

— Никаква — излъгах, присядайки полека срещу него. — Джакс, какви сведения имаме за този човек?

— Много оскъдни. — Изражението му беше умислено. — Не знам дори какъв вид зрящ е, макар че, съдейки по дрънкулките на подчинените му, допускам, че е остеомант^[3]. През всичките си години начело на I-4 не съм го виждал нито веднъж. Води окаяно подземно съществуване, избягва всякакъв човешки контакт и говори само чрез посредници. Предполагам, че е станал бос още при управлението на Джед Бикфорд.

— Чрез какви посредници?

— Приятелките му. Те уведомяват Неестественото събрание за това какво се случва в секцията му. Имал е три досега. Не знам името на първата, но втората се казваше Якобитката, а последната е Шифоньерата. Тя се издигна през февруари тази година.

Февруари. Това приблизително съвпаднаше с момента на арестуването ми.

— Кое според теб го кара да ги сменя?

— Един господ знае. Вероятно не са му угодили с нещо. — Той придърпа към себе си масивен стъклен пепелник. — Кажете ми, Пейдж, чувала ли си нещо от нашите меднокожи приятели?

— От кои?

— Рефаимите, скъпа.

— Значи се интересуваш от тях?

— Не ме е грижа с какво се занимават и все още нямам намерение да правя нищо по повод присъствието им. Просто попитах дали имаш вести от тях.

Облизах пресъхналите си устни.

— Не. Никакви.

— Добре. Значи нямаме разсейващи фактори.

— Зависи какво разбираш под „разсейващи фактори“ — отвърнах троснато. — Жандармите се канят да привикват всички ирландски имигранти на разпит. Явно ги подозират в укривателска дейност.

— Главният военачалник за пореден път симулира дейност, колкото да не му изстине мястото. Но да се върнем на по-важни теми. Ела с мен на двора.

Разбира се. Масовите арести и побоища не означаваха нищо за Джаксън Хол. Дали изобщо забелязваше съществуването на Сцион, или го приемаше само като фонов шум?

Вътрешният двор зад къщата бе едно от любимите ми места в цял Лондон — уединен кът на спокойствие, застлан с гладък бял камък. Две малки дървета растяха в кръгове от черна почва, а сандъчетата в рамки от ковано желязо преливаха от цветя, засадени от Надин. Джаксън седна на пейката и забучи угасналата си пура в едно от тях.

— Запозната ли си с правилата на турнира, Пейдж?

— Само на книга.

— Той се базира върху доста бруталната средновековна традиция на мелето. Ще се окажеш въввлечена в цяла серия от малки битки в тъй наречения „Кръг от рози“. — Той притвори очи, наслаждавайки се на слънцето. — Трябва да се пазиш от онези, чиято нума може да се използва като оръжие — най-вече аксиноманти, махароманти и ейхмоманти. Добре е да знаеш също, че прилагането на незрящи тактики — като например да наръгаш противника с обикновено острие — се брои за „подла игра“. До едно време беше забранено, но сега е напълно приемливо, стига да го направиш с достатъчно апломб.

— Достатъчно апломб? — повдигнах вежди. — Това ли е, което синдикатът очаква от своя Повелител?

— Естествено. Ти би ли последвала човек, лишен от капка показност? Освен това турнирът би бил скучен без малко кръвопролитие, а оръжията на незрящите са напълно пригодни за целта.

— Само хладни оръжия ли?

— О, да. Никаква стрелба. Би било жалко, ако някой достоен кандидат бъде гръмнат в суматохата. — Той почука с върха на бастуна

си. — Ти и аз обаче разполагаме с едно жизненоважно предимство. По всяко време можем да се бием рамо до рамо. Всеки бос и неговият най-приближен имат това право.

— Предполагам, повечето участници ще се възползват?

— С изключение на независимите кандидати, които тепърва трябва да се доказват. С оглед на това и за да осигурим взаимното си оцеляване...

— Оцеляване? — смръщих чело. — Мислех, че...

— Не бъди наивна. Правилата действително гласят, че целта е да зашеметиш врага, но винаги има смъртни случаи. Ето защо предлагам — продължи той — да изучим малко по-добре своите дарби. Така ще можем да предугаждаме ходовете си в битката.

Замълчах за секунда. Джаксън дори не подозираше степента, до която се е развила дарбата ми.

— Звучи разумно — кимнах накрая, облягайки се на едно от дърветата. — Колкото до моите способности, ти ги познаваш добре.

— Нима не си усвоила нищо ново в колонията?

— Аз бях в робство, Джакс, не на обучение.

— Хайде, стига. Не ми казвай, че любимата ми бродница си е пиляла времето даром. — В очите му имаше хищен блясък. — Положително си овладяла обсебването.

Обсебването бе нещо, което определено възнамерявах да използвам на турнира и дори да не му го покажех сега, той рано или късно щеше да го открие.

Озърнах се за подходящ приемник. Един скорец изпърха над главите ни и в миг се отдалечи. Аз направих скока.

Не беше трудно да поема контрола над това телце, с неговата крехка, люлякова сънорама — докато не се озовах във висините, подмятана от капризите на вятъра, без нищо, което да ме спре да не се разбия в асфалта. Дълбоко в себе се усещах трептене — съпротивляващото се птиче съзнание, но се фокусирах и го потиснах. Този път нямаше да бъде като с пеперудата. Този път щях да се справя по-добре. С усилие се наместих в новите кости, сякаш надявах твърде тесни дрехи, и размахвах крила. Начаса ме заля вълна от световъртеж.

Но небето бе тихо и безметежно. Напълно различно от пълната с кръв и насилие цитадела. Тук нямаше Сцион. Птиците бяха неподвластни на зова на Котвата. Вечерта приближаваше и хоризонтът

бе опасан от ленти в преливащи се цветове — кораловочервено, златистожълто, нежно розово. Цяло ято ме съпровождаше отстрани, като се виеше, разгъваше и преобръщаше в невъзможен синхрон, устремявайки се към своето място за нощувка. Тези същества бяха обединени от взаимна пулсация, сякаш споделяха една обща сънорама. Като свързани от цяла мрежа златни нишки.

Собствената ми сребърна нишка подръпна духа ми. Отделих се от ятото и със стръмен вираж се спуснах обратно към двора. Тромаво се приземих върху рамото на Джаксън, отворих човка и изчуруликах в ухото му.

Той все още се смееше от удоволствие, когато се върнах с тласък в собственото си тяло и отворих очи. Скорецът бе кацнал на пейката и се поклащаше като пиян. Измъкнах се от обятията на своя бос, в които бях паднала, и избърсах потно чело.

— Великолепно! Ти наистина си изключителна, съкровище! Знаех си, че ненапразно съм поставил твоята дарба с два разреда над своята собствена и бях сигурен, че ще обърнеш неприятното преめждие в своя полза. Наистина съм задължен на този Рефаим за нещата, на които те е научил. Та ти дори се справяш без тромавата кислородна маска.

— Да, за около трийсет секунди. — Пред очите ми още плаваха тъмни петна.

— Това е с трийсет секунди повече, отколкото можеше преди. При мен надали би постигнала такъв напредък. Дали пък да не пратя и останалата банда да усъвършенства уменията си? Колонията явно е същински тренировъчен лагер за ясновидци. Точилен камък за духа. Като нищо ще ги командиравам. — Джаксън ме постави внимателно да седна на пейката. — Предугаждам само един проблем с обсебването и той е, че тялото ти остава беззащитно. Затова може би ще изчакаме с прилагането му до финала, когато само един или двама противници ще са още на крака. — Той приклепна пред мен с по-розовели от възбуда страни. — Нещо друго?

— Не.

— Стига, Пейдж, не бъди свенлива.

— Това е всичко наистина — скалъпих измъчена усмивка въпреки пулсиращото си главоболие. — Сега е твой ред.

— Е, моите способности не са така зрелищни, но предполагам, че обещанието си е обещание.

— Кажи ми тогава какво можеш да правиш с духовете? Винаги съм била любопитна какво имаш предвид под „контрол“.

— Щом веднъж попаднат под моя власт, те са свободни да бродят в границите, които аз им определя. На повечето заповядвам просто да стоят в I-4 и да се държат прилично. Но стане ли нужда, мога да ги накарам да се бият за мен.

— Така, както би призовал всеки витаещ дух?

— Не точно. Ако обикновен зрящ събере свита от случайни духове, той просто ги насочва срещу опонента си и се надява на някакъв резултат. Те обикновено проектират ужасяващи образи в сънорамата му, но лесно биват отблъснати. Моите питомци, от друга страна, носят силата ми със себе си. Те не само могат да произвеждат халюцинации, но и да въздействат на самата тъкан на чуждата сънорама.

— Включително да убиват? — попитах с възможно най-небрежен тон.

Джаксън погледна с безизразно лице към още зашеметения скорец. Устните му зашаваха безмълвно и етерът потръпна от стрелналия се откъм къщата дух. От гърлото на птичката се изтръгна остър писък, когато той се вряза в миниатюрната ѝ сънорама, прекъсвайки сребърната ѝ нишка.

Секунда по-късно тя падна мъртва.

— Както виждаш, някои от безплътните ми приятели са силни почти колкото теб, скъпа. Нищо не им струва да изтласкат някой по-крехък дух от сънорамата му. — Джаксън протегна пръст и събори трупчето от пейката върху бялата каменна настилка. Стомахът ми се обърна при вида на безжизнените, лъскави като мъниста очи. Безкръвно убийство. — Животът, скъпа, при всичките си чудеса, е мимолетен като пламъка на свещ. — Той се наведе и леко ме целуна по бузата. — Но ти не се тревожи. Ние ще спечелим. Ще триумфираме и всичко ще си дойде по местата.

* * *

Цитаделата гъмжеше от Жандарми, плъзнали на лов за зрящи, но аз просто трябваше да изляза от квартирата, ако не исках да се задуша. Веднага щом Джаксън се заключи в своя кабинет, се изплъзнах навън и хванах Монмът Стрийт по посока на „Шатлен“. Влязох в заведението, без да поръчвам нищо, седнах на любимата си маса по-далеч от прозорците и зарових лице в дланите си.

Джаксън можеше да ме убие на турнира. Винаги бях подозирала, че там ще се прилагат мръсни трикове, но не ми бе минавало и през ум, че убийството е общоприета практика.

Както често в делничните дни напоследък, предавателният екран в ъгъла показваше голямата каменна арка на Личгейт. НитроМилост постепенно се превръщаше в отживелица. Явно безболезнените екзекуции вече не се нравеха на незрящия елит на цитаделата. Насилих се да гледам, докато палачът водеше двама осъдени към бесилките.

Примките бяха надянати на вратовете им и единият започна да моли за пощада, а микрофоните усилваха гласа му, тъй че цял Лондон да узнае що за страхливец е. Затворническите му дрехи бяха мръсни, а лицето — подпухнало и насинено. Ръцете му трепереха, докато маскираният палач ги връзваше. Вторият мъж стоеше неподвижно с устремен напред поглед, очаквайки пропадането на люка под краката си.

След като всичко свърши, сред посетителите се разнесоха аплодисменти, а екранът превключи на комедиен канал.

Пред мен се появи сребърен поднос.

— Тоя палач си го бива — промърмори Чат, скръстил ръце на гърдите си, тъй че липсващата китка на дясната почиваше върху сгъвката на лявата. — Сифъс Джеймсън му е името. Винаги проточва шоуто колкото се може повече.

Аз потърках слепоочията си.

— Поръчвала ли съм нещо, Чат?

— Не, скъпа, но ми се струва, че имаш нужда. Някой добре те е гримирал. — Той въздъхна и кимна през рамо към екрана. — Не знам защо ни показват тези неща. Все едно не сме наясно какво ни чака, ако ни хванат.

— Тогава защо не направим нещо? — Безсилието почти ме задушаваше. — Това продължава от векове. Защо просто не...?

Направих неопределен жест, сякаш можех да уловя решението във въздуха.

— Апатията е тази, която ни убива, Пейдж. Повечето хора смятат, че ако си налягат парцалите, ще оцелеят по-дълго. — Чат се облегна на масата. — Знаеш ли как са наричали някога Британската империя? „Империя, над която слънцето никога не залязва“. Е, сега върху нейните основи е построен Сцион. — Той присви за миг устни, преди да продължи. — Как смяташ, ако се изправим срещу слънцето, кой ще победи?

Не намерих какво да отговоря.

Чат се върна на бара, оставяйки подноса. Под похлупака се оказа купа с димяща супа от кестени. Докато го вдигах, мярнах отражението си в лъскавата му повърхност. Черната коса правеше лицето ми да изглежда като недовтасало тесто. Под очите ми висяха огромни торбички, едната от които обагрена в мастиленосин цвят.

Вратата се отвори рязко и в помещението нахълта куриер. Беше от хората на Огнена Мария, закичен със значка на „Духовен клуб“. Щом ме забеляза, се втурна запъхтяно към моята маса.

— Ти ли си Бледата бродница?

Аз кимнах.

— За какво става дума?

— Имаш съобщение. От Гръб Стрийт.

Той ми подаде предплатен мобилен телефон. Алфред навярно бе получил отговор от Минти. Долепих го до ухото си и прикрих устата си с шепа.

— Ало?

— Аз съм, сърчице мое. Вече си мислех, че бедният куриер никога няма да те открие.

Стиснах слушалката така, че кокалчетата ми побеляха.

— Харесаха ли ръкописа?

— Направо се влюбиха! — рече тържествуващо Алфред. — До един останаха впечатлени, дори търговците. Стига авторите да покрият малка част от разносните по печата и спешната дистрибуция. Днес ще подготвим книжката, утре заминава за печат, а разпространението — веднага щом платите.

— О, Алфред, това е... — опрях глава на стената, а сърцето ми щеше да изхвъркне. — Това е чудесно. Благодаря ти.

— Радвам се да бъда от полза, съкровище. Относно деликатния въпрос за парите Минти ги иска от авторите колкото се може по-скоро. Кажи на куриера къде трябва да изпрати сметката. Аз от утре ще съм извън града, но непременно се свържи с мен, ако имаш въпроси. Куриерът ще ти остави номера ми.

— Благодаря още веднъж, Алфред.

— Успех! — каза той и затвори.

— Предай на Минти да прати сметката тук, в „Шатлен“ — заръчах на куриера, връщайки му телефона.

— Ясно — кимна той, като ми подаде късче хартия, което прибрах в джоба си.

Деликатният въпрос за парите. Наистина беше деликатен. Дори ако посветях всяка минута от времето си да търча по волята на Джаксън, нямаше да събера и една четвърт от необходимото за покриване на подобни астрономически разноси — а не се съмнявах, че те ще са именно такива. Нямах друг избор, освен да впечатля Рантените, да потърся покровителството на Теробел Шератан.

— Чат — магнах към бара. — Имам нужда от питие.

[1] Сатиричен писателски клуб, съществувал в Лондон от 1714 до 1745 г. — Б.пр. ↑

[2] Мадлен дьо Скюдери (1607–1701) — френска писателка, известна с дългите си романи. — Б.пр. ↑

[3] Остеомантия — изкуство на гадаене с помощта на кости. — Б.пр. ↑

ЦЕНАТА НА ПОКРОВИТЕЛСТВОТО

Питието успешно ме приспа за през нощта, но не премахна проблема. Освен ако Рантените не се появяха отново, нямаше с какво да платя на „Духовен клуб“. Както и очаквах, исканата сума надхвърляше едногодишната ми заплата при Джаксън. Правилото на Минти бе просто — няма пари, няма дистрибуция. Опитах да позвъня на Феликс, в случай че бегълците можеха да помогнат с нещо, но телефонът на търговката, който ми бе дал, не отговаряше. Пробвах и златната нишка. Нищо. Мълчанието на Лорда започваше да ме притеснява.

Междувременно се залових здраво за работа. Турнирът наближаваше и независимо какво се случеше с издаването на ръкописа, аз трябваше да съм готова за него. Двамата с Ник тренирахме упорито в задния двор както с оръжия, така и без. Мускулите на ръцете и краката ми заякнаха, талията и бедрата ми възвърнаха формата си. Можех отново да се набирам и катеря, без дори да се изпотя. Малко по малко си припомнях правилата на улицата — как да се бия, как да оцелявам.

Четири дни след обаждането на Алфред почуках на вратата на кабинета на Джаксън с поднос в ръка. Никакъв отговор.

— Джакс — подвикнах, балансирайки подноса върху коляното си.

Отвътре долетя ръмжене. Отворих и влязох.

Стаята беше тъмна и душна, плътно спуснатите завеси спираха всеки лъч светлина. Носеше се воня на угарки и немито тяло. Джаксън лежеше проснат по гръб на пода, уловил с дългите си пръсти малка зелена бутилка.

— Мамка му, Джаксън — бе всичко, което успях да изрека.

— Махай се.

— Джакс. — Оставих подноса и го улових под мишниците, но той бе по-тежък, отколкото изглеждаше. — Хайде надигни се, проклет пияница.

Ръката му замахна и ме блъсна към бюрото. Шишенце с мастило се катурна и отскочи от килима, удрайки го точно по челото. Единствената му реакция бе глух стон.

— Чудесно — оправих раздразнено блузата си. — Стой си там, щом ти харесва. — Той изломоти неясна ругатня. От съжаление подложих под главата му възглавница и го завих с покривката от дивана.

— Благодаря, Надин — успя да произнесе малко по-членоразделно той.

— Пейдж съм — тропнах с крак. — Говори ли с Игуменката за нападението над мен?

Дори и пиан, той успя да прозвучи раздразнено.

— Да, да, тя се зае със случая. — После пак заби нос във възглавницата. — Лека нощ, Пейнтън^[1].

Значи поне ѝ беше казал. Ако Игуменката наистина мразеше Вехтошаря толкова, колкото гласяха слуховете, с удоволствие щеше да проведе разследване. Придърпах завивката върху раменете му и излязох, притваряйки тихо вратата след себе си. Джаксън открай време обичаше да посрѣбва, но досега не се беше докарвал чак дотук. *Пейнтън...*

Като се изключи цигулката на Надин, редяща скръбна мелодия от първия етаж, къщата бе тиха. Съгласно последното нареждане на Джаксън всички бяхме затворници в нея. Вратата бе заключена отвътре и никой не знаеше къде е скрил ключа. В търсене на малко чист въздух излязох на двора и легнах на пейката под дървото.

Светлините на Лондон пречеха да се видят звездите в пълния им блясък, но шепа от тях все пак проблясваха през синкавото изкуствено сияние. Нощното небе, простряло се над лудостта на огромния метрополис, ме наведе на мисълта за етера — мрежа от светещи сфери, някои ярки, а други мъгляви, главички на карфици сред безкрайни дипли от тъмнина, изпълнени с мъдрост или пък с невежество. Твърде необятни, за да ги обгърне съзнанието.

Златната нишка трепна като струна.

Исправих се сепнато. Лордът стоеше в тъмнината на уличката край задната порта.

— Доста време те нямаше — казах предпазливо.

— Да, за съжаление. Бях при Рантените, обсъждахме състоянието на нещата в Уестминстърското Архонтство. — Тази вечер той почти можеше да мине за човек, толкова помръкнали бяха очите му. Носеше дълго право палто, високи обувки и ръкавици. — Теребел те вика.

— Къде?

— Каза, че мястото ти е известно.

Мюзикхолът. Част от мен понечи да откаже, но това бе една малка и озлобена част — помощта на Теребел ми трябваше.

— Добре, дай ми само минутка да се приготвя.

— Ще те чакам при колоната с часовниците. — И той се оттегли в мрака.

Върнах се в къщата и влязох в банята, като внимавах да не вдигам шум. Нахлупих шапката над косата си, сложих си червило и поставих светлокафявите контактни лещи. Не беше достатъчно. Освен ако не си направех пластична операция, нищо не можеше да скрие лицето ми завинаги.

До турнира оставаха още две седмици. Всичко, което се искаше от мен, бе да оцелея дотогава.

Когато излязох в антрето, се сблъсках с Надин Арнет. Клепачите ѝ бяха подпухнали, а босите крака — разранени и покрити с мехури. Двете рядко разговаряхме напоследък.

— Добре ли си? — попитах. — Изглеждаш ужасно.

— О, великолепно. Днес прекарах на улицата само девет часа. И само на два пъти трябваше да бягам от Жандармите. — Тя постави калъфа с цигулката си на пода. Забелязах, че възглавничките на пръстите ѝ са посинели. — Излизаш ли някъде?

— Отивам на Гудж Стрийт. Имам да довърша една работа.

— Аха. Джаксън знае ли?

— Нямам представа. Защо не изтичаш да му кажеш?

— Да не мислиш, че щеше да те остави да си разиграваш коня така, ако не беше сънебродница, Пейдж? Той цени единствено дарбата ти, не теб самата.

— Това важи за всеки един от нас. Или си въобразяваш, че си тук заради черните си очи?

— Аз поне съм му лоялна. Това качество няма нищо общо с аурата и то бе причината да ме постави на твое място. — По лицето ѝ

можех да разбера, че си вярва. — Знаеш какво е мнението му за сензорите и въпреки това ме избра за своя дясна ръка.

— Виж, Надин, опитвам се да работя — отместих я полека от пътя си. — Сега не ми е до твоите интриги.

— А защо просто не напуснеш бандата, Махони? — процеди през зъби тя. — Не знам какво ти се върти в главата, но съм сигурна, че не е в наш интерес.

Елайза избра тъкмо този момент да отвори вратата на кухнята, откъдето лъхна аромат на подправки.

— Всичко наред ли е? — попита, оглеждайки ни поред.

— Абсолютно — отвърнах, като оставих Надин да отговаря на въпросите ѝ. Грабнах палтото си от закачалката и се вмъкнах в своята стая.

Излязох през прозореца и само след минута се озовах край осквернената колона с часовниците, където ме чакаше Лордът. Видът му ме накара да изпитам познатата тръпка на възмущение.

— Трябва да побързаме — каза той. — Наблизо има Жандарми.

— Мястото не е далеч. — Увих шалчето около долната половина на лицето си и пристегнах здраво възела. — Но ще привлечем внимание, ако се движим заедно.

— Тогава върви напред, аз ще те следвам.

Поех по пресечката, водеща на изток, сред гъмжилото от рикши и коли. Придържах се близо до стените и витрините на магазините, заровила лице в яката на палтото си. Наоколо не се забелязваха Жандарми, но всяка аура ме караше да заставам нащрек. Не бе изключено в секцията да се навъртат шпиони на Парцалените кукли. Изпод една стреха надничаше камера, но козирката на шапката предпазваше лицето ми от разпознаване. Дадох знак на Лорда и преминах на отсрещния тротоар. Истинска лудост бе да се разхождам навън с него. Цитаделата имаше очи навсякъде.

След като най-оживеният и осветен район остана зад гърба ни, си позволих да дишам по-леко. Лордът ме настигна и тръгна редом с мен. Крачките му бяха много по-дълги от моите.

— Какво иска Теробел? — попитах.

— Да се договори с теб. Моментът е подходящ, ако смяташ да ѝ искаш пари.

И ако тя кажеше „не“, всичко щеше да приключи.

Продължихме в мълчание, докато не стигнахме изоставения мюзикхол. Долових наблизно сънорама и забавих крачка.

Насред Дръри Лейн стоеше самотен зрящ, обърнал маскираното си лице встрани от нас. На пръв поглед приличаше на нощен Жандарм, но облеклото му беше различно. Алена риза с бухнали ръкави, по които се забелязваше златен ширит; черен кожен елек със златна емблема на сционска котва; ръкавици до лактите и високи ботуши. Нещо като модернизирана версия на старата униформа на червеноризците.

— Това Наказател ли е? — прошепнах.

Лордът надзърна над главата ми.

— Почти със сигурност.

Който и да бе непознатият, той стоеше между нас и крайната ни цел. Огледах околните сгради, търсейки конкретен прозорец. Щом го открих, изсвирих сигнала на зрящите от секцията — първите няколко ноти от сционския химн.

След секунди от близкия нощен клуб се изнизаха три сенки. Кимнах им към Наказателя и те закриха лицата си с кърпи, преди да го доближат. На минаване единият измъкна палката от колана му и я подхвърли на другаря си, който прескочи през една паркирана кола и се спусна да бяга. Наказателят не ги подгони, само се озърна мълчаливо през рамо, проблясвайки с червения визьор на шлема си. Сграбчих Лорда за лакътя и го придърпах в сенките.

За момент бях сигурна, че стражът ще се упъти към нас, но той само съобщи нещо по радиостанцията си и тръгна в посоката, в която се бяха изгубили бегълците.

Това не беше типично поведение на Жандарм. Мълчанието, липсата на незабавна реакция, когато задигнаха палката му. Вероятно скоро щеше да се върне обратно.

— Да вървим — прошепнах.

Без да се бавим, заобиколихме откъм задната страна на сградата. Долових вътре четири рефаимски сънорамы, с характерната им древна броня. Щом стигнахме сценичния вход, Лордът ме спря под уличната лампа и ме улови за раменете. По гърба ми пробягаха мравки. Това бе първият път, когато ме докосваше от катакомбите насам.

— Рядко се случва да искам от теб да скриеш истината — каза тихо той, — но сега ще го поискам.

Не отвърнах нищо.

— Има причина за начина, по който се държа. Онова, което се случи помежду ни в Кметството, е известно сред Рефаимите. Нашира отдели много време и усилия да им втълпява какъв предател и изменник на плътта съм. — Той ме погледна в очите. — Но ако стане дума пред Рантените, ти трябва да го отричаш решително и категорично.

Най-сетне чувах от него нещо, доказващо, че случката в Кметството не е била просто плод на моето въображение.

— Мислех, че Теребел и Ерай знаят — възразих колебливо. — Те знаеха за златната нишка.

— Нишката невинаги е свидетелство за физическа близост. — Взорът му обходи лицето ми. — Ще те разбере, ако не желаеш да изпълниш молбата ми. Но я отправям не заради себе си, а заради теб.

Кимнах в знак на съгласие и той ме пусна, оставяйки кожата ми тръпнеща от допира.

— Ако Теребел ме попита, какво да й кажа?

— Всичко, но не и истината.

Защото истината явно бе твърде ужасна, за да могат Рефаимите да я понесат.

Държейки се на почтително разстояние един от друг, ние влязохме през вратата, преминахме през прашасалите завеси на сцената и се спуснахме в залата, където няколко фенера осветяваха избелелите тапицерии и настилки. Теребел, в компанията на още трима Рефаими, стоеше в прохода между масите.

— Това е Пейдж Махони — обяви Лордът, като спря пред тях. — На нея дължите присъствието ми тази вечер.

Теребел остави без внимание моето представяне. Вместо това отиде до Лорда и притисна чело в неговото, мълвейки нещо на Глос. Двамата бяха с почти еднакъв ръст и гледката ме накара да стисна зъби.

— Здравей, Теребел — казах.

Тя обърна глава, но пак не ми проговори. Ръката ѝ почиваше върху рамото на Лорда, а изражението ѝ ми напомни за Джаксън, когато му се случваше да види крънкат.

— Доведох Пейдж, за да ви сподели своите планове — продължи Лордът. — Тя иска нещо от нас, точно както и ние от нея.

Ерай и Плейона стояха редом отстрани. Теробел посочи към четвъртата, непозната женска фигура и каза с леден глас:

— Сънеброднице, това е Лусида Саргас. Една от малкото в своята фамилия със симпатии към Рантените.

— Саргас? — промълвих, посягайки неволно към торбичката с поленов прашец в джоба си.

— Именно. Чувала съм много истории за теб от роднините си, Пейдж Махони. — Лицето на Лусида изразяваше малко повече емоция от тези на останалите — то изглеждаше почти любопитно. Кожата ѝ наподобяваше тази на Нашира — по-скоро сребриста, отколкото бронзова, а гъстата ѝ коса бе пусната свободно и отрязана до раменете. Това бе необичайна прическа за женските Рефаими в колонията, но тук и трите жени я носеха. Тежките клепачи допълваха приликата с останалите от семейството ѝ.

— Какви истории? — попитах предпазливо.

— Според тях ти си същинска зараза. Казват, че дори земята под краката ти била гнила и обгорена. — Тя сведе поглед към ботушите ми. — На мен определено ми изглежда непокътната.

Колко мило, помислих си, пускайки торбичката с прашеца.

— А какво казват за теб? Знаят ли, че си на страната на Рантените?

— О, да. Бях достатъчно глупава да се възпротивя на насилствената колонизация в Шеол I, в резултат на което бях обявена за кръвна изменница от скъпия си братовчед Гомейса. Оттогава живея като ренегат.

— Рантенски ренегат — допълни Теробел. — Сигурна съм, че добре помниш Плейона Суалоцин.

— О, да — потвърдих.

Тя бе първият Рефаим, който бях видяла в живота си. Същата, която изсмука аурата на един зрящ в нощта на пристигането ни в колонията. Косата ѝ, черна и вълниста, сега също бе подрязана късо като на останалите.

— Привет, 40. — Тихият ѝ мъркащ глас вещаеше опасност. — Имаме много неща да обсъждаме с теб.

— И аз съм на същото мнение. — Приседнах на ръба на една маса, докато Лордът остана да стои прав. Сред тях той се държеше

различно, някак вдървен и неподвижен. — Между другото вместо „40“ или „сънеброднице“ можете да ме наричате просто Пейдж.

— Кажи ми, сънеброднице — рече натъртено Теребел, — попадала ли си на други рефаимски ловци след последната ни среща?

— Не — отвърнах, присвивайки устни. — Но съм сигурна, че рано или късно ще се появят.

— Тогава вземи мерки да се укриеш. Сред Жандармите има внедрени Червени туники. — Тя започна да крачи напред-назад. — Нашите планове се намират в критична фаза. Предприели сме първите стъпки, които трябва да доведат до падането на фамилията Саргас. Но тяхната хватка върху материалния свят е здрава и тепърва ще се усилва с разширяването на империята. Вече е взето решение за изграждането на Шеол II.

— Къде?

— Засега знаем единствено, че ще е във Франция — намеси се Лордът. — Алсафи ще ни уведоми, когато има повече яснота.

— Нашира и Гомейса формират основното ядро на династията Саргас. Ти сама видя как Гомейса успя да отблъсне четирима от нас в Кметството — продължи Теребел без сянка от притеснение. — Това не е естествена сила. Планирахме да елиминираме Нашира тихомълком, но по всичко личи, че засега тази възможност отпада. — Погледът ѝ се отмести към Лорда. — Преди да успеем да ги сразим, ще се наложи да разтурим мрежата, която са изградили в човешкия свят.

— Сцион — казах аз.

— Основната цел на наказателната колония никога не е била да отблъсква Емитите — каза Лордът, — а да втълпява идеи в умовете на хората. Червените туники, повечето от които са с успешно промити мозъци, ще действат като агенти на Саргас, когато съществуването им бъде разкрито пред обществото.

— Искате да кажете, че ставащото в Шеол I вече няма да е тайна? — Огледах ги един подир друг, но видях само сериозни лица. — Та това е лудост. Останалите държави ще обявят война на Сцион.

— Малко вероятно. Стигне ли се до конфликт, Сцион разполага с огромен боен арсенал. Той би възпрял всяко обявяване на война от страните в свободния свят, чиито съюзи — в най-добрия случай — са силно разклатени.

— Според последните ни доклади повечето от тях предпочитат да си затварят очите пред порочните практики на Сцион с цел опазване на мира — каза Теребел. — Президент Роузвиеър например е склонна да поддържа политика на ненамеса. А и не забравяй, че местното правителство успява да прикрие голяма част от случващото се.

Още като ученичка в сционската гимназия бях мечтала световната общественост да дойде на себе си. Бях си представяла как чуждите суперсили, щом получат безспорни доказателства за зверствата и издевателствата, ще развеят знамена срещу моя враг — но на практика нещата не бяха толкова прости. Свободните държави не бяха обозначени върху картите в класната стая, но от дочутото на черния пазар и от разговорите със Зийк и Надин бях добила откъслечна представа за положението отвъд океана. Роузвиеър бе уважавана лидерка, но имаше достатъчно собствени проблеми, с които да се занимава — природни катаклизми, токсични отпадъци, финансов дефицит и какво ли още не. За момента не можехме да разчитаме на помощ отвън.

— Трябва да започнем от Лондон — продължи Теребел. Това прозвуча не като предложение, а като факт. — Унищожим ли нервния център, останалите цитадели може да започнат да се сричат сами. Разбираме от Арктур, че Повелителят е бил убит?

— Да.

— Рефаимско убийство, както по всичко личи — обади се Ерай. — Вероятно дело на Ситула Месартим. Тя си пада по обезглавяванията.

— Звучи логично — съгласи се Плейона.

Лусида все още ме наблюдаваше, леко повдигнала едната си вежда.

— А ти какво мислиш, сънеброднице?

— Възможно е — казах, прочиствайки гърло. — Но всички улики сочат към съпричастността на един от престъпните босове на име Вехтошаря. Същият, който плени Лорда.

— Значи понастоящем няма очевиден наследник на трона?

— Не — поклатих глава. — Предстои турнир, на който ще изберем нов лидер.

— Ти възнамеряваш ли да участваш?

— Да. И ще трябва да го спечеля, ако искам да променя нещо. Вече поръчах ето това. — Извадих второто копие на „Откровението на Рефаимите“ и го подадох на Ерай, който само изгледа ръката ми така, сякаш беше умрял плъх. — След като го разпространим, всеки в цитаделата ще узнае за вашето съществуване.

— Какъв е този ръкопис? — попита Терebel.

— Ще бъде малка книжка. История на ужасите.

Тя грабна страниците от ръката ми и взе да ги прелиства, като погледът ѝ все повече се нажежаваше.

— Чувала съм за тях. Долно, евтино развлечение. Как смееш да омаловажаваш каузата ни с подобна подигравка?

— Съжалявам, нямах време да напиша епична поема. А не мога просто да тръгна по улицата и да крещя истината без доказателства.

— Не говори със суверенката с този тон — просъска като същинска змия Ерай. — Не си имала право да ни разкриваш без разрешение. Трябвало е да изчакаш инструкции.

— Не съм знаела, че съм ваша подопечна, Рефаиме — отвърнах хладно.

Той се обърна към Лорда и рязко каза нещо на Глос, при което един уплашен дух изхвъркна от залата. Лордът ме погледна и прати по нишката леко предупредително трептене.

Лусида взе ръкописа от Терebel и го прегледа замислено.

— Всъщност не намирам идеята за чак толкова кощунствена. Вярно, ще направи придвижването ни из цитаделата малко по-трудно, но пък може да ни спести тягостни обяснения, когато дойде време да се разкрием.

— Тукашните граждани се боят от разпространяването на неестествеността — вметна Лордът. — Положително няма да приемат на сериозно някаква приказка за гиганти, а още по-малко ще алармират властите за нея.

Настъпи кратка тишина, след което Терebel се наведе до нивото на лицето ми.

— Ако спечелиш този турнир — каза отчетливо, — ще получиш власт над целия лондонски синдикат на зрящите. Искаме да знаем дали тогава ще обединиш сили с нас.

— Надали ще се сработим лесно.

— Обясни какво имаш предвид.

— Вие очевидно сте отвратени от самото ми присъствие. Освен това синдикатът е пълна каша. Организирането му ще отнеме време. — Погледнах я право в очите. — И средства.

В помещението повя хлад, сякаш внезапно бе станало течение.

— Разбирам — каза след секунда Терребел, облягайки облечените си в ръкавици ръце върху облегалката на един стол. — Пари. Тъмната мания на човешката раса.

— Чудесно знаят, че материалните блага са тленни — вирна нос Ерай — и все пак се бият за тях като лешояди за мърша.

— Отвратителна алчност — добави Плейона.

— Добре, престанете — вдигнах раздражено ръка. — Ако исках лекции, щях да отида в Университета.

— Положително — намеси се Терребел. — И какво ще стане, сънеброднице, ако не те снабдим с пари?

— Тогава няма да мога да прекроя синдиката. Дори като Повелителка. Първо трябва да дам финансов стимул на другите босове, за да ги направя свои военачалници. После, ако успеем да вдигнем въстание, ще се нуждаем от още пари, за да въоръжим армията от зрящи, да я храним, да я лекуваме, когато Сцион отвърща на ударите. Всичко това ще струва повече, отколкото бих могла да спечеля през целия си живот. Ако се съгласите да ме финансирате, ще ви помогна. Ако не — ще трябва да потърсите някой друг, с джобове, по-дълбоки от моите. Богати престъпници наоколо колкото щете.

Те се спогледаха за кратко. Ерай се извърна и изръмжа нещо, при което мускулите на масивните му плещи се издуха.

Нямаше да им позволя да пресъздадат за сетен път наказателната колония в Лондон. Зрящите от синдиката нямаше да станат новите Червени туники, а аз да им служа за Надзирател. Трябваше да се утвърдя като равна с тях, не като лакей.

— Имай предвид, че ресурсите ни не са неограничени — каза Терребел, оглеждайки внимателно лицето ми. — Във всеки момент може да разкрият нашия агент в Сцион и да блокират сметката ни. Нямаме възможност да финансираме екстравагантен начин на живот на една Повелителка и при първия признак на безразсъдно харчене ще оттеглим подкрепата си.

— Разбирам — отвърнах.

— В такъв случай имаш думата ни, че ако спечелиш турнира, ще предоставим средства за реорганизирането на лондонския синдикат. Също така, доколкото е по силите ни, ще подпомагаме въоръжената борба с естествени ресурси от Отвъдното — есенция от амарант и емитска кръв.

— За какво се използва емитската кръв?

— Тя има много свойства — обади се Лордът, — най-полезното от които е маскирането на аурата. Дори малка доза я променя до неузнаваемост, тъй че естеството на дарбата не може да се определи. Естествено, събирането на кръв е опасно начинание, а приемането ѝ причинява дълбоко противно усещане. — Това средство звучеше безценно. Ако имаше нещо, което да ме издава из лондонските улици, това бе именно аурата ми.

— Като казваш „маскиране“ — попитах, — имаш предвид от останалите зрящи?

— Да.

— А от Сензорните щитове?

— Вероятно. Още не сме имали възможност да го тестваме на практика.

— Знай, че скоро, когато вестта достигне последните твърдини на Отвъдното, ще можем да предоставим и свои собствени войници — добави Теробел.

Повдигнах вежда.

— Вестта за кое?

— За цъфтежа на амаранта — процеди неохотно Ерай. — Това е призивът за Рантените да се вдигнат на бой; онзи, който ще убеди старите ни съюзници да се върнат при нас. Защо според теб досега сме се въздържали от действие? Трябваше да чакаме истинския знак. Възможността да възродим онова, което е помръкнало.

Главата ми започваше да се върти. Пъхнах ръце в джобовете си и поех дълбоко дъх.

— Нямаме време да обмисляш предложението ни — каза Теробел. — Отговори ми сега, сънеброднице: ще обединиш ли силите си с моите?

— Не мога да отговоря просто с „да“ или „не“. Ако спечеля, ще сторя всичко възможно да убедя лондонските зрящи, че превземането на Сцион е добра идея, но няма да бъде лесно. В голямата си част те са

крадци и мошеници, без никаква военна подготовка. Парите ще улеснят задачата, но няма как да гарантирам, че ще успеея.

— Щом ти не можеш да гарантираш, ние ще трябва да осигурим собствена гаранция. — Тя се обърна към двамата най-близки Рантени. — Ерай, Плейона, вие ще се заемете с подготовката ѝ така, че да се справи със задачата.

Ерай ме изгледа сякаш го бяха накарали да почисти пода с език.

— Аз няма да го направя.

— Аз пък ще се заема — каза Плейона със заплашителна нотка в гласа.

— Мисля, че ще е по-добре да тренирам с Лорда. Вече съм свикнала с методите му на обучение. — Помъчих се да звуча небрежно, но всъщност бях доста притеснена от идеята.

— Арктур има други ангажименти — стисна челюсти Терebel. — Той вече не е твой наставник.

— Но това би ускорило нещата. Нали сама каза, че не разполагаме с време.

Очите ѝ припламнаха. Виждах как се колебае, претегля плюсовете и минусите на перспективата да ме остави изцяло на грижите на великия Арктур Месартим. После се обърна към Лорда и заговори напрегнато с него на Глос. Той ме погледна мълчаливо за секунда.

— Пейдж е права — рече накрая. — Наистина ще спестим ценно време. В името на Рантените ще се заема.

Чертите на Терebel бяха каменни.

— Така да бъде. — Тя бръкна в джоба на палтото си и ми подаде дебел плик. — Бъди благодарна за покровителството ни, сънеброднице. И знай, че ако не се справиш на турнира, ще те накарам да съжаляваш, че изобщо си се родила.

После кимна на спътниците си и четиримата заедно напуснаха залата. Останахме само аз и Лордът. Прибрах плика под дрехите си така, че и най-ловкият джебчия да не може да го достигне.

— Какви мили същества — рекох.

— Аха. А ти си роден дипломат.

— Сънеброднице. — Терebel все още беше на сцената, полускрита от плюшената завеса. — Би ли дошла за малко.

Пулсът ми се ускори. Обърнах глава към Лорда, но той не реагира. Тогава отидох при нея и се изкачих по стъпалата. Тя ме сграбчи за ръка, дръпна ме зад завесата и ме блъсна в стената. Духът ми се надигна в мен.

— Всяка хол-птица в Отвъдното чурулика, че Арктур Месартим мърси себе си в контакт с човешка плът. — Терebel повдигна брадичката ми нагоре. — Вярно ли е това, момиче?

— Не знам за какво говориш.

Хватката ѝ се стегна.

— Ако още една лъжа се откъсне от езика ти, ще изгние до корен. Златната нишка може и да ти помогна да го откриеш, но самото ѝ съществуване предполага интимна близост помежду ви. Няма да ти позволя да...

— Рефаимите не се сближават с хора — блъснах ръката ѝ встрани. — При това аз самата не бих го докоснала, дори и да можех.

Езикът ми, както се оказа, не изгни до корен.

— Добре — отвърна тихо Терebel. — Вярно, че склоних да финансирам революцията ти, а също, че спасих кожата ти в колонията, но не забравяй своето място, Пейдж Махони, иначе ще се погрижа да паднеш като покосен житен клас.

Тя ме пусна и аз се упътих към изхода, мъчейки се да овладеем разтрепераните си колене. *По дяволите обучението*, мислех си. *По дяволите всички Рефаими*.

Отвън започваше да ръми. Наказателят не се беше върнал — и по-добре, защото в този момент навярно бих го убила.

Стиснала ръце в джобовете си, обърнах гръб на мюзикхола и закрачих по тротоара. Дишах бавно, за да охладя гнева си. Знаех добре какво мислят Рефаимите за хората, но не си бях представяла, че Лордът се вълнува какво мислят другите за него. Трябваше да стана хладна и непроницаема като тях. Да оставям всичко да се стича по мен като вода.

— Пейдж.

Гласът му бе близо, но аз продължих да вървя.

— По-добре да не говорим — подхвърлих, без да се обръщам.

— Мога ли да знам защо?

— Има поне няколко причини.

— Аз пък имам достатъчно време да ги изслушам. Цяла вечност, ако трябва да сме точни.

— Чудесно. Ето ти една: твоите тъй наречени съюзници се отнасят с мен като с калта по подметките си, което хич не ми се нрави.

— Не допусках, че така лесно се разстройваш.

— Интересно колко ще се разстроиш ти, ако започна да говоря какви жестоки, тиранични копелета са Рефаимите.

— Те положително биха имали полза от един малък урок по смирение.

Спрях под близката улична лампа и се обърнах към него. Дъждът се усилваше, прилепайки косата ми към лицето. За първи път ми се стори, че застанал под пороя на този лондонски ъгъл, той изглежда почти толкова човек, колкото и аз.

— Не знам какъв им е проблемът и какво знаят за станалото в Кметството — казах, — но ще трябва да го преодолеят, ако искат да работим заедно. А ти от своя страна ще трябва да решиш доколко смяташ да следваш заповедите на Терebel.

— Какво ще правя и какво не, е моя грижа, Пейдж Махони. Благодарение на теб сам съм си господар.

— Веднъж ми каза, че свободата е мое право — не откъсвах поглед от неговия. — Може би и сам трябва да последваш съвета си.

Зад ирисите му избухна същинска пещ. Думите ми бяха прозвучали като предизвикателство.

Дали и той бе хазартна душа? И струваше ли си играта, ако никой от двамата ни нямаше шанс да спечели? През ума ми мина мисълта за покровителството, за парите, за подкрепата, от които се нуждаех. За Джаксън, който навярно гледаше часовника си, чакайки да се върна от среднощната си разходка.

— Терebel ми повери обучението ти — каза Лордът, — но не уточни начина, по който трябва да го провеждам.

— Звучи като заплаха.

— Знам — каза той и се обърна обратно към мюзикхола. — Но ще трябва да ми се довериш.

[1] Крайбрежен курорт в Югозападна Англия. — Б.пр. ↑

19

ЧУЛЯНДРА

Когато се озовахме пак в залата, тя бе празна, но аз въпреки това проверих за сънорами. Лордът затвори вратите и ги залости. Седнах на ръба на сцената и подпрях брадичка върху едното си коляно.

— Откъде знаеш, че Лусида не е двоен агент? — попитах.

— Кое те кара да се съмняваш?

— Все пак е Саргас.

— Ти за всичко ли си била съгласна с баща си, Пейдж? Или с братовчед си?

— Не, но семейство Махони не са тирани, специализиращи се в промиване на мозъци.

Тъглчето на устните му леко потрепна.

— Лусида се отдели от роднините си преди много време. Нямаше да гладува цял век, ако не бе убедена в каузата си.

— Ами останалите? — Дишането ми вече бе по-бавно и равномерно. — Например Терребел?

— Имам им доверие, но съюзът с тях няма да е лесен. Те нямат особено високо мнение за човешката раса.

— Някаква конкретна причина?

— Изчел съм много книги за вашата история и ако има нещо, което съм научил от тях, то е, че в традициите ви често пъти няма логика. Същото впрочем е валидно и за Рефаимите.

Нямаше как да не се съглася с думите му.

Лордът приседна до мен, не чак толкова близо, че да ме докосва, и скръсти ръце, загледан в декоративните колони и високия таван. За разлика от Терребел явно не бе безразличен към следите от насилие, белязали помещението. Взорът му се плъзна по дупките от куршуми, изпъстрили стените по разкъсаните и почернели драперии.

— Извинявам се за начина, по който се държах с теб в квартирата — каза. — Искях да те подготвя за отношението на Рантените. Тяхната търпимост към хората е на приливи и отливи.

— И реши, че най-добрият начин да го сториш, е да се държиш като...

— ... Рефаим. Повечето от нас са такива, Пейдж.

Изсумтах неопределено.

В колонията нашите отношения бяха базирани на страха. Моят страх от неговата власт. Неговият страх от моето предателство. Докато сега всичко се свеждаше до опита за разбирателството помежду ни.

Но страхът и разбирателството не бяха чак толкова различни. И двете изискваха раздяла с познатото и навлизане в нови и опасни територии. А аз исках да навляза в тях, което само по себе си бе стряскащо.

— Не ми се ще тук да се повторят нещата от колонията — казах тихо.

— Няма да го допуснем — отвърна той, без да ме поглежда. — Питай ме каквото искаш.

— Този план... „тихо да елиминирате Нашира“ е бил твой, нали? Последва дълго мълчание.

— Да. Още щом ме избра, съзрях в това възможност да приключа с нея.

— Кога стана неин годеник?

— Малко преди да преминем от отсамната страна на воала.

— Два века. Доста дълго време.

— Зависи от гледната точка. Вековете не са нищо повече от зрънца в безкрайния пясъчен часовник на нашето съществуване. За щастие двамата с нея така и не бяхме официално венчани. Тя искаше да отмине Двестагодишнината, да бъде сигурна в непоклатимостта на положението ни в Шеол I.

— Значи никога не сте били...

— Интимни? Не.

— Ясно. — В погледа му имаше игрива искрица, а аз усетих как по гърдите ми плъзва жар. Спри да говориш за секс, спри да говориш за секс. — Аз... виждам, че си захвърлил ръкавиците.

— Току-виж ми харесало битието на еретик.

— Колко смело от твоя страна. И кое ще е следващото? Палтото ти?

През лицето му премина безмълвен смях — леко омекотяване на чертите, едва забележимо присвиване на клепачите.

— Дали е разумно да дразниш наставника си тъкмо преди началото на обучението?

— Защо да нарушавам старите си навици?

— Хм.

Седяхме редом дълго време. Напрежението още витаеше помежду ни, но отслабваше с всяка изминала минута.

Накрая Лордът се изправи, извисявайки се над мен.

— Е, да започваме. Обладавала ли си някого от завръщането си насам?

— Една птица. Колкото да покажа на Джаксън. И един Жандарм. Накарах го да говори по радиостанцията си.

— Нарани ли го?

— Кървеше от всички отверстия на главата си.

— Кръвта не е болка. Не се бой от дарбата си, Пейдж. Твоят дух копнее да броди. Знаеш добре, че можеш много повече от това да поваляш противниците си в безсъзнание. — Когато не отговорих, той продължи: — Обладаването е осъдително само когато умишлено причиняваш вреда на приемника — стига той да не си го е заслужил, разбира се. Колкото повече упражняваш уменията си, толкова по-малко вероятно е да причиниш вреда.

— Все още ми е трудно произволното напускане на тялото.

— Защото ти липсва практика.

Свих рамене, сваляйки якето от гърба си.

— Да речем, че предпочитам да стоя в сянка.

— Вярно, така шансовете Нашира да те открие са по-малки. — Той закрачи по сцената. — Основните проблеми, които срещаш при броденето си, Пейдж, са два. Единият е, че дихателният ти рефлекс спира. Другият — че тялото ти пада на земята. Първият може да се реши с кислородна маска, но вторият... е малко по-сложен.

Действително на турнира този недостатък можеше да ми коства живота. В момента, в който направех скок, тялото ми щеше да се срине безпомощно наред Кръга от рози. Един удар в сърцето — и никога повече нямаше да успея да се върна в него.

— Какво предлагаш? — попитах.

— Когато те обучавах на ливадата, преминаването ти в духовна форма беше, меко казано, тромаво. Но вече не си начинаеща. — Върху прашното старо пиано в ъгъла бе поставен грамофон. Лордът отиде до

него и отвори капака. — Искам да видя плавност в движенията ти. Искам да се чувстваш в етера като у дома си. Да прелиташ свободно между сънорамите.

Той постави внимателно иглата върху плочата.

— Откъде се сдоби с това? — попитах, сдържайки усмивката си.

— От тук от там. Както с повечето от притежанията си.

Грамофонът отстъпваше на онзи в „Магдалена“, но все пак бе красив, в дървена кутия, инкрустирана със символа на амаранта — безкрайни, преплитащи се цветчета.

— И за какво ти е?

— Заради теб. — От уреда се разнесе звучна мелодия на виола. Той се поклони, без да откъсва очи от мен. — Мария Танасе, румънска актриса и певица от двайсети век. Да проверим сега дали сънебродниците умеят да танцуват.

Богат, прочувствен глас започна да пее на непознат език, а ние закръжихме безмълвно един край друг. Държах се на една ръка разстояние от него, спомняйки си същия танц от ливадата преди време. Тогава треперех в тънката си туника, тепърва осъзнаваща дарбата си, ужасена, гневна и сама. Реакцията на страха и сега потрепваше в мен — инстинкт, жигосан заедно с клеймото върху рамото ми.

— Как се казва песента? — попитах.

— Заглавието ѝ е „Чуляндра“. — Той замахна срещу мен и аз се приведох. — Не се привеждай, докато танкуваш, Пейдж. Върти се. — Когато опита отново, се извъртях наляво, избягвайки удара. — Така е по-добре. Надявам се да се намерят още грамофонни плочи в цитаделата, инак ще изгубя власт над разсъдъка си по-бързо, отколкото очаквах.

— Мога да потърся на черния пазар, ако искаш — направих нов пирует, този път надясно.

— Много мило от твоя страна. — Той копираше движенията ми или може би аз копирах неговите. — Искам да останеш на крака, когато ме атакуваш. Напуснеш ли тялото си, то пада — но мисля, че можеш да контролираш това. Да оставиш малка частица от съзнанието си в своята сънорама. Колкото да запазиш равновесие, докато се намираш в приемника. — Изразът върху лицето ми трябва да е издал крещящо недоверие. — Вече ти казах, че имаш потенциал, Пейдж. Не се опитвам да те лаская.

— Няма как да остана на крака. Всичките ми жизнени функции спират.

— В сегашното ти състояние, да. Но именно върху това ще поработим. — Той отстъпи назад, нарушавайки ритъма. — Хайде, помъчи се да предусетиш движенията ми.

— Как?

— Фокусирай се. Използвай дарбата си.

Сетих се за един стар трик, на който ме бе научил Джаксън, когато за първи път опитвах да отделя духа си. Представих си шест високи стъкленици, по една за всяко от сетивата ми, пълни с по малко вино. После започнах да преливам течността от петте от тях в шестата, обозначена ЕТЕР. Щом тя се напълни догоре, отворих очи.

Светът около мен представляваше сивкава мъгла, но тя цялата трептеше от духовна активност. Около мястото, където сияеше аурата на Лорда, имаше поле от смущение.

Тялото му се отмести. Не, аурата му се отмести, а миг по-късно тялото я последва... Едва успях да се извъртя, преди ударът му да раздвижи въздуха на сантиметри от ухото ми. Той обаче не изчака, а опита пак. Този път аурата му се насочи наляво, а аз се гмурнах в обратната посока.

— Много добре — каза той. — Ето защо зрящите индивиди, в това число и Рефаимите, често са по-добри в ръкопашните схватки. Те виждат движението на аурата още преди мускулите на опонента да го изпълнят. Ти от своя страна не я виждаш, но можеш да я усетиш. — От грамофона зазвуча нова, по-бърза мелодия. — А сега издебни възможност и ме нападни с духа си. Напусни тялото си, сякаш искаш да ме обладаеш.

В мига, в който той помръдна, аз скочих.

Или поне опитах да скоча. Духът и плътта ми не искаха да се разделят. Напрегнах всички сили, изпънах до краен предел сънорамата си, докато накрая не се озовах в етера.

Но не стигнах далеч. Сребърната ми нишка, станала твърда и нееластична като метална тел, ме запрати обратно в тялото ми.

— Стани — каза Лордът.

Изправих се върху вече омекналите си нозе.

— Защо не се получава?

— Емоциите ти не са достатъчно силни. Престанала си да изпитваш истински страх от мен и инстинктът ти за оцеляване не действа както преди.

— А трябва ли още да се боя?

— Може би — призна той. — Но бих предпочел да овладееш дарбата си. Тя принадлежи на теб, не на страха.

— Чудесно. — Стъпка, обръщане, нова стъпка. — Предполагам, че ти владееш своята по рождение.

— Никога не предполагай. — Той улови ръката ми и сам ме завъртя така, че косата ми се отърка в ризата му, а после леко ме отблъсна от себе си. — А сега почувствай етера. Скочи.

Този път духът ми излетя. Прекоси разстоянието, което ни делеше, и рикошира като куршум от неговата сънорама. Дойдох на себе си от неприятното усещане как черепът ми удря дъските.

— Не беше достатъчно бързо. — Лордът стоеше неподвижен, с ръце зад гърба.

— Предполагам, това е рефаимска шегичка — изправих се полека, потърквайки се по тила. — Schadenfreude^[1].

— Ни най-малко.

— Замислял ли си се понякога колко досаден можеш да бъдеш?

— Един или два пъти — отвърна той с пламтящи като въглени очи.

Пробвах отново, изтръгвайки се внезапно от тялото си. Сега се удържах за миг права, преди коленете ми да се подгънат и да рухна отново.

— Не си служи с гняв, Пейдж. Представи си своя дух като бумеранг. Леко хвърляне и бързо завръщане. — Той протегна ръка и ми помогна да стана. — Помни какво съм те учил. Опитай да докоснеш сънорамата ми и да се прибереш в тялото си, преди да си паднала. И докато го правиш, танцувай.

— Да танцувам?

— Разбира се. Спомни си Лис. Целият ѝ номер се състоеше в това да танцува, докато пада.

Споменът ме жегна, но той бе прав. Лис действително се катереше по копринените си ленти, а после ловко се размотаваше от тях, падайки към сцената.

— Тялото ти е като котва, удържаща те за земята. Колкото повече концентрираш съзнанието си върху него, толкова по-трудно става да се освободиш и откъснеш. Именно затова не успяваш да бродиш, когато си ранена. — Той повдигна брадичката ми. — А сега се извиси.

Челюстта ми почиваше върху свитите му пръсти. Палецът му поглади бузата ми, после само за един кратък, неуловим момент усетих топлото му докосване върху шията си.

Той отстъпи назад. Отърсих се от надигналата се в главата ми мъгла достатъчно дълго, за да призова шестото си чувство.

Представих си как се движа из етера, свободна от плена на костите и плътта.

Светът помътня отново. Тежестта ми бе изнесена напред, мускулите на стомаха — здраво стегнати. Изправих гръбнак и поех дълбоко дъх. Направих нов кръг около него, докосвайки земята само с върховете на пръстите си.

— Сега песента те подканя да тръгнеш по-бързо — каза Лордът. — Едно, две, три!

Завъртах се и изхвърлих духа си.

Пътуването към неговата сънорама бе устремно, но плавно. Сякаш преди се бях опитвала да хвърля чугунена гира, а сега го замервах с дребна монета. За кратко зърнах вътрешността на неговата сънорама. Там вече не се ширеше само изпепелена пустош. В самия ѝ център мъждееше ярко петно — енергията, задвижваща цялото му същество, ме мамеше да я превзема, да го превърна в своя марионетка. Но вместо това се върнах обратно в своето съзнание, обгърнах наново духа си в плът...

Дланите ми срещнаха твърдия под. Ударът разтърси ръцете ми чак до раменете. Цялата треперех, но се удържах да не падна.

Песента внезапно свърши и аз се отпуснах на колене, но вместо да стискам зъби от болка, се смеех като пияна. Лордът ме улови за лактите и ми помогна да стана.

— Ето това е музиката, която исках да чуя. Кога за последен път си се смяла?

— Не помня. А ти смял ли си се някога изобщо?

— Ако си кръвен консорт на Нашира Саргас, рядко имаш повод за веселие.

Започна нова песен, но аз едва я чувах. Лордът още държеше лактите ми в своите длани и телата ни почти се допираха.

— Рефаимите са най-уязвими в точките, влизащи в допир с физическия свят — каза той. — Пронижеш ли някого от тях в петата, коляното или ръката, е по-вероятно да му причиниш болка, отколкото ако се целиш в главата или сърцето.

— Ще го имам предвид.

Светлината на очите му сега бе мека като пламък на свещ. Пресегнах се и докоснах бузата му. Неговите пръсти се плъзнаха по рамото и врата ми, леко прихванаха задната част на главата ми.

Щеше да е толкова лесно да пресъздадем отново епизода от Кметството. Нямаше я Нашира зад червената завеса, нито Джаксън в съседната стая, за да ни попречат. В този миг нищо на света не можеше да ме убеди да разделя духа от тялото си. Всичките ми сетива бяха фокусирани върху неговия допир, върху празното пространство между неговите устни и моите, върху начина, по който аурите ни се преплитаха подобно на багри върху тъкан плат. Положих ръка върху сърцето му, поемайки неговата топлина. Усещах дъха му върху лицето си, ласката му в косите си.

— При нас наричат миналата любов „стар пламък“. — Златистият нектар на очите му бе по-скоро смразяващ, отколкото прекрасен, лицето му — издялано от неземна материя. — За да се разпали, при Рефаимите е нужно дълго време. Но възпламени ли се веднъж, никога не угасва.

Не беше трудно да усетя накъде клони.

— Но при мен е различно. Аз не съм вечна. Рано или късно ще угасна.

Настъпи дълга тишина.

— Да — каза много тихо Лордът. — Ще угаснеш.

После ме пусна. С прекъсването на контакта помежду ни нощта отведнъж се върна в мен.

— Не говори с недомлъвки. — Гърдите ми бяха стегнати, заключени като метален сейф. — Знам какво имаш предвид. Не знам само защо се случи онова в Кметството. Къде ми е бил умът. Но аз бях уплашена, а ти беше мил с мен. Ако само беше човешко същество...

— Но не съм. — Горящите му очи оставаха вперени в моите. — Не забравяй, че като Рефаим никога няма да мога да разбера вашия

свят от човешка гледна точка. Но пътят, по който вървим, не е лесен и ако допуснем да ни разкрият, ти ще загубиш не само подкрепата на Рантените, но най-вероятно и живота си. Искам добре да го проумееш, Пейдж.

Любовта нямаше място тук — и двамата го знаехме. Арктур Месартим бе същество от Отвъдното, а аз — дъщеря на лондонските улици. Ако Рантените заподозряха връзка помежду ни, крехкият съюз, който бяхме изковали, щеше да бъде разрушен. Но аз още усещах неговото топло, плътно присъствие — пулсирането на духа му, изкусителната тъмна сфера на неговата сънорама, огъня, обвит в дим — и си давах сметка, че никое от тези неща няма да промени чувствата ми. Искях да бъда с него точно както преди, когато се качвах на влака към свободата си.

— Аз не съм си избирала лесен живот — отвърнах. — А ако ми плащат само за да следвам заповеди, значи не съм нищо повече от робиня. Взех парите от Теробел, защото искам да унищожа Сцион и всичко свързано с него, а не за да се поставя под нейна власт.

Лордът ме изглежда продължително, после бръкна в кутията на грамофона и извади оттам ръкавиците си. Аз застинах.

— Всеки си има своите причини — каза. После, с ръкавици на ръцете, ми подаде едно-единствено цвете. Червена анемония с нежни алени венчелистчета, които щяха да го осакатят, ако ги докоснеше. — Заповядай, за турнира. Разбирам, че все още използват викторианския език на цветята.

Мълчаливо го поех.

— Виж, Пейдж. — Гласът му бе помръкнал като сива сянка. — Въпросът не е, че не те желая, а че те желая прекалено силно. И за прекалено дълго.

Стомахът ми се сви.

— Не можеш да желаеш нещо прекалено силно — отвърнах. — Тъкмо така ни потискат. Казват ни, че имаме късмет да сме в наказателната колония вместо в етера. Да бъдем екзекутирани с НитроМилост, а не на бесилото. Да се радваме, че сме живи, дори да не сме свободни. Да престанем да искаме повече, отколкото ни дават, защото са ни дали повече, отколкото заслужаваме. — Грабнах якето си. — Ти вече не си затворник, Арктур.

Лордът не отвърна нищо. Оставих го сам в порутената зала, с музиката на грамофона, отекваща сред стените ѝ.

* * *

Когато се върнах в Севън Дайълс, вратата на къщата бе залостена. Другите явно се бяха отказали да ме чакат да приключа с „работата“ си. Портата към вътрешния двор също се оказа заключена с верига и катинар. Джаксън не се шегуваше относно своите ограничения.

Изкатерих се по фасадата и влязох през открития прозорец на стаята си. Махнах лещите от възпалените си очи. Върху нощното ми шкафче лежеше бележка, елегантно изписана с черно мастило.

Надявам се да си се разхождала добре. Кажи ми, скъпа, ти сънебродница ли си или скитница, кръстосваща нощем града? За твой късмет бях извикан на събрание, но ще обсъдим непокорството ти на сутринта, когато се върна. Търпението ми е на път да се изчерпи.

Надин трябва да ме беше издала. Смачках бележката и я хвърлих в кошчето. Джаксън можеше да вземе своето търпение и да си го завре някъде. Отпуснах се напълно облечена върху леглото и се загледах в мрака.

Лордът имаше право. Аз бях смъртна, а той не.

Той беше Рефаим, а аз не.

Зачудих се какво би казал Ник, ако му призная чувствата си. Всъщност знаех какво ще каже. Че нервното напрежение от пленничеството е породило у мен ирационално усещане за близост с Лорда. Че съм глупачка, задето се чувствам така.

Знаех как би реагирал и Джаксън. *Сърцата са капризни неща, не стават за нищо друго освен за Мариноване.* За него романтичните връзки, дори мимолетни, те правеха слаб, бяха фатален недостатък у един член на банда.

Но Лордът искаше аз да се смея. Беше го грижа дали ще живея, или ще умра. Виждаше ме такава, каквато съм, а не за каквато ме смяташе светът.

А това означаваше нещо.

Трябваше да означава.

У мен се надигна внезапна вълна на решимост и умът ми се избистри като кристал. Промъкнах се боса в кабинета на Джаксън, където свиреше Danse Macabre от Сен-Санс, и извадих от шкафа лист хартия и свещ. После седнах в сумрака в креслото на своя бос и се залових да попълвам молбата си за участие в турнира.

* * *

На сутринта, още преди съмване, отидох право на пазара в Ковънт Гардън и се спрях пред най-голямата сергия за цветя. Там вече се бяха събрали неколцина зрящи, за да изберат китки за своите послания. Всеки стрък имаше етикетче, обясняващо неговото значение на езика на растенията.

Веднага се виждаше кои са най-популярни. Гладиоли — за войнственост. Кедрова клонка — за сила. Бегония — като предупреждение за свирепост на арената. Подминах всички тях и след кратък размисъл взех ирландска камбанка за късмет и накрая — един цвят от куче грозде.

Истина, пишеше на него.

Завързах ги с черна панделка заедно с анемонията, получена от Лорда. Късметът, истината и бичът за Рефаимите — цветето, способно да поваля гиганти. Под лъчите на изгряващото слънце отидох до тайната пощенска кутия и пяхнах вътре букетчето и молбата си за участие.

Каквото и да се случеше оттук нататък, нямаше да остана Бледата бродница още дълго.

[1] Удоволствие, извличано от чуждото нещастие, злорадство (нем.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ III

ДНИТЕ НА МОНАРХА

Използвам този послеслов, за да изразя съкровената надежда, че изследването ми е просветило всички онези ясновидци, на които досега не е хрумвало да се разграничат от огромната маса, бродеща из цитаделата. Изминалото десетилетие не беше леко, но може би настоящият труд ще осъществи моето желание за по-йерархично и организирано общество. Трябва да се опълчим на огъня с огън, ако искаме да превъзмогнем изпитанията на инквизицията.

Из „За същината на
неестествеността“, от
неизвестен автор

ИНТЕРЛЮДИЯ

ОДА ЗА ПОДЗЕМНИЯ СВЯТ

Монархията отдавна бе премахната, изтръгната из корен със стомана и кръв. Нови крале и кралици сега управляваха под покроба на нощта, с маски на лицата, скрити от сянката на Котвата.

Цигуларка свиреше омайна соната, самотна на улицата, покрита с перли от дъжд. Гласовете на мъртвите витаеха в лъка ѝ.

Момче, лишено от реч, се взираше в луната. То пееше на език, който изобщо не би трябвало да знае.

Мъж, блед като сняг, видя как светът започва да се променя и в главата му избуяха картини на бъдещето.

Часовник с кукувичка тиктакаше в стаята.

Създания с пламтящи очи се спотайваха в сърцето на цитаделата, със съдби, зависещи от Пейдж Махони и Кръга от рози.

Тези дни свършваха с червени цветя, положени върху гробница.

Ръка без плът вдигна коприната и покри с нея жената с две усмивки и разбито сърце.

Надлъж и шир из цитаделата зашаваха малки светлинки. Пръсти се плъзнаха по гладката повърхност на кристалното кълбо и дълбоко в него плеснаха криле.

Криле, тъмни криле на хоризонта, гасящи една по една звездите.

На изключителното внимание
на почитаемата

БЛЕДА БРОДНИЦА I кохорта, 4-та секция

Точното място за провеждане на Четвъртия Турнир
ще бъде съобщено персонално на боса на вашата секция в срок от два дни
посредством куриер от II кохорта, 4-та секция. В десет часа вечерта на първи
ноември ще ви очаква рикша, която да ви превози до събитието.

СЛЕДВАТ ИМЕНАТА НА ВСИЧКИ ДВАЙСЕТ И ПЕТ
ПОТВЪРДЕНИ УЧАСТНИЦИ В ТУРНИРА:

VI КОХОРТА: Заекът и Зеленият мъж * Зеленозъбата Джени и Майският шут

V КОХОРТА: Злочестата силфида и Шипков цвят

IV КОХОРТА: Саподивата и Кралицата на феите * Безликата и Лебедовият
рицар

III КОХОРТА: Палачът и Джек Хикатрифт * Светецият лорд и Лондонската
тъгла

II КОХОРТА: Кървавият юлрук и Половин пени * Нечестивата дата и
Обирджията * Арк Касапина и Точилото

I КОХОРТА: Белият заклинател и Бледата бродница

НЕЗАВИСИМИ: Разколникът * Кървящото сърце * Черната переруда

Мария Гигер

Секретар и церемониалмайстор на Духовния клуб

От илето на Игуенката,
Бос на I-2,
Врегенна Повелителка
на сионската цитадела Лондон

ПЕЧАТНИ ГРЕШКИ

В четвъртък, трийсети октомври, „Откровението на Рефаимите“, първата анонимна творба, издавана от Гръб Стрийт от година и половина насам, плъзна като пожар из улиците на Лондон. Куриерите я разнасяха из цялата цитадела, изкушаваха зрящата публика със зловещата история за Рефаимите и Емитите и книжките се харчеха като топъл хляб. Бях навън, когато за първи път видях готово отпечатано копие. Тъй като всички останали бяха заети, Джаксън изпрати Ник и мен да свършим някои задачи из I-4, като строго ни заръча да не напускаме границите на секцията. Звънчето дрънна, когато отворих вратата на „Шатлен“.

— Чат — казах, облягайки лакти на бара, — дошла съм да събера наема за идния месец. Съжалявам.

Отговор не последва. Лицето на съдържателя бе скрито зад разтворена книга. Когато видях заглавието, по гърба ми полазиха тръпки.

— Чат — повторих по-силно.

— Мм? Какво? — Той със смутен вид остави четивото и свали очилата от носа си. — Съжалявам, миличка, не те чух да влизаш.

— Наемът. За ноември.

— А, да. — Челото му се проряза от дълбока бръчка. — Попадала ли ти е тази книжка?

Погледнах я, като се стараех да не изглеждам твърде заинтригувана. Гръб Стрийт обичайно печаташе в черно и бяло, но в случая бяха прибавили и червено мастило, точно както при „За същината на неестествеността“.

— Не мисля — подадох му я обратно. — За какво се разказва?

— За Сцион.

Той някак смутено се скри в задното помещение, а аз прокарах пръсти по корицата с лека усмивка на уста. *Благодаря ти, Алфред*. Под едрото заглавие имаше илюстрация на Рефаим и Емит, вкопчени в смъртна схватка. Емитът бе изобразен като противен, разлагащ се

труп, с крайници, сякаш излизащи от ставите, и бели, оцъкдени очи. До него човекоподобният Рефаим бе като произведение на изкуството — с мощно, изваяно тяло, но също така ужасен, с огромен меч и щит, украсен с котвата на Сцион.

— Ето, скъпа. — Чат се завърна с руло банкноти в ръка. — Предай моите поздрави на Заклинателя.

— Как върви бизнесът, Чат? — попитах, прибирайки парите в джоба си. — Винаги мога да изчакам някой и друг ден, ако се наложи.

— О, чудесно. Оборотът е добър. — Той отгърна отново на страницата, до която бе стигнал. — Представи си само ако това се бе случило наистина... Знаеш, от Сцион може да се очаква какво ли не, дори и тези щуротии за чудовищата да са измислица.

— Всичко е възможно — отвърнах, закривайки устата си с шалчето. — Някои хора в свободния свят мислят, че и ясновидците не съществуват. Довиждане, Чат.

Той само изсумтя, без да вдига поглед.

Ник ме чакаше на една пейка отвън, вирнал лице срещу рехавите лъчи на есенното слънце.

— Взе ли парите? — попита, щом ме видя да излизам от заведението.

— Всичко е наред — кимнах. — Да се прибираме.

Тръгнахме предпазливо по тротоара, като се придържахме близо един до друг. Предния следобед през Севън Дайълс бе минал отряд Жандарми, задавайки въпроси наслуки из магазини и кафенета, което ни бе принудило да се измъкнем през тайния проход по посока на Сохо. За щастие не бяха нахлули в квартирата.

— Чат се беше заплеснал по някаква нова книжка — подхвърлих. — От анонимни автори.

— Така ли? И аз бих почел нещо увлекателно. — Ник се усмихна, явно на невинната тема на разговора ни. — Как е заглавието?

— „Откровението на Рефаимите“.

Той ме зяпна.

— Кажи ми, че не си го направила!

— Кой, аз?

— Пейдж! Заклинателят ще пощръклее, ако разбере, че нахлуваш в писателската му територия. Веднага ще се досети, че е

твое дело. — Очите му щяха да изхвъркнат от орбитите. — И какво се опитваш да постигнеш?

— Хората заслужават да знаят срещу какво са изправени — отвърнах хладно. — Омръзна ми от цялата потайност. Нашира цели тъкмо това — никой да не подозира за съществуването на Рефаимите, докато те сами не решат да се покажат. А аз искам на улицата да се говори за тях, да знаят, че сме ги разконспирирали, че сме сложили прът в колелата им — дори да е само чрез слухове.

— Няма да ти се размине. Джаксън е като детектор на лъжата. — Ник въздъхна тежко и извади ключа от портата. — Поне да потренираме, преди да влезем вътре.

Последвах го към двора. Лордът ме бе въоръжил с допълнително познание за моя дух, но имах нужда да поработя още върху силата и бързината си.

Лордът. Самата мисъл за него пораждаше странно, топло чувство, проникващо до мозъка на костите ми. Безсмислено беше да лелея напразна мечта, но исках да довърша разговора, започнат в мюзикхола.

Ник хвърли палтото си на пейката и започна да разкършва рамене. Гладката му руса коса блестеше на слънцето.

— Как се чувстваш с приближаването на турнира?

— Както може да се чувства човек, знаейки, че му предстои да се бие пред публика с двайсетина коварни противници. Китката може да ми създаде проблем. Счупих я още в колонията.

— Тогава най-добре я пристегни с бинт. — Той зае отбранителна позиция и се ухили широко. — Хайде, да те видим.

Направих му физиономия, преди също да вдигна юмруци.

Ник ме държа на двора близо час, като ме караше да нанасям и парирам удари, да се привеждам и да блъфирам, а също да правя набирания на един клон на дървото. Към края неочаквано призова дух и го запрати в лицето ми. Аз се претърколих на земята и двамата избухнахме в неудържим смях. Когато най-сетне приключихме, цялото тяло ме болеше, но бях доволна от напредъка си. Чувствах се далеч по-крепнала в сравнение с наказателната колония.

— Добре ли си, sontos?

— Отлично — приседнах на пейката да си поема дъх.

— Не забравяй, не спирай да се движиш. Бързината е твоето предимство. — Той скръсти ръце на гърдите си. По челото му дори не бе избила пот. — И се храни добре. Ще се нуждаеш от всичките си сили за боя.

— Добре — избърсах лицето си с длан. — Къде е Зийк?

— Джаксън вероятно го е пратил по задачи. — Той вдигна поглед към прозорците. — Хайде, върви да му дадеш парите.

Първо минах през банята, взех си душ и се преоблякох в чисти дрехи. После, с още мокра коса, почуках на вратата на кабинета.

— Какво има? — долетя резкият отговор.

Влязох и показах плика.

— Нося наема на Чат.

Джаксън лежеше на канапето със скръстени ръце, но при появата ми рязко седна и се облакоти върху коленете си. За разлика от обикновено не беше пьян, но в халата и раираните си панталони изглеждаше толкова дребен и изтощен, че едва не го съжалих. Извадих парите — осемстотин паунда, солидна част от месечната печалба на Чат — и ги сложих в инкрустираната кутия на бюрото му.

— Вземи половината за себе си.

— Тук са осемстотин.

— Да, Пейдж. — Джаксън запали тънка пура и я пъхна деликатно между зъбите си. Обичайният му навик бе да прави големи циркове при плащане, а не помнех кога за последно съм получавала толкова пари за работата си. Затова побързах да отброя половината банкноти и да ги пъхна в джоба си, преди да е размислил.

— Благодаря, Джакс.

— Винаги за теб, прекрасна моя. — Той извади пурата от устата си и я огледа. — Знаеш, че бих сторил всичко, за да те зарадвам, нали?

Гърбът ми се напрегна.

— Да, разбира се.

— И тъкмо поради тази причина, след като съм рискувал кожата си, положението си и подчинените си, за да ти се притека на помощ, не очаквам да ми забиваш нож в гърба. — Бледата му ръка се пресегна към нощното шкафче. — Тази сутрин, докато се наслаждавах на закуската си в Нийлс Ярд, ми бе доставено ето това.

— Нима? — престорих се на наивно заинтригувана.

— Само това ли ще кажеш? — Той улови книжката с два пръста и с израз на безкрайно отвращение прочете: — „Откровението на Рефаимите. Вярно и точно описание на кукловодите, стоящи зад Сцион, и на техните ужасяващи жътви от ясновидци“. — После с бързо движение на китката я запрати в угасената камина. — Съдейки по качеството на повествованието бих казал, че е поредният бълвоч на Дидиън Уейт, но Дидиън е надарен с въображение колкото чувал с картофи. А колкото и бездарно да е скалъпен този текст, въображението просто прелива от него. — Само след секунда лицето му се озова на сантиметри от моето, а ръцете му ме сграбчиха за раменете. — Кога го написа?

— Не съм го писала аз — отвърнах невъзмутимо.

Ноздрите му се разшириха.

— За глупак ли ме вземаш, Пейдж?

— Предполагам, че е една от другите бегълки. Все говореше, че иска да публикува преживяванията си. Казах ѝ да не го прави, но тя...

— ... е помолила теб да ги опишеш?

— Джакс, аз не бих могла да го сторя, дори животът ми да зависеше от това. Ти си писателят тук.

— Вярно — огледа ме внимателно той, изпускайки дим от устата си. — Значи още поддържах контакт с онези бегълци?

— Вече им загубих дирите. Не всички разполагат с богати босове като мен, Джакс. Все трябва да припечелват от нещо.

— Естествено. — Гневът постепенно го напускаше. — Е, вече нищо не можем да сторим по въпроса. Но всичко ще бъде подминато като глупава фантасмагория, помни ми думата.

— Не се и съмнявам. — Прочистих гърло. — Може ли да ѝ хвърля едно око?

— Както си тръгнала, нищо чудно да те хвана тайно да четеш поезията на Дидиън — скръцна със зъби той. — Хайде, вземай я и да те няма.

Извадих бързо книжката от камината и излязох. Той неминуемо щеше да разкрие моята съпричастност. Вероятно час по час звънеше на Гръб Стрийт, за да узнае самоличността на автора. Щеше ми се да вярвам на Алфред, но Джаксън и той бяха приятели много отдавна, още отпреди аз да се родя. Рано или късно истината щеше да излезе наяве.

Първото, което забелязах в стаята си, беше, че няколко предмета са разместени. Магичният фенер, кутията с украшения. Някой бе душил тук по време на отсъствието ми и имах чувството, че е вътрешен човек. Проверих възглавницата. Шевовете ѝ бяха непокътнати, но за всеки случай извадих червената кърпичка и плика с парите и ги скрих в ботуша си.

Джаксън наистина прекрачваше границите. Какво си мислеше, че крия? Легнах си с книгата и я отворих на дванайсета глава, където лорд Палмерстън се изправяше пред ужасния избор.

Когато на сутринта Палмерстън стана и отиде в Осмоъгълната зала, създанието отново го чакаше там, във великолепни одежди, същинска кралица по всичко освен по име.

— Лъчиста моя — каза той. — Боя се, че молбата ти няма да бъде удовлетворена. Макар да се опитам да убедя лордовете в добрите ти подбуди, те смятат, че мозъкът ми е размътен от опиум и абсент.

Създанието се усмихна — толкова прекрасно, колкото и странно.

— Скъпи Хенри — бяха думите му, — ти трябва да увериш лордовете, че не съм дошла да навредя на вашите хора, които са слепи за духовния свят. Дошла съм единствено да освободя ясновидците на Лондон.

По кожата ми изби горещина. Това не беше оригиналът. Изразът трябваше да е не *да освободя ясновидците на Лондон*, а *да освободя Лондон от ясновидците*. Също така съвсем не бях сигурна, че Нашира бе описана като прекрасна. Вторият ръкопис вече не беше у мен — бях го дала на Алфред и Терел — но защо някой от нас би я нарекъл прекрасна?

Зачетох нататък. Ако грешката бе само една, нямаше да е чак такъв проблем, но с напредването на историята те ставаха все повече, обгръщайки като плесен самата ѝ същност.

Силуетът на дамата изникна пред провидеца. Той застина с треперещи ръце и начаса нейната красота успокои като балсам ранената му душа.

— Ела с мен, страдалецо — каза тя, — и аз ще те отведа

на място, където няма отчаяние.

И провидецът се изправи възраждан.

Този път нямаше как да бъркам. Текстът бе променен. Никой не бе споменавал за красотата на Нашира, нито за балсами и ранени души. И не, не възраждан... правилната дума беше ужасен, ясно я помнех от ръкописа... Грабнах мобилния телефон и набрах номера, даден ми от Алфред. Сърцето се бе качило в гърлото ми, езикът — залепнал за небцето. В слушалката се разнасяше сигнал подир сигнал.

— Хайде, вдигай — просъсках.

Накрая, след още два опита, отсреща се чу пропукване.

— Да, моля?

— Искам да говоря с Алфред. Кажете му, че Бледата бродница го търси.

— Един момент.

Забарабаних нетърпеливо с пръсти. Накрая се разнесе познат глас:

— Здравей, сърчице мое! Как върви книжката?

— Претърпяла е сериозна редакция. — Опитах се да запазя гласа си спокоен. — Знаеш ли кой я е направил?

— Авторите, разбира се. Не ти ли казаха?

Усетих как ми прилява.

— Авторите — повторих. — Ти чу ли гласовете им, Алфред?

— Положително чух нечий глас. На един много приятен младеж, на име Феликс Кумбс. Уведоми ме, че като размислил, решил, че в историята трябва да има както положителни, така и отрицателни герои. И понеже Рефаимите били по-малко отблъскващата от двете раси, на тях се паднала ролята на „добрите“, ако си послужим с изтърканата фраза.

— Кога се случи това?

— О, малко преди да я пуснем за печат. — Пауза. — Нещо не е наред ли, скъпа? Да не би да има печатна грешка?

Седнах обратно на леглото, преглъщайки горчилката в устата си.

— Не. Забрави, няма значение.

Затворих телефона и зачетох наново, взирайки се в буквите, които играеха пред замъгления ми поглед.

Парите на Теребел бяха отишли за прослава на фамилията Саргас.

Рефаимите не се хранеха от зрящите. Нямахте и следа от червената анемония. Те бяха смели бойци срещу злите Емити, закрилници на хората. Това бе разкрасеният мит, същият, в който сционските лидери бяха вярвали от два века насам — мрачната сага за мъдрите, всесилни Рефаими, живите богове, пазещи човечеството от нашествието на чудовищата. В гърдите ми се надигна тъмна, гневна вълна.

Феликс не бе направил това обаждане по своя воля. Някой бе надушил за планове ни и го бе принудил. Някой, искащ да потули истината.

Вехтошарят. Нямахте кой друг. Той знаеше за Рефаимите. Ако се бе докопал до бегълците... ако ги бе предал на Нашира...

Стиснах зъби, но не можех да спра треперенето си. Грешката не беше на Алфред. Той бе сторил всичко по силите си, а и очевидно нямаше идея защо съм разстроена. В крайна сметка всичко беше само една история. Една чужда история.

Нямаше как да я спра, тя вече бе публикувана. По-важно беше какво се е случило с приятелите ми. Навлякох бързешком палтото, нахлуших шапката си и разтворих прозореца.

— Пейдж? — Вратата с проскърцване се откряна и в стаята влезе Елайза. — Пейдж, исках да...

Тя се закова на място, като ме видя приклепнала на перваза, уловила рамката с ръка.

— Налага се да изляза — казах, прехвърляйки крака отвън. — Елайза, би ли се погрижила да има някой край телефонната будка? Предай на Ник, че съм отишла да видя другите бегълци.

Тя бавно затвори вратата след себе си.

— Къде ще ходиш?

— В Камдън.

— Така ли? — На лицето ѝ цъфна лека усмивка. — Всъщност бих могла да те придружа. Джакс се нуждае от още бяла богородичка.

— За какво му е?

— Между нас казано, мисля, че си я добавя в абсента. Не знам какво му става напоследък. Ще се умори с това пиене и пушене.

— Каквото и да го мъчи, надали ще сподели с нас. Имай предвид, че не съм тръгнала на пазар. При това цялата секция е блокирана. — Размислих за секунда. — Но помощта ти няма да ми е излишна. Стига да си свободна, разбира се.

— Какво ще правим?

— Ще ти кажа, щом стигнем. Вземи си нож — подканих я с ръка. — И пистолет.

* * *

Нелегалното такси ни остави в тихата, жилищна част на Холи Стрийт, недалеч от „Стейбълс Маркет“.

— Не мога да стигна по-близо до пазара — оправда се шофьорката. — Парцалените кукли не пускат куриери, нелицензирани таксите, изобщо никакви зрящи, действащи извън тяхната секция. Не знам какво ги е прихванало напоследък. Обзалагам се, че и вие ще имате проблеми с преминаването. — Тя протегна ръка. — Осем и четирийсет, ако обичате.

— Белият заклинател ще ти плати — казах, вече стъпила с единия крак на тротоара. — Пусни сметката в пощенската кутия на I-4.

Когато колата се отдалечи, започнах да се катеря по едно скеле. Елайза ме последва, но не изглеждаше щастлива.

— Пейдж — изпъшка раздражено. — Ще ми обясниш ли какво, по дяволите, правим тук?

— Искам да проверя как са другите бегълци. Нещо не е наред.

— И откъде знаеш?

Нямаше как да ѝ обясня, без да призная, че съм замесена в издаването на ръкописа.

— Просто знам.

— О, хайде стига, Пейдж. Не се познаваме от вчера.

Преминах в лек бяг, прескачайки между плоските покриви.

Когато стигнах последната сграда, приклекнах на стрехата и прецених обстановката. Улицата долу вече кипеше от живот, от осветените магазини пулсираше музика, тротоарите бяха задръстени от хора. Ако можехме да прекосим незабелязано до стената отсреща и се прехвърлехме през нея, щяхме да се озовем в „Стейбълс Маркет“, на две крачки от бутика на Агата.

В тълпата проблясваха аури всеки път, щом преминеше някой зрящ. Някакво момиче от Парцалените кукли, със синя коса и въоръжено с два пистолета, се подпираше на ъгъла, но бе твърде далеч, за да ни забележи. Спуснах се на земята, прекосих бързо улицата, избутвайки с лакът един незрящ от пътя си, и с лек скок се озовах върху стената. Елайза ме следваше като сянка, но нейните крака бяха по-къси от моите, затова се наложи да я уловя под мишниците и да я издърпам.

— Да не си се побъркала? — прошепна гневно тя. — Не чу ли какво каза шофьорката?

— Чух много добре — отвърнах, без да спирам да вървя. — И точно затова искам да разбера какво крият Парцалените кукли от нас.

— Пейдж, делата на другите секции не ти влизат в работата. Плещите ти не са достатъчно големи, за да носиш проблемите на цял Лондон.

— Може би. Но ако Джаксън иска да стане Повелител, неговите плещи трябва да се поразширят. — Ръката ми бе върху дръжката на ножа. — Между другото някой да е тършувал из стаята ти напоследък? В моята беше влизано.

— Забелязах, че едно-две неща са разместени — погледна ме тя. — Мислиш ли, че е бил Джаксън?

— Не виждам кой друг.

В късния следобед, с приближаването на края на работния ден, навалицата се увеличаваше. Умиращи слънчеви лъчи проблясваха от рафтовете с евтина бижутерия. Отминах покритата част на пазара и продължих между сергиите, като постоянно се озъртах за Парцалените кукли. Всеки от хората наоколо можеше да работи за тях. Забележех ли зрящ, се отклонявах от пътя му и изчаквах да отmine, като дръпвах Елайза след себе си. Докато стигна крайната си цел, вече бях видяла две големи групи от хора на Вехтошаря и безброй други зрящи, бродещи уж безцелно наоколо.

Бутикът на Агата се оказа заключен. На вратата висеше табела ЗАТВОРЕНО ЗА РЕМОНТ, а всички лъскави дрънкулки от витрината бяха изчезнали. Входът се охраняваше от цял отряд въоръжени Парцалени кукли. Един от тях — брадат медиум с къдрава, бледозелена коса, крепеше върху коляното си картонена кутия с храна. Останалите стояха прави и нащрек, наблюдавайки как околните търговци подреждат сергиите си.

— Елайза — наведох се към ухото ѝ. — Смяташ ли, че можеш да им отвлечеш вниманието?

— Не можеш да ходиш там — просъска в отговор тя. — Ако някой се опита да проникне в наша сграда, Джаксън би го...

— ... пребил до безсъзнание, знам. — Тези хора нямаше да се ограничат само с това, те щяха да ме убият. — Искam просто да се махнат от входа за пет минути, става ли? А после, след час-два, ще се срещнем обратно в квартирата.

— Това няма да ти се размине без пари, Пейдж. Дължиш ми заплатата си за две седмици. Не, за две години.

Изгледах я изпод вежди, а тя изруга тихомълком и протегна ръка.

— Дай ми шапката си.

Свалих я и ѝ я подадох.

Щом бяха поставили шестима души да пазят магазина, значи вътре наистина имаше какво да се види. Нищо чудно бегълците да лежаха оковани в мазето, подобно на Лорда в катакомбите.

Прикрих се и зачаках. Елайза членуваше в Седемте печата по-отдавна от мен и още от дете бе изпечен крадец. Умееше да заблуждава и да се измъква като никой друг, макар Джаксън рядко да ѝ възлагаше улична работа.

След минута я усетих да доближава отново вдясно от мен. Тъкмо излизаше от един магазин, надянала чифт задигнати тъмни очила и скрила къдри под моята шапка. Трудно можеше да си придаде по-подозрителен вид. Щом я зърнаха, Парцалените кукли веднага се наежиха.

— Ей! — подвикна един от тях.

Елайза наведе глава и ускори крачка, насочвайки се към най-близката пресечка. Мъжът посегна към пистолета си.

— Аз ще отида да я проверя — подвикна на останалите. — Вие пазете тук.

Медиумът с бледозелената коса вдигна с досада очи от храната си.

— Сякаш има какво да пазят. Смяташ ли, че вътре има нещо, което си струва?

— Не, но ако стане гаф, ти ще обясняваш на Шифониерата. Тя не е много сговорчива напоследък.

В този миг Елайза побягна и всички с изключение на седналия се впуснаха подире ѝ. Щом се изгубиха зад ъгъла, минах край него, без дори да бъда удостоена с поглед, и заобиколих към задната част на магазина. Помнех, че там има приземно прозорче. Скоро го открих и го разбих с ритник, при което късчета стъкло издрънчаха по дъските. Отворът бе тесен, но с известно усилие успях да се промуша.

Скривалището пустееше. Външен човек никога не би предположил, че е нещо повече от мазе на празен магазин.

Известно време останах да клеча сред натрошените стъкла, проблясващи под проникващата отвън смътна светлина. Първата ми догадка бе, че бегълците са отведени в катакомбите под товарната станция, но след случката с Лорда това беше съмнително. Трябваше да има нещо друго...

Щом очите ми привикнаха със сумрака, забелязах върху дъските следа от изсъхнала кръв. Проследих я с пръст. Тя се губеше под празен шкаф, изработен от гладко, тъмно дърво.

Агата бе споменала, че нейният бутик представлява убежището на II-4. Можеше да се очаква, че то не е просто тайник, а съдържа таен ход за бягство. Нашият тунел водеше от Севън Дайълс до площад „Сохо“. Този на Хектор му бе позволявал да се измъква под оградата, заобикаляща неговите бордеи. Ако бяха опитали да изведат бегълците оттук, без никой да забележи, то подземието бе най-добрият вариант.

Спомняйки си как входът от магазина към мазето бе скрит от стелаж, можех да се обзаложа, че и този шкаф стои тук неслучайно. Подпъхнах пръсти зад него и дръпнах с всичка сила. По челото ми изби пот, а жилите ми се изпънаха до скъсване. Най-сетне се чу глухо щракване и шкафът беззвучно се завъртя върху добре смазани панти. Зад него се разкри каменно отворстие, твърде ниско, за да вляза вътре, без да се наведе. Студено течение с дъх на мухъл разроши косата ми.

Благоразумен вътрешен глас ме съветваше да изчакам подкрепление, но аз никога не бях стигала далеч, вслушвайки се в

него. Включих фенерчето и пристъпих напред, оставяйки отместения шкаф зад себе си.

* * *

Проходът се точеше до безкрай. Отначало бе толкова тесен, че вървах с лакти, долепени до тялото, но после се разшири достатъчно, за да мога да поемам влажния въздух, без да се задъхвам. През цялото време трябваше да държа главата си наведена, за да не я удрям в ниския таван, който изглеждаше отлят от бетон.

Скоро стигнах до отвор в стената и надзъртайки през него, разбрах, че се намирам в катакомбите на Камдън. Обстановката тънеше в сумрак, но виждах достатъчно, за да различа килията на Лорда.

Започвах да подозирам, че Айви се е лъгала, доверявайки се на своята стара тарторка. Агата бе пазител на подстъпите към бърлогата на Вехтошаря — а вероятно и не само това. Проходът продължаваше в друга посока. Събрах кураж и закрачих отново.

След около десет минути фенерчето примигна и угасна, оставяйки ме в непрогледен мрак. По дяволите. Натиснах копчето на часовника си и циферблатът се озари в бледосиньо. Съжалих, че Елайза не е с мен — ако не за друго, поне за да има с кого да разменя една дума. Надявах се да е успяла да се изплъзне на Парцалените кукли, иначе щеше да стане поредната безследно изчезнала. Освен, разбира се, ако аз не я изпреварех. Единствената ми утеха бе, че ако се изгубя тук долу, Лордът ще може да ме открие чрез златната нишка.

Напредвах крачка след крачка, като търсех опипом пътя и на всеки няколко метра удрях главата си, докато не излязох в тунел с типичния сводест таван на лондонското метро. Веднага се дръпнах обратно и улових дръжката на револвера, но по всичко личеше, че тунелът е неизползван. Поредната изгубена станция, като онази под „Тауър“.

Върху линията стоеше необичайно влакче, с вагонетки, стигащи едва до кръста ми. Краищата им бяха боядисани в червено, а останалата част бе ръждивочерна. Отстрани личеше златист надпис: ПОЩЕНСКА СЛУЖБА НА РЕПУБЛИКА АНГЛИЯ. Смътно си

спомних нещо, преподавано още в училище — че в началото на двайсети век, преди ерата на компютрите, е имало изградена пощенска железница, доставяща тайните съобщения на младата република в рамките на цитаделата. Естествено, тя отдавна бе заменена от електронни устройства, но скелетът ѝ бе оставен да гние тук.

Сърцето блъскаше в гърдите ми. Последното, което ми се щеше, бе да се кача на влак, водещ в неизвестна посока, но навярно именно натам бяха отведени бегълците.

В началото на композицията имаше яркооранжев лост. Край него личаха още следи от кръв — размазани ръждиви петна, явно отпреди няколко дни. Свих се на дъното на първата вагонетка и ругаейки полугласно, дръпнах лоста с две ръце. Определено започвах да намразвам влаковете.

С глухо трополене влакът се откъсна от мястото си и се плъзна по релсите през тунели, толкова тъмни, че не можех да видя нищо освен часовника си. Ник щеше да ме убие, когато се приберях.

Минутите минаваха, а мракът ме притискаше от всички страни, караше кръвта да нахлува в главата ми. Повтарях си отново и отново, че композицията няма как да отива в наказателната колония — бе твърде малка и бавна за целта, но от това пулсирането в ушите ми не отслабваше. Следях с очи часовника, моя единствен източник на светлина, притиснала китка до гърдите си.

След половин час влакът навлезе в осветен тунел, забави ход и спря. Запъхтяно се изкачих на перона, също толкова тесен и безличен като предишния. На тавана мъждееше самотна електрическа крушка. Пристъпвайки предпазливо, се заизкачвах по стръмна, права рампа. По пода се забелязваха още следи от кръв.

Пътешествието положително ме бе отвело на километри от Камдън, но имайки предвид размерите на Лондон, не бе изключено още да се намирам в централната кохорта. В края на рампата имаше метална стълба, а след нея — проход, толкова нисък, че трябваше да вляза превита на две. В дъното му най-сетне зърнах светлина. Топла, уютна светлина.

Наоколо имаше сънорами — петнайсетина на брой, сред които разпознах и тази на Айви — смътна, тиха, помръкнала. Бегълците трябваше да са тук, но заобиколени от пазачи. За да не скърцам с подметки, продължих напред на четири крака. Проходът завършваше с

преграда от тънки, дървени ламели. Вътрешността на гардероб. През тях видях гърба на кресло, две ръце, сграбчили страничните облегалки, и глава с къса зелена прическа.

Агата.

Тя седеше неподвижно като истукана, а пред нея, в озарената от камина стая, имаше огромно легло с тежък балдахин, проблясващ в деликатни златни мотиви. То бе застлано с атлазена кувертюра, с разпръснати по нея възглавници с монограм. Върху полираното нощно шкафче бе поставена стъклена ваза с розови астри. Високи кресла с кадифена тапицерия, подредени върху ментовозелен килим, палисандрова масичка за кафе и огледало на въртяща се рамка допълваха обстановката.

С проскърцване се отвори врата и Агата рязко извърна глава. Аз се отдръпнах назад в сенките.

— Ето те най-сетне — изхриптя тя. — От доста време те чакам.

Изминаха секунди, преди някой да отговори.

— Мога ли да знам какво правиш тук, Агата?

Тембърът ми бе познат — плътен и алтов. Когато се осмелих да надзърна през ламелите, и последният помен за топлина се изпари от тялото ми.

Това беше Игуменката.

21

СИМБИОЗА

Те се свързват с етера посредством собственото си тяло и това на кверента, или на неволната жертва. Поради многобройните свидетелства за използване на телесна гнус в практиките им, те са наричани на ясновидското общество. Знайно е, че голяма общност от зли авгури обитава околностите на Джейкъбс Айлънд, големия бордей на II Кохорта. Настоятелният ми съвет към читателя е да избягва тази секция на цитаделата, за да не стане жертва на позорните им занимания.

Из „За същността на
неестествеността“, от
неизвестен автор

* * *

— Дойдох за плащането си. — Агата носеше върху устните си все същото лъскаво зелено червило. — Половината от сумата, обещана на теб.

— Не съм забравила за нашата уговорка. — Сянката на Игуменката премина през ламелите. Това явно бе нейният нощен клуб. — Предполагам, причината е по-скоро в затварянето на магазина ти. Разбираш защо трябваше да го сторим, нали?

— Изкарвах добри пари от него — отвърна със стържещ глас Агата. — А и входът на тунела е скрит зад две маскирани врати.

— Беше наложителна предпазна мярка, скъпа. Бледата бродница има неприятния навик да си вре носа на подобни места.

Нямаш представа колко си права, рекох си наум.

Игуменката захвърли връхната си дреха и остана по пола с висока талия и копринена блуза с жабо. После свали цилиндъра от главата си и косата ѝ се спусна като водопад по гърба — черна, буйна и лъскава, завита на изящни букли по краищата. Озарена от огъня, тя се настани в креслото срещу Агата, точно в моето полезрение.

— Якобитката дойде ли на себе си?

— Да — отвърна Игуменката, пълнейки две чаши с розе. — Получихме нужната информация. Естествено, беше необходимо известно... увещаване.

— Така ѝ се пада, задето ме напусна — изръмжа Агата. — Навремето я измъкнах от канавката, а тя ми се отплати, като хукна да служи на твоя господар.

— Уверявам те, че нямам господар — бе хладният отговор.

— Кажи ми тогава, Повелителке, защо той никога не се появява? Защо се крие, докато малките хора вършат мръсната му работа?

— Тези „малки хора“, Агата — повдигна чашата си Игуменката, — са лидерите на синдиката. Твоите лидери. Той и аз имаме многобройни приятели. А в идните дни ще се умножат още повече.

— Многобройни пионки по-скоро — изсмя се сухо събеседницата ѝ. — Е, аз няма да съм сред тях. Може да съм изгубила гласа, но не и ума си. Щом твоето малко начинание носи достатъчно пари, за да се издокарваш така, не пречи да пуснеш малко и в моя джоб.

Тя протегна ръка. Игуменката отпи поредна глътка, без да сменя очи от нея.

Лидери на синдиката. Начинание. Думите се запечатваха в паметта ми, а ушите ми бучаха от адреналин. *Мръсна работа. Якобитката.* Каквото и да се случваше тук, то бе по-дълбоко, отколкото си представях. Нова сънорама приближаваше стаята, изкачвайки се от долния етаж.

— Тези бегълци сериозно ме удариха по кесията. — Хриптенето на Агата се влошаваше все повече. — Храна. Облекло. Не забравяй, че се наложи да се отърва от двама от тях. Пицяха насън, бълнуваха за чудовища в гората. Разбити сънорами. Напълно безполезни. Нямах представа колко трябваше да платя на местните бандити да ги очистят, докато другите четирима спяха.

Момчето и момичето, останалите двама оцелели. Яростта ме накара да се разтрепера. Бях напуснала един ад само за да се озова в друг.

— Ще те възмездим с излишък за всички неудобства, скъпа — усмихна се Игуменката. — Виж, парите ти вече пристигат.

— Чудесно. — Агата със стържене отмести креслото си и се обърна. — А, ето те и теб, момче. Крайно време беше...

Разнесе се пистолетен изстрел.

Звукът бе толкова неочакван и в такава близост до скривалището ми, че малко остана да изпищя и да се издам. Притиснах се към пода на гардероба, запушвайки устата си с юмрук. През ламелите все още виждах двете кресла, но в това на Агата нямаше никой. Тялото ѝ се търкаляше на земята, празно като захвърлена ръкавица.

Нечий силует засенчи светлината.

— Тя говореше прекалено много — изрече плътен мъжки глас.

— А и вече изигра своята роля. — Бос крак подритна трупа. — Пригответи ли нещата?

— Долу са.

— Добре. — Игуменката разтри врата си с пръсти. — Отнеси багажа ми в колата. Аз трябва... да се приготвя.

Мъжът мина досами скривалището ми, прекрачвайки тялото върху килима. Съдейки по расото с качулка, беше Монахът, нейната дясна ръка.

— Трябва ли ти литий?

— Не. — Господарката му притвори очи и гърдите ѝ се повдигнаха. — Не ми е нужен литий. Симбиозата ни вече е много по-силна.

— Но тялото ти отслабва — възрази троснато мъжът. — Последният случай те изтощи напълно. Защо не си намерят някой друг с твоята дарба? Целият този риск, и за какво? Заради него?

— Много добре знаеш за какво. Защото те познават моето лице, не неговото. Защото аз допуснах грешката. — Пръстите ѝ се сключиха около столчето на чашата. — Предния път трябваше да се справя с осем яки мъжаги, макар и пияни. Сега е само едно момиче. До довечера Заешката устна вече няма да представлява опасност. — Тя лисна остатъка от виното върху трупа на Агата. — Искam охраната

около бутика да се удвои. Пиле да не може да прехвъркне оттам, докато не получим плащането си.

— Ще бъде изпълнено — каза Монахът след кратка пауза.

Стараех се да дишам колкото се може по-тихо.

— Ще ми трябва известно време, за да го... овладеея. Почукай три пъти на вратата и чакай да ти отговоря, преди да влезеш.

Двамата напуснаха стаята и светлината отново нахлу между ламелите. Отдръпнах се в прохода, докато сънорамите им се отдалечат, после пропъзях на лакти напред и побутнах вратата на гардероба. Беше залостена. Натиснах с цялото си тегло, но ключалката държеше здраво. Блъснах още два-три пъти в отчаяние и зарових лице в шепите си.

Ако я разбиех, щяха да узнаят, че някой е идвал, и да преместят бегълците другаде. А те бяха наблизко, някъде в същата тази сграда.

Тя се канеше да премахне Заешката устна.

Съзнанието ми отказваше да възприеме временната Повелителка в подобна роля. Това нямаше смисъл... Та тя беше приятелка на Хектор. *Симбиоза. Литий*. Главата ми щеше да се пръсне. *Мисли, Пейдж, мисли!* Игуменката бе физически медиум. *Симбиоза...* изругах се наум, задето не бях довела Елайза. Тя щеше да разбере смисъла.

Мисли. Мозъкът ми бе на път да прегрее, ровейки из разпокъсаните улики и думи, мъчейки се да ги свърже в едно.

Трябваше час по-скоро да се добера до скривалището на Заешката устна, но как? Айви бе споменала, че двете са отрасли заедно, но къде? Самата Айви е била прибрана от Агата от канавките в Камдън. Значи е била изоставена или е бягала от нещо...

Момент. Пулсът ми запрепуска. Все пак имаше една връзка между тях, те бяха авгури — Заешката устна хематомант, а Айви — хиромант.

Къде бяха заточени повечето авгури след излизането на „За същината на неестествеността“? Къде ги пращаха, ако синдикатът ги заловеше на улицата? Къде се раждаха децата им?

Кажи ми къде се крие Айви Джейкъб.

Избърсах потта от лицето си, взирайки се в сумрака. Имаше само едно място, където двете можеха да са отрасли заедно, едно място, където тя можеше да се изолира от външния свят. Едно място, където да се скрие от хората, избили бандата ѝ. Впуснах се обратно по тунела.

Заешката устна беше в Джейкъбс Айленд.

* * *

Връщането по релсите този път ми отне около четвърт час — едно побутване на лоста превключи вагонетките на по-висока скорост — а след още десет минути трескав спринт през подземията се озовах отново в мазето на бутика. Щом изпълзах през прозорчето, загълтах свежия въздух така, сякаш бе прохладна вода. Но нямах време да спирам, дори за да си поема дъх. Втурнах се през пазара към Холи Стрийт, където се изпречих пред едно нелегално такси и го спрях, удряйки с длани по капака.

— Ей! — кресна шофьорът, показвайки се почервенял през прозореца.

— Бърмъндзи^[1] — вмъкнах се на задната седалка, плувнала в пот. — Моля те, трябва да стигна до Бърмъндзи. Бързо.

— Да те прегазя ли искаш, момиче?

Стиснах зъби, за да удържа духа си да не излети. От усилието от носа ми потече капка кръв.

— Ако имаш проблем — просъсках, — говори с Белия заклинател. Той ще ти плати за усърдието.

Това го накара да натисне газта. Извадих телефона и набрах номера на кабината в Севън Дайълс. След две позвънявания се чу познат глас.

— I-4.

— Елайза? — Слава богу, поне тя се бе отървала невредима. — Слушай, трябва да отида до едно място, но...

— Пейдж, успокой се и ми кажи какво, по дяволите, става. Няма те повече от час. Къде си?

— На път за II-6. — Отметнах влажната коса от лицето си. — Можеш ли да прескочиш до Бърмъндзи?

— Не съм сигурна. Знаеш, Джакс ни е наложил ограничения. Ще опитам, но сигурно ще трябва да изчакам, докато ме прати навън по задачи.

— Добре. — Гърлото ми се стегна. — Ще говорим, като се видим.

Отново трябваше да разчитам само на себе си. Затворих телефона и се улових за дръжката над вратата, докато таксито вземаше поредния рязък завой.

Джейкъбс Айлънд, плетеница от тесни улици в извивката на реката, бе най-окаяното гето на СциЛо. Дълго около километър и половина и отписано като безнадеждно още по времето на монархията. Джаксън го бе открил като момче и навярно веднага му се бе сторило подходящо за затвор на злите авгури, париите на зрящото общество. С изключение на хиромантите, чието изкуство за гледане на ръка не се смяташе за противно, те бяха доста непопулярна сбирщина. И нищо чудно, имайки предвид, че голяма част ползваха вътрешности за своите предсказания.

След появата на „За същината на неестествеността“ четирийсет и трима от тях бяха убити, а останалите — заточени тук. Нямах понятие какво се случва в гетото, но знаех, че на обитателите му е забранено да го напускат. Те раждаха дори децата си вътре — деца, на които не бе съдено да видят света отвъд този ъгъл на Бърмъндзи. Всеки, роден тук, приемаше фамилното име Джейкъб.

Затова и срещу името на Айви на информационните екрани нямаше фамилия. Тя изобщо не присъстваше в официалните преброявания на Сцион. Но ако двете със Заешката устна са били родени тук, как са успели да се измъкнат?

Ако бърках, нямаше да има време да поправа грешката си.

Скочих от колата, казах на шофьора да остави сметката в пощенската кутия на I-4 (трябваше да я опразня преди Джаксън) и поех нагоре по посока на източната порта на Джейкъбс Айлънд. Ботушите ми се пързалиха по калния склон, в края на който стоеше отегчен млад часови от синдиката, с пушка, опряна върху една щайга. Трийсет и шест могъщи духа обграждаха квартала, по един от всяка секция на цитаделата. Самата порта във високата телена ограда бе изработена от метални пръти. Върху нея висеше ръждива сционска табела.

И КОХОРТА, СЕКЦИЯ 6

ПОДСЕКЦИЯ 10

ВНИМАНИЕ: ЗАБРАНЕНА ЗОНА ТИП „Д“

Тип „Д“ по принцип означаваше стари жилищни сгради, смятани за опасни за обитаване. Знакът вероятно бе поставен още преди да решат, че кварталът не си струва да се благоустроява, и преди брошурата на Джаксън да прокуди злите авгури тук, извън полезрението на Сцион. Веднага щом ме видя, часовият призова свита от духове.

— Стой! Назад!

— Трябва да вляза вътре — отвърнах. — Веднага.

— Прочисти си ушите, момиче. Никой не влиза тук освен по нареждане на временната Повелителка.

— Аз не съм временната Повелителка — сопнах се ядно, пристъпвайки покрай него, — но съм Бледата бродница, наследница на Белия заклинател, чийто труд е причината за съществуването на този коптор. Кажи на Нечестивата дама и на Игуменката каквото щеш, но ме пусни да мина.

Той ме отблъсна назад толкова силно, че едва не паднах в калта.

— Аз не съм подчинен на Заклинателя. И по-добре не опитвай да се промъкнеш през някоя дупка в оградата. Духовете ще ти изпържат мозъка.

— Предполагам, че примерен страж като теб разполага с някакво средство, което да ги отблъсне. — Бръкнах в ботуша си и му подхвърлих плика с парите от наема на Чат. — Стигат ли, за да ме пуснеш и да си държиш устата затворена?

Часовият се поколеба, но дебелината на плика явно го убеди. Той свали от врата си платнена торбичка на златна верижка и ми я подаде.

— Да не забравиш да ми я върнеш.

Докато отключваше портата, аз стиснах дръжката на ножа. От торбичката, която бях окачила на шията си, се носеше лек аромат на салвия.

— Там, вътре, ще се оправяш сама — предупреди ме той. — Ако стане нещо, няма да влизам да те измъквам.

— Не — отвърнах. — Няма да влизаш.

С лек тласък на духа си го повалих в безсъзнание, оставяйки го да лежи в една локва. Не изпитах дори намек за главоболие. Взех плика с парите от ръката му и го прибрах обратно.

Необезпокоявана влязох в покрития с най-мрачна слава квартал на Лондон. Духовете се разделиха пред мен като завеси на сцена.

Портата водеше към тясна уличка. Между лопатките ми се стичаше пот, а бузите ми горяха.

Всички разкази на Джаксън за злите авгури изплуваха в съзнанието ми. Екстриспистите използваха животински вътрешности в своите занимания. Остеомантите горяха кости или боравеха с тях. Хематомантите обичаха кръв, дримимантите гадаеха на човешки сълзи, а окуломантите бяха обсебени от очите, независимо дали се намираха в жива глава или не. Джаксън бе уплашил Елайза до смърт с историята за Дефлоратора, кошмарния антропомант, спотайващ се из канализацията на тези места и причакващ млади момичета, за да ги одере и разчлени, преди да използва вътрешностите им за предсказване на следващата си жертва.

Легенди, помислих си, просто страховити градски легенди, предавани вечер от уста на уста...

Но не бяха ли някои легенди истина?

От запален наблизо варел се носеха кълба гъст дим, правейки въздуха мътен и сив. Вонята наоколо бе почти непоносима — на сяра, гнилоч и клоака, примесени с мирис на овъглено месо. В сравнение с това място Птичарникът бе същински рай. Боклукът беше струпан на камари пред къщите и преливаше през разбитите врати, а по улиците течеха вадички мръсна вода. Подметките ми жвакаха в мръсотията, примесена с белезникави рибешки кости и тела на умрели плъхове. Тишината се нарушаваше единствено от дрезгавия грак на гарван, кацнал върху близкия покрив.

Уличките се преплитаха под всевъзможни ъгли. На един от тях, само на две крачки от канавката, стърчеше стара помпа за вода. Недалеч от нея се отвори врата и от входа излезе жена, изпита и бледа като мъртвец. Замръзнах на място, мъчейки се да запамята аурата ѝ. За три години в синдиката никога не бях виждала подобен вид авгур. Тя заклати дръжката на помпата с мършавата си ръка, но усилията ѝ бяха възнаградени само с тънка струйка черна тиня. Тогава жената безмълвно коленичи край една дълбока локва и загреба колкото можа с ведрото си. След като облиза мокрите си пръсти, закуца обратно по стълбите и се скри.

Сгради с порутени покриви се редяха от двете ми страни. От прозорците им нямаше и помен. Мръсната вода под краката ми бе обрамчена с бяла пяна, чийто мирис ме караше да прикривам носа си с

ръкав. Не ме учудваше, че са искали да изравнят това място със земята още преди век.

В къщите се долавяха сънорами, но всички бяха тихи. Заешката устна трябваше да е някъде наоколо. Ако беше уплашена и напрегната, както предполагах, лесно щях да я засека. Червеното слънце вече залязваше, когато от поредната крива пресечка излязох на по-широка улица.

Остра болка прониза рамото ми.

Нададох нещо средно между писък и стон и машинално посегнах към източника на страданието. Пръстите ми напипаха закривен метал, впит дълбоко под кожата. В следващия момент усетих рязко дръпване, което ме повали в калта.

Към мен зашляпаха бързи стъпки. Изхвърлих духа си и отблъснах един от нападателите, но още шест чифта ръце вече ме сграбчваха, изправяйки ме на крака. Слаб, пъргав мъж излезе от най-близката сграда, държейки другия край на рибарска корда. Лицето му бе загоряло и покрито с лунички.

— Виж ти какво си хванахме — каза, поглаждайки забучения в колана му старинен пистолет. — Нарушителка. Впрочем ти ли направи това? — Той посочи към своя другар, който се поклащаше на колене, уловил главата си в длани.

Понечих да извадя револвера, но мъжът дръпна кордата с такава сила, че куката се откъсна от рамото ми заедно със солидно парче кожа. От раната бликна кръв и начаса пропи дрехите ми. Стиснах зъби, съдържайки напирещата ругатня. Това можеше да свърши зле, ако страстите се разпалеха.

— Най-добре да я отведем на кораба — подвижна един от другите. — Там имат въже.

Въже?

Главатарят размисли за момент, после кимна.

— Май си прав. Някой да я разоръжи.

Оръжията ми едно по едно бяха намерени и отнети, след което безцеремонно ме повлякоха нанякъде.

След около минута минахме под простор е окачено пране и излязохме на главната улица. Тук се озовах притисната към дъсчения стобор на някаква постройка, приличаща на пивница от предсционските времена. Над прага ѝ висеше удивително красива на

фона на обстановката табела с надпис „ЗАСЕДНАЛИЯТ КОРАБ“, изписан със сребристи букви.

— Какво ми водите? — попита застаналият под нея мъж, дебел и плешив като яйце, бършейки ръце в ризата си. Бледото му, сякаш полупрозрачно лице ми напомни за жабешки хайвер. — Къде я хванахте, момчета?

Направи ми впечатление, че акцентът му бе доста сходен с моя. Положително беше от южната част на Ирландия.

— Намерихме я да се мотае край водната помпа. — Главатарят ме блъсна на земята. — Виж само тази аура.

Кръвта от рамото ми потече по-силно и аз притиснах раната с ръка. Не изглеждаше дълбока, но караше очите ми да сълзят от болка. Плешивият слезе по изгнилите стъпала и коленичи пред мен.

— Не ми изглеждаш местна, момиче.

Споменаването на името на Белия заклинател обичайно ме измъкваше от подобни ситуации, но в случая щеше да означава смъртна присъда.

— Не съм — казах. — Търся някого.

— Явно не работиш за Повелителката, инак нямаше да се промъкваш като хлебарка. Часовият знае ли, че си тук, или проникна през оградата?

— Знае, той ме пусна.

— Да поискаме откуп — подхвърли някой сред одобрителните възгласи на останалите. — Събранието може да плати скъпо за нея.

— Коя е тази? — попита слаб, тънък глас. Млада жена в престилка бе излязла от пивницата с кофа помия в ръка.

— Прибирай се вътре, Ройшин — изръмжа плешивият.

При вида на лицето ѝ ме побиха тръпки. То бе прорязано от характерен белег, от челюстта чак до слепоочието. През последните години на Ирландските бунтове сционската армия бе използвала експериментален нервнопаралитичен газ, за да разпръсва тълпите от бунтовници, с ужасяващи последици. Така и не научих истинското му име, но ирландците го наричаха *lamh ghorm*, или „синята ръка“, заради индиговите изгаряния с формата на пръсти, които оставяше по кожата на оцелелите.

По околните прозорци сега се появиха още лица — трескави очи, надзъртащи през мръсните изпочупени стъкла. Със скърцане се

отваряха врати и кепенци. През локвите шляпаха нозе. Гърлото ми се стегна, докато ги наблюдавах как се измъкват от своите съборетини и бавно, стъпка по стъпка, ме заобикалят. Преди да се усетя, бях обкръжена от повече от трийсет зли авгури.

Дрехите им бяха парцаливи и покрити с дебел слой мръсотия. Повечето ходеха боси или бяха привързали късове картон към стъпалата си. По-младите ме гледаха сякаш бях нещо странно и лъскаво, извадено от реката, докато старите изчакваха предпазливо пред домовете си. В паметта ми изведнъж изникна Птичарникът с неговите обитатели, гушещи се в мизерните си бараки. Отново видях Лис Риймор зад завесата, която ѝ служеше за врата, бранеща няколкото вежди предмета, които бяха единственото ѝ притежание на света.

Ирландецът похлопа с юмрук по вратата на пивницата. Десетина секунди изминаха в благоговейно мълчание, след което отвътре се показва жена на средна възраст, бършеща ръцете си в парцал. Тя имаше тъмни иберийски очи и матова кожа, а гъстата ѝ черна коса бе небрежно сплетена отзад на гърба.

— Какво става? — попита, при което мъжът кимна към мен.

— Имаме си нарушителка.

— Нима? — Тя скръсти ръце и ме изгледа от глава до пети. — Е, щом ѝ е стигнал умът да се вмъкне тук, да видим сега как ще излезе обратно.

Жената беше от Дъблин — силният ѝ акцент го издаваше без капка съмнение.

— Ти ли си водачката тук? — подвикнах, мъчейки се да звуча невъзмутимо.

— Това е семейство, не някоя от вашите банди — отвърна тя. — Аз съм Уин Джейкъб, местната лечителка. А ти коя си?

— Приятелка на Айви — казах, надявайки се до болка, че не съм сгрешила, че името ще се окаже познато на някого. — Дойдох да потърся едно момиче, което е отрасло при вас. В синдиката е известна като Заешката устна.

— Тя говори за моята Челси — викна една старица от друга къща. — Кажете ѝ да ни остави на мира! Нима Нечестивата дама вече не ни отне достатъчно?

— Млъквай и върви да си вършиш работата — срязва я Уин и погледна обратно към мен. — Да, ние познавахме добре Айви и Челси,

преди да ни напуснат. Аз самата отгледах Айви от бебе. Кажете ми грози ли я някаква опасност?

— Какво означаваше това, че Нечестивата дама ви е отнела достатъчно? — попитах вместо отговор.

— Не ѝ казвай нищо — изплю се друг авгур. — Ако не носи името Джейкъб, значи не е една от нас.

— Чакай малко. — Ройшин измъкна отнякъде опърпан вестник, толкова влажен и смачкан, че буквите едва личаха. Тя разгъна първата страница и се вторачи в мен. — Ти си онази, която Сцион издирва. — Собственото ми лице ме гледеше от листа — разкрито, но напълно разпознаваемо. Авгурите се умълчаха, местейки очи между снимката и мен, сравнявайки чертите.

Някакъв мъж с почернели зъби и лъскав месест нос ме улови за ръкава и ме обърна към себе си.

— Косата ѝ е различна — заяви, — но иначе си е същата. Да, Ройшин, мисля, че имаш право.

— Можем да я продадем! — възкликна една жена. — Сцион ще даде цяло състояние за нея. Тя е от свръхестествените!

Тъмнокосата ирландка не казваше нищо. Духът ми напираше да разкъса оковите си, но тези хора щяха да ме убият, ако наранях някого. От усилието да го потисна пред очите ми заплуваха искри.

— Челси каза, че ще дойдат за нея. — Ройшин бе пребледняла от ужас. — Моля ви, не ѝ причинявайте зло. Нали уж щяхте да я пазите!

От носа на най-близкия авгур прокапа кръв.

— Аз не съм ѝ причинявала зло и не смятам да го правя. — Дланите ми лепнеха от пот. — А ти кога пострада от „синята ръка“?

Тя ме изгледа сепнато и вдигна ръка към бузата си.

— Отдавна. Бях на десет.

— В Дъблин?

— В Брей. — Погромът в Брей бе един от най-съкрушителните около потушаването на Ирландските бунтове. Тя погледна крадешком Уин, после пак се обърна към мен с любопитство в очите. — Да не би и ти да си от нашия край?

— Eire go brack^[2]. — Родният език се изтърколи с лекота от езика ми.

Тогава Уин най-сетне наруши мълчанието си.

— Вие двамата, пуснете я — нареди на авгурите, които още ме държаха. — Върн, ти я отведи на Сейвъри Док^[3]. И по-бързо, преди часовият да е тръгнал да я търси.

— Нима ще я пуснеш да види Челси? — възнегодува жената вдясно от мен.

— Само за кратко, и то в присъствието на Върн. Тя навярно е тук, защото някой от Неестественото събрание я е пратил. Няма смисъл да си навличаме гнева на синдиката, инак току-виж изгорили това място заедно с нас.

— Искам си оръжията обратно — казах.

— Ще ги получиш, когато си тръгнеш оттук.

Под свъсените погледи на тълпата плешивият ме улови за ръка и ме поведе.

— Точно така, Върн, разкарай тоя боклук — провикна се някакъв старец. — Не ни трябва синдикални отрепки!

Върн крачеше бързо, без да поглежда към мен. Вонята на сметище постепенно се разсея, заменена от мириса на застояла вода и серни изпарения. Подминахме мъж, приклепнал в една порутена барака, който ни изгледа с възпалени очи. Дрипите му бяха толкова мръсни, че се сливаха в един цвят. По върховете на пръстите му лъщеше прясна кръв. Щом свихме зад следващия ъгъл, освободих ръката си.

— Няма да си тръгна, докато не видя Заешката устна.

— Отиваме на брега на Темза, при Сейвъри Док — отвърна грубо той. — Тя е там, но няма да те оставя сама с нея. Предполагам познаваш предишната ѝ посетителка?

— Извърнах се рязко.

— Коя посетителка? Кога?

— Не знам коя е, защото носеше маска. Каза, че трябвало да я инструктира, за да е подготвена за турнира. Не бяхме имали официална визита от последния път, когато Нечестивата дама благоволи да ни навести и да вземе...

Аз вече се носех надолу към брега.

— Чакай! — затрополи тежко Върн подир мен. — Дори не знаеш къде отиваш!

— Преди колко време? — викнах през рамо.

— Няма и четвърт час.

Тя вече беше там. Игуменката. Търчах по улиците като обезумяла, шмугвах се под простори с мърляво пране и прескачах порутени огради. Скоро видях думите СЕЙВЪРИ ДОК, изписани върху опушена тухлена стена. Тук бордеят граничеше със заблатен пристан, където няколко прогнили рибарски лодки се поклащаха върху зеленикавата вода. Образът от сънорамата на Заешката устна.

Група бродяги сновяха в плитчините, ровейки из мокрите найлонови торбички. Щом ме видяха, се пръснаха като ято подплашени птици.

— Ей, ти — викнах подир един от тях. — В коя къща е Заешката устна?

Той посочи към вехта постройка на няколко етажа. Вратата и бе боядисана с олющена синя боя. Не си направих труда да чукам, пантите и без това едва се крепяха.

Нови миризми изпълниха ноздрите ми. В стълбището нагазих до глезените във вода, из която плаваха празни бутилки и речни отпадъци. Приливът явно често стигаше дотук. Изгнилите дъски се огъваха меко под тежестта ми.

— Заешка устна! — викнах, поемайки нагоре по паянтовото дървено стълбище. — Заешка устна!

Тишина.

Гърбът ми се напрегна. В сградата имаше сънорама, слаба и едва потрепваща. Извадих сгъваемия нож от ботуша си и го отворих. При следващата крачка нозете ми пропаднаха и аз увиснах над дълбоко, вонящо мазе. Останалата част от стълбището с трясък се срина зад мен.

Със стиснати зъби изпълзях от зейналата дупка и продължих напред. Някъде отгоре по лицето ми капеше вода, а рамото ми гореше там, където куката го бе разкъсала. На последната площадка се озърнах, държейки духа си в готовност на ръба на съзнанието. Тази къща буквално се разпадаше. Само една погрешна стъпка можеше да събори целия етаж. Далеч под мен се разнесоха ругатните на Върн.

— Стой там — викнах му. — Аз ще я намеря.

— Не прави нищо — отвърна той. — Отпред има друго стълбище, ще заобиколя оттам.

После изтича обратно на улицата, а аз запристъпвах полека, опирайки се с ръце в стените.

В края на коридора имаше откrehната врата, зад която се долавяше сънорамата. Бутнах я и влязох в сумрачна стая със затворени гнили кепенци. Върху вехт скрин горяха две високи червени свещи. А на пода, просната по гръб и обляна в кръв, лежеше Заешката устна.

Коленичих до нея — до законната Повелителка на Лондон — и обгърнах главата ѝ с ръце. Кръвта бе пропила дрехите ѝ, но тя още дишаше. Върху бузите и клепачите ѝ бяха издълбани същите акуратни клиновидни разрези, както и при останалите членове от нейната банда. Дясната ѝ ръка, прилепена до бедрото, стискаше червена копринена кърпичка.

— Б-броднице — промълвиха устните ѝ едва. — Т-тя току-що си тръгна. Можеш... да я настигнеш...

През мускулите ми премина първичен импулс да го сторя. Бегло усещах чуждата сънорама, отдалечаваща се бързо покрай брега, но логиката ми диктуваше, че в момента има по-важни неща. Като например обезобразеното, уплашено лице под мен, мокро от кръв и сълзи.

— Няма нужда — казах тихо. — Знам коя е.

Кожата на Заешката устна вече изстиваше, сякаш поддала се на полъха на смъртта. Едната ѝ ръка помръдна и улови моята. Духът ѝ се мяташе в сънорамата, изпращайки болезнени, объркани сигнали. Целият ѝ корем бе плувнал в кръв. Тя още носеше същите дрехи, както в нощта на пазара — нощта, в която бе умрял Хектор.

По коридора закънтяха стъпки, толкова тежки, че подът се разклати. Върн влетя в стаята.

— Челси!

Юмруците му сграбчиха рамката на вратата, чертите му бяха разкривени от ярост. Заешката устна отмести очи към него, без да пуска ръката ми.

— Не беше тя — промълви и Върн притихна пребледнял. — Броднице, те... те убиха Хектор. Кажи на Айви, че не съм... искала да я хванат. Вярвах му. Тя беше... всичко. Трябва... да се справи...

По бузата ѝ се търкулна сълза, образувайки вадичка в кръвта.

— Защо убиха Хектор? — попитах колкото можех по-спокойно. — Какво знаеше той?

— За... Парцалените кукли... — Тя стисна пръстите ми толкова силно, че ми се стори, че ще ги счупи. — Стана твърде алчен. Аз му

казвах, казвах му.

Сълзите задавиха гласа ѝ. Тя беше също като мен. В същото положение, на същата възраст, в същата странна каша. И умираше безпомощно пред очите ми, точно както Лис в колонията.

— Извършила съм толкова лоши неща.

— Не се тревожи — погладих косите ѝ. — Независимо какво сме извършили, етерът заличава всичко. Кажи ми за тях. Кажи ми как да ги спра, Челси.

— Парцалените кукли... ни продават. Заедно с Игуменката... на сивия пазар. Продават ни на... — Гърдите ѝ за сетен път се повдигнаха с хриптене. — Татуировката. Видях я веднъж. На ръката ѝ...

Етерът потрепери и сребърната ѝ нишка се скъса с лек пукот. Духът се освободи от смъртното ѝ тяло, което натежа в ръцете ми.

Върн приклепна до нас и я улови за китката, проверявайки пулса ѝ. Аз продължавах да коленича сред локвата кръв, твърде шокирана от наученото през последния час, за да мисля ясно.

— Навярно си мислиш, че тя заслужава това. Че всички го заслужаваме.

— Моля? — изрекох прегракнало.

— Какво пишеше в книгата му? „Долни практики“? „Груби и примитивни“? И най-хубавото: „Би трябвало досега да са изтребени по естествен път“. — Върн говореше през стиснати зъби, със сълзи в очите. — Защо ни мразите толкова много?

Не се сещах за нито една причина.

— Наистина ли според теб тук живеят убийци, момиче? — изръмжа той. — Вярваш ли в басните на Заклинателя? Смяташ ли, че е прав да бълва небивалици и да категоризира хората? — Пръстите му погладиха безжизнената ръка на Заешката устна. — Това ще бъде краят ни. Ако синдикатът научи, че е била убита тук.

— Заклинателят няма да разбере.

— О, той надушва всичко.

Вратата се отвори рязко. В стаята влезе Уин и застина на прага.

— Нима не им стига вече? — промълви тихо.

— Тя беше от тук — избърсах с ръкав потта от лицето си. — Най-добре вие да я погребете.

— Така и ще сторим. — Върн измъкна кърпичката от юмрука на Заешката устна и покри с нея окървавеното ѝ лице. — Не че

разполагаме с друго гробище освен сметището или реката. А сега се махай.

Тонът му ме жегна, но не го показвах. Изправих се и бавно обърнах гръб на сцената, позволявайки на шестото чувство да ме обземе изцяло. Етерът бе изпълнен с тих звън.

— Челси Нийвс — Уин направи знака. — Оттегли се в етера. Всичко тук е уредено. Всички дългове са платени. Вече няма нужда да оставаш между живите.

Духът ѝ се изпари от стаята, устремявайки се към мрачните външни предели. Върн закри лицето си с длан. Погледнах тялото на Заешката устна за последен път — докато всяка подробност се запечата като клеймо в съзнанието ми, а после излязох в коридора и се прислоних до стената, заровила пръсти в косите си, треперейки от неконтролируем гняв.

Айви бе единствената, която можеше да знае причината за случилото се, а тя бе още в плен на Игуменката. Каквото и да кажех, щеше да прозвучи нелепо, включително и съболезнованията. Приживе Заешката устна бе брутална гангстерка, но не бях ли и аз такава? Не използвах ли юмруците и дарбата си, за да служа на Джаксън? Не му ли се подчинявах, без да задавам въпроси? Тя трябва да ме е възприемала по същия начин, както аз възприемах нея.

Вратата зад мен се отвори. Уин излезе от стаята, бършейки с кърпа кръвта от ръцете си. Не изглеждаше гневна, само уморена.

— Тя не беше лошо момиче. — Гласът ѝ звучеше прегракнало, но очите ѝ бяха сухи като пепел. — Така и не взе нашата фамилия, защото всъщност не беше родена тук. А после синдикатът я открадна от майка ѝ, когато беше още дете. — Уин замлъкна за секунда. — Значи си била свидетел на Ирландските бунтове?

Аз кимнах.

— Братовчед ми беше убит по време на Нахлуването.

— По онова време аз бях библиотекарка на колежа „Тринити“. — Тя разкопча яката си. В долната част на шията ѝ имаше белег от куршум, като отпечатък от пръст в мека глина. — Как се казваше братовчед ти?

— Фин Маккарти.

От нея се изтръгна кратък смях.

— О, добре помня Фин Маккарти, размирника. Влизаше в библиотеката единствено за да прави пакости и лудории. Предполагам... че са го откарали в Карикфъргъс^[4] заедно с останалите?

— Да. — Искаше ми се да я питам за Фин — как го е запомнила, какви лудории е вършил, — но сега не беше времето и мястото. — Видя ли убиеца на Челси?

— Само отдалеч. Носеше дълго палто, цилиндър и нещо като маска. Когато попитах часовия, той ми каза само, че въпросната личност била тук по нареждане на временната Повелителка и че е най-добре да си държа езика зад зъбите, ако не искам да го загубя.

Стиснах юмруци.

— Заешката... Челси спомена ли защо е тук? И дали е видяла нещо в Дяволския акър?

— Дойде малко след погребението на Хектор, но не пожела да разговаря с никого. Заклучи се право в тази къща и никакви увещания не можеха да я изкарат навън. Кажи ми Айви добре ли е?

— Има неприятности — отвърнах. — Виж, Уин, знам, че нямаш никаква причина да ми помагаш...

— Но ти би искала помощта ми?

— Да. Ако Игуменката спечели турнира, ще получи върховна власт над синдиката. Но ако има друг победител, той може да нареди разследване на убийствата на Хектор и Челси.

— Тоест очакваш ние да дадем показания. Но Неестественото събрание никога няма да приеме свидетелства от нашите уста. Най-малкото Белият заклинател няма да го допусне.

— Правилата могат да се променят, ако има нов Повелител. Или Повелителка.

— Е, ако това стане, може би всички правила ще се променят. Може би злите авгури от Джейкъбс Айлънд вече няма да са затворници в това малко кътче на Бърмъндзи. И ако това стане, Бледа броднице, те охотно биха помогнали на всеки, който снее от тях клеймото на Белия заклинател. — Тя свали дългото си палто и ми го подаде. — Облечи това. Дрехите ти не са за гледане.

Ботушите и панталоните ми бяха омазани с кал до коленете, да не говорим за кръвта, покрила ръцете и гърдите ми.

— И аз имам нещо за теб. — Свалих златната верижка от врата си и след като отсипах щипка салвия в дланта си, ѝ я подадох. — Турнирът ще се състои на първи ноември в полунощ. Това ще ви помогне да минете покрай духовете, които охраняват Джейкъбс Айлънд.

— А, амулетът на часовия. — Тя помачка торбичката между пръстите си. — Количеството ще стигне само колкото за един или двама души.

— Повече не ми и трябват.

— Е, в такъв случай благодаря за поканата. — С бегла усмивка Уин ми върна револвера и ловджийския нож, след което ме улови за лакътя и ме побутна към стълбите. — Надявам се скоро да се видим пак, Пейдж Махони. А сега побързай. Тук не обичаме външни хора на погребенията си. И, моля те, опитай да помогнеш на Айви, където и да се намира тя.

[1] Квартал в южен Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Ирландия завинаги (ирл.) — Б.пр. ↑

[3] Става дума за St. Saviour's Dock (докът на Светия Спасител), недалеч от Тауър Бридж, някога иронично наричан Savory Dock (ароматният док) заради миризмите. — Б.пр. ↑

[4] Град в Северна Ирландия, известен с едноименния си замък. — Б.пр. ↑

СИВИЯТ ПАЗАР

Кръвта на синдиката бе отровена. Макар и изречени в предсмъртни мъки, думите на Заешката устна прозвучаха достатъчно ясно.

Трудно ми беше да възприема наученото за Игуменката. Тя бе избълвала толкова глупости за приятелството си с Хектор, а и до провеждането на турнира разполагаше с повече власт от всеки зрящ в Лондон.

Беше ясно като бял ден, че тя е избила бандата от Дяволския акър, а ако Заешката устна бе права, то и кожата ѝ бе белязана с татуировката на Парцалените кукли. Тя никога не я показваше, но не бе изключено някога, преди да оглави собствена секция, да е била една от тях. Хрумна ми, че е вероятно тъкмо тя да е първото безименно протеже на Вехтошаря, за която Джаксън бе споменал, а напускането ѝ да е предизвикало непримиримата вражда помежду им.

Но, от друга страна, татуировката можеше бързо и евтино да се премахне във всяко специализирано студио. Нямаше никаква причина да я държи, ако не я искаше.

Ръка без жива плът, с пръсти, насочени към небето. Китката е обгърната в червена коприна като от окови.

Какво бе посланието? Че алените копринени кърпички са знак от Вехтошаря?

Дали тази улика нямаше да доведе до собствената му гибел?

Притиснах пръсти към слепоочията си, мъчейки се да сглобя мозайката. Вехтошарят навярно бе поръчал смъртта на Хектор и Заешката устна с цел да предизвика турнира. По някакъв начин бе привлякъл Игуменката на своя страна, дотолкова, че тя бе склонна да убива заради него, да стане негова маша. Взаимната им омраза бе само за пред хората — димна завеса, маскираща действителния им съюз.

Този мотив щеше да има логика, ако самият Вехтошар искаше да стане Повелител. За целта трябваше да премахне от пътя си както Хектор, така и неговата наследница. Но защо тогава нито Вехтошарят,

ните Игуменката възнамеряваха да се бият в Кръга от рози? Техните имена не се споменаваха в списъка от кандидати. Какъв бе смисълът да създават вакуум, ако нямаше да се възползват от него?

Именно тук теорията ми се разпадаше. Трябваше да говоря с Айви. Тя можеше да е единственият жив човек, притежаващ отговора, последното късче от пъзела. Съжалих, задето не я бях задържала онази сутрин на терасата на бара, когато призна, че познава Заешката устна. Сега тя бе заключена в неведома сграда, в края на охраняван тунел. Нямаше как да се добера неусетно до нея. Можех да напада мястото с помощта на Рантените, но докато се справим със стражите и стигнем дотам, Игуменката щеше да узнае и да премести бегълците другаде. Или просто да ги убие.

Валеше като из ведро, а аз стоях вдървена на тротоара и чаках някое нелегално такси, увита в дългото палто на Уин. След няколко минути една черна кола спря със скърцане пред мен и отвътре изскочи Ник, заслонявайки очите си с ръка от дъжда.

— Пейдж!

Той задържа задната врата и аз, трепереща и прогизнала, се отпуснах на седалката.

— Разтревожихме се до смърт, когато Елайза каза, че си в Бърмъндзи. — Притиснах се в него, а той обгърна раменете ми с ръка. — Чие е това палто? Цял час обикаляме да те търсим. Къде беше?

— В Джейкъбс Айлънд.

— Защо? — сепна се той.

Нямаше как да му кажа. Зийк ми хвърли притеснен поглед от шофьорската седалка, преди да запали двигателя. Елайза седеше до него с увита в целофан картина в скута. Косата ѝ бе навита на изящни букли, а устните — лъщящи от червило. Тя се пресегна между седалките и ме докосна по рамото.

— Трябва да прескочим до „Олд Спитълфийлдс“ — прошепна. — Джакс иска да наемем сергия там. Може ли разговорът да почака?

— Стига да не е твърде дълго.

— Няма да се бавим. Огнена Мария е разбрано момиче.

Зийк включи раздрънканото радио и го настрои на музикален канал. После подкара към централната кохорта, оставяйки зад гърба ни Джейкъбс Айлънд и секция II-6.

В този ден не можех да сторя нищо повече за Айви и останалите. Измъкването ѝ от онова място, където и да се намираше то, се нуждеше от внимателна подготовка. Опрях чело в прозореца, наблюдавайки прелитащите отвън улични лампи.

На един ъгъл бяха паркирани коли на нощни Жандарми. Зийк заключи вратите. Те, изглежда, разпитваха минувачите. Един бе насочил пистолет в лицето на незрящ мъж, докато придружителят му със сълзи на очи се мъчеше да отблъсне ръката му встрани. Обърнах се да погледна през задното стъкло. Видях как се размахаха палки и двамата мъже се търколиха на земята, прикрили главите си с ръце.

Зийк паркира и всички заедно влязохме в покрития пазар. „Олд Спитълфийлдс“ бе далеч по-светъл от Ковънт Гардън със своята конструкция от метал и стъкло. Повечето търговци бяха незрящи. Те продаваха евтини дрехи, обувки и украшения, както и някои полуксозни дрънкулки за богатите.

Щандът, на който Огнена Мария пласираше своята нума, скрита в порцеланови фигурки и шишенца с подправки, се намираше в центъра на целия този лабиринт. Запроправяхме си път през навалищата, търсейки с поглед главатарката на местната секция. Зийк се спря пред малка сергия с изложени сувенири от свободния свят.

— Ще ви настигна след малко — каза на Ник и той кимна. Продължих с него и Елайза, чието лице бе добило изнурен вид под ярката светлина.

— Ти познаваш Огнена Мария, нали, Пейдж? — попита ме тя.

— Доста добре.

— Нали тъкмо тя искаше да я привлече в бандата си — подсмихна се Ник. — По лична карта адресът на нашата бродница е в I-5, тъй че формално тя е тукашна жителка. Тогава Мария и Джаксън едва не се хванаха за гушите.

Местата, продаващи забранени стоки, се познаваха лесно. Бяха разположени в най-тъмните ъгълчета, близо до изходите, а собствениците им шареха неспокойно с очи. Леко изостанах, едва забелязвайки шарената бъркотия около себе си.

Сивият пазар.

Тръснах глава и продължих напред. Докато настигна Елайза и Ник, те вече оживено обсъждаха картината с Огнена Мария.

— ... изключителна работа с четката — казваше тя. — А цветовата палитра е подбрана умело и с размах. Трябва да си постигнала истинска симбиоза със своята муза, за да твориш така, Елайза. Не ти ли се отразява понякога на нервите?

Симбиоза. Напоследък често чувах тази дума.

— Случва се, ако духът е раздразнен, но се справям — отвърна Елайза.

— Възхитително. Мисля, че ще мога да намеря място за... — Тук тя ме забеляза и се обърна към мен. — А, Бледа броднице. Тъкмо се канех да предложа на I-4 една сергия на „Олд Спитълфийлдс“. Какво ще кажеш?

— Няма да съжаляваш — насилих се да се усмихна. — Дори аз самата бих продавала заедно с Елайза, ако нямаш нищо против да пуснеш една бегълка на своя територия.

— Напротив, за мен ще е чест. — Тя се ръкува с трима ни поред. — Оглеждайте се за Жандарми на връщане. Понякога минават оттук на път за участъка.

— Благодаря ти, Мария. — Ник нахлупи козирката на шапката си. — Лека нощ.

Той улови Елайза под ръка и двамата се упътиха към изхода, но аз останах.

— Мария — казах, след като я изчаках да скрие картината под тезгяха, — дали успя да научиш нещо за онези червени кърпички, оставени край телата на бандата на Хектор?

— Да, поразпитах наоколо. Определено са купени от тук — жената, която ги изработва, им поставя специален знак. Но продава толкова много, че няма как да помни всички купувачи за месеца. — Тя въздъхна. — Предполагам, че никога няма да узнаем кой е бил.

Озърнах се през рамо, после извадих кърпичката от ботуша си и ѝ я подадох.

— Тази случайно да е една от тях?

Тя я огледа и прокара палец по малкото избродирано кръстче в единия ъгъл.

— Да. — Гласът ѝ бе приглушен. — Откъде я взе, Бледа броднице?

— От две Парцалени кукли, които се опитаха да ме убият в I-4.

— Да те убият? — Аз кимнах, а Мария сви устни и ми подаде аленото парче плат обратно. — Най-добре я изгори. Никога не съм виждала Вехтошаря, но знам, че не е добре да имаш вземане-даване с него. Споменавала ли си нещо пред Неестественото събрание?

— Не. — Натъпках кърпичката обратно в ботуша си. — Аз... нямам особено доверие на Игуменката.

— Нито пък аз. — Тя се приведе към мен през сергията, въртейки сребърния пръстен върху палеца си. — Помниш ли, когато след търга искаше да говори с мен? Съгласих се и същата вечер се срещнахме на неутрално място в I-2. Тя искаше поне петима от моите зрящи, но не за нощни пеперудки. Каза, че ще ми плати щедро, ако ѝ позволя да ползва техните способности през свободното им време.

Гърдите ми се свиха.

— И ти позволи ли ѝ?

— Не. Това е против правилата на синдиката. Затварям си очите, ако подчинените ми работят нещо настрана, но официално никога не съм го разрешавала. — Тя изправи гръб. — Някои от нас все още имат принципи.

— Виждам, че не си се включила в турнира. Не те ли влече да станеш Повелителка?

— Къде този кураж, скъпа. Дори съм учудена, че има цели двайсет и пет участници.

— Защо?

— Не казвам, че Хектор заслужаваше да бъде заклан в собствената си гостна, но той увреди организацията така, както никой досега не беше успявал. А и не завиждам на онзи, който ще поеме юздите, след като Сцион въведе Сензорния щит. Тогава всички секции ще се изпълнят с клошари, просяци и Жандарми. Кой би желал да е капитан на потъващ кораб?

— Значи имаме нужда от човек, който няма да го остави да потъне.

Тя се засмя.

— Като например? Посочи ми един главатар на секция, способен да извърши този подвиг.

— Не мога. — Събрах решимост и добавих: — Понякога ми се ще сама да се включа в турнира, но разбирам, че не можеш да участваш срещу собствения си бос.

Дори намеквайки ѝ за това, поемах огромен риск. Знаех, че е свята жена и не питае особена любов към Джаксън, но нищо не гарантираше, че няма да сподели чутото с него. И все пак исках да видя реакцията ѝ. Да проверя как един от лидерите на синдиката ще погледне на идеята да се конкурирам в борбата за престола.

Огнена Мария не реагира по начина, по който очаквах, макар и да ме погледна странно.

— Всъщност лично аз не съм чувала да има такова правило — каза. — А съм начело на своята секция вече цяло десетилетие.

— Но на хората няма да им хареса.

— Ако трябва да съм честна, Бледа броднице, не смятам, че някой ще го е грижа. Най-близките помощници на някои босове са далеч по-кадърни от тях. Виж например Джак Хикатрифт и Лебедовия рицар. И двамата са умни, организирани и що-годе почитени зрящи, а с какво се занимават? Оправят кашите на своите мързеливи, продажни водачи, докопали се до позициите си посредством жестокост и коварство. Който и от тях да бе кандидатствал за Повелител, щях да го подкрепя с две ръце.

Повдигнах вежди.

— Смяташ ли, че и останалото Събрание е на същото мнение?

— О, не. Повечето биха те обявили за неблагодарна изменница, но само защото ги е страх от теб. — Тя постави ръка върху моята. — Ще бъде чудесно, ако тази година спечели някой малко по-компетентен.

— Да се надяваме — казах.

— Надеждата е на привършване в цитаделата напоследък. — Усмивката ѝ изчезна и тя щракна с пръсти на помощницата си. — Хайде, побързай, момиче. Не ти плащам, за да красиш сергията.

Оставих ги и се върнах при колата, чиито фарове пронизваха леещия се дъжд. Елайза седеше отзад и аз се настаних до нея.

— Сега ще ни обясниш ли защо се забави толкова? — попита тя.

— Да поговорим някъде на спокойствие — обърна се Зийк. — Мария каза, че тук гъмжи от Жандарми. Какво ще кажете за Примроуз Хил^[1]?

Всички погледнахме към Ник. Очите му бяха обрамчени от тъмни сенки.

— Много ще се забавим, пътят дотам е половин час — поклати глава той. — Не може ли да го обсъдим в квартирата, Пейдж?

— Може би не е добра идея Джакс да научава. При това излязох без негово разрешение.

Докато колата напредваше по улиците, аз тънех в мрачни размишления. Ами ако Мария все пак ме издадеше на Джакс? Побезопасно щеше да е, ако отседнех някъде другаде до турнира, но това само щеше да го вбеси допълнително. Не беше изключено дори да ме спре от участие.

Примроуз Хил се простираше между I-4 и II-4 — зелен остров с полегати склонове, засаден от Сцион с дъбови дървета и хиляди иглики в памет на Инквизитор Мейфийлд, който, освен да беси, гори и обезглавява предатели, обичал също и да градинарства. Сега обаче, с приближаването на ноември, от цветята нямаше и следа. Паркирахме колата на улицата и всички вкупом се изкачихме до върха на хълма, далеч от уличните лампи и любопитните уши. Над нас, през пролуките между листата, се виждаше само необятното черно небе.

Лордът също бе някъде навън, спотайващ се в мрака. Фокусирах се върху златната нишка и му изпратих образа на звездите. Той можеше да ме открие тази вечер, стига да знаеше къде да търси. Но преди това трябваше да съобщи новините си.

— Е, слушахме те — каза Ник, когато четиримата застанахме в кръг под едно голямо дърво.

— Игуменката е убила Хектор и бандата му — промълвих тихо. — А преди малко уби и Заешката устна.

Никой не проговори, те само ме гледаха втрещени. Разказах им накратко какво се бе случило след раздялата ни с Елайза — как бях намерила старата пощенска железница, бях видяла Агата да умира в непознатата сграда, а после едва стигнала до Заешката устна тъкмо навреме, за да чуя предсмъртните й слова.

— Татуировка... — повтори Елайза. — Дали е имала предвид знака на Парцалените кукли? Ръката на скелета?

— А какво друго според теб?

— Да, вярно. Всеки от тях я получава при постъпването си. Слагат им я ето тук — тя се потупа под дясното рамо. — А ако напуснат бандата, лично Вехтошарят я изгаря от кожата им. Няма право да посещават студия за татуировки.

— Тоест, щом я носи, значи още работи за него? — повдигна вежди Зийк. — За човека, когото постоянно повтаря, че мрази?

— Не виждам друго обяснение — отвърнах. — След като застреля Агата, Монахът ѝ предложи литий. Тя каза, че нямала нужда от него, защото симбиозата ѝ била силна. — Погледнах към Елайза. — Какво означава тази дума?

— Симбиоза? — смръщи чело тя. — Това е взаимоотношението между медиума и духа, който го е обладал. Колкото по-силна е, толкова по-добре работите заедно. Аз например рисувам лесно Рашел Рюйш, защото я познавам от години, но свикването с нови музи изисква време. При първите няколко обладавания обикновено ми прилошава, докато не настъпи симбиоза. Тогава постигаме един вид... разбирателство.

Лицето на Ник бе напрегнато.

— Игуменката е физически медиум. Дали е могла да използва дух, за да убие Хектор?

— Възможно е да е била обладана, когато го е сторила — рече след известно колебание Елайза. — Духът е способен да добави своите емоции към нейните, а също да я направи побърза. Но за да стигне до Хектор и да отреже главата му, тя е трябвало да мине през още седем души. Духът не увеличава физическата сила, а Игуменката няма вид на жена, която би се справила сама с осем закоравели бандити.

— Чакайте, чакайте — вдигна ръка Зийк. — Ако наистина тя го е ликвидирала, защо тогава не се включва в турнира?

— Същото се чудя и аз — отвърнах.

— Ти си открила Заешката устна. — Очите му бяха пълни със съчувствие. — Къде по-точно? И какво ти каза тя?

— Досетих се, че ще е в Джейкъбс Айлънд. Отне ми известно време да преодолея часовия, после местните авгури ме забавиха и... — Поех си дълбоко дъх. — Докато стигна до нея, вече беше късно. Беше намушкана смъртоносно. Последното, което спомена, беше, че ни продавали на сивия пазар.

— Какво е това?

— Нямам представа — признах. — Ако черният пазар е незаконен, то предполагам, че сивият е... полузаконен. Толериран от властите.

— Джаксън би трябвало да знае.

— И какво ще направи? Ще се оплаче на Игуменката от нея самата? Та тя е временна Повелителка. Ако надуши, че я е разкрил, най-много да убие и него.

Настана кратка тишина.

— Всичко ще се реши на турнира — каза Ник, загледан към цитаделата, чиито безбройни светлини се отразяваха в очите му. — Щом е успял да плени Лорда, Вехтошарят е наясно със съществуването на Рефаимите. Логично е да предположим, че този сив пазар има нещо общо със...

— Кого е пленил? — прекъсна го Зийк.

— Извинявай, да не говорим за наставника на Пейдж? — извиси гневно глас Елайза. — И кога точно смятахте да ни съобщите?

— Шшт — озърнах се през рамо, сигурна, че шестото ми чувство е потрепнало. — Той е в града от известно време. Опитах се да кажа на Джакс, когато видях съюзниците му на прага ни, но той не пожела да... — Аз млъкнах. — Чакайте. Някой идва.

Едва бях произнесла думите и сънорамата се приближи към нас, прокрадвайки се сред дърветата. Собственикът ѝ се оказа кльощав мъж, бос и загърнат в парцаливи дрипи. Отстъпих крачка встрани, криейки лице зад косите си.

— Добър вечер, дами и господа, добър вечер. — Той сне шапка и се поклони. — Някоя монета за бедния крънкач?

Ръката на Ник бе в джоба на палтото, където държеше пистолета си.

— Не е ли малко далечко за просене тук?

— О, не, сър. — Белите зъби на непознатия лъснаха под светлината на фенерите ни. — Никъде не е твърде далеч за мен.

— А не трябва ли първо да си изкараш парите? — засмя се нервно Елайза, закривайки ме зад себе си. — Ще ти дам десетачка, ако си добър. Какво умееш да правиш?

— Аз съм просто един скромен равдомант^[2], милейди. Не правя предсказания, не давам обещания и не пея омайни песни. — Той измъкна сребърна монета иззад ухото си. — Но надушвам всяко съкровище, както куче надушва кокал. Опре ли до търсене на заровено имане, съм същински компас. Поразходете се с мен и сама ще се убедите.

— Не тръгвай с него — промълвих едва чуто.

— Той може да ни е подслушвал — отвърна тя, също шепнешком. — Трябва да се убедим. Имам малко бяла богородичка в чантата.

Цялата настръхнах. Той действително бе достатъчно близо, за да е чул разговора ни. Ник изглеждаше напрегнат, но не опита да спори. Равдомантът улови Елайза под мишница и я поведе надолу по хълма, като се шегуваше и разправяше историйки. Зийк забърза притеснено след тях. Вдигнах шалчето над устата си, чудейки се дали просто да не поема в обратна посока, но в крайна сметка също ги последвах от разстояние.

Наближавахме гъст храсталак и аз подвигнах на равдоманта с възможно най-английския си акцент:

— Няма да влизаме в шубраците, надявам се?

— Още мъничко остана, мадам, честна дума.

— Може да ни вкара в капан — просъсках на Ник.

— Съгласен съм. И на мен не ми харесва.

Но Зийк и Елайза вече се бяха изгубили от очите ни сред гъстата шума. Ник включи фенерчето си и ги последва, стискайки ръката ми. Сърцето ми биеше учестено. Нещо изпука под ботуша ми. Сух клон... или може би кост? Сред прилива на адреналин сякаш отново се озовах в Ничията земя, зъзнеца в розовата си туника и очакваща чудовището да се появи от мрака. Ноктите ми се впиха в неговата длан.

— Добре ли си? — попита той.

Кимнах, стараейки се да овладее дишането си.

Равдомантът ни водеше все по-навътре. По върховете на листата проблясваха капчици, обкръжени със скреж. Слой от прозрачен лед сковаваше клоните на дърветата и ги караше да проскърцват. Една паяжина, опъната край пътеката, се бе превърнала в сребърна дантела, а нейният създател висеше вкаменен на тънка нишка отстрани. Следите на вървящите отпред, върху които падаше лъчът на фенера, замръзваха пред очите ни. Дъхът ни излизаше под формата на бяла пара.

— Усещаш ли някакви духове? — промърмори Ник.

— Не.

Ускорихме крачка. Зийк бе коленичил край малко езерце от замръзнала вода, а Елайза стоеше до него. Заковах се на място. На

около педя над земята се носеше синкава мъгла. Крънкачът продължаваше да ръкомаха оживено и да нарежда:

— ... се намира тук от години, сър, и аз винаги съм знаел, че отдолу има съкровище. Та ако благоволите, просто вземете тази монета и опитайте да счупите леда.

— Прилича на идеален кръг. — Зийк прокара пръст по проблясващия му ръб. — Как ли се е образувал?

Не само приличаше, а беше идеален кръг.

— Виждали ли сте нещо подобно? — промълви Елайза в захлас. — Невероятно е...

Зийк взе монетата от равдоманта и удари с нея по гладката повърхност.

— Още два пъти, сър. — Равдомантът се озърна през рамо. — Още два пъти.

Шестото ми чувство зазвъня тревожно като камбана. Бях виждала това и преди, с Лорда. Гората. Студа. Отсъствието на духове. Когато ръката на Зийк се отпусна за втори път, етерът осезаемо потрепери. Споменът изведнъж ме заля като вълна. Той чукаше по врата, която не биваше да се отваря.

— Зийк, спри! — затичах се към тях. — Махнете се оттам!

Елайза се сепна.

— Спокойно, Пейдж. Това е просто лед.

— Това е студено петно — креснах. — Портал към Отвъдното.

Ник веднага се хвърли към нея и я дръпна встрани. Зийк изруга и също опита да се оттегли, но равдомантът го удари силно в челюстта, от което той залитна и падна. Монетата се изплъзна от пръстите му и се търколи към леда. Без колебание извадих един от ножовете си и го запратих в лицето на равдоманта, пропускайки целта на косъм. Той грабна монетата и я притисна с една ръка към гърдите си, докато с другата запълзя към студеното петно.

— Те идват — изломоти с безумен поглед. — Да ми дадат моето съкровище.

— Стой! — насочих револвера. — Не го прави! Няма да намериш никакво съкровище там.

— Ти си мъртва, кучко — каза той и стовари монетата върху леда. Този път ударът го пропука. Целият кръг експлодира на милиони

късчета, заслепявайки ме с диамантен прах — и с писък, който отекна навред в II-4, Зумерът премина портала и влезе в Лондон.

* * *

С невероятна скорост съществото се хвърли върху нас. Първо се насочи към равдоманта, склочи челюсти около главата му и с едно дръпване я отхапа. Тялото се срина на земята, потръпвайки като от електрически ток. От него на тласъци бликаше тъмна кръв, разливайки се върху студеното петно.

После погледът му се устреми към мен. То генерираше своя собствена тъмнина — като облак от черни частици, но през тях за първи път успях да зърна по-добре гниещия гигант. Тялото му бе мускулесто и гротескно, с масивна глава и лъщяща, подпухнала кожа. Всичко у него бе прекалено дълго, сякаш разтегнато — ръцете, краката, вратът. Гръбнакът му изпъкваше като назъбено острие на нож. Очите бяха чисто бели, леко сияещи, като луни.

Въздухът се изпълни с бръмчене на мухи. Между лопатките ми се стече струйка пот. Това чудовище бе далеч по-едро от онова, което бях срещнала в колонията. В джоба на панталоните ми имаше торбичка сол. Без да правя резки движения, я извадих и му я показах, държейки връвчицата между пръстите си. Не знаех дали разбира жеста, но можеше да усети какво има вътре.

То протегна шия, издаде мокър прищракващ звук и разтърси глава толкова бързо, че тя се замъгли пред погледа ми. После заби дебели пръсти в земята, при което тя замръзна, и запълзя към нас.

Опитах да се фокусирам върху аурите на останалите трима. Долавях ги като лош сигнал върху радара си. Зумерът превръщаше етера в гъста съсирена маса, неспособна да поддържа духовна активност. Ник опита да призове свита, но духовете се дърпаха така панически, че бе принуден да се откаже.

Коленете ми бяха на път да омекнат, зрението ми изневеряваше. Ако не направех нещо, всички щяхме да изпаднем в духовен шок. Изчаках съществото да приближи още малко, после изсипах сол в шепата си и я запратих по него. Тя попадна върху кожата му с прашене и дим, като олио върху нажежен тиган.

То отвори уста, показвайки бездънно гърло, и издаде оглушителен звук — не просто писък, а хиляди изтерзани крясъци, вопли и стенания, слети в едно. Сякаш менгеме стисна мозъка ми, а кръвта във вените ми застина.

— Бягайте — викнах.

И ние се понесохме през дървета и храсти надолу по склона, към чакащата кола. Клоните ме шибаха през лицето и се вплитаха в косите ми, подметките ми се плъзгаха по заскрежената шума. Трескаво дръпнах златната нишка, примигвайки с очи, за да прогоня напирания мрак. Лордът можеше да е единственият ни шанс за оцеляване. Земята ме теглеше надолу, вкопчваше се в глезените ми. *Толкова си уморена.* Но аз продължавах. *Спри да си починеш.* Пак продължавах. Дърветата вече оставаха зад гърба ни, когато Зийк се предаде. Тялото му се свлече, сякаш лишено от кости. Ник падна малко след него. Аз спрях, олюлявайки се, и го сграбчих за раменете. Помъчих се да го вдигна, но собствените ми нозе се подгъваха. Коленичих безсилно, обляна в пот. Аурата ми се свиваше в ужас пред съществуването, лишаваше ме от връзка с етера. Скоро престанах да усещам Зийк, който се намираше най-далеч от мен — той просто примигна и изчезна от екрана ми.

Спри, аз се нуждаю от нея! Спри, спри, убиваш ме, не мога да дишам, спри!

Сякаш някой от жизненоважните ми органи бе стиснат в неумолим юмрук. Очите ми се насълзиха от усилието да запазя съзнание. Духовният шок настъпваше. Краищата на пръстите ми побеляха, ноктите ми станаха противно синкави. Още поемах въздух, но се давех. Можех да виждам, но бях сляпа.

Не мога да се фокусирам, не мога да мисля, спри, спри!

Елайза бе най-напред от всички ни, на метър-два пред Ник. Тя се повдигна на лакти, ругаейки през зъби, но така и не събра сили да се изправи на крака. Не усещах сънорамата, нито аурата ѝ. Полузашеметена, отворих отново торбичката със сол и я протегнах към Ник.

— Направи кръг — изхриптях.

Звукът изригна отново — писъци на прокълнати души от гнилата, бездънна паст. Ник грабна солта и скърцайки със зъби от усилие, придърпа Елайза към себе си. Зумерът се носеше насреща ни с

оцъклените си, бледи очи, потапяйки всичко в мрак и ярост. Приближаваше твърде бързо. Ръцете на Ник се тресяха.

— Зийк! — провикнах се дрезгаво. — Зийк!

Съществото вече се навеждаше над проснатото му върху тревата тяло. Нямаше време за губене. Запратих духа си през поляната.

Сблъсъкът беше точно какъвто го помнех от Шеол I — сякаш докоснах нажежена до бяло главня. Дълбоко във вътрешността на сънорамата му дремеше гниеца мощ. С всички сили, които успях да събера, преминах първата защитна стена и се врязах в плутонната му област.

Болката беше неописуема.

Духът ми пропадна в нещо като тресавище. Бях обхваната от огнени езици, изгарящи ме отвътре навън. Това не беше сънорама.

Това беше кошмар.

Плутонната област на съществото тънеше в почти непрогледен мрак, но все пак успях да видя какво обкръжава духовната ми форма — гниеца маса от мъртва плът. От дъното се надигаха кървави мехури и се пукаха върху мазната ѝ повърхност. Тинята се впи в глезените ми и започна да ме засмуква в себе си — все по-дълбоко и по-дълбоко, докато не затънах до кръста. Тогава една костелива ръка ме улови за тила и започна да ме навежда надолу. Опитах с всички сили да ѝ убягна, да изправа тяло, но беше твърде късно. Пластовете от разложение се склупчиха над главата ми.

* * *

Нямаше въздух, нямаше мисъл, нямаше болка, нямаше съзнание. Само тлен.

Разпад.

Вихър от едно безкрайно нищо, нищо, нищо.

И в цялата тази празнота последен блед намек за идея — че това е адът. Отсъствие на етер, на каквото и да било. От това се бояха зрящите. Не от смъртта, а от небитието. От пълното унищожение на духа и същността. Лицата се губеха. Тук го нямаше Ник, нямаше ги Лорда, Елайза, Джаксън, Лис... Всичко избледняваше и Пейдж потъваше, потъваше, потъваше...

Сребърната ми нишка се изопна като струна и изтръгна духовната ми форма от зловонната гнилоч. Пак се озовах сред кошмарния пейзаж, мъчех се да вдишам въздух, който не съществуваше, отблъсквах ръце, които ме сграбчваха. Гласове крещяха на езици, които не разбихах. Те не искаха да ме пуснат.

Щях да умра тук, пленена в сънорамата на Зумера. Дори нямаше да се удавя или задуша. Прекърших една костелива ръка на две и тогава, изпълвайки се почти до скъсване, нишката ме захвърли обратно през етера в собственото ми тяло.

Клепачите ми се повдигнаха.

Поех си дъх.

Кръгът от сол беше завършен. Ник захвърли празната торбичка и падна настрани като прострелян.

Етерът се къдреше и потрепваше, създавайки около нас бариера, подобна на тази, която ни удържаше в наказателната колония. Съществото се спря с олюляване пред нея, сякаш солта се бе превърнала в разтопена лава. То продължаваше да излъчва странната си, подобна на статично електричество чернота. Дали това не бе аура, увредена до неузнаваемост? Накрая нададе последен вледеняващ вой и тромаво се отдалечи, оставяйки мрачна дияра в етера.

Четиримата лежахме проснати под омръзналите клони на дърветата.

— Зийк — рече задавено Ник, разтърсвайки го с една ръка. Аз няхах сили дори да извърна глава. Елайза се намираше най-близо до мен, с устни, синкави почти като моите, и замъглен от шока взор.

Тялото ми се разкъсваше от конвулсии. Пулсът ми бе слаб, сетивата — притъпени. Периодът на тишина и неподвижност продължи дълго, преди да бъде нарушен от нечий стъпки през изсъхналите листа. Над нас, точно отвъд очертанията на кръга, се извиси силует. Следващото, което чух, бе нисък женски глас:

— Сънеброднице. Добре ли си?

Последва дума, която не разбрах — дума на Глос. Някой друг също ме зовеше. Златната нишка оживя — най-силното дръпване, което бях усещала досега — и очите ми се отвориха.

— Ранена ли си? — Гласът принадлежеше на Плейона Суалоцин.
— Кажи какво ти е, иначе няма как да ти помогна.

— Аура — промълвих, едва разбираемо дори за себе си. Но Плейона ме разбра. Извади шишенце с амарант и без да сваля ръкавицата си, капна една-единствена капка върху горната ми устна. Още щом вдишах сладостния аромат дълбоко в дробовете си, аурата ми започна да регенерира. Обърнах се настрани и повърнах. Пронизваща болка блъсна вътрешността на черепа ми и бавно, на тласъци, утихна.

Плейона се изправи. Отново беше облечена като сционска жителка, а дългите ѝ черни къдри бяха праметнати върху едното рамо.

— Емитът се оттегли, но пак ще се върне. А Нашира е определила висока цена за главата ти.

— Тя няма ли да се покаже най-сетне? — попитах, неспособна да овладее треперенето си.

— Не иска да си цапа ръцете. — Плейона избърса ножа си в парче плат, върху което остана мазна, черна диря. — Хайде, ставай.

Зрението ми още бе замъглено, но с усилие стъпих на крака. Вбесях се от това колко слаба изглеждам пред саркс-съществата, колко безполезни се оказват годините ми на обучение, щом се изправя пред тях. Всеки път ме караха да осъзная, че не съм истински боец, а просто обикновен чирак. Елайза се бе прислонила до дънера на едно дърво в края на поляната; запушила ушите си с длани. Упътих се към нея.

— Пейдж! — спря ме гласът на Ник. Паниката в него ме накара да се върна тичешком обратно. Той седеше, положил в скута си главата на Зийк.

— Какво има? — коленичих до него, примигвайки от поредния болезнен спазъм.

— Не знам. Не знам. — Ръцете му, обикновено толкова уверени и спокойни, целите се тресяха. — Какво да правим? Той е в безсъзнание. Пейдж, моля те... знаеш ли някакъв лек?

— Шшт. Не се тревожи. В колонията съм виждала много зряци, пострадали от емитски нокти и зъби. Ще поискаме помощ от Рефаимите...

— Трябва да направим нещо, Пейдж. Веднага!

Гласът му пресекна и аз го стиснах за рамото, за да го успокоя.

— Плейона — извиках през поляната. — Ерай!

Ерай ме игнорира, но Плейона дойде и се приведе над Зийк, поставяйки едната си ръка на бузата му, а другата — върху челото.

— Ще се наложи да побързаш, сънеброднице — каза след секунда. — Да го отнесеш на по-безопасно място.

Лицето на Ник се сгърчи, а устните му тихо замълвиха утешителни слова.

Елайза се посъвзе от шока, но щом се озърна, погледът ѝ попадна право върху Плейона и тя изпищя така, сякаш бе видяла собствената си смърт. Притичах до нея и сложих ръка върху устата ѝ.

— Тихо! Убеди ли се сега, че не страдам от халюцинации заради флукса?

Тя закима усърдно.

В този момент отново долових присъствието на Лорда. Той си проправи път през гъстата растителност и се появи на ливадата с очи, светещи като фарове. С един поглед обгърна всичко — кръга от сол, падналия в несвяст човек.

— Няма повече Емити — каза. — Какво правиш тук, Пейдж?

— Просто си говорехме — отвърнах, давайки си сметка как нещо толкова нормално сега звучи глупаво и безразсъдно. Елайза преглътна мъчително отстрани.

— Разбирам. — Лордът приближи до нас. — Край студеното петно има обезглавен труп.

— Беше равдомант. — Гърдите ми още бяха стегнати, затруднявайки ме да говоря, дори да дишам. — Трябва да ни е проследил от пазара.

— Слуга на Саргас — обърна се Плейона към Лорда. — Вероятно са му платили да предотврати участието ѝ в турнира.

— Надали — поклати той. — Те не са дотолкова запознати с делата на синдиката, а и ми се струва, че искат Пейдж жива. Сега първата ни задача е да запечатаме студеното петно и да се погрижим за ранения. Къде е най-близкото безопасно място, Пейдж?

Погледнах към Елайза.

— Някакви идеи?

— Имам една. — Тя избърса чело с разтрепераната си ръка. — Но някой трябва да докара колата.

— Ти ще я докараш, медиумке — направи ѝ знак Плейона. — И побързай.

Страните на Елайза пребледняха.

— Ами ако наоколо има още от онези същества?

— Тогава бягай колкото ти държат краката и пробвай да не се предаваш така лесно на смъртта.

Клетата Мъченическа муза прежълтя окончателно. Дадох ѝ револвера и остатъците от солта, а тя простена примирено и се изгуби сред дърветата.

Зад мен, сред кръга от сол, Ник галеше косите на Зийк и тихо му нареждаше нещо на шведски. Лордът, Плейона и Ерай стояха нащрек по краищата на поляната.

Всички чакахме.

* * *

Докато Елайза се върне, нервите на Ник вече бяха на път да му изневерят. Оставихме Рефаимите да охраняват студеното петно и подкарахме към I-4. Елайза спря колата в тясна павирана улица недалеч от Лестър Скуеър, смътно осветена от газени фенери. От двете страни имаше къщи с еркерни прозорци. Погледнах я въпросително.

— Какво търсим тук?

— Отиваме при Леон — отвърна запъхтяно тя, ровейки из джобовете си.

— При кого?

— Восъчния Леон. Фалшификатора. Познаваш го.

Бях чувала за него само бегло, както за повечето членове на синдиката. Знаех, че е приятел на Джаксън и специалист по изработката на всякакви документи, служещи за заблуда на властите — удостоверения за пътуване, актове за раждане, доказателства за сционски произход и други подобни. Именно той бе изработил свидетелствата за законно пребиваване на Зийк и Надин, в случай че някога ги спрат на улицата за проверка. Подобно на много незрящи, обслужващи синдиката, той имаше и друг бизнес, колкото за параван. Държеше магазинче, зад прашасалата витрина на което бяха изложени всевъзможни вехтории — свещи, кибритени кутийки, капачета за

гасене на свещи, свещници от месинг и дори от сребро. Потъмнялата табела отгоре гласеше: СВЕЩИ И ВОСЪЧНИ ИЗДЕЛИЯ.

Елайза извади ключ и отвори вратата. Защо разполагаше с достъп до магазина на Восъчния Леон нямах никаква представа. Ник пренесе Зийк надолу по стълбите до миниатюрна гостна, където го постави върху дивана и подпря главата му с възглавница. Аз щракнах ключа на осветлението, но без резултат.

— Леон не е привърженик на електричеството — отбеляза Елайза, като взе кутия кибрит от една ниша и ми я подхвърли. — Сложи малко въглища в печката.

Подчиних се, като преди това свалих тежкото палто на Уин и го преметнах върху облегалката на един стол.

— Пейдж! — облещи очи Елайза.

— Не бой се, кръвта не е моя. На Заешката устна е.

Чакането бе тягостно. Ник отказваше да се отдели от Зийк, като на всеки няколко минути се мъчеше да му даде вода. Елайза запали всички свещи в къщата, а аз се качих до спалнята, за да взема одеяла. Тъкмо се връщах, натоварена с тях, когато Лордът влезе през вратата. Без да разменим и дума, слязохме заедно към гостната. Огънят вече се беше разгорял и придаваше на кожата на Зийк измамна топлина. Ник държеше китката му, измервайки пулса.

При вида на огромния непознат със светещи очи Елайза се притисна плахо до стената. Той от своя страна не ѝ обърна никакво внимание.

— Къде е ухапването?

— Отляво — каза Ник и със стиснати устни повдигна залепналата от кръв риза на Зийк. Стомахът ми рядко се бунтуваше от подобни гледки, но сега се сви при вида на следите от зъби — те бяха дълбоки, с побелели ръбове и се простираха от горната част на гръдния кош чак до кръста.

— Ще се оправи — заключи Лордът, след като ги огледа внимателно. — Не е нужно лечение.

— Какво? — изграчи Ник. — Та той едва диша!

— Ако кръвообращението му не е нарушено, няма повод за тревога. Употребява ли алкохол или наркотични вещества?

— Не.

— В такъв случай има имунитет. — Лордът фиксира Ник с неподвижния си взор. — Състоянието му може да изглежда сериозно, доктор Нигорд, но тялото и сънорамата му ще се преборят с инвазията. Промийте раните с физиологичен разтвор и ги зашийте. Оставете го да се наспи. Това са единствените грижи, от които се нуждае.

Ник се отпусна със стон в близкото кресло и зарови лицето си в длани. Всички обърнахме очи към Зийк. Той още беше в безсъзнание, със сивкави бузи, а върховете на пръстите му приличаха на топнати в сажди, но не личеше да се влошава повече.

— Не е честно — промълви изтощено Ник. — Той трябваше да е в болница.

— Да, и всички знаем какво щяха да му предпишат там — намесих се аз. — Задушаване с азот.

— Пейдж! — сръза ме Елайза.

— Болницата с нищо няма да ускори възстановяването — каза Лордът. — А и никой сционски лекар не би схванал симптомите му. Просто го дръжте на топло и му давайте повече течности.

Настана продължителна тишина, нарушавана единствено от пропукването на огъня в печката.

— Дали да кажем на Надин? — обърнах се към останалите.

— В никакъв случай. Тя ще се побърка от тревога. — Елайза се изправи решително от стола. — Ще отида да ви донеса чисти дрехи. Можете да нощувате тук, Леон ще се върне чак утре. — Тя прочисти гърло и вирна брадичка към лицето на Лорда. — Ти... също ли ще останеш?

— Само за малко.

— Таванската стая е свободна, ако я искаш.

— Благодаря. Ще го обмисля.

Когато тя излезе, пространството сякаш стана още по-тясно. Отидох в кухнята, извадих празен буркан от дъното на един пращен шкаф и го напълних с вода и сол. Краката ми се подгъваха от изтощение. Нима едва тази сутрин бях заварила Чат да чете „Откровението на Рефаимите“? Струваше ми се, че са минали седмици оттогава.

Докато разбърквах разтвора, опитах да подредя мислите си. Зийк се беше отървал този път, но със закриването на наказателната колония в цитаделата неизбежно щяха да се появят още Емити. Колкото и да ме

притесняваше това, сега по-важно бе да помогна на Ник. Намерих превързочен комплект в аптекката и се върнах обратно в гостната.

Той се бе преместил на табуретка до печката, без да изпуска ръката на Зийк от своята. Седнах до него на пода, опряла лакти върху коленете си. Топлината на огъня можеше да сгрее поне пръстите, ако не душата ми.

— Разказвал ли съм ти някога за сестра си? — попита дрезгаво Ник.

— Споменавах си я веднъж.

Знаех за Каролина Нигорд — зрящата, така и не получила шанс да овладее своята дарба.

— Постоянно си спомням как изглеждаше. Когато я открих в гората.

— Недей. — Докоснах го по бузата, извъръщайки лицето му към себе си. — Зийк няма да умре. Лордът знае какво говори.

Не биваше да давам подобни обещания. Все пак не бях спасила нито Себ, нито Лис от участието им.

— Сцион няма да отнеме никого повече от мен — промълви той. — Всичко е по тяхна вина. Те са постъпили като безгръбначни. Предали са се, вместо да се опълчат на Рефаимите с всички сили. Отначало може да е било от страх, но сега се ползват от облагите на системата, която сами са създали. Ако станеш Повелителка, ще напусна службата при тях. Ще задигна всичко, което мога, и ще го използвам, за да ги унищожа.

— А ако не стана?

— Пак ще го направя. Омръзна ми Джаксън да пилее кървавите ми пари за своите пури. — Рядко бях виждала лицето му толкова хладно. — Влязох в бандата, защото исках да науча колкото се може повече за врага. Е, научих достатъчно. Видях достатъчно. Сега искам единствено да го сразя.

— Значи мислим еднакво. — Загледах се в играещите отблясъци на огъня. — Джакс ще се чуди къде сме.

— Елайза ще му каже, че сме останали да тренираме до късно в I-6. — Той с морна усмивка пое буркана със соления разтвор от ръката ми. — Иди да си починеш, sontos. Доста ти се събра днес.

Ник с уверени пръсти разпечата превързочния комплект. Аз излязох, но на прага нещо ме накара да се обърна. Клепачите на Зийк

потрепнаха, той отвори очи и при вида на приятеля си каза тихо: „Ей“. Ник се наведе и го целуна — първо по челото, а после по устните. Аз се усмихнах. Сякаш невидима нишка се прекъсна в гърдите ми, кратко и окончателно. Притворих полека вратата след себе си.

Домът на Леон беше на три етажа, включително магазина и тавана. Сградата беше тясна, с малки, сбутани стаички. Вмъкнах се в банята и запалих угарката от свещ на мивката. Подът беше покрит с напукани плочки, а огледалото потвърждаваше, че бих изглеждала съвсем на място сред клошарите край Темза. Спечена кръв прилепваше дрехите към тялото ми, а кожата край устните ми бе сивкава на цвят.

Усещах се смръзнала до мозъка на костите и бих дала всичко за една гореща вана. Съблякох се и завъртях крана на душа. Тръбите изръмжаха и изплюха топлата вода. След като стоях няколко минути под нея и я оставих да отмие миризмата на Емита, се върнах пред огледалото и махнах контактните лещи. Лявата ми зеница беше разширена, закриваща почти целия ирис. Примигнах и поднесох свещта по-близо до окото си, но тя не реагира.

На етажа имаше стая с две еднакви легла, където открих чиста нощница, оставена от Елайза. Облякох я и вдишах нежния цветен аромат. Помещението обаче бе твърде студено. Една грейка щеше да ми помогне да се отърся от студа.

Сресрах мократа си коса и излязох на площадката, мъчейки се да не обръщам внимание на тъпата болка в хълбока. Лордът тъкмо се качваше нагоре по стълбите и се спря, щом ме видя.

— Пейдж.

По ръцете ми полазиха мравки. Част от мен искаше да го доближи, но нещо ме възпираше.

— Лорде — казах достатъчно тихо, за да не ме чуят отдолу.

— Опитала си се да обсебиш Емита.

Повдигнах вежди.

— Да не си ровил отново в спомените ми?

— Този път нямам вина. — Той разглеждаше картината на стената, една от любимите творби на Елайза, рисувана от нея цяла година без помощта на духове. — Просто зениците ти са различно големи. Това е знак, че сребърната ти нишка е била разтърсена. Ако съществото бе успяло да те плени, щеше да погълне духа ти.

— А ако ти ме беше просветлил по въпроса — отвърнах, — сигурно нямаше да опитвам да вляза в сънорамата му.

— Съжалявам, нямаше как да го предвидя. — Той опря длани върху парапета. — Предполагам, че сте ходили на хълма да обсъждате нещо тайно?

Гласът ми бе прегракнал, но направих усилие и разказах историята отново. Той ме изслуша с непроницаемо изражение.

— „Сивият пазар“ — каза, щом свърших. — Никога не съм чувал този термин.

— Значи ставаме двама.

— Изглежда, действително всичко се върти около победата ти в турнира. — Очите му прогаряха сумрака. — Мъжът, който ви е подмамил при студеното петно, трябва да е имал нещо общо с това.

Зачудих се колко ли хора бяха замесени. Колко ли още убийства трябваше да станат, за да се прикрие онова, което крояха Игуменката и Вехтошарят.

— Емитите ще продължат ли да идват? — попитах.

— О, да. — Ръцете му стиснаха по-здраво парапета. — Сега, когато наказателната колония е изоставена, те вече не са привлечени от духовната активност там. Въпреки всичките си недостатъци тя служеше като маяк за тях. Сега ще бъдат изкушени от Лондон — този гъмжащ кошер от духове. Студените петна са портали към техните владения. Запечатването им е възможно, но трудно.

— Техните владения?

— Голяма част от Отвъдното вече е превзета от Емитите. Вероятно си забелязала, че мястото на хълма отблъскваше духовете — дори те се боят от тяхното присъствие.

Вероятно това бе причината за изчезването на духове от секцията на Мария, за което тя бе споменала още преди седмици.

— Не бива да им позволяваме да дойдат тук — казах.

Дълго време никой от двама ни не помръдна. Думите напиреха да излязат от устата ми, но всеки път се отдръпваха обратно. Неговият вид бе все така неразгадаем — нищо не издаваше какво чувства, когато ме погледне. Ако изобщо бе способен на чувства.

Случилото се на хълма ме бе разтърсило телом и духом. Бях научила твърде много за един ден. Пристъпих към Лорда и положих глава върху рамото му. От него се излъчваше топлина, сякаш бе

натъпкан с горещи въглени. Той отмести ръце и улови парапета от двете ми страни, почти докосвайки бедрата ми. От гърления звук, който издаде, през стомаха ми премина серия от тръпки.

Пръстите ми проследиха твърдите очертания на челюстта му, раковината на ухото му. Можех да чуя дишането му, ударите на сърцето му — за него те бяха просто ритъм; не отброявах, подобно на моите, оставащите секунди до смъртта. Сънорамата ми отново започна да тлее, както навремето в Кметството.

Той ме караше да се чувствам по необичаен начин. Нямах представа как да назова усещането, знаех само, че то ме пропива до мозъка на костите като дълбок, забравен инстинкт. И че искам да го оставя да ме обземе изцяло.

— Мислих върху онова, което ми каза в мюзикхола — промълви той, склонявайки лице над моето. — Беше права. Това е начинът, по който ни потискат, карат ни да замълчим. Няма да им позволя да го сторят с мен, Пейдж, но не искам и да те лъжа. Нашите пътеки ще се пресичат само ако етерът пожелае. Това няма да се случва често. И никога не може да е завинаги.

Преплетох пръсти в неговите.

— Знам — отвърнах само.

[1] Нисък хълм северно от Риджънтс парк, с панорамна гледка към централен Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Равдомантия — изкуство на гадаене с помощта на пръчки, стрели и други подобни. — Б.пр. ↑

23

НА ПРАГА

Веднага щом вратата на таванската стая се затвори зад нас, Лордът улови лицето ми между мазолестите си длани. Не чувах нищо освен бученето в ушите си. Намерих опипом ключа и го завъртях, заключвайки се в мрака с един Рефаим. Той бе същество от други предели; всяка фалшива илюзия за човешка принадлежност бе изчезнала. Ръцете ми се плъзнаха по раменете му, нагоре по врата му и накрая, когато сърцето ми вече щеше да изскочи, устните ми се сляха с неговите.

Пръстите му преминаха надолу по гръбнака ми и аз го притеглих плътно до себе си, сграбчвайки грубата му коса, превърната цялата в чувство. Вкусът му бе на червено вино и на нещо друго, плътно, землисто и леко горчиво.

Коравата му длан се спря върху голия ми корем, повдигащ се от плиткото ми, учестено дишане. Досега не бях осъзнавала колко силно желая неговите обятия, неговото докосване. Интимността нямаше място в никой от нашите светове.

Лордът ме повдигна, отлепяйки краката ми от пода. Задържа ме така, че челата ни се докосваха, сякаш искаше да ме успокои, да ми каже, че всичко е наред. Все едно не знаех, че това е лъжа. Притиснах устни в шията му, наслаждавайки се на топлотата на неговата кожа, на ниските нотки на Глос, които трептяха в гърлото му.

Сънорамата му изпрати език от огън през моите червени цветя. Плътният тембър продължаваше да звучи в главата ми, докато го целувах, шепнех собственото му име в устата му. *Спри, Пейдж, спри.* Предупреждението на разума. Рантените можеха да влязат и да ни разкрият, точно както бе сторила Нашира. Но сред мелодията, която ни носеше в своя вихър, този глас можеше лесно да се пренебрегне. Той бе прав — ние никога нямаше да бъдем заедно завинаги. Какво значение имаше тогава един миг?

Отпуснахме се върху нещо, което на допир наподобяваше тапициран диван. Бедрата ми бяха от двете страни на хълбоците му,

ръката му обвиваше ханша ми. Докоснах с пръсти изпъкналите резки, кръстосващи гърба му — бележите, получени от Нашира заради неговата измяна.

Тялото на Лорда застина. Улових погледа му и продължих да следвам бележите. Те продължаваха покрай ребрата, чак до корема. Тъканта там бе студена и почти восъчна на допир.

Това бяха следи от полтъргаист, подобни на онези, които имах и аз. Отдръпнах се назад.

— Чий дух ти ги причини?

— На един от нейните паднали ангели. — Той погали шията ми. — Естествено, името му е строго пазена тайна. А може и вече да е потънало в забрава.

Какъв по-ефективен начин да контролираш някой, отчаяно нуждаещ се от амарант за болката си, от този да му отпускаш в оскъдни дози? Нашира Саргас имаше по-богато въображение, отколкото предполагах.

През таванския прозорец се лееше лунна светлина, образувайки сребристи ивици в мрака. Адреналинът пулсираше във вените ми. Сънорамите ни не можеха да се доловят от първия етаж, но ако някой се качеше по стълбите, щеше да ги усети. Отдолу се носеха звуци на пиано. Свирещият не беше контактър, защото нямаше духове, поклащащи се под ритъма. Погледнах към Лорда.

— Сесил Шаминад^[1]. Елегия.

— Да нямаш музикален автомат в главата си? — усмихнах се аз.

— Хм — измърмори той. — Би било чудесна добавка към сънорамата ми.

Дълбоко в мен се надигна нервен трепет — същото чувство изпитвах на черния пазар, когато откриех някое рядко украшение или инструмент. Боязън, че ще се изплъзне между пръстите ми, ще се разбие, преди да види светлината на деня. Положих длан върху корема му, усещайки плавното повдигане и спускане при всеки дъх.

— Ако искаш това — каза той много тихо, — дори да е краткотрайно, Рантените не бива да узнават.

Или щяха да ме унищожат. А също и него, и съюза ни — всичко, само за да можем ние да се докосваме, целуваме и прегръщаме един друг. Лекомислен, безразсъден акт, тъкмо от онези, които Джаксън презираше.

Погледът на Лорда обходи лицето ми. Понечих да излъжа, да кажа няма значение, но отговорът заседна в гърлото ми. Знаех, че значение има и че това дори не е въпрос. Легнах настрани, тъй че гърбът ми опря в гърдите му, и вдигнах очи към прозореца.

— Била съм толкова сляпа... За синдиката...

— Трудно ми е да го повярвам.

— Винаги съм подозирала, че е прояден от корупция, но не и до такава степен. Игуменката и Вехтошарят готвят нещо ужасно, нещо свързано с Рефаимите. И аз не мога да проумея какво е, макар да чувствам, че отговорът е под носа ми. — Стиснах грубата му мазолеста длан. — Онзи предател при първото въстание... виждал ли си някога лицето му?

— Навярно. Знам само, че информаторът е човек, но така и не ми казаха кой точно.

Мускулите му се напрегнаха при тези думи. Представих си какви терзания трябва да му е причинила тази неизвестност през годините.

Повдигнах се на лакът и се обърнах към него.

— На турнира ще се наложи да вляза в сънорамата на Джаксън. А не съм сигурна дали ще се справя.

Той помълча за секунда.

— Да го убиеш ли възнамеряваш?

Въпросът ме завари неподготвена.

— Надявам се да не се наложи. Ако успея да го контролирам достатъчно дълго, може сам да се предаде и аз пак да спечеля.

— Достоен избор — отбеляза той. — Самият Джаксън надали ще страда от подобни скрупули.

— Той рискува всичко, за да ме измъкне от Шеол. Не би стигнал дотам да ме убие.

— Заради собствената ти безопасност да предположим, че ще опита.

— Не беше ли тъкмо ти онзи, който каза „никога не предполагай“?

— Всяко правило си има изключения. — Лордът се облегна върху възглавниците. — Сега лесно можеш да влезеш в моята сънорама. Но когато се изправиш срещу Джаксън, ще бъдеш изтощена, навярно и ранена. Ще са ти нужни и последните останки сила, за да направиш скока.

— Нека опитам тогава. Без кислородната маска.

Не беше шега да ме допусне отново в съзнанието си, но той дори не опита да възрази. Сложих ръка върху тила му и доближих лице към неговото, поемайки бавни, дълбоки вдишвания. Скоро изпитах сънливо усещане и без труд напуснах тялото си.

Когато навлязох в чуждата сънорама, се озовах първо в плутонната област, където тишината ме притисна като стена. Алени кадифени драперии се спускаха отгоре и се губеха в облаци дим. Стъпките ми отекваха като в катедрала, но цялото пространство си оставаше плаващ в етера остров, без определена форма. То просто съществуваше. Може би самото Отвъдно бе такова — пустинно царство, лишено от живот. Минах през слоевете кадифе, а после и през всеки от концентричните кръгове, докато не стигнах до самата сърцевина на съзнанието на Арктур Месартим. Духовната му форма стоеше там, с ръце зад гърба. Бледна, изпита фигура.

— Добре дошла отново, Пейдж.

Драпериите ни обграждаха отвсякъде.

— Доста е аскетично тук.

— Никога не съм обичал духовната претрупаност.

Но нещо се беше променило от предния път. От прахта бе изникнало цвете, с още неразтворени венчелистчета, обAGRени в топъл, преливащ се цвят.

— Амарант — промълвих, докосвайки лъскавата му повърхност.

— Какво търси тук?

— Не претендирам да знам как точно сънорамите приемат своята форма — отвърна той, обикаляйки около него, — но, изглежда, че вече не съм „куха черупка“, както сама ме нарече.

— Имаш ли някакви защиты?

— Само онези, с които ме е надарила природата. Бронята на Джаксън няма да е здрава колкото моята, но е възможно да има материализации на паметта.

Спомних си, че бях чела за тях в черновата на поредната му брошура — „За машинациите на странстващите мъртви“. Дори ги бях виждала и сама, надниквайки в чужди съзнания. Това бяха тъмни, паякоподобни неща, пъплещи из плутонната област. Повечето хора имаха поне по едно, а някои сънорами като тази на Надин бяха населени от цели пълчища.

— Значи това са спомени? — попитах.

— В известен смисъл. По-точно проекции на мъките и тревогите ни. Когато казваме, че нещо „гложди ума ни“, това са именно те.

Изправих се.

— Ти имаш ли от тях?

Главата му се извърна към драпериите. Там, на ръба на здрачната му зона, се бяха събрали дузина фигури, удържани на разстояние от светлината в центъра на сънорамата. Лицата им не се различаваха, но формите им бяха приблизително човешки. Изглеждаха едновременно плътни и газообразни, а кожата обвиваше телата им подобно на дим.

— Те няма как да те наранят в духовната ти форма — каза той, — но може да опитат да блокират пътя ти назад. Не се бави покрай тях, не им позволявай да те задържат.

Огледах странната колекция.

— Знаеш ли на кой спомен съответства всяко от тях?

— Да — кимна Лордът. — Знам.

Тук чертите му изглеждаха много по-сурови, отколкото в действителност, всяка мекота бе изсмукана от тях.

Никога не се бях докосвала до чужда духовна форма. Влизането в сънорамата само по себе си бе нахлуване в личното пространство и всеки допир до образа, който хората държаха сами за себе си, ми бе изглеждал като светотатство. Той можеше да причини непоправима вреда — да накърни или раздуе нечие его, да разбие съкровена надежда. Но страстта ми към броденето се бе превърнала в страст към познание, независимо колко опасно можеше да се окаже то. Затова, когато тлеещите като въглени очи на Лорда се сведоха към мен, аз протегнах ръка и я положих върху бузата му.

Студ прониза пръстите ми, вибрации преминаха през цялото ми тяло. Неговата визия за мен в директен контакт с неговата визия за себе си. Трябваше да си напомня, че това не са моите пръсти, макар да изглеждаха точно като онези, които познавах. Това бяха те по начина, по който Лордът ги възприемаше. Дълго не ги отделих от лицето му — прокарах ги по твърдите устни, по изсечената челюст.

— Внимавай, сънеброднице. — Той покри ръката ми със своята. — Духовните ни автопортрети са крехки като огледала.

Резониращият му глас ме разтърси из основи, накара ме да дойда на себе си и да се изстрелям обратно. Озовах се в собственото си

съзнание и спуснах крака през ръба на дивана. Гърдите ми се повдигаха конвулсивно. Все още ми беше трудно да правя това без маска, да лишавам тялото си от основните му функции. Лордът ме наблюдаваше внимателно отстрани.

— Ти... — преглътнах, когато дъхът ми се поуспокои — защо се виждаш по този начин?

— Не знам какво представлява собствената ми духовна форма, но признавам, че съм заинтригуван.

— Като статуя, но цялата в белези, сякаш някой я е издълбал с длето. — Челото ми се проряза от бръчка. — Така ли се възприемаш?

— Донякъде. Годините като кръвен консорт на Нашира Саргас положително са се отразили на самочувствието ми, ако не на друго. — Той докосна с палец скулата ми. — Не забравяй на какво те учих. Не е нужно да се отделяш изцяло от тялото си по време на турнира. Остави част в него от себе си, за да поддържаш жизнените си процеси.

Усетих, че избягва въпроса, но не исках да настоявам повече.

— Не знам как — склоних глава върху рамото му. — Не мога да присъствам на две места едновременно.

— Ти вече го направи в мюзикхола. Мисли за това не като за разцепване на духа, а като за сянка, която остава след теб.

За известно време притихнахме под лунната светлина. Един от нас трябваше да си тръгне, но никой не го стори. Върховете на пръстите му погладиха шията ми, следвайки деколтето на нощницата надолу към гърдите. Нишката, която ни свързваше, потръпна от емоция, твърде сложна, за да я разгадая.

— Изглеждаш изтощена — промълви той.

— Беше дълъг ден. — Вдигнах очи към неговите. — Искам да ми обещаеш нещо.

Лордът само ме погледна. Вече го бях молила за услуга и преди, изправена пред смъртна заплаха от ръката на годеницата му.

Ако тя ме убие, нека другите узнаят. Ако аз не успея да ги поведе, поведи ги ти.

— Ако загубя турнира — казах, — погрижи се сивият пазар да изчезне. Каквото и да представлява той.

— Бъди сигурна, че ще сторя всичко по силите си. — Това ми бе достатъчно. Усетих докосването му върху клеймото на рамото си. Шестте цифри, които някога представляваха моето име. — Ти вече

веднъж беше робиня, Пейдж Махони. Не робувай сега на страха. Накарай дарбата да ти служи.

* * *

Тази нощ бе ново изживяване за мен. Никога преди не бях спала до някого, така че аурата му да обвива моята като втора кожа. Мина известно време, преди шестото ми чувство да се адаптира, а защитите ми постоянно се издигаха сами, провокирани от тази близост. Все едно бях на кораб, носещ се върху водна повърхност, която нито за миг не спираше да се движи. На няколко пъти се пробуждах под звука от ударите на чуждото сърце, обгърната от необичайната топлина на неговото тяло. Първият път изпаднах в паника, а очите му така живо ми напомниха за Шеол, че се изгърколих от дивана и трескаво затърсих ножа. Лордът ме наблюдаваше мълчаливо, изчаквайки да си спомня къде съм. След това ме остави да лежа допряла гръб в гърдите му, без да се опитва да ме удържи до себе си.

Когато се събудих окончателно, минаваше четири сутринта. Лордът още спеше, прехвърлил ръка през кръста ми. От кожата му се носеше лек дъх на нагорещен метал. Никога не го бях виждала да изглежда толкова човешки. Чертите му бяха меки, сякаш всички мрачни спомени се бяха изпарили от сънорамата му.

Отключих вратата и тихо се измъкнах от стаята. На площадката поспрях да размисля върху положението си. Да вярвам на Лорда бе едно, но след докосването до духовната му форма отношенията ни бяха преминали на ново ниво. Ново и опасно.

Знаех, че въпреки всички правила на Джаксън няма да се ограничи само с тази нощ. Имаше още много неща, които исках да науча.

И в същото време знаех, че не мога да продължавам така. Рискът бе твърде висок. Защо тогава го правех? Независимо дали ми се нравеше или не, през идните дни щях да се нуждая от помощта на Рантените. А ако те дори заподозряха...

Сграбчих с две ръце парапета, вслушвайки се в стъпките на долния етаж. От постъпването си при Джаксън насам водех двойствен живот. Цели десет години криех голяма част от съществуването си не

само от Сцион, но и от собствения си баща. Лордът умееше изкусно да маскира своите намерения — все пак беше организиран две въстания зад гърба на годеницата си.

Въпреки всичко желаех това. Поне веднъж да спра да бягам и да се крия. Въпреки студената му външност у него имаше топлина, която ме караше да се чувствам жива и силна. С Ник бе напълно различно. Тогава по-скоро умирах, убивана бавно от идеята, че той никога няма да бъде с мен. Идея, на която бях разчитала твърде дълго. Докато с Лорда сякаш имах две сърца вместо половин.

Зашляпах надолу по стълбите с босите си крака и отворих кухненската врата. Ник вече седеше на масата, разтворил вестник и чоплещ кошница с топъл хляб от пекарната.

— Добро утро.

— Още не е съвсем утро — приседнах до него. — Ти ли свиреше на пианото снощи?

— Да. Единствената мелодия, която знам, но реших, че може да помогне на Зийк да заспи. Все пак е бил контактьор, преди да стане нечитаем.

— Как е той?

Ник остави вестника и потърка зачервените си очи.

— По-добре, но скоро ще се наложи да го събудя. Трябва да се махнем от тук преди съмване.

— Защо не помолиш Леон да го подслони тук за малко? Иначе Джакс само ще задава въпроси.

— Той така или иначе ще ги задава.

В погледа му имаше пронизваща яснота, каквато не бях виждала досега. Пресегнах се и взех вестника. Сцион насърчаваше гражданите да повишат своята бдителност с цел бързото залавяне на Пейдж Махони и нейните съучастници. Напомняше се, че бегълците може да са изменили външността си за заблуда на властите. Като признаци за разпознаване се посочваха ирландски акцент, боядисана коса, белези от скорошна пластична хирургия. Имаше нагледни примери за последните — розови следи от шевове, най-често разположени около бузите, край линията на косата или зад ушите.

— Трябва да споделя с останалите планове си за турнира — казах, докато пълнех чашите с кафе. — И да разбере дали ще ме подкрепят, ако спечеля.

— Ще им кажеш ли и за Лорда?

За момент единственият звук бе тиктакането на часовника над мивката. Оставих чашата си на масата.

— Моля?

— Пейдж, познавам те от десет години. Мога да усетя, ако нещо е различно.

— Нищо не е различно. — Видях изражението му и притиснах с пръсти слепоочията си. — Добре де, всичко е различно.

— Не е моя работа и нямам намерение да те покровителствам или поучавам. — Той разбърка кафето си. — Но не искам да забравяш какво ти причини той. Дори да се е променил, дори да не е искал да ти навреди в колонията и да не е бил виновен, че изобщо са те отвели там, помни, че те използва. Обещай ми, sontos.

— Винаги ще го помня, Ник. Много добре знам, че можеше да ме освободи още от първия ден, когато ме взе при себе си. И ако си мислиш, че съм започнала да оправдавам постъпката му, грешиш. Не съчувствам на неговите мотиви, но... ги разбирам. По-ясно не мога да ти го обясня.

— Достатъчно ясно е и така — каза той след кратка пауза. — Но той е толкова студен, Пейдж. Способен ли е да те направи щастлива?

— И аз самата още се чудя. — Отпих дълга, сгряваща глътка от кафето. — Знам само, че ме вижда такава, каквата съм.

Ник въздъхна.

— Какво? — казах с по-мек тон.

— Не ми се ще да ставаш Повелителка. Виж какво се случи с Хектор и Заешката устна.

— Това няма да се случи с мен — уверих го, макар че мисълта ме накара да потръпна. Дори Джаксън да бе уведомил Игуменката за нападението над мен, вече знаех, че тя няма да стори нищо по въпроса. — Имал ли си някакви нови видения?

— Да — потърка чело той. — Вече се появяват на всеки няколко дни. Но вътре са натъпкани толкова образи, че ми е трудно да ги разтълкувам...

— Тогава не мисли за тях — стиснах ръката му. — Не се мъчи да ме разколебаеш. Все някой трябва да опита.

— Но не е нужно да си точно ти. Имам лошо предчувствие.

— Ние сме ясновидци, Ник. Нормално е да имаме лоши предчувствия.

Той само поклати глава. Вратата на кухнята се отвори с размах и на прага се появи Елайза.

— Привет.

Ник се намръщи.

— Ти не трябваше ли да си в квартирата?

— Джаксън ме прати да ви открия. Иска всички да сме в Севън Дайълс до един час. — Тя седна при нас и си наля кафе. — Май беше по-добре да се приберем още снощи.

— Нямаше как да предвидим, че от хълма ще изскочи чудовище — каза Ник. — А ти как така влизах в магазина на Леон като у дома си?

— Той ми е един вид роднина.

Думите „роднина“ и „семейство“ рядко се използваша в бандата. Джаксън предпочиташе да забравим, че понятията изобщо съществуват, сякаш всички се бяхме излюпили от някакви чудодейни яйца.

— Какво ще рече „един вид“?

— Аз съм била захвърлено дете. Отгледана съм от контрабандисти, които ме мразеха. Караха ме да нося сама пратки от Сохо до Чийпсайд, покрай всякакви гангстери и Жандарми. По шест километра на ден, откакто съм проходила. Едва на седемнайсет си намерих сваятна работа в театъра. Там се запознах с Беа Сисе. Тя беше блестяща актриса и първата зряща, която не се отнасяше с мен като с парцал.

Ник и аз я слушахме в мълчание. Ъгълчетата на устата ѝ се стегнаха.

— Беа е физически медиум. По време на изпълненията си позволяваше да я обсебват всевъзможни духове — на майстори на измъкванията, жени каучук, танцьори. За двайсет години те изхабиха напълно сънорамата ѝ. — Гласът на Елайза потрепери. — Беа и Леон са най-близките ми хора извън бандата. Основната причина да стоя при Джаксън е, че се нуждае от пари за нейното лечение.

Трудно ми беше да го повярвам. Нейната лоялност винаги ми се бе струвала извън всякакво съмнение.

— С какво се лекува? — попита тихо Ник.

— Лилава богородичка. А сега Леон я отведе за няколко дни в провинцията да опита нови билки.

— Значи си била при нея — вметнах аз. — Онази вечер, когато изчезна от пазара.

— Тогава беше много зле. Мислехме, че ще я изгубим — Елайза попи очи с ръкава си. — По-рано подслонявах тук бедни зрящи, хранеха ги, докато стъпят на крака. А сега те самите едва кретат. — Тя обори глава. — Съжалявам. Много ми се насъбра напоследък.

— Трябвало е да ни кажеш — укори я меко Ник.

— Страхувах се, че ще ме издадете на Джакс.

— Шегуваш ли се? — Той я прегърна през раменете и тя се изкиска през сълзи. — Винаги можеш да разчиташ на нас.

Известно време седяхме мълчаливо, топейки в мед корички от хрупкавия хляб. На горния етаж сънорамата на Лорда се размърда.

— Още вчера се канех да ти кажа — обърнах се към Елайза. — Реших да се изправа срещу Джаксън на турнира.

Тя изгледа и двама ни с разширени очи, сякаш очакваше Ник да ме отърси от моментната лудост, но той само въздъхна.

— Не! — промълви, когато разбра, че говоря сериозно. — Пейдж, недей! Не бива. Джаксън ще те...

— ... убие? — допих си кафето. — Добре дошъл е да опита.

— Той е два пъти по-възрастен от теб и е всепризнат експерт в цитаделата по въпросите на ясновидството. Тръгнеш ли срещу него, край! С бандата е свършено.

Нямаше как да го отрече. Добър или лош, Джаксън бе оста, около която се въртеше съществуването ни.

— А ако не тръгна срещу него — казах, — с всичко останало е свършено. Знаеш добре пред какво сме изправени. Ако Игуменката е онази, която дърпа конците, не можем да разчитаме, че синдикатът ще се оправи от само себе си. Трябва да се погрижим за него, преди да се е сринал окончателно.

Тя не отвърна нищо и аз продължих:

— Недей да споделяш с Надин, защото тя ще отиде право при Джакс. Дани сигурно ще ме подкрепи, но не бива да казваме на Зийк. Не знаем на чия страна ще застане. — Погледнах към Ник, който стоеше със скръстени ръце. — Права ли съм?

— Да — отвърна той след кратък размисъл. — Той иска да се бие с Рефаимите, но в същото време обича и сестра си. Не е ясно кого ще избере.

Елайза обаче продължаваше да седи мълчаливо, присвила устни в тънка, угрижена линия.

— Пейдж — каза накрая. — Джаксън наистина ли... отказва да си мръдне пръста относно Рефаимите?

— Той се интересува единствено от властта в синдиката.

— Защото сега, след като ги видях, просто не разбирам. Знам, че онова, което вършиш, е правилно. Трябва някак да се отървем от тези същества. Но Джакс ме прие, когато нямах нищо, независимо че съм от по-нисък разред. Той... си има трески за дялане, но сме заедно вече толкова време. А и се нуждая от парите.

— Ще ги имаш — потупах я по ръката. — Обещавам ти, Елайза, ще ги имаш. Но ако спечеля, бих искала да знам, че ще си до мен.

Тя вдигна очи и ме погледна.

— Наистина?

— Наистина.

Докато го изричах, златната нишка потрепна и аз усетих присъствието зад вратата.

— Една минутка — казах и станах от масата. Ник ме изглежда многозначително.

В антрето Лордът тъкмо вземаше палтото си от закачалката. Щом ме видя, очите му припламнаха.

— Добро утро, Пейдж.

— Добро да бъде. Ако искаш, заповядай на закуска, но ще ти трябва сатър, за да разрежеш напрежението.

Звучах твърде рязко, но как се очакваше да говоря с някой, с когото току-що бях прекарала нощта? Нямах особено богат опит в тези неща.

— Колкото и изкушаващо да звучи — отвърна той, — Рантените ме чакат отвън. Ще искат да обсъдим предстоящия турнир. Впрочем, като стана дума за него, ще е добре, ако го спечелиш, Пейдж Махони. Заради всички нас.

— Ще се постарая.

Лицето му остана неподвижно, но в погледа му се появи усмивка, топла и мека. Обгърнах го с ръце и усетих как обятията му ме

сгряват от гърба чак до върховете на пръстите.

Изпитвах странно чувство на принадлежност. Не в материалния смисъл, така както принадлежах на Джаксън или по-рано на Рефаимите, а сякаш двамата бяхме сродни души и мястото ни беше заедно.

Никога досега не се бях чувствала по подобен начин и това ме плашеше.

— Добре ли спа? — попита той.

— Чудесно. Като се изключи малкият инцидент с ножа. — Грабнах якето на Ник от закачалката. — Дали Рантените ще се досетят?

— Дори да подозират нещо, няма как да го докажат.

Аурите ни още се преплитаха, когато той отвори външната врата, пропускайки хладния вятър от улицата. Нахлузих ботушите си и го последвах в предутринната мъгла. Рантените чакаха в края на пресечката, събрани под единствената улична лампа. При звука на стъпките ни всички се обърнаха едновременно и Плейона каза:

— Как е човешкото същество тази сутрин?

— Добре съм — изгледах я изпод вежди. — Благодаря.

— Не ти. Момчето.

Рефаим да се осведомява за здравето на ранен човек. Бях доживяла да видя и този ден.

— Зийк се възстановява — отвърнах. — Лордът се погрижи за него.

Изпъкналите скули на Теребел Шератан се очертаваха рязко под синкавата електрическа светлина. Неволно свих юмруци в джобовете си.

— Надяваме се — каза тя, — че си прекарала добре нощта. Добре е да знаеш, че Ситула Месартим, наемницата на Нашира, е била забелязана в тази секция на цитаделата. Сигурна съм, че я помниш добре.

Нямаше как да забравя Ситула — братовчедката на Лорда, чиято единствена прилика с него беше в чертите на лицето.

— Сега се налага да напуснем квартирата си в Ийст Енд — продължи Теребел — и да изчакаме другаде изхода от турнира.

— В тази връзка — отвърнах — искам да ви помоля за една услуга.

— Каква по-точно?

— Последните четирима оцелели от Сезона на костите са задържани от същия престъпен бос, който плени и Лорда. Една от тях притежава ценна информация, която ми е нужна. Името ѝ е Айви Джейкъб.

— Играчката на Тубан?

Думата ме накара да трепна.

— Да, той ѝ беше наставник. Без нейното съдействие част от зрящите може да се усъмнят в способността ми да ръководя синдиката. Пленниците са затворени в нощен клуб в секция I-2. Не знам точно къде, но знам как може да се проникне...

— Осмеляваш да намекнеш, че ние трябва да ти ги доведем? — изсумтя презрително Ерай. — Да не мислиш, че сме някакви слуги, които да разиграваш по своя воля?

— Не ме плашиш, Рефаиме. Достатъчно побои съм изтърпяла в колонията. Или смяташ, че съм забравила ето това? — Дръпнах рязко ризата от рамото си, показвайки му клеймото.

— Допускам, че се е поизтрило от паметта ти.

— Ерай, спокойно — вдигна ръка стоящата вдясно от него Лусида. — Арктур, това ли е най-разумният път за действие?

— Според мен, да. — Очите на Лорда бълваха огън. — Този мъж, Вехтошарят, успя с лекота да ме залови и хвърли в тъмница. Той е безскрупулен, жесток и притежава познания за Рефаимите. Неговият „сив пазар“ трябва да бъде спрян, иначе ще продължи да се гаври с нас от сенките.

— Какво означава „сив пазар“, сънеброднице? — гласът на Терebel издаваше, че търпението ѝ е към края си.

— Нямам представа — отвърнах. — Но Айви ще знае.

— И си сигурна, че е заключена в онази сграда?

— Не я видях, но усетих сънорамата ѝ.

— Значи очакваш да рискуваме животите си заради едно твое усещане? — намеси се Плейона.

— Да, Плейона, точно както аз рискувах своя, когато Лордът ме помоли да помогна с вашето въстание, макар първият ви опит да се беше провалил с гръм и трясък. — Веднага съжалих за острата реплика, но Лордът не реагира. — В нощта на турнира вниманието на

всички ще е ангажирано и охраната сигурно ще е отслабена. Независимо дали го спечеля или не, имам нужда Айви да говори.

Чертите на Теробел бяха каменни.

— Рантените обичайно не се месят в подобни събития — каза тя. — Още Моталат ни учи да не противодействаме на естествените развития във физическия свят. Не бива да пречим на смъртта на никое същество, ако тя е предопределена от етера.

— Това е абсурдно — извиках възмутено. — Ничия смърт не е предопределена.

— Не и според нас.

— Тези хора са се борили да оцелеят. Да се измъкнат от вашата колония. Ако искате да ви събере армия, ще трябва да ми дадете Айви.

Настана мълчание. Аз гледах Рефаимите, тресейки се от гняв, докато Теробел не се обърна и не ги поведе след себе си по тясната уличка.

— Това „да“ ли беше? — попитах Лорда.

— Поне не беше категорично „не“. Във всеки случай ще се опитам да ги убедя.

— Съжалявам — улових го за ръката аз. — За онова, което казах за първото въстание.

— Истината не се нуждае от извинения. — Огънят в очите му бе помръкнал до тихо тлееща жар. — Е, на добър час.

Като видя, че не помръдвам, той се надвеси и докосна с устни косите ми.

— Аз не съм гадател, нито оракул — промърмори с ниския си, гръден глас, — но имам твърда вяра в теб.

— Ти си луд — изрекох в ямката на шията му.

— Лудостта, моя малка бродница, е въпрос на гледна точка. Последното, което видях от него, бе гърбът му, изгубващ се в мъглата.

Някъде в цитаделата монотонно зазвъня камбана.

* * *

Когато се прибрахме в квартирата, Джаксън Хол се бе заключил в кабинета си, а грамофонът му свиреше Danse Macabre толкова силно, че се чуваше чак на стълбищната площадка. Елайза и аз се разделихме

и всяка влезе на пръсти в стаята си. Очаквах познатото думкане по стената, но то не идваше.

Стараейки се да не вдигам прекалено много шум, започнах да се готвя за турнира. Първо взех горещ душ, за да отпусна мускулите си. Извадих дрехите, специално ушити от Елайза. После се залових да упражнявам обсебване с един паяк, притаил се в дрипавата си мрежа над прозореца. След опита ми с хора и Рефаими, птички и сърни, подобно малко същество бе лесно за контролиране. Вътрешността на сънорамата му представляваше деликатен лабиринт от копринени нишки.

След пет опита успях да го овладеея, без да напускам напълно собственото си тяло. Оставих там малка капка възприятие, едва доловима сянка от съзнание. Достатъчно, за да се удържа права за няколко секунди, докато в крайна сметка не се олюлях и не забих чело в най-близката стена. Изругах през зъби, сложих кислородната маска върху лицето си и направих няколко дълбоки вдишвания.

Ако не се научех да го правя до турнира, нямаше да имам никакъв шанс. При всеки скок в чужда сънорама тялото ми щеше да остава уязвимо за атаки. Щяха да ме довършат за броени минути. Травмите ми от Примроуз Хил не бяха сериозни, но все пак се нуждаех от един спокоен сън, за да се възстанови сънорамата ми напълно. Угасих лампата и се свих в леглото, заслушана в грамофона на Джаксън. През стената с леко прашене се носеха звуците на *A Bird in a Gilded Cage*^[2].

Не знаех къде ще посрещна утрешния ден, но положително нямаше да е тук, в малката ми стая край Севън Дайълс. Можех да кръстосвам улиците като презряна предателка. Или да бъда Повелителка, управляваща синдиката. Или просто да отплавам в етера.

Точно под прозореца ми имаше самотна сънорама. Надникнах между завесите и видях Джаксън Хол, седнал на пейката в двора, на фона на червения изгрев. Беше облечен в домашен халат, панталони и лъснати обувки, а бастунът лежеше облегал до него.

Очите ни се срещнаха и той ме повика с пръст.

Облякох се и отидох при него. Първите лъчи на слънцето се отразяваха в дълбините на ирисите му, карайки ги да проблясват като от някаква неизречена шега.

— Здравей, скъпа — каза той.

— Здравей — погледнах го колебливо. — Мислех, че ще ни събираш на среща.

— И това ще стане, като му дойде времето. — Той потърка ръце. — Стават ли ти новите дрешки?

— Чудесни са.

— Така си е. Моята медиумка има повече талант от половината лондонски шивачи. Знаеш ли, че днес се навършва годишнина от деня, когато те направих своя бродница?

Действително датата беше трийсет и първи октомври. Дори не ми беше минало през ума.

— Тогава за пръв път ти поверих сериозна задача на улицата. Порано беше просто момиче за всичко, правеше ни чай и смея да кажа, че това никак не ти се нравеше.

— Вярно е — усмихнах се неволно. — Не бях виждала някой да пие толкова чай като теб.

— Просто изпробвах търпението ти! Да, докато из секцията не се развилняха онези проклети полтъргайсти, Сара Метярд и дъщеря ѝ, шапкарките убийци^[3]. Ти и доктор Нигорд прекарахте половин ден да ги преследвате. И какво направих аз, когато се върнахте при мен с ценната плячка? Отведох те при колоната с часовниците, посочих ти циферблата, който гледа към Монмът Стрийт, и ти казах...

— „Виждаш ли това, безценна моя? То е твое. Тази улица е твоя територия, из която да бродиш на воля“ — довърших вместо него аз.

Това бе най-щастливият ден в живота ми. Спечелването на одобрението на Джаксън Хол, на правото да се нарека негово протеже ме изпълваха с такава радост, че не можех да си представя света без него.

— Да. Точно моите думи. — Той замълча за секунда. — Знаеш ли, скъпа, аз не съм хазартен тип, никога не съм се осланял на късмета. Знам, че имаме своите различия, но ние сме Седемте печата. Събрани заедно през времена и океани, по тайнствената воля на етера. Това не е шанс. Това е съдба. И заедно ще донесем в Лондон съдния ден.

С този образ в съзнанието Джаксън затвори очи и се усмихна. Аз извих шия към небето, вдишвайки наситения дъх на улицата. Печени кестени, прясно кафе и догарящи огньове. Мирис на огън и обновление, на пепел, на смърт и начало.

— Да — казах. — Или деня на промяната.

[1] Сесил Шаминад (1857–1944) — френска композиторка и пианистка. — Б.пр. ↑

[2] Сантиментална балада от 1900 г., популярна в началото на XX в. — Б.пр. ↑

[3] Сара Метярд и дъщеря ѝ са осъдени през 1762 г. в Лондон за убийството на 13-годишната прислужница Ан Нейлър, чийто призрак според градските легенди населява района около метростанция „Фарингдън“. — Б.пр. ↑

КРЪГЪТ ОТ РОЗИ

1 ноември 2059 г.

Часовниците на Лондон удариха единайсет вечерта. В сградата на товарната станция в П-4 всички светлини бяха угасени. Но под стария тухлен склад, в тайния лабиринт на катакомбите на Камдън, четвъртият турнир в историята на лондонския синдикат бе на път да започне.

Джаксън и аз пристигнахме с нелегално такси и слязохме в двора. Участниците традиционно излагаха на показ цветовете на своите аури, като помощниците се обличаха в тон със своите босове, но ние високомерно бяхме пренебрегнали тази условност. („Скъпа, по-скоро ще позволя да ме видят как танцувам валс с Дидиън Уейт, отколкото да се издокарам от глава до пети в оранжево.“).

Моята коса бе прихваната с диадема, изплетена от черна панделка и лебедови пера. Устните ми бяха почернени, а очите гримирани с антимон, умело положен от Елайза. Косата на Джаксън блестеше от брилянтин, а ирисите му, също както и моите, бяха закрити от бели контактни лещи. На главата си бе сложил цилиндър с бяла лента. По време на турнира сходните ни облекла щяха да показват, че сме двойка, на която е разрешено да се бие заедно когато пожелае.

— Е — приглади реверите си Джаксън, — часът на истината приближава.

Останалите от бандата слязоха от своята кола, също облечени в черно и бяло. Още двайсетина специално подбрани зрящи от I-4 се тълпяха наоколо в знак на подкрепа за каузата на Белия заклинател. Те спазваха почтително разстояние от нас, разговаряйки помежду си.

— С теб сме, Джакс — подвикна Надин.

— Абсолютно. — Челото на брат й бе влажно от пот, но той се усмихна. — През огън и вода.

— Благодаря, много сте мили. — Джаксън плесна с ръце. — Но стига вече приказки. Време е за битка. И нека етерът бъде

благосклонен към I-4.

Всички заедно се спуснахме надолу по стълбите към вратата на катакомбите. Кучето не се виждаше никъде, но нечитаемата пазачка бе там, облечена в черно.

— Какво шоу ни очаква само — прошепна Джаксън в ухото ми.
— Цитаделата ще говори за него десетилетия наред, помни ми думата.

Вместо да изпитам възторг, усетих как ме побиват тръпки. Пазачката ни огледа внимателно, кимна и ни пропусна да влезем.

Тесният извит коридор ме задушаваше. Озърнах се назад през рамо, но входът вече не се виждаше. Ако имаше място на света, където не исках да се намирам, това бе бърлогата на Вехтошаря — окичена с вериги и окови по стените, поглъщаща безвъзвратно своите пленници. Ако той постигнеше своето, никога нямаше да изляза жива оттук. Напразно се мъчех да си поема дълбоко дъх.

Джаксън ме потупа по ръката.

— Не се притеснявай, Пейдж. Твърдо съм решен да спечеля тази вечер.

— Знам.

Тунелите във вътрешността на катакомбите не изглеждаха западнали както преди. Боклуците и отломките бяха разчистени, а на мястото на изпочупените крушки по таваните висяха наниз от фенери, всеки с цвета на някоя аура.

Сводестата централна зала бе променена до неузнаваемост. Стените бяха закрити от величествени пурпурни драперии, превръщащи обширното пространство в същински театър на войната. Портрет на Едуард VII, с кралски скиптър в ръка, гледаше отвисоко присъстващите. Цяла редица от контактьори осигуряваха музикалния съпровод — пищна, гробовна мелодия, всяваща смут в етера. Двеста тапицирани стола стояха наредени около кръглите маси, обозначени с номерата на отделните секции.

Върху кървавочервените покривки имаше блюда с изискана храна — пайове с уханен сос, сандвичи със скъпи сирена, месни специалитети, ефирни сладкиши с ягоди и бита сметана. Между тях проблясваха златисти бокали с вино. Явно домакините имаха добри връзки в готварските среди. Гостите вече запълваха местата, тъпчейки се с апетитните ястия.

— Това е гротескно — каза Ник, когато се озовахме край нашата маса. — Навън крънкачите умират от глад, а тук се пилеят грешни пари за скъпи угощения.

— Благодаря ти, Ник — обади се Даница.

— За какво?

— Отдавна търся някой, който да е по-голям темерут от мен. Радвам се, че най-сетне го открих.

Докато останалите наблюдаваха най-вече на виното, аз гребнах с чашата си от купата с кървав мекс. Истинският алкохол можеше да ми изиграе лоша шега тази вечер. Отпивайки от подправения плодов сироп, огледах помещението.

Плътна тебеширена линия разделяше зоната за зрителите от мястото, където щеше да започне битката. А наред него бе Кръгът от рози, старият символ на неестествеността. Двайсет и пет алени цвята, по един за всеки участник, бяха внимателно подредени, оформяйки десетметров кръг. Подът му беше застлан с пепел, която да попива пролятата кръв. Нямаше да се бием в неговите очертания през цялото време. Той щеше да ни удържа само в началото, позволявайки ни да нанесем съкрушителен първи удар.

Елайза дойде и застана до мен с чаша в ръка.

— Готова ли си? — попита тихо.

— Не.

— А какво ще правиш, ако...

— Ще мисля, когато му дойде времето.

Зрящите бяха навсякъде — представители на доминиращите банди и какви ли не още. Някои водеха със себе си духове и ангели пазители, мярнах дори мрачен психопомп, витаещ в един ъгъл.

— Виждаш ли онзи там? — посочи ми го тихомълком Джаксън с върха на бастуна си. — Присъства на всеки турнир, от самото начало.

— Откъде се е взел?

— Никой не знае. Но след решаващия рунд отвежда духа на сразения кандидат към последната светлина. Като малък комплимент от синдиката. Не е ли мило?

Зачудих се дали психопомпът е от онези, които навремето бяха служили на Рефаимите. И защо бе решил да служи на синдиката сега.

— А, ето го и Дидиън. — Джаксън доби вид на лъв, зърнал тлъста газела. — Извини ме за момент.

Той целуна ръката ми и с широки крачки се отдалечи.

Шестото ми чувство преливаше от безкрайния шум на духове и хора. Емоциите на Лорда, предавани по златната нишка, бяха сравнително спокойни — явно нищо ново не се случваше при него. Когато се присъединих към останалите на масата, Даница ме потупа по рамото и се приведе над мен.

— Довърших маската. — Тя извади от джоба си плосък предмет и навит прозрачен маркуч, толкова фин, че едва се виждаше. Улови ме за китката и прикрепил предмета към нея. — Това тук е резервоарът — каза. — Снабден е с датчик за пулса. Прокарай маркуча през ръкава и под яката си, така че краят му да е близо до устата. В мига, в който напуснеш тялото си, сърцето ти ще спре и уредът ще заработи.

— Даница, ти си гений!

— Кажи ми нещо, което да не знам. — Тя седна до мен и скръсти ръце. — Резервоарът е малък, така че не прекалявай.

Прокарах маркуча според нейните указания и закрих уреда с ръкава си. Дори някой да видеше тръбичката край шията ми, щеше да я вземе за някакво украшение.

Събирането на всички босове от сционската цитадела Лондон и на техния антураж отне време. Голяма част от тези хора не държаха особено на точността. Стори ми се, че минаха часове, докато помещението се напълни. Алкохолът се лееше като река, когато една дребничка психографка най-сетне излезе на сцената. Лъскавата ѝ черна коса бе захваната на кок с писалка, а мургавото ѝ лице се открояваше на фона на бялата якичка.

— Добър вечер, уважаеми босове и зряци — извиси се тънкият ѝ глас над суматоката. — Аз съм Минти Улфсън, ваша церемониалмайсторка за вечерта. — Тя допря три пръста до челото си. — Приветствам ви с добре дошли в катакомбите на Камдън. Нека изкажем своите благодарности на Вехтошаря, който любезно предостави тази зала за целите на турнира.

Тя посочи към смълчаната фигура вдясно от себе си, облечена в дълго тъмно палто. Предпазливи аплодисменти приветстваха главатаря на секция II-4. Той носеше платнена маска на лицето, а косите му бяха закрити от плосък кафяв каскет. Игуменката извъртя глава встрани, сякаш самият му вид я отвращаваше.

Долових, че мъжът ме гледа през маската и без да свеждам очи, надигнах чашата си.

Още малко, безлико копеле такова.

Той се обърна към Минти и в този миг осъзнах защо изпитвам такова смразяващо усещане от присъствието му. Аз не можех да го разчета.

В стомаха ми се надигна паника. Озърнах се към най-близкия зрящ, разпознавайки аурата му начаса — гадател, по-точно киатомант. Но Вехтошарят... Можех да усетя добре сънорамата му — силна и добре охранявана, но единственото, което долавях от аурата му, беше, че тя съществува.

Нямаше как да е Рефаим. Празнотата, витаеща около него, ми напомняше за Зумер, но гниещите гиганти изглеждаха различно. Като оставим това настрана, дарбата му бе пълна мистерия.

Минти се прокашля звънко.

— Като дългогодишен ръководител на издателство „Духовен клуб“, за мен е удоволствие да съобщя, че след края на днешното събитие всички ще получите безплатни бройки от най-новите ни бестселъри — включително сензационното и ужасяващо „Откровение на Рефаимите“. Ако още не сте чели тази история, подгответе се да се потопите в приказния свят на Рефаими и Емити. Също така разполагаме с първия откъс от дългоочакваната нова творба на Белия заклинател — „За машинациите на странстващите мъртви“, който с негово любезно разрешение ще ви предоставим.

Разнесоха се ръкопляскания, а неколцина от най-близкостоящите потупаха Джаксън по гърба. Той ми смигна и аз се насилих да се усмихна.

— А сега давам думата на Игуменката, която през последните напрегнати седмици изпълняваше ролята на временна Повелителка.

Минти направи почтителна крачка встрани и Игуменката излезе на подиума — импозантна фигура на фона на тежките завеси, облечена в костюм от черен креп, с бели маншети и високи ботуши. Едва сега си дадох сметка, че и двете с Минти носят траурни одежди.

— Добър вечер на всички — поздрави тя с едва видима усмивка зад дантеления си воал. — Благодаря за доверието да ме изберете за Повелителка на синдиката след смъртта на моя скъп приятел Хектор. Преди три дни бяхме отново опечалени да научим, че неговата най-

близка помощница, Заешката устна, също е загинала. Била е открита в мизерна сграда в Джейкъбс Айлънд с прерязано гърло.

Сред тълпата се надигна приглушен ропот.

— Очевидно това е дело на злите авгури от Сейвъри Док. Дълбоко скърбим за загубата ѝ. В нейно лице се простихме с една способна и интелигентна млада жена, която можеше достойно да заеме мястото на покойния си бос. И, разбира се, решително осъждаме действията на нейните убийци.

Каква актриса само. Скарлет Бърниш можеше спокойно да ѝ завиди.

— Сега ще изчета имената на всички, подали заявки за участие в турнира. Моля всеки участник, след като чуе своето име, да излезе и да заеме мястото си в Кръга от рози. — Тя разгъна свитъка. — От VI Кохорта: Заекът от секция VI-2 и неговият достоен помощник. Зеленият мъж.

Джаксън се изкиска, когато двамата излязоха напред. Единият носеше противна заешка маска с дълги уши, а другият се беше боядисал в зелено от глава до пети.

— Кое е толкова смешно? — усмихна се нервно Елайза.

— Босовете извън централната кохорта са смешни, скъпа моя. Провинциални аматьори.

Вехтошарят се бе отделил встрани от навалищата. Аз се изправих и Джаксън повдигна вежди.

— Отиваш ли някъде, Пейдж?

— Нямах време — погледна ме над ръба на чашата си и Надин. — Всеки момент ще дойде вашият ред.

— Ще се бавя само минутка — отвърнах.

Оставих ги да наблюдават парада от участници и последвах маскирания мъж към коридора. Церемонията щеше да се проточи достатъчно дълго, за да разменя няколко думи с него.

Разклоненията към лабиринта бяха преградени с телени мрежи и пред всяка от тях стоеше по един страж от Парцалените кукли. Докато подминавах вонящата ниша, зад която се намираха тоалетните, една облечена в ръкавица ръка ме сграбчи за лакътя и ме притисна към стената.

Мускулите ми се сковаха. Вехтошарят се извисяваше над мен, а платнената маска, падаща чак до гърдите, потрепваше от дъха му.

— Върни се обратно, Бледа броднице.

От палтото му се носеше дъх на пот и кръв. Гласът му звучеше странно, твърде дълбоко, сякаш бе механично изменен.

— Кой си ти? — попитах тихо. В ушите ми се носеше глухо бучене. — Ще си признаеш ли за убийствата на Хектор и Заешката устна, или ще оставиш някой друг да отнесе вината?

— Не се меси, където не ти е работа, или ще те заколя като прасе.

— Ти или някоя от твоите марионетки?

— Всички сме марионетки в сянката на Котвата.

Той пусна ръката ми и се обърна да си върви.

— Аз ще те спра — викнах, докато гърбът му се отдалечаваше в мрака на тунела. — Теб и твоя сив пазар. Може да си мислиш, че си спечелил, но никога няма да носиш короната. — Опитах се да тръгна подир него, но две Парцалени кукли препречиха пътя ми.

— Назад — блъсна ме единият от тях.

— Какво толкова криете там?

— Да те намушкам ли искаш, кучко?

— Само опитай и ще ти го върна.

Той извади револвер и го насочи в челото ми.

— А куршума ще върнеш ли?

Пуснах му обилно кръв от носа и си тръгнах.

Докато се върна на масата, почти бе дошъл нашият ред. Джаксън пушеше с каменно лице, уловил в ръка тежък абаносов бастун с масивна сребърна дръжка във формата на мъртвешка глава. Даница бе преработила механизма му и сега скритото острие можеше не само да се вади, но и да се изстрелва на пружина от края, нанасяйки смъртоносна рана, преди да се прибере обратно.

— От II Кохорта: Нечестивата дама и нейният почитаем помощник, Обирджията, от секция II-6.

Аплодисменти от публиката. Нечестивата дама се ползваше с висока популярност сред комарджиите. Тя благодари с небрежен жест и зае мястото си зад една от розите.

— Не забравяй, Пейдж — промълви тихо Джаксън, — това е шоу. Знам, че можеш да ги избиеш като пилци, скъпа, но недей. Зарадвай публиката. Покажи им пълния набор от способности на една сънебродница.

Тогава Игуменката извика имената ни:

— А сега нашите фаворити от I Кохорта — Белият заклинател и Бледата бродница от секция I-4.

От масите около нас се разнесоха бурни ръкопляскания и тропане с крака. Ник докосна рамото ми с длан. Аз станях като автомат, последвах Джаксън към кръга и заех мястото си от лявата му страна, тъй че розата се озова между върховете на ботушите ми.

— Накрая — каза Игуменката — нека ви представя и тримата независими кандидати. Първо — Разколникът. Второ — Кървящото сърце. — Двамата претенденти заеха местата си сред рехави овации. — И в никакъв случай не на последно място — Черната пеперуда.

Тишина. Игуменката обходи с поглед залата.

— Моля Черната пеперуда да излезе напред.

Отново тишина. Една роза оставаше свободна.

— Виж ти, вероятно пеперудката е отлетяла другаде. — Мърморене сред тълпата. Някакъв чевръст куриер от Гръб Стрийт притича и махна излишната роза. — Е, след като всички кандидати, общо двасет и четирима на брой, са вече по местата си, мога официално да обявя четвъртия турнир в историята на лондонския синдикат за открит.

Тя взе тежкия златен пясъчен часовник пред себе си и го обърна.

— Когато и последната песъчинка изтече, ще извикам „Начало“. Моля не мърдайте, докато не чуете моята команда.

Всички очи в залата се приковаха в тънката струйка. Точно срещу мен се намираше Душманинът, босът на Нел, закрил лице с проста пластмасова маска с дупки за очите и устата. Машинално се подготвих за схватка така, както ме бе учил Лордът. Представих си, че се рея леко, свободно, захвърлила спъващите окови на плътта. Но тази вечер тялото ми ме разсейваше — сърцето ми хлопаше, ушите ми звъняха, всеки сантиметър от кожата ми бе настръхнал от страх.

Кой ли сред всички тези участници бе човекът на Вехтошаря и Игуменката?

Повечето бяха гадатели и авгури, чийто способности зависеха от съответната нума. Те нямаше да са твърде трудни за преодоляване. Но имаше шестима, в това число и Джаксън, които можеха да представляват сериозна заплаха.

Пет секунди. Представих си преливащите се стъкленици. Физическите ми сетива избледняха, отстъпвайки място на етера.

Три секунди.

Една секунда.

— Начало! — извика Игуменката.

* * *

Думата още не бе отзвучала във въздуха, когато аз се хвърлих срещу Душманина. Публиката изрева одобрително при сблъсъка на първите двойки противници. Най-сетне водачите на синдиката бяха изпълзели от своите бърлоги, за да се сразят открито в самото сърце на сционската империя. Духът ми се мяташе като разярен звяр в клетка, но трябваше да го контролирам. Нямаше да има нищо благородно, забавно или достойно за уважение у една Повелителка, разбиваща сънорамите на опонентите си.

Душманинът беше едър, мускулест мъж въоръжен само с дебела верига. Насочих удар право към гърлото му, но той улови юмрука ми в шепи и ме завъртя така, сякаш танцуваше валс с мен. Тежкият му ботуш ме ритна в гърба и ме просна ничком на земята. Извъртях се бързо на крака и заех защитна позиция. Вниманието на публиката не беше насочено само към мен, но от най-близките маси се разнесоха подигравки.

Не започвах по най-добрия начин. В сравнение с някои от останалите участници телосложението ми бе твърде крехко. Импулсът да използвам духа си бе почти неудържим, но трябваше да покажа, че съм силна.

Радарът ми беше нащрек за други сънорамии. Усетих една зад себе си и отскочих встрани. Точилото залитна, пропускайки целта си. В ръката му проблясваше огромно мачете, способно да ме съсече с един замах. Махаромант. Ножовете бяха неговата нума, от тях черпеше смъртоносната си сила.

Той отметна глава, при което сребрилата му маска проблясна на светлината. Веднага щом възвърна равновесието си, извади от ръкава си два стилета и ги запрати срещу мен. Те просвистяха покрай дясното ми ухо, закачайки леко бузата ми. После настървено се втурна наново с

мачетето. Вдигнах ръка, за да се предпазя, и острието закачи четирите ми пръста, оставяйки плитки порязвания. Тласнах го леко с духа си, само колкото да го зашеметя, преди да се засиля и да го ритна в стомаха. Точилото се стовари върху Разколника, но преди да успее да си поема дъх, друг зае неговото място.

Жилави ръце се обвиха около мен, сковавайки лактите ми. По мириса на карамфил и портокал отгатнах, че това е Половин пени, помощникът на Кървавия юмрук. Той бе отличен надушвач на духове и ползваше благовонни масла, за да прогонва мириса им от ноздрите си. Забих тил в лицето му, при което хватката му се отслаби начаса, после се отскубнах и го ритнах с коляно в слабините. След като се преви на две, му нанесох удар с юмрук между очите. Усетих как цялата ми ръка се разтърсва, а носът ми изхрущя.

Кървящото сърце, независимият кандидат с татуирани по бузите синкави вени, бе следващият. Долових отместването на аурата му вляво и избегнах първата атака с ловко извъртане, както ме бе учил Лордът. Тогава той изпрати насреща ми свита от духове, но толкова немощни, че се зачудих защо изобщо си прави труда. Никой от тях дори не докосна сънорамата ми. Върнах му няколко свои — шест на брой и значително по-силни, събрани из тъмните ъгълчета на залата. Тялото му без звук се свлече на земята и потръпна като риба на сухо. Явно бе решил да се престори на умрял. Не желаше да се бие повече и предвид свирепите убийци, събрани на арената, трудно можех да го виня.

Някой ме улови за шията изотзад. Замятах се с ръмжене в опит да се освободя, но не успях. В следващия миг духът ми се взриви като фойерверк в сънорамата на Палача. Той простена, а аз забих лакът в слънчевия му сплит, после изтеглих ръката му напред и ударих ставата от външната страна. Чу се пукот на кост и нападателят ми се оттегли със залитане.

— Давай, Пейдж! — извика Елайза, пляскайки с ръце.

Гърдите ми се повдигаха конвулсивно, но умората отстъпваше пред притока на адреналин. В това състезание нещата не опираха до мускули. Ловкостта и бързината бяха по-важни от грубата сила. Завъртях се на пета и отблъснах свитата, пусната срещу мен от Точилото. Тя се заби в собствената му сънорама и го накара да се просне по гръб. Кървавият юмрук го прескочи и ме атакува със сложна

поредица духове от различен вид. Гмурнах се под тях и обвих с крака глезените на Точилото, който тъкмо се мъчеше да се изправи. Усилието, с което отблъснах напиралите духове, накара носовите на десетина от най-близките участници да закървят. В този момент към нас притича Джак Хикатрифт. Той нанесе бърз удар в тила на Точилото, който го довърши, преди да е успял да извади поредното си острие. После ми се ухили и се залови с Кървавия юмрук.

Недалеч от мен Половин пени се надигаше отново. Връхлетях го с духа си и го изтласках в здрачната му зона. Болка прониза черепа ми, но можех да я понеса. Част от публиката трябва да бе забелязала издайническото потрепване на духа ми в етера, защото се разнесоха викове „Бледата бродница!“, а Джими О‘Гоблин хвърли една роза към мен. Улових я с нисък реверанс, при което виковете се усилиха още повече. Нови рози полетяха от Огнена Мария и група зрящи от I-4.

Краткотрайният ми триумф обаче бе прекъснат от Зеленозъбата Джени. Тя ме сграбчи изотзад и впи зъби в рамото ми, пробивайки кожата. От гърлото ми се изтръгна задавен вик. В същия момент Заекът ме улови за глезените и двамата ме задърпаха в противоположни посоки. Какво искаха, да ме разкъсат на две? Сега овациите на публиката бяха за Джени. Да отхапеш късче от прочутата бродница на I-4 — кой не би се впечатлил от подобна дръзка тактика? Събрах сили и нанесох на Заека ритник с върха на ботуша си, който го улучи в брадичката. Главата му се отметна, разкривайки за момент оголеното гърло под маската. Той опита да ме сграбчи за коленете, но аз се оттласнах от гърдите му, запращайки с движението Зеленозъбата Джени назад. Тя бе принудена да ме пусне и аз се възползвах, за да метна кинжала си по Заека. Той го улови във въздуха и се заклатушка с пъхтене към мен, като изпускаше злостни заплахи през тесния процеп на маската си.

Докато разбере какво става, пръстите му вече мачкаха яката ми, а острието бе насочено към моето лице. Тогава зад него изневиделица проблясна стомана, спусна се надолу покрай рамото му, разсичайки мускули и кост. Бледа, отсечена наполовина ръка тупна на земята.

Заекът нададе смразяващ писък, вторачил се в кървящия чукан. Зад нас тълпата ахна стъписано.

— Заклинателю, ти... Какво направи...?

— Млък, противен скокльо — рече презрително Джаксън и го прониза през окото на маската.

Неволно ми призля при вида на тялото, което се свлече посред бавно разширяваща се червена локва. Духът му излетя, без да изчака тренодията.

Джаксън развъртя бастуна с победоносна усмивка. Масите на VI Кохорта ревяха хули и закани, но те потънаха сред дружния одобрителен вик от централните секции. Първата истинска кръв за вечерта бе проляна, и то точно върху моите ботуши. Надин стоеше права в първите редове, сред своите събратя крънкачи от Ковънт Гардън, и аплодираше колкото й глас държи. Сега бе ред на Джаксън да се поклони.

Но не успях да го гледам дълго. Зеленозъбата Джени се свести и впи с нова стръв ноктести пръсти в краката ми. Тя беше хидромант, но тук нямаше вода, която да използва срещу мен^[1]. Физически обаче бе по-силна и аз едва я удържах с голи ръце. С всеки изминал миг изглеждаше все по-вероятно, че ще надделее и ще ме повали. Зрящите от VI Кохорта, които хранеха традиционна омраза към централните секции, истерично й крещяха да ми изтръгне гръкляна. От напуканите устни на Джени се точеха лиги и се пенеха между зъбите й, докато съскаше обиди в лицето ми. Плувнала в пот, я оттласвах сантиметър по сантиметър, докато накрая не успях да присвия крак между себе си и нея.

Не можех да разчитам отново на помощ от Джаксън. Да ме спаси веднъж — като демонстрация на лоялност между бос и негов подчинен — бе приемливо, но втори път щеше да е проява на непростима слабост. Забих ботуш в корема на Зеленозъбата Джени достатъчно силно, за да й изкарам въздуха. Щом тя се озова на пода, изскочих от тялото си.

Този път беше по-трудно да съм бърза. Трябваше да се бия с духовната й форма в нейната слънчева зона, а тя представляваше зеленикаво блато, мъчещо се да ме всмуче в себе си. Успях да я изтласкам в тъмната периферия и да се върна в собственото си съзнание тъкмо навреме, за да омокотя с длани падането си в дебелия слой пепел, покриващ кръга. От маркуча край устата ми съскаше кислород, а Джени потрепваше в несвяст до мен.

Тромавият завършек на скока ми не успя да разочарова тълпата. Те никога по-рано не бяха виждали бродницата на Белия заклинател в действие. Неговата съкровена тайна и най-мощно оръжие, бъдещата перла в короната му. Хор от бърбивци започна да пее:

*Бледата бродница как скача погледнете!
От гнева и страшен зорко се пазете
Или участта на Половин пени и бедната Джени
Зарад своята дързост вий споделете!*

Куплетът бе последван от аплодисменти, които накараха сводестата зала да заехти. Още няколко рози полетяха към мен и аз отвърнах с театрален поклон. Ако исках зрящите да ме последват, трябваше да играя по правилата им. Ник ръкопляскаше заедно с останалите, с неохотна усмивка на уста. Зад него Елайза скандираше пронизително „БЛЕДАТА БРОДНИЦА!“, а всички от I Кохорта ѝ пригласяха. Изправих рамене при тази гледка, заразена от наелектризираната атмосфера. Ето че поне веднъж тези хора, разделяни години наред от йерархични дразги и гангстерски войни, бяха обединени в своята любов към синдиката, в страстта към чудесата на етера, дори в елементарната си кръвожадност.

Докато се съвземах от скока, огледах арената. Доста от участниците още бяха на крака и се биеха. Недалеч от мен стоеше Самодивата, най-младата сред жените босове в цитаделата. Аурата ѝ бе невъзможно да се сбърка — бурна и нестабилна, аура на фурия. Яростните ѝ очи бяха обкръжени от дълбоки сенки. Срещу нея се бе изправил Лебедовият рицар, с искрящо бяла коса и пурпурно наметало върху черните си дрехи.

— Не мисли, че няма да те убия, малката.

— Моля, опитай — отвърна Самодивата.

Лебедовият рицар вдигна меча си, при което тя пое дълбоко дъх, изпълвайки докрай дробове, и запищя.

Писькът бе толкова неистов, че чашите и бутилките по близките маси започнаха да се пръскат. После Самодивата в изстъпление връхлетя врага си и впи нокти в лицето му. Нейните собствени черти бяха разкривени до неузнаваемост, а писъците не спираха да се леят от

устата ѝ. Край нея кръжеше рояк духове, помагайки ѝ да движи крайниците си с неуловима за окото бързина. Лебедовият рицар нямаше никакъв шанс.

Веднага щом този противник бе изваден от строя, Самодивата се хвърли към следващия, без никакъв признак, че има намерение да забавя темпото.

— По-полека, усмири се! — викна ѝ някой.

Но тя беше извън контрол — фучеше, удряше, риташе и дереше, без да спира да издава своя ужасяващ звук. Лицето ѝ стана мораво, а очите ѝ бяха на път да изскочат от орбитите. Половината от сражаващите се спряха, за да я гледат как се бие с Джак Хикатрифт, засипвайки го с порой от юмруци. Но тя вече се олюляваше, пияна от въздействието на етера. Скоро успя да го повали със зверски удар в коляното. Той вдигна ръце, за да предпази главата си, стиснал очи пред безумната ярост на атаката.

И тогава, без никакво предупреждение, Самодивата се строполи на пода, обхваната от гърчове. Джак Хикатрифт побърза да отпълзи встрани. Един зрящ от нейната секция дотича и след като пристъпът ѝ поотмина, я вдигна с едрите си като лопати ръце и я отнесе от арената.

Овации и дюдюкания се сляха в общ шум. Представянето ѝ беше впечатляващо, но тя не успя да го доведе докрай. Никога по-рано не бях виждала етера така да обсебва някого. Тя явно бе прекрачила границите. Аз не можех и нямаше да си позволя това.

Повечето участници бяха зарязали двубоите, за да наблюдават зрелището, но двама от босовете продължаваха да се млатят един друг на няколко крачки от мен. Схватката им приключи бързо — след като си размениха с ръмжене и ругатни по няколко свити от духове. Лондонската мъгла улучи своя опонент с месестия си юмрук и го просна по гръб.

Тълпата, очаквала нещо повече, посрещна развързката с отегчено мърморене.

— Зад теб, скъпа — подвижна ми Джаксън и се обърна отново, зает със своя противник.

Нечестивата дама се намираше най-близо до мен и в момента никой не я нападеше. Подхвърлих ножа си и го улових за острието. Тя забеляза движението и ми се усмихна с подканящ жест. Това ме накара да се поколебая, но миг по-късно все пак го метнах по нея, целейки се

в ръката ѝ. Не смъртоносна рана, но достатъчно болезнена, за да я разсее и да ми позволи да я поваля с духа си.

Някой се втурна като размазан силует между мен и нея. Беше Шипков цвят — аксиномантка с цветчета, вплетени в златистата коса. Ножът се впи в рамото ѝ и тя изпищя от болка, преди да го изтръгне и да го захвърли сред публиката. Преди да осъзная какво се случва, тя вдигна брадва с широко острие и с невероятна сила я запрати към мен през арената. Отскочих вдясно и направих салто назад, с притиснати към гърдите колене. От публиката се разнесоха аплодисменти. Още щом се приземих, видях пред себе си порцелановата маска на Безликата — без дупки за очите, без дори отворстие за дишане, тя напълно заличаваше всичките ѝ черти. Одеждите ѝ бяха копринени, искрящи в цветовете на залеза.

От дясната ми страна Шипков цвят се промъкваше към своята брадва. Душманинът и Кървавият юмрук също бавно настъпваха насреща ми. Със свит на топка стомах заех отбранителна позиция.

Всички те ме бяха нарочили за свой противник. Със светкавично движение извадих друг нож и го хвърлих по Нечестивата дама. Кървавият юмрук обаче замахна с ръка и го отби встрани. Защо я защитавах?

Джаксън продължаваше небрежно своя дуел и дори не се беше изпотил, докато аз трябваше да се бия срещу четирима наведнъж. Когато видях ситуацията, в която бях изпаднала, очите му се разшириха. След като убиеха мен, следващата им мишена щеше да е той.

Хвърлих поглед през рамо към публиката. Вехтошарят ме наблюдаваше от далечния ъгъл на залата. Той искаше да умра тук, сред кипящия водовъртеж от кръв и адреналин, където смъртта ми щеше да бъде посрещната с овации, а не с разследвания и неудобни въпроси.

Мърморейки приглушено, Безликата започна да изрежда имена. Явно бе призовател. Държеше дланите си събрани отпред, като чаша, а аз стоях абсолютно неподвижно, в очакване на пълчището, което щеше да се стовари отгоре ми. Тя беше същински магнит, привличащ духове от всички краища на цитаделата. Душманинът размахваше заканително лъскавата си от кръв верига. Шипков цвят най-сетне се докопа до своята брадва и я улови здраво. Кървавият юмрук също се готвеше за бой, с метални боксове върху двете ръце, осеяни със смъртоносни шипове.

Всички те се бяха обединили срещу мен. Безликата първа освободи свитата си. В нея имаше и дух, проникващ от Отвъдното — архангел или полтъргайт, така и не успях да разбера. Медальонът около врата ми го отрази обратно с такава сила, че залитнах назад. Той помете призователката и я отнесе сред публиката като кълбо от оранжева коприна. Два от другите духове проникнаха в здрачната ми зона, но тя ги отхвърли като катапулт. Защитите ѝ бяха значително укрепнали. Приведох се, избягвайки крошето на Кървавия юмрук, и атакувах светкавично сънорамата му.

Примигвайки от чуждите образи, се втурнах към Шипков цвят. Кръвожадното ѝ изражение се смени с безпомощен потрес, когато се гмурнах под ръката ѝ, вече замахнала с тежката брадва. Тя не успя да спре свистящото острие и вместо мен то улучи с тъп, жвакащ звук гърдите на Душманина. Щом го чух, начаса дръпнах веригата от неговата ръка и я увих около врата на Шипков цвят, завличайки я надолу към пода. Тя пусна брадвата и с оцъкдени от задух очи вкопчи пръсти в нея. Душманинът се свлече на колене, с разтворена в безмълвен писък уста, но нищо вече не бе в състояние да му помогне. Дрехите му бързо се пропиваха от алена кръв. Публиката викаше и скандираше като пощуряла, точно както незрящите по време на публичните екзекуции. Навярно така бяха викали и при обесването на моя братовчед в Карикфъргъс.

Откога смъртта се бе превърнала в развлечение?

— Подла игра, момиче — изхриптя Шипков цвят.

— Не, ето това е подла игра — прошепнах в ухото ѝ. После врязах духа си в нейната сънорама и тя се строполи в несвяст.

Душманинът вече се гърчеше в агония, а Кървавият юмрук се поклащаше, уловил главата си с две ръце. Разколникът мина с танцова стъпка покрай него и с един удар на острието си го довърши.

Пред очите ми играеха светлини и аз примигнах, за да се отърся от тях. Петнайсет от участниците бяха мъртви или извадени от строя. Оставаха още девет с някакъв шанс за победа, в това число Джаксън и аз. Джаксън тъкмо приключи двубоя си с Лондонската мъгла, разпаряйки стомаха му за буйна радост на публиката и за ужас на една жена, седнала в непосредствена близост. Той ме повика с пръст и аз притичах до него.

— Гръб до гръб, съкровище.

Долепих гръб до неговия, държейки окървавения си нож в готовност.

— Какъв е планът от тук нататък?

— Само петима босове са на крака. Победата ни е в кърпа вързана! Може би трябва да започнем с този жалък малоумник.

Сепнах се, като видях кого има предвид. Светещият лорд крачеше като механичен робот, влачейки за врата пиццата си противничка.

— Защо ходи така? — извиках през звъна на оръжия и рева на публиката.

— Защото е физически медиум, скъпа. Позволил е на някой гневен дух да обладае тялото му и да го движи като марионетка. — Той посочи с бастуна си. — Аз сега ще пратя един от своите да го освободи от него, а ти ще превземеш съзнанието му.

Светещият, вече прекършил гръкляна на опонентката си, ни гледаше със замъглен поглед и дишаше тежко със зяпнала уста.

— Ела на себе си, дърто копеле! — викна му Стихоплетецът Том. Видът му ми напомни за Елайза по време на нейните сеанси.

— Не е нужно да го убиваме — казах на Джаксън.

— Напротив, тъкмо сега е моментът. Всеки на тази арена, когото оставим жив, ще има претенции към короната.

От устните на Светещия се точеха нишки от лиги. Духът в него чакаше, готов за атака. С презрителна усмивка Джаксън вдигна лявата си ръка. Пръстите му се сгърчиха като нокти на хищна птица, а вените му се издуха като змии от притока на кръв. Той промълви заклинание, нареждайки на своя подчинен дух да влезе в схватка. Светещият падна на колене и притисна ушите си с длани. Последва борба — Джаксън скърцаше със зъби, а едното му око кървяса от пукнати капиляри, но накрая ме сграбчи за китката и изрева:

— Сега!

Изскочих от тялото си и се изстрелях към клетника. Двата вкопчени духа бяха вече в периферията на сънорамата му и при появата ми побързаха да изчезнат. Преминах вихрено през слънчевата му зона, открих го там и го изтласках навън. В този момент физическата му форма трябваше да е рухнала на пода. После, без да губя време, се върнах обратно.

Публиката гледаше занемяла. Единствените, останали в кръга, бяхме аз, Джаксън, Нечестивата дама и Злочестата силфида. Видът на последната напълно съответстваше на името ѝ. Един от пръстите ѝ висеше полуотрязан, а в очите ѝ блестяха сълзи, но тя не се отказваше.

— Ти се заеми с нея — прошепна ми Джаксън.

— Не — отвърнах. — Имам сметки за уреждане с Нечестивата.

Последната сякаш схвана разговора и насочи вниманието си към мен, докато Джаксън, въртейки небрежно бастуна, пристъпи към Злочестата силфида. Започнах да обикалям своята опонентка — жената, която контролираше най-жалките бордеи, държеше населението им в постоянен страх и мизерия. Тя не носеше маска и избърса чело с opakото на ръката си.

— Привет, Бледа броднице — извика. — Да не би да имаме някаква вражда, за която да не знам?

Помощниците и на двамата ни врагове лежаха в пепелта мъртви или в безсъзнание. Джаксън и аз оставахме последната съюзническа двойка. Зрителите започнаха да скандират имената на своите фаворити или на онези, на които бяха заложили пари. Най-често се чуваше това на Белия заклинател.

— Не — казах, — но нямам нищо против да я започнем сега.

Намирахме се твърде далеч от публиката, за да може някой оттам да даде ухо на думите ми. Нечестивата дама вдигна късата си широка сабя.

— Поради конкретна причина или просто от неконтролируема склонност към насилие, в каквато те обвиняват всички?

— Оставила си половината си зрящи да гният в отвратително гето.

— Злите авгури? Те са нищожества. А нима ти си толкова добродетелна? Сцион те нарича предателка и убийца.

— Вярваш на Сцион?

— Да, когато говори смислено.

Тя замахна със сабята си и аз отстъпих назад.

— Знаеш ли, радвам се, че Заешката устна си получи заслуженото. Твърде много си беше навирала носа. Една отрепка от Джейкъбс Айлънд да се издигне до дясна ръка на Повелителя... Трябваше да се отърва от нея още преди да се измъкне през оградата ми. — Атакувах я с ножа, но тя с лекота избегна удара. — Колкото до

Якобитката, както сама обича да се нарича, тя също няма да изкара дълго. Той я прокуди заради измяна — поетична справедливост, ако щеш, — но този път просто ще ѝ пререже гърлото и ще приключи с нея.

— Поетична справедливост? Какви ги говориш, по дяволите?

— Не се ли досещаш, Бледа броднице? Или си твърде благородна, за да ти мине през ума?

Значи и тя беше част от заговора, какъвто и да бе той. Игуменката ни наблюдаваше с усмивка от подиума. Изритах Нечестивата дама в ребрата, карайки я да се превие на две.

— Тъкмо бяхме решили да те поканим да се присъединиш — изсмя се хрипливо тя, — когато взе да душиш наоколо. Почти ще ми е жал да те убия, миличка, но имам своите заповеди.

Сабята описа свистяща дъга, насочвайки се към гърлото ми. Движението бе толкова бързо, че успях само да отметна глава встрани, за да го избегна. Острието разреза кожата ми от ухото, през челюстта почти до долната част на брадичката. Машинално притиснах раната с ръка, заслепена от парещата болка. Още олюлявайки се от удара, я тласнах със сънорамата си. Слепоочията ми пулсираха, но аз продължих натиска, докато от очите и носа ѝ не избиха струйки кръв. Нечестивата пусна сабята и аз я запратих с крак към публиката, където тя спря с дрънчене между масите. Един куриер побърза да грабне ценния трофей.

Пръстите ми лепнеха от кръв. Вехтошарят бе вкопчил напрегнато пръсти в облегалката на един стол. И той, подобно на Игуменката, чакаше резултата. Опонентката ми хвърли поглед към него и се усмихна широко, заслепявайки ме със златен кучешки зъб. Поредната богата зряща.

И тогава разбрах всичко.

Вехтошарят и Игуменката не участваха в турнира, защото възнамеряваха да сложат другиго на трона. Марионетка, която да контролират от сенките. Фасада за мръсните им дела. Колко ли от хората на арената бяха конспиратори, помагачи на Нечестивата дама да спечели? Колко ли от тези трупове носеха татуировката с костеливата ръка?

Сега вече победата ми бе не просто желателна. Тя бе задължителна. И аз трябваше да повярвам, че мога да я постигна. Че

съм нещо повече от Бледата бродница — протежето на Белия заклинател, размирната робиня, уличната побойница.

Трябваше да намеря сили да изкарам тази фигура от играта.

Двете се обикаляхме, вперили погледи една в друга. Колкото и нечовешко да бе от страна на Джаксън да подреди зрящите в йерархия, той бе прав в едно — по-ниските разреди имаха доста пасивни дарби. Нечестивата дама беше някакъв вид авгур. Без нума, нямаше как да приложи способностите си в битка. Или поне такава бе мнението ми за авгурите, докато тя не събра свита и не я запрати — не по мен, а по полилея със свещи, висящ от тавана.

И свитата се възпламени.

Петте духа в нея сякаш бяха направени от запалим газ. Те се устремиха към мен като комети, оставяйки подире си опашки от син пламък. Този огнен щурм ме завари така неподготвена, че почти не успях да се отместя от пътя им. В последната секунда се претърколих на земята, но два от тях ме улучиха над лакътя, изпепелявайки ръкава ми. Болката от изгарянето бе толкова силна, че от гърлото ми се изтръгна писък. После свитата се раздели над главата ми и изригна като фойерверк, преди да угасне. Овациите на публиката разтърсиха залата.

По опърлената ми кожа вече се издуваха мехури. Нечестивата дама трябваше да е пиромант. Винаги бях смятала, че подобна дарба е чисто хипотетична, но тук нямаше място за съмнение — нейната нума бе огънат.

— Стига ли ти толкова? — Тя избърса окървавени ръце в панталоните си. — Ако се престориш на умряла, може и да проявя снизхождение.

— Не си прави труда — изскърцах със зъби.

Опразнено, тялото ми клюмна и се свлече. Още докато тя го гледаше стъписано, аз се втурнах в разхвърляното бунисце на нейната сънорама, достигнах духа ѝ и го изтласках в етера. Сребърната ѝ нишка се прекъсна така лесно, сякаш я бях прерязала с ножица. Убивах я заради Върн и Уин, заради Заешката устна и Айви. Тя остана изправена за секунда, с неразбиращо изражение върху лицето, после се олюля и рухна по гръб в пепелта, а косите се разпиляха край главата ѝ като ореол.

Почти едновременно Джаксън порази Злочестата силфида с един от своите подопечни духове. Тя отхвъркна назад и падна като покосен сноп.

Докато се усетя, всичко бе приключило. Джаксън Хол и аз бяхме спечелили четвъртия турнир в историята на Лондон.

Публиката стана на крака и се разрази в гръмовни аплодисменти. Носеха се скандирания „БЕЛИЯТ ЗАКЛИНАТЕЛ! БЕЛИЯТ ЗАКЛИНАТЕЛ!“. Хората удряха по масите и тропаха с крака, вдигайки такъв невъобразим шум, че за момент ми се стори, че стените на склада зад нас ще се сринат, разкривайки пред очите на Сцион гнездото на антидържавна зараза, скрито под тях. Имената ни звучаха от всички гърла отново и отново. По нас летяха рози, плъзгайки се през пепелта, напоена с кръвта на нашите противници. Джаксън ме сграбчи за ръката и я вдигна високо, упоен от първия сладък вкус на победата.

Момчето от улицата, някогашният клошар, бе станал крал на цитаделата. Бастунът му, вдигнат високо, като скиптър, лъщеше от кръв. Аз не можех дори да се усмихна. Ръката ми висеше като прекършена в неговата.

Над нас Едуард VII, Кървавият крал, ни гледаше със стъклен взор от портрета и сякаш изразяваше безмълвно одобрение.

Но с лидер като Джаксън Хол предвиждам единствено кръв и междуособици — и в крайна сметка гибел.

Той беше Кралят с жезъла, предречен от картите на Лис.

Той беше господар над цял Лондон и трябваше да бъде спрян.

Двама психографи притичаха иззад завесите. Единият носеше голяма книга, а другият — малка възглавничка от пурпурно кадифе. Върху нея лежеше символът на властта на Повелителя. Още неколцина зрящи влязоха в арената и започнаха да извличат телата.

Короната на покойния Едуард VII, предполагаемо открадната от Тауър от верен слуга след падането на монархията, сега бе лишена от скъпоценните си камъни и преработена в нещо като венец, украсен с нумата на различни видове гадатели — ключове, игли, блестящи парченца от огледало и кристал, животински кости, зарове и малки керамични изображения на карти таро. Към тях в чест на специалния повод бяха добавени и по-нетрайните символи на авгурството —

цветя, имел и дори късчета лед. Минти Улфсън я взе от възглавничката и пристъпи към нас.

— С огромно удоволствие обявявам, че турнирът бе спечелен от Белия заклинател и че неговата помощница, Бледата бродница, все още стои невредима до него. Съгласно традицията на нашия синдикат сега ще го коронясам като Повелител на сционската цитадела Лондон. — Тя обгърна с взор публиката. — Знае ли някой от присъстващите причина, поради която този мъж не бива да вземе титлата и да управлява синдиката, докато е жив?

— Всъщност — обадох се — аз знам.

Джаксън ме изгледа и ръката му се стегна около дръжката на бастуна. Шумът сред публиката замря, оставяйки след себе си въпросителни погледи и смръщени чела.

— Аз съм Черната пеперуда. — С натежало сърце отстъпих встрани от него. — И те предизвиквам на двубой, Бели заклинателю.

В залата бе толкова тихо, че можеше да се чуе падане на карфица.

Минти, застанала на няколко крачки от нас, подаде короната обратно на един от своите подчинени.

Игуменката се изправи от мястото си на първия ред с подobaваща елегантност, но по страните ѝ бе избила руменина. Устните ѝ бяха полуотворени, когато пристъпи към арената, потраквайки с високи токове по каменния под.

— Какво? — попита много тихо Джаксън.

Нямаше нужда да повтарям. Той ме бе чул. С едно бързо движение ме улови за китката и ме придърпа по-близо до себе си.

— Ако правилно съм разбрал — дъхна в лицето ми, — ти току-що публично ме предизвика. — Очите му се забиваха в мен като свредла. — Аз те спасих от робство. Мобилизирах Седемте печата, за да те измъкна от онази колония. Ако ни бяха заловили, двайсетгодишният ми труд щеше да рухне само за секунда, но въпреки това бях склонен да рискувам. Спри сега, Пейдж, и ще забравя твоята неблагодарност.

— Ти ми спаси живота и аз винаги ще съм ти признателна, Джаксън — устоях твърдо на погледа му. — Но това не значи, че го притежаваш.

— О, но не пропускаш ли нещо, скъпа? — Пръстите му се впиха под лакътя ми. — Аз все още знам тайната ти.

— Тайна, Джакс? — усмихнах се невинно.

Той се вторачи в мен, потрепвайки с ноздри. Отдръпнах ръкава си само колкото да му покажа, че прощалният подарък на Лондонското чудовище е изчезнал.

О, какъв пир за душата бе да наблюдавам как Джаксън Хол събира две и две. Как бавно и мъчително осъзнава, че вече няма с какво да ме изнуди, за да съм покорна. Че цялото му красноречие този път няма да го отърве. Че веднъж в живота си и той ще трябва да играе по чужди правила.

Лицето му се отдръпна от моето, а аз рязко освободих ръка от хватката му.

— Виждате ли — каза той тихо, а после повтори на висок глас: — Виждате ли, мои скъпи приятели? Аз предрекох тази измяна. Дори организаторите трябва да са го забелязали, получавайки букета ми за участие. Нима не сложих стрък вълче биле в средата — символа на предателство, на предупреждение? Но очаквали ли сте, че собствената ми бродница ще се обърне срещу мен? Мисля, че не. Мисля, че постъпката ѝ шокира всеки един от вас.

Ропот сред присъстващите.

— Допустимо ли е това? — обърна се Игуменката към Минти с лека усмивка на уста. — Положително тя не може да се позове на ново име, при това на толкова късен етап?

— Доколкото знам — отвърна Минти, оглеждайки ме внимателно, — няма правило, което да го забранява.

— Тя е издирвана бегълка — излая Джаксън. — Кажете ми как ще ни управлява, след като Сцион знае лицето ѝ, името ѝ? Наистина ли ще позволите на една двуличница да претендира за титлата, госпожице Улфсън? Щом е готова да предизвика собствения си благодетел, представяте ли си какво ще стори със своите поданици?

— Страхливец — произнесох.

Джаксън извърна лице към мен. Откъм публиката се разнесоха няколко дюдюкания, но като изключим тях, цареше пълна тишина.

— Я го кажи пак, малка предателке? — Той поднесе длан към ухото си. — Не те чух съвсем добре.

Тълпата бе жадна именно за подобна сцена. Долавях го в сънорамите, в аурите, в изразенията им. Това се случваше за пръв път в историята на синдиката — истинска драма на накърнена чест и отмъщение, която можеше да завърши само със смърт. Аз пристъпих напред през окървавения пепел.

— Нарекох те страхливец. — Вдигнах високо ножа си, отразявайки светлината на свещите. — Докажи, че греша, Бели заклинателю, или тази вечер ще те изпратя в етера.

Това беше. Звярът помръдна в Джаксън Хол. Ледената пелена, забулваща очите му, погледът, който бях виждала и преди — когато удряше някой досаден просяк с бастуна си или заплашваше Елайза, че ще я лиши от работата, от която зависеше животът ѝ. Погледът, с който ми заявяваше, че съм негова собственост. Робиня. Предмет. Устните му се присвиха и той леко се поклони.

— С удоволствие, скъпа моя изменнице.

[1] Зеленозъбата Джени (англ. — Jenny Greenteeth) е речно същество в английския фолклор, което завличало хора във водата, за да ги дави. — Б.пр. ↑

DANSE MACABRE

Джаксън Хол не спадаше към хората, склонни да губят време, когато искат нещо да се свърши, а и явно не беше пил абсент този ден.

Извадената от бастуна рапира се стрелна към мен със сребрист звън, почти невидима за окото, но аз се оказах подготвена. Бях доловила как аурата му се отмества вдясно частица от секундата преди тялото да я последва.

Той бе за мен като отворена книга за библиомант. За първи път през живота си можех да предугаждам намеренията на своя бос. С две бързи завъртания избегнах пронизващия удар и отново застинах неподвижно, като балерина от музикална кутийка.

Джаксън повдигна вежди и опита повторно, този път с тъпия край. Масивната дръжка се размина с мен и удари каменната настилка, но той веднага замахна отново, закачайки рамото ми. Залитнах няколко крачки назад и заех отбранителна стойка.

Постепенно ме изтласкваше към зрителите, чийто аури усещах като стена от топлина зад гърба си. Направих циганско колело покрай него и отново се озовах в центъра на арената. Откъм масите с поддръжници на I-4 се разнесоха предпазливи ръкопляскания. Джаксън ги изглежда кръвнишки. Ако спечелеше битката, те скъпо щяха да си платят за зле адресираната подкрепа.

Той самият не помръдна от мястото си, застанал с гръб към мен. Открита покана да го атакувам. Други участници надали биха й устояли, но аз го познавах твърде добре, за да ухапя стръвта.

— Подла игра, Джаксън — подвикнах. — Доколкото знам, не ти е нужен бастун, за да се биеш в етера.

— А и ти твърде ловко го избягваш, скъпа. — Наточената рапира се повлече по каменния под, пускайки искри. — Ако не те познавах по-добре, щях да си помисля, че си се уплашила. Впрочем откъде научи тези прекрасни пируети?

— От един приятел.

— О, не се и съмнявам. Височък приятел, нали? — Стъпките му отекваха в такт с пулса на сърцето ми. — Със светещи очи?

Този път той не замахна, а направи рязко пронизващо движение, при което острието достигна доста по-напред, отколкото очаквах, принуждавайки ме да отскоча неловко.

— Дори и такъв да е — казах, игнорирайки смеховете от публиката, — да го виждаш някъде наоколо?

— Знам повече за компанията, в която се движиш, отколкото предполагаш, сладка моя предателко. Повече, отколкото би ми се искало да знам.

За наблюдаващата тълпа, чакаща подобаващ финал на неочакваното шоу, думите може би звучаха като обикновено заяждане, но аз подозирах скрит смисъл. Какви ли още тайни му бяха известни освен връзката ми с Лорда? Наблюдавайки го сега, през безпощадната яснота на адреналина, виждах една маска с празни очи, бездушна като манекен.

— Този дуел — продължи той — много прилича на дуелите от дните на монархията, когато честта се е отстоявала със стомана и кръв. Но чудя се чия чест отстояваме днес? — Обръщане, замахване. — Надали се заблуждаваш, че тези добри хора някога ще приемат управлението ти. Дори да победиш, винаги ще те помнят като Повелителката, убила собствения си бос. А също, според слуховете, и предишния Повелител. — Завъртане, парирание, рояк от искри. — Не мисля, че имаме в историята си някой толкова брутален, толкова неблагодарен, че да се обърне срещу своя благодетел. Срещу човека, който му е давал подслон и храна, обучавал го е и е обличал в коприна нежния му гръб.

— Наричай ме каквато щеш — отвърнах. — Лондон е единственото, което има значение. Лондон и неговите хора.

Това изтръгна доста аплодисменти от зрителите, достатъчно, за да укрепят падналото ми самочувствие.

— Сякаш те е грижа за хората. — Гласът му бе твърде тих, за да стигне до публиката. — Ти си нищожество за тях, Пейдж, а Лондон не забравя предателите. Той ще те погълне, прекрасна моя. Ще те всмуче в тунелите и зловонните си ями. Право в своето тъмно сърце, където гният телата на изменниците.

Бастунът се изви над главата му и се стовари на сантиметър от десния ми крак. Ако бе улучил целта, положително щеше да строши глезена ми. Той го завъртя в ръка и отстъпи назад.

— Мисля, че и двамата демонстрирахме уменията си в старомодните бойни изкуства — каза, — но светът очаква да види и дарбите, които крием под скромната си външност. Защо не започнеш първа? Все пак аз съм единственият, докосвал се до пълния размах на твоите способности. Ето сега имаш своя шанс да блеснеш.

Джаксън щеше да изпържи мозъка ми, ако не издигнех здрава бариера, която да го възпре. Допуснах духа си до самия край на своето съзнание.

Видях как вените на слепоочията му се издуха от внезапното напрежение върху сънорамата му. Помъчи се да не дава вид, но зъбите му заскърцаха, а по восъчната му кожа изби руменина. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне, но продължих да натискам, докато не усетих как нещо отсреща поддаде. От носа му рiekна кръв и той посегна да я избърше, оставяйки петна върху белите си копринени ръкавици.

— Кръв — извика. — Кръв! Нима нашата тъй наречена сънебродница не е по-силна от обикновен хематомант?

Смеховете прозвучаха смътни и далечни. Слухът бе отстъпил на заден план, шестото чувство доминираше сетивата ми. Джаксън смяташе, че ще падна, ако напусна тялото си, и вероятно бе прав. Все още не бях овладяла изкуството да оставам на крака. Трябваше да се упражнявам повече с Лорда. Каква глупачка бях, оставяйки други неща да ме отвлекат. В материалния свят Джаксън ме атакува отново с рапирата, нанасяйки сечащи и пронизващи удари с хладна акуратност. С мъка отклоних един от тях с ножа си миг преди да премине между ребрата ми.

Само бързите крака ме спасиха от следващия му напор. Откъм масите се надигна нова вълна от смях. Развеселени от играта на котка и мишка, бърливците подеха нова песен:

*Ринги ринги рае, Заклинателят играе,
От носа му кръв тече, бродница да съсече.*

— Колко удачно — викна им Джаксън. — Някои твърдят, че тази детска песничка води началото си от времето на Черната смърт. Е, аз тъкмо се канех да ползвам един приятел, умрял от бубонна чума през далечната 1349-а.

Много скоро разбрах какво има предвид. От ъгъла на залата се надигна дух и връхлетя сънорамата ми.

Начаса ме обхвана поредица от зловещи видения. Върховете на пръстите ми почерняха, а лимфните ми възли се издуха на мехури колкото кокоше яйце. Повечето зловредни духове бяха лесни за прогонване, но този се намираше под контрола на Джаксън, изпълняваше неговата воля. Олюлях се, мъчейки се да видя през ужасяващите картини — масови гробове, кръстове от боя по вратите, пиявици, затлъстели от отровена кръв, пъплещи сред моите червени анемонии. Натрапникът променяше вида на собствената ми сънорама. Най-сетне защитите ми сработиха и успяха да го изхвърлят, но не достатъчно бързо.

Докато вдигах ръка да се предпазя, рапирата раздра дрехите ми отстрани, оставяйки плитка рана от подмишницата до хълбока. Паднах по гръб върху каменния под със сила, която разтърси всеки нерв в тялото ми. Претърколих се, за да избегна втори удар. Ножът ми се въргальаше на няколко крачки встрани.

Представи си своя дух като бумеранг. Леко хвърляне и бързо завръщане.

Бяха ми нужни няколко секунди, за да стигна до ножа. Духът ми шибна като камшик сънорамата на Джаксън, карайки го да залитне с гневен вик. Веднага щом осъществих контакта, се върнах в своето тяло, плувнала в пот, и запълзах към оръжието. Зад мен той размахваше слепешката рапирата. Нова струя кръв бликна от носа му, обагряйки устните и брадичката му.

— Тя направи скок — викна той, сочейки към мен. — Виждате сами, приятели, наистина имаме работа с бродница, най-високия от седемте разреда. — Аз се хвърлих към него, но той ме блокира с бастуна, държейки го с две ръце. — Но тя забравя нещо. Забравя, че плътта е нейната котва към земята. Че без нея е безпомощна.

С внезапно ловко движение той подкоси краката ми и аз се проснах на земята. Цялата ми лява страна бе прогизнала от кръв,

обагряща в алено бялата ми копринена риза. Можех да я усетя как тече и от раната на челюстта, гъделичкайки шията ми.

— А сега — каза Джаксън, — ако не се лъжа, е мой ред. Приветствайте поредния ми приятел.

По гърба ми полазиха тръпки. Опитах да се подготвя, представих си своята сънорама оградена с плътни, непроницаеми стени.

Духът ме удари.

Кислородът в гърлото ми се възпламени.

Шишове приковаха дрехите ми към земята. Навред около мен алените цветя избледняваха и вехнеха като изпепелена хартия. В плутонната ми област се бе появила призрачна фигура, от която се носеше вледеняващ смях. Този смях ми бе познат.

Лондонското чудовище се беше върнало, за да ме докопа.

От почвата на сънорамата ми изникваха и разцъфваха нови цветя, от чиито листенца капеше кръв. Изкуствени цветя със стъбла, обвити в бодлива тел. В материалния свят коленете ми изтрополиха върху пода на Кръга от рози. Медальонът на врата ми гореше, мъчейки се да разпръсне виденията на съществото, но Джаксън се бореше да го вкопае в съзнанието ми. Той вдигна високо бастуна. Един удар в главата и мъките ми щяха да приключат.

Не.

На карта бе заложен не само моят живот. Ако не победях този враг, тъмните сили щяха да се надигнат и да завземат синдиката. Битката щеше да е загубена. Смъртта на Лис и Себ, саможертвата на Джулиан, белезите на Лорда — всичко това щеше да е отишло нахалост. Извърнах се встрани и сребърната топка просвистя покрай ухото ми. Напрегнах цялата си воля да прогоня Чудовището, докато сънорамата ми не запищя от усилието. Земята се разтресе, от нея се надигна вълна и погребя изкуствените цветя, заравяйки остриите им шипове. Лондонското чудовище се сгърчи, когато анемониите ми разцъфнаха наново около него, и се изгуби с вой в етера.

Когато зрението ми се избистри, Джаксън стоеше напълно неподвижен, подпрян върху бастуна. Един кичур от напوماдената му коса бе паднал върху челото и той дишаше запъхтяно от усилието, но върху устните му все пак играеше усмивка.

— Много добре — каза. В свободната си ръка държеше моя нож.

От най-тъмните кътчета на душата ми се надигна ярост. Грабнах месинговия свещник от ръцете на един ужасен либаномант. Когато Джаксън ме нападна, с негова помощ избих ножа и улавяйки го още във въздуха, нанесох бърз удар. Над веждата на Джаксън се появи резка. Карминена боя върху бледно платно.

— А, още кръв. — Ръкавиците му вече бяха повече червени, отколкото бели. — Все пак имам няколко литра във вените, прекрасна моя.

— Кръв или абсент? — Улових с две ръце бастуна му, когато понечи да ме удари с него. Цялата ми лява страна гореше от болка. — Не че има значение — добавих тихо. — Тъй или иначе ще я пролея.

— Боя се, че не мога да го позволя — отвърна той. Лепкавите ми длани се плъзгаха по гладкия абанос. — Ще ми е нужна, защото искам да ти покажа още един номер преди големия финал.

Нанесох му удар в коляното с ръба на ботуша си и хватката му се охлаби. Някак успях да изтръгна бастуна и насочих върха към гърлото му. И двамата застинахме неподвижно. Зениците му бяха малки точки, изпълнени с омраза.

— Хайде, давай — прошепна.

С едно движение можех да изстрелям пружинното острие към мястото, където пулсираше артерията му. Ръцете ми трепереха. *Направи го, Пейдж, просто го направи.* Но той бе спасил живота ми, разума ми. *Никога няма да се отървеш от него, ако не го направиш.* Той ми беше като баща, беше ме приютил, обучил, помогнал ми да осъзная дарбата си. *Единствената причина да го стори, е да те направи своя вещ. Никога не го е било грижа за теб.* Беше ми дал цял нов свят в Севън Дайълс. *И кога се е вслушал в нуждите ти?*

Колебанието ми струваше скъпо. Юмрукът му ме улучи под брадичката, точно където Нечестивата дама ме бе съсякла със своята сабя. Призля ми от болка, но още преди да се осъзная, последва втори удар, в ребрата. Пукването на кост разтърси цялото ми тяло и аз се сринах на колене с агонизиращ вик. Публиката изригна във викове — някои аплодиращи, други ужасени. Подсвирвайки си, Джаксън изтегли цялото лъскаво острие от бастуна.

Значи това беше краят. Просто щеше да ми отсече главата и да приключи.

Но той не насочи острието към мен. Вместо това запретна собствения си ръкав и се залови да дълбае. Когато видях алените букви, появяващи се сред плетеницата от стари белези, сърцето подскочи в гърлото ми.

26

ПЕЙДЖ

Вторачих се в него вцепенена. Очите му блестяха с она буен възторг, на който се бях възхищавала навремето.

След като завършеше името ми, нямаше да мога да използвам своята дарба, без да се изложам на кошмарна опасност.

В етера, в духовната си форма, аз бях уязвима за заклинателските му способности. Пленеше ли ме веднъж, щеше да ме държи колкото му е угодно. Мъдрият, предвидлив Джаксън... Винаги пресмятащ следващия ход...

Острието се плъзгаше по кожата, оформяше буква след буква. Събрах последните останки от силата си и направих нов скок, насочвайки се към сърцевината на неговата сънорама.

Защитите на Джаксън бяха колосални. Не чак като на Рефаим или нечитаем, но по-здрави от всички, които бях виждала у други зрящи. Те ме отхвърлиха веднага, сякаш се бях блъснала в стена. Тялото ми се сгърчи на пода. Прясна кръв напои хълбока ми, смесвайки се с обилната пот. От публиката се носеха дрезгави викове:

— Нагорно ли ти дойде, малката!

— Довърши я, Заклинателю!

Но имаше и други, в моя подкрепа. Не можех да различа чии са, но до ушите ми отчетливо достигна:

— Давай, Броднице!

Крайниците ми бяха като гумени. Нямах сила да вдигна дори монета от пода, камо ли да се отделя от тялото си отново.

— Стегни се, Пейдж! Дай му да разбере!

Кръвта не е болка.

— Ставай, момиче! — долетя отново женски глас.

Притиснах с ръка ранената си страна, измокряйки пръсти в лепкавата влага. Можех да устоя на това. Можех да устоя на Джаксън Хол.

Оттласнах се с крака от пода, грабнах търкалящия се край мен свещник и го нападнах, игнорирайки пронизващата болка. Той ме

посрещна със смях. Нанасях удар след удар, но той ги блокираше с лекота. Нещо повече, въртеше бастуна само с една ръка, държейки другата зад гърба си. Този мъж бе толкова по-силен от мен. *Не си служи с гняв, Пейдж*, прозвучаха думите на Лорда от паметта ми. *Танцувай, докато падаш*.

Но гневът беше вече там, бликащ от всички кътчета, които бях заключила в себе си — гняв към Джаксън, към Нашира, към Игуменката и Вехтошаря, към всички, които бяха покварили синдиката. Синдиката, който напук на всичко продължавах да обичам. Нахвърлих се за сетен път, но миг по-късно юмрукът му се вряза в корема ми. Диафрагмата ми се сгърчи конвулсивно и аз се превих на две, мъчейки се да си поема дъх.

— Съжалявам, скъпа. — Той се залови отново да дълбае кожата си. — Не биваше да ме прекъсваш. Това е деликатна работа.

Всичките ми мускули поддаваха, но трябваше да се удържа на крака. Необратимият миг, след който нямаше да мога да го спра, бързо настъпваше. Опитах се да всмуча кислород от тръбичката, но напразно. Резервоарът сигурно се беше изпразнил.

Масивната сребърна дръжка ме удари през рамото. Дори не изпищях — нямах въздух в дробовете за това.

Немощна, но още изпълнена с решимост, грабнах един стол и го запратих по него. Джаксън нададе гневен вик и бастунът му се търкулна на пода. Опитах да го сграбча, но той ме изпревари. Острието се стрелна над главата ми. Сега и двамата ръмжахме и пръскахме слюнки като животни, зарязали всяка преструвка за благороден дуел. Бастунът ме улучи отново, този път в лакътя, карайки ръката ми да изтръпне до върховете на пръстите.

Времето ми изтичаше. Събрах последните си останки воля и напускайки осакатеното си тяло, се устремих през етера право в неговата сънорама. Нозете на духовната ми форма стъпиха сред заскрежена трева. Здрачната зона на Джаксън. И точно тогава, в материалния свят, вратата на възможността се захлопна. Усетих как етерът потрепери и побързах да се върна обратно.

Не можех да дишам.

Впих пръсти в гърлото си, от което излизаше пискливо хриптене. Обзе ме паника. Това ми се бе случвало само два или три пъти преди. Ник го наричаше ларингоспазъм, внезапно свиване на ларинкса, когато

се отделях от тялото си. То отшумяваше от само себе си в рамките на половин минута, но сега и без това вече се задушавях вследствие на скока. Вдигнах насълзени очи към Джаксън.

Твърде късно.

Името ми беше издълбано.

Докато се давех като риба на сухо, той ме погледна с лъчезарна усмивка изпод окървавената си вежда и добави последна завъртулка към „и“ — то в края на фамилията ми. Но дори и без нея, влиянието му над мен вече бе факт. Усещах как то ме парализира, сковава коленете ми, държи главата ми неловко повдигната. По челото ми изби пот. Той вдигна ръка, така че всички да я видят, и надписът заблестя под светлината на свещите.

Пейдж Ева Махони

Чувах единствено собственото си пресекливо дишане, свистенето на въздуха в тясното пространство между гласните ми струни.

— Стани, Пейдж — каза той.

Аз се изправих.

— Ела при мен.

Отидох при него.

Зрителите се кискаха, доволни от небивалото зрелище. Никога досега Заклинател не бе пленявал дух на жив човек. Сънебродницата се бе превърнала в сомнамбулка, жертва на собствената си гордост, сразена от някой с два разреда под нейния. Джаксън ме улови за китката и ме обърна с лице към публиката. Аз бях отпусната и покорна. Кукла на конци.

— Ето! Вярвам, че дори церемониалмайсторката ще признае безапелационната победа. — Той зарови пръсти в косата ми. — Какво ще кажеш, робиньо моя?

Посочих с пръст ръката му, разтворила леко устни в тъпоумна възхита.

— Да, скъпа, това са твоите буквички.

Публиката започна да вие от смях.

Аз не казах нищо. Просто скочих, благодарейки на всички звезди, че баща ми навремето бе сменил рожденото ми име.

Защитите му бяха отслабени от суета и чувство за преждевременен триумф. Те все пак се вдигнаха, но със секунда

закъснение. Сънорамата му бе пълна с бурени и преплетени коренища, в които се препъвах, с надвиснали клони, които ме шибаха през лицето. От тях капеха кървавочервени листа. Докато се носех напред, видях редове от покрити с мъх каменни плочи. Те тръгваха радиално от центъра и се губеха в мрака на плутонната му област. По тях замъглено се мяркаха издълбани цифри. Сънорамата на Джаксън представляваше огромно гробище. Вероятно гробището „Нънхед“, където за пръв път бе овладял дарбата си.

Тичах, без да спирам. Той можеше и да коригира средното ми име, ако нямаше нищо против да обезобрази съвсем ръката си. Не беше трудно да се досети кой е ирландският му вариант. Докато спринтирах към центъра на мрачния ландшафт, напрегнах взор да различа имена върху камъните, но такива нямаше.

От тъмната периферия към мен започнаха да се стичат фантоми — високи и прозирни същества, създадени от спомени. Пръстите им се протягаха да ме сграбчат.

— Назад! — извиках.

Гласът ми отекна до безкрай в съзнанието на Джаксън. Едно от създанията ме вкопчи в обятията си и за пръв път в живота си надзърнах в очите на фантом. Две бездънни ями зееха насреща ми, пълни до ръба с пламтящ огън.

В чуждата сънорама те можеха да определят как ще изглежда духовната ми форма — но само ако бяха фокусирани.

Точно както бях сторила навремето с Нашира, си представих, че съм огромна — твърде огромна, за да бъде удържана от един фантом. Ръцете се отпуснаха и аз се отскубнах. Скоро навлязох в здрачната зона, където тревата бе тучна и зелена, а въздухът — наситен с дъх на лилии. Фантомите ме следваха по петите, но аз бях по-бърза от тях. Прескочих поредния гроб и се завтекох към светлината.

В средата на слънчевата зона на Джаксън имаше статуя. Изваяна под формата на ангел, тя бе скръбно приведена над каменен саркофаг. Когато приближих, една от ръцете ѝ се пресегна и повдигна капака на саркофага. Духовната форма на Джаксън лежеше в него. Очите ѝ се отвориха и той излезе навън.

— Ето те и теб — каза. — Харесваш ли ангела ми, пчеличке?

Ръцете му бяха заключени зад гърба. Тук лицето му не беше като онова, което познавах, а по-старо, отпуснато, почти грозно. Студените

черни очи се взираха в мен с омраза. Чупливата коса, покриваща скалпа, бе като кована мед, прошарена със сребърни нишки.

— Изглеждаш различно — отвърнах.

— Ти също. Но, от друга страна, никога няма да разбереш как изглежда моята Пейдж. — Той направи пауза. — Или пък ще разбереш?

Над главата ми витаеше Х-образна сянка. Когато опитах да помръдна, осъзнах, че китките ми са завързани, също както и глезените.

— Горката марионетка — поклати глава той. — Нищо не разбираш, нали?

— Напротив, разбирам. — Дръпнах рязко ръце и въжетата се изпариха. — Добре, че така и не ти казах рожденото си име, иначе трикът можеше и да сработи.

Устните му трепнаха в лека усмивка.

— Значи можеш да променяш духовната си форма дори и в сънорамата ми. Талантите ти не спират да ме впечатляват.

Аз заках около него, а той стоеше неподвижно, следейки ме с тъмните си очи.

— И какво ще правиш сега? Ще ме накараш да танцувам из арената? Да хленча и да се моля, за да покажеш колко си могъща? Или възнамеряваш да изхвърлиш духа ми в етера — макар да ми се струва, че тъкмо сега си твърде слаба, за да го сториш.

— Аз няма да те убия, Джаксън.

— Защо? Това би била чудна развръзка. Задоволи сетивата им, докажи, че са били прави да те смятат за разрушителка, съкровище.

— Не съм ти съкровище, нито скъпа, нито пчеличка. Но няма да те убия. Вместо това ще ти отнема короната.

И тогава се втурнах напред.

Той беше твърде бавен. Фантомите не можеха да проникнат в слънчевата му зона, а раните и умората бяха отслабили концентрацията му. Хвърлих се в саркофага и капакът с грохот се затвори над мен.

Сетивата на Джаксън станаха мои сетива. За неговите зрящи очи залата бе пълна със сфери светлина, като електрическа буря. Етерът бе същинска нервна система от духовна дейност. Образите на моменти се размиваха, не бях привикнала да ги държа на фокус. Чувствах тялото

му странно леко, неизпълнено, сякаш не го бях обладала докрай. И после ми стана ясно защо. Насреща ми, с изправен гръб, стоеше моето собствено тяло. От носа ми се стичаше тънка струйка кръв, а погледът ми бе празен, но бях на крака. Сребърната нишка ме държеше и в двете сънорамии.

Значи все пак бях успяла.

Тялото на Джаксън падна на колене. Протегнах ръка и видях бялата окървавена ръкавица.

— В името на етера... — започнах с неговия глас, този път без да завалям думите.

Чакай. Гласът на духовната му форма бе като шепот в ухото ми. Спри.

— ... аз, Белият заклинател, бос на I Кохорта, Секция 4...

Спри. Не, не, излез навън, ИЗЛЕЗ НАВЪН!

— ... се предавам...

Спри! Затвори ми устата! Потиснатият дух на Джаксън се бореше с мен, риташе и пицеше, блъскаше по капака на саркофага. Материалната му ръка удряше с длан по пода. *Проклета да си! Аз те приютих! Храних те! Обличах те! Без мен щеше да си мъртва. Щеше да си нищо. Чуваш ли ме, Пейдж Махони? АКО НЕ СИ МОЯ, ЩЕ СИ ТЯХНА...*

— ... на своята бивша подчинена — довърших задъхано последните думи — Бледата бродница.

Усетих как ме сграбчват корави пръсти. Зрението ми се прехвърли обратно в чуждата сънорама, където статуята на ангела ме държеше в ръцете си. Духовната форма на Джаксън бе на колене, виеща от ярост. С пропукване на древен камък ангелът ме запокити в мрака. Преминах шеметно през етера и обратно в собствената си плът точно навреме, за да видя как противникът ми идва на себе си. Присвих се в очакване на удара, но той така и не настъпи. Елайза бе до мен и отблъскваше Джаксън, който се мъчеше да се вкопчи в гърлото ми.

— Престани, Джакс! Престани!

— Турнирът приключи — пристъпи на арената Минти Улфсън.
— Остави я, Бели заклинателю!

Някой го дръпна назад и в същия момент моите колене се подвиха под тежестта ми. Чифт ръце ме обгърнаха през кръста и ме

удържаха да не падна. Ник. Улових се за него като удавник, дишайки пресипнало.

— Ти успя — прошепна той в ухото ми. — Справи се, Пейдж!

Бяха нужни шестима души, за да усмирят Джаксън. Той се бореше с оцъклени от безумна ярост очи, а от брадичката му капеше кръв. Масите на I-4 се разделиха. Някои бяха на негова страна, но протестите им бяха удавени от ръкопляскания, тропания с крака и викове: „Черната пеперуда! ЧЕРНАТА ПЕПЕРУДА!“.

И все пак подмолният ропот, достигащ до ушите ми, ме изпълваше с напрежение. Оставих Ник и Даница да ме отнесат почти на ръце до отсрещния край на арената. Зийк и сестра му бяха сред групата, удържаща Джаксън, докато Елайза се присъедини към нас и притисна марлена превръзка към раната на хълбока ми.

Ушите ми звъняха. Не можех да мисля ясно. Струваше ми се невъзможно току-що да съм победила Джаксън Хол.

— Ред в залата — извика Минти. — Моля за тишина!

Тя плесна с ръце, но измина дълго време, преди публиката да се успокои. Надин подаде на Джаксън кърпичка, за да избърше окървавения си нос. Ник размени напрегнат поглед през арената със Зийк, но не каза нищо. Вместо това притисна в дланта ми бурканче с антибиотичен гел. Загребах щедро количество, макар пораженията по мен да се нуждаеха от по-сериозно лечение. Ако продължавах в същия дух, до сутринта щяха да ме наричат Кървавата кралица.

Елайза измъкна отнякъде инжекция адреналин. Докато ми я поставяше, срещнах очите на Надин. Тя не се усмихна, само стисна окуражително рамото на Джаксън.

— Донесете короната — нареди Минти сред оглушителни овации. — Имаме победител!

— Чакайте. — Игуменката приближи сред пепелта и кръвта. — Какво означава това?

— Белият заклинател вече обяви, че се предава.

— Босовете не се предават на свои подчинени.

— Значи това ще е прецедент.

— Очевидно беше — прониза ме с изпепеляващ взор Игуменката, — че славният водач на I-4 не го стори по своя воля. Момичето си послужи с измама.

— Тя е сънебродница. Турнирът разрешава неограничена употреба на ясновидските дарби. Щом етерът я е надарил с тази способност, тя има пълното право да я приложи.

— Ами дръзката измяна? Откритото презрение към любовта и заслугите на нейния благодетел?

— Съществуват неписани правила за лоялност, но не и в правилника на този турнир. Щеше да го знаеш, ако бе прочела поне една книга за синдиката и неговата история, Игуменке. А и ако толкова ни беше грижа за морала, ти надали изобщо щеше да го оглавиш.

— Как смееш! Ти си в заговор с тази ренегатка. Ти и твоите драскачи.

— Аз съм церемониалмайсторката. И моето решение е окончателно.

Лицето на Игуменката пребледня под златистия воал. Но властта на временна Повелителка, властта, открадната от Хектор и Заешката устна, вече бе снета от нея. Тя обходи с поглед залата, без съмнение търсейки своя господар, но Вехтошарят не се виждаше никъде. Облечената ѝ в дантела ръка се сви в юмрук пред гърдите.

В отсрещния край на Кръга от рози настъпи суматоха. Джаксън с ръмжене отблъсна зрящия, който превързваше раните му:

— Изчезвай от тук. Може и да не съм спечелил според фалшивите правила на Гръб Стрийт, но това не значи, че ще оставя да ме тъпчат в калта.

Мъжът побърза да се махне от обсега на бастуна, мърморейки извинения. Зрителите замлъкнаха, очаквайки традиционната реч на падналия претендент.

— Седемте печата се разпаднаха — произнесе той, почти прекалено тихо, за да го чуят. Но аз го чух.

Аз го чух.

Джаксън Хол бе твърде горд, за да остане на коронясването на бившата си подчинена, но не искаше да тръгне, без да каже последната дума. Той закрачи към мен, потраквайки с върха на бастуна си по пода.

— Знаеш ли, Пейдж... всъщност аз се гордея с теб. Очаквах, че все още си такава слабачка, както и в деня, когато постъпи при мен. Че просто ще отбележиш присъствие в Кръга от рози и ще си тръгнеш от него, без нито една смърт да тежи на съвестта ти. — Той спря, доближавайки лице на педя от моето. — Но не. Ти си се научила,

безценна моя, да бъдеш също като мен. — Той ме улови за китката, стискайки толкова силно, че пръстите ми изтръпнаха, и прошепна в ухото ми: — Аз ще намеря нови съюзници. Предупреждавам те — тепърва ще чуеш за мен.

Не отговорих нищо. Не желаех да играя игричките му, вече не. С усмивка на устните Джаксън се отдръпна и продължи на висок глас:

— И тъй, кралицата ще се бори за свобода, а нейните поданици — за оцеляване. Но в крайна сметка, скъпа Пейдж, търсещите свобода я намират единствено в етера. — Той докосна кървящата ми буза с острието на рапирата си. — Затова наслаждавай се на свободата си, докато можеш. Театърът на войната отваря от тази нощ.

— Ще го имам предвид — отвърнах.

Усмивката му стана по-широка и той се упъти към изхода.

Зрителите отстъпваха, за да му сторят път. Никой, дори и сред най-закоравелите бандити, не дръзна да го подиграе — него, боса на I-4, Белия заклинател, който за малко не стана Повелител. Мъжът, на когото дължах толкова много, който бе мой наставник и приятел, който можеше да поведе всички ни, ако само бе отворил очи за стаената в сянката заплаха. Не бях подозирала, че е възможно да изпитвам толкова болка — от израненото си тяло, а още повече от изранената душа. Надин грабна палтото си от стола и го последва.

Пред вратата Джаксън спря. Осъзнах, че изчаква. Изчаква да види кой от Седемте печата ще тръгне с него.

Даница седеше на мястото си със скръстени ръце. Погледнах я въпросително, а тя само сви рамене.

Ник стоеше до мен с каменно лице. Очите на Елайза се наляха със сълзи и тя си пое пресекливо дъх, но също не помръдна.

Всички те щяха да останат.

Но Зийк направи крачка напред. После още една. Преглътна с мъка и стисна клепачи, преди да надене връхната си дреха. Ник се пресегна и го улови за ръка, после пръстите им се разделиха. Зийк ми хвърли кратък, скръбен поглед и се присъедини към сестра си и Джаксън. Няколко от най-лоялните зрящи на I-4 последваха примера му и групичката скоро се изгуби в коридора.

Сега, когато въздействието на адреналина отшумяваше, безброй болезнки обхванаха тялото ми. Но не биваше да се отпускам. Нощта още далеч не бе свършила.

Ник леко ме подбутна напред и аз отидох, за да застана в центъра на Кръга от рози. Минти вдигна короната от кадифената възглавничка.

— Готова ли си?

Гърлото ми бе толкова стегнато, че успях единствено да кимна.

Тя приближи и внимателно я положи върху главата ми.

— В името на Томас Ейбън Мерит, основател на този синдикат, коронясвам теб, Черната пеперуда, за Повелителка на сционската цитадела Лондон, бос на босовете, властваща над всички зрящи в синдиката и върховна резидентка на I Кохорта и Дяволския акър. Нека царстването ти продължи дълго.

Сред настъпилата тишина се опитах да изглеждам достойно, вирнала брадичка.

— Благодаря ти, Минти. — Гласът ми излезе твърде измъчен и тих.

— Кой е най-близкият ти помощник?

— Ще имам двама — отвърнах. — Червеното видение и Мъченическата муза.

Елайза ме изгледа сепнато. Аз вдигнах окървавените си ръце, снех короната и я хвърлих в пепелта.

Последва объркан ропот сред публиката. Минти отвори уста да каже нещо, но размисли и се отказа.

— Както сами виждате — посочих прогизналите си от кръв дрехи, — не съм в състояние да произнасям дълги речи. Но ви дължа обяснение за постъпката си. Защо се обърнах срещу своя бос и наруших неписаните правила на синдиката? Защо заложих целия си живот на карта? Не беше заради тази корона, а заради възможността да се сдобия с трибуна, от която всички да ме чувате.

Погледнах към Ник и той кимна.

— Този синдикат — продължих, извисявайки глас, — синдикатът на СциЛо, е изправен пред външни заплахи, която игнорираме от твърде много време. Добре знаем, че и Хеймаркет Хектор ги пренебрегваше. Само след месец Сцион планира да инсталира Сензорния щит навред из цитаделата. Тогава свободното ни и невидимо придвижване ще остане в миналото. Ако не предприемем мерки, ще се окажем смазани под тежестта на Котвата. И без това сме изтикани в подземния свят, мразени и презирани, виновни за всичко,

дори задето дишаме — но ако това продължи, ако Сцион направи следващата крачка, до десет години от нас няма да остане и помен.

— Сензорният щит е поредният бълвоч, измислица, изфабрикувана от Архонтството — извика Игуменката. — А тази тук е не само долна измамница, но и основната заподозряна за убийството на последния ни Повелител. Собственият ми разводач я е видял да напуска Дяволския акър с кръвта на Хектор Гринслейт по ръцете си!

В залата настъпи хаос. Повечето зрители бяха на крака, като едни искаха главата ми, други крещяха, че трябва доказателства, трети настояваха самият разводач да излезе и да свидетелства пред всички.

— Не можеш да хвърляш празни обвинения, Игуменке — извиси се леденият глас на Перлената кралица. — Думата на един незрящ, неподкрепена с факти, не струва нищо. А ако си знаела, че Бледата бродница е убила Хектор, защо я укриваше досега?

— Аз вярвам на твърденията на своите служители.

— Питам отново. Защо я укри, след като имаше отличната възможност да я разобличиш на последното Събрание?

— Белият заклинател ме увери, че тя просто се е оказала на неподходящото място в неподходящия момент — просъска Игуменката. Фасадата ѝ на чар и благосклонност се разпадаше с всяка изминала минута. — Изглежда, че дори той самият е бил подведен от козните ѝ. Но сега, след като видях как се обръща срещу него, как потъпква вековечните традиции на синдиката, нямам и капка съмнение, че тя е убийцата на Хектор. Тъжен пропуск от моя страна е, че не съм го разбрала по-рано.

— Ти вярваш на твърденията на служителите си — намесих се решително, — но аз вярвам в онова, което съм видяла с очите си. А то е тирания, изградена върху една лъжа — лъжата, че ясновидството е неестествено и опасно. Че зрящите трябва сами да се презират дотолкова, че доброволно да отиват на гибел. Те искат от нас да се предаваме, за да ни изтезават и екзекутират, и наричат това милосърдие! — Обърнах се към публиката и продължих с пълен глас: — Докато всъщност не друг, а Сцион е най-голямата лъжа в историята. Двестагодишен параван за действителното управление на Англия. За истинските инквизитори на ясновидството.

— За кого говориш, Повелителке? — попита Езическият философ.

— Тя говори за нас.

Всички глави се обърнаха към входа на залата. Разнесоха се викове и възгласи на почуда. На прага стоеше Арктур Месартим, а зад гърба му бяха неговите съюзници.

— Рефаимите — промълви Огнена Мария.

— Не — казах, усещайки нов прилив на кураж. — Рантените.

ЧУДОТВОРСТВО

Бяха общо осем на брой, всичките облечени във великолепни одежди от тежка черна коприна, кожа и кадифе. Теробел също бе сред тях, но някои виждаха за пръв път — лицата им имаха различни оттенъци на злато, мед и сребро, но очите им бяха с еднакъв жълто-зелен оттенък. В слабо осветеното, претъпкано помещение фигурите им изглеждаха огромни. И заплашителни. Тълпата забрави за случващото се на арената.

— Това са Рефаими — каза някой.

— Точно като в книжката...

— Дошли са да ни спасят...

Поне знаеха какво виждат пред себе си. Лордът пристъпи няколко крачки, следван от Теробел. Останалите образуваха полукръг около тях.

— Разбирам, че вече сте чели за нас. — Погледът на Лорда обходи масите. — Но ние не сме литературна измислица. От два века насам контролираме Сцион, установяваме властта на Котвата в онези градове, които пожелаем, и ги превръщаме в свой източник на прехрана. Този свят вече не ви принадлежи.

— Какво е това, Повелителке? — подвикна един куриер. — Някаква шега?

— Без съмнение — подкрепи го Дидиън, макар че очите му щяха да изхвъркнат от орбитите. — Издокарали са ги в костюми, за да ни скроят номер.

— Не е номер — отвърнах, — нито шега.

Новодошлите тръгнаха към арената, разделяйки тълпата.

Забелязах, че с тях е и Айви, пристъпваща неуверено след Плейона, със следи от въжета по китките и глезените. Най-отзад Лусида и Ерай водеха останалите трима бегълци. Заля ме вълна от облекчение. Те изглеждаха бледи и изнурени, но поне бяха живи. Слязох от подиума, за да посрещна Лорда. Погледът му се стрелна към мен, оценявайки травмите ми.

— Открихме ги в къщата в края на тунела, точно както ти подозираше — каза тихо. — Айви настоя незабавно да я доведем тук, за да говори пред Неестественото събрание. — Той повдигна вежди при вида на Кръга от рози, осеян с трупове и отсечени крайници. — Или... поне пред онова, което е останало от него.

Аз кимнах. Лордът се обърна с лице към публиката, а останалите Рантени се наредиха от двете му страни. В дългата тишина, която последва, аз се качих обратно на подиума.

Макар и безжалостно редактирана, историята, която бяхме публикували, все пак бе постигнала целта си. Присъстващите изпитваха страх, но той бе примесен по-скоро с удивление и любопитство, отколкото с враждебност.

— Това са Рефаимите — казах високо, — или по-точно една фракция от тях. Те са истинските инквизитори на Сцион. Расата им вече два века контролира правителството ни, нарежда на Уийвър и неговите слуги да ни потискат и унищожават. Но има една малка група — посочих осмината, — която е съгласна да ни помогне да оцелеем. Която уважава нашите дарби и нашата независимост. — Тук леко преувеличих. — За разлика от тях другите Рефаими, онези в Архонтството, не дават пет пари за човешкия живот. Те ще поробят всички зрящи, ако им позволим.

— Срамота! — извика Игуменката, полагайки всички усилия да изглежда възмутена. — За глупаци ли ни вземаш?

— Млъкни, Хортензия — процеди с разкривено лице Айви. — Ако има нещо срамно тук, това си ти и твоите лъжи. Нашите лъжи.

Игуменката прехапа език.

Пред очите на всички най-уважавани зрящи от сционската цитадела Лондон Айви пристъпи към подиума. Изправи се там с мръсните дрехи и босите си крака, наклонила глава встрани от заслепяващата светлина на прожектора. Тъмната ѝ коса бе покарала наново, но очертанията на черепа ѝ още ясно личаха под нея.

— Представи ни се, дете — подвижна Перлената кралица.

— Дивайя Джейкъб. Айви. — Тя отпусна очи. — Повечето от вас надали знаят истинското ми лице, но навремето бях известна като Якобитката. До януари тази година бях дясна ръка на Вехтошаря.

Някои от зрящите на II-4 изглеждаха шокирани, докато други добиха откровено агресивен вид.

— Когато бях на седемнайсет, избягах от Джейкъбс Айлънд и в продължение на три години работих за една тарторка на име Агата. Вехтошарят ме набеляза и щом навърших двайсет, ме покани да участвам в неговото... „начинание“, както го нарече. Твърдеше, че хората — тези като мен — страдали и че той искал да им помогне.

Всички слушаха мълчаливо. Айви стоеше напълно неподвижно, скръстила тънките си ръце пред гърдите.

— Той продаваше зрящи на Сцион — бяха следващите й думи.

Публиката изригна.

— Тихо! — извиках. — Оставете я да говори.

Щом отново настъпи относителна тишина, тя продължи своя разказ, от който кръвта се смръзна в жилите ми.

Не можех да повярвам на ушите си. От всички обяснения, които си бях представяла, това бе най-логичното, но нямаше начин моят синдикат да е дотолкова покварен. Вярно, членовете на Неестественото събрание бяха мързеливи и жестоки, но положително недотам...

— Той го наричаше „сивия пазар“. Казваше, че набираме хора за Парцалените кукли... — Айви задиша учестено, озъртайки се като животно в капан. — Но онези, които му изпращах... никога вече не ги виждах отново. Тогава отидох при Заешката устна, помощницата на Хектор, и споделих с нея. Тя дойде с група бодигардове да провери катакомбите и откри хора, оковани във вериги. — Айви прехапа устни при спомена. — Каза на Вехтошаря, че е длъжна да докладва на Хектор. Че подобна дейност не може да продължава без негово знание.

— И той е опитал да го спре, така ли? — провикна се гневно Перлената кралица. — И затова е бил убит?

— Не. Не опита да го спре. Присъедини се към него.

Този път суматохата продължи цяла минута, преди Айви да успее да заговори отново. Сега разбирах предсмъртните слова на Заешката устна. *Те ни продават.* Точно както Сцион ни продаваше на Рефаимите, нашите собствени лидери ни продаваха на Сцион.

— Заешката устна и аз няхахме представа каква точно е схемата. Знаехме само, че зрящите изчезват, а ние печелим пари. Бях ужасена. Ако нещо ми помогна да издържа, то бе единствено, че избирахме зрящите, които да продаваме.

— Как ги избирахте? — попитах тихо.

— В смисъл...?

— Как избирахте кои зрящи да продадете, Айви?

За нейна чест тя не трепна.

— Със Заешката устна гледахме да подбираме основно тартори и убийци. Биячи и насилници. Хора, склонни да нараняват другите за удоволствие или за пари.

— А онази жена там? — кимнах аз към Игуменката. — Виждала ли си я някога с тях?

— Да. Тя често ги посещаваше. Нощният ѝ клуб служи само за маскировка, — Тя я изглежда злостно. — Подмамва зрящите там, за да ги упои с вино и лилава богородичка, преди да ги продаде на...

— Гнусни лъжи! — излая Игуменката сред възмутените викове.

— Но и на мен самата не ми се размина — извиси глас Айви, поруменяла от гняв. — Една нощ Вехтошарят ме повика тук, в катакомбите, и инжектира във врата ми цяла спринцовка флукс. Когато се свестих, бях в Тауър. Трябва да се е досетил, че съм го издала. — Тя успя мрачно да се усмихне. — Поетична справедливост.

Оказваше се, че същото това момиче, което бях съжалявала заради побоите и изтезанията в колонията, най-вероятно бе причината голяма част от затворниците да се озоват там.

— Но ти вече си била обратно в Лондон, когато Повелителят умря — обади се намръщено Огнена Мария. — Знаеш ли какво точно се е случило?

— Няколко дни след убийството на Хектор срещнах Заешката устна и тя ми каза, че Игуменката го е сторила. Тя лично я видяла в Дяволския акър как насича лицето на Зъба с касапски нож.

Викове на ужас.

— И как предполагате, че съм избила сама осем мъже? — попита саркастично Игуменката. — Колко удобно за Якобитката: дава показания, които само мъртъв свидетел може да потвърди!

— Какво? — изглежда я с разширени очи Айви.

— Добре ме чу. Заешката устна, твоята приятелка от бордеите, е мъртва.

Лицето на Айви се сгърчи от мъка и тя впи пръсти в бледните си скръстени ръце.

— Името ѝ беше Челси Нийвс — промълви. — И без нея не мога да докажа нито дума от казаното.

— Мисля, че аз мога.

Ако нервите на публиката бяха бездруго напрегнати от присъствието на Рефаимите, то сега те се изопнаха до скъсване. На вратата се бе появила двойка зли авгури — Уин и Върн от Джейкъбс Айлънд. На шията на Уин висеше торбичката със салвия, която ѝ бях дала. Айви нададе тих стон, преди да се втурне към Върн, който я притисна до гърдите си, без да промълви и дума.

Уин продължи напред, докато не стигна средата на арената. Тук изгледа с отвращение трупа на Нечестивата дама и с ритник отстрани ръката ѝ от пътя си.

— Ако Повелителката е склонна да приеме показанията на още един свидетел от бордеите — рече с лек поклон към мен, — то аз съм готова да ги дам.

— Чакайте, чакайте — запелтечи Дидиън, пръскайки слюнки. — Зли авгури не се допускат пред Неестественото събрание, с изключение на хиромантите. Такива са правилата, Повелителке!

— Заповядай, Уин — дадох ѝ знак с ръка, без да му обръщам внимание. — Кажи ни какво знаеш.

— В деня на убийството на Челси Нийвс в Сейвъри Док, където тя се криеше от синдиката, се появи маскирана жена. Часовият на портата, който я е пропуснал, ми каза, че била изпратена с лично поръчение на временната Повелителка. Очевидно — тя извиси глас, за да надвика надигащите се протести — това поръчение е било да пререже гърлото на Челси и да накълца клетото ѝ лице!

— Тези обвинения са абсурдни. Хектор беше мой скъп приятел и макар да не съм и подозирала за дейността, в която го уличавате, никога не бих навредила на първата му помощница. А сега, ако ме извините, ще се прибера у дома, за да скърбя на спокойствие. — Игуменката вирна глава и се запъти към изхода, следвана от двама или трима от своите зрящи. — Приключих с вашата самозвана кралица и нейните бълнувания.

— Не, Игуменке — казах тихо. — Не сме приключили. — Звукът от стъпките ми по подиума отекна сред мъртвата тишина в залата. Рантените отстъпиха и ми направиха място да застана между тях. — Съгласно Кодекса на синдиката те обвинявам в убийствата на Хектор Гринслейт, Челси Нийвс и техните седем сътрудници — Зъбът, Зурлата, Тутманика, Ловките пръсти, Кръглоглавия, Лукавия и

Гробаря. — Приближих още няколко крачки. — Също така си обвинена в отвличане, трафик на зрящи, поръчка на атентат в конкурентна секция и измяна. Ще бъдеш поставена под домашен арест, докато вината ти не бъде разгледана от Неестественото събрание.

Смехът на Игуменката сепна шокираната публика.

— И с каква власт ми отправяш тези обвинения? Ние сме извън закона на Лондон. В коя затворническа килия ще ме хвърлиш? Или смяташ просто да ме убиеш и да зарежеш тялото ми в някоя тъмна уличка? Е, що за Повелителка възнамеряваш да бъдеш?

— Справедлива, надявам се.

— Нима? И къде е справедливостта тук? Къде са ти доказателствата, новоизлюпена кралица?

— Доказателствата са пред очите ни. Ти там — посочих един куриер, който чинно скочи на крака. — Би ли проверил дясната ръка на Нечестивата дама?

— Да, Повелителке.

Разтреперан, той коленичи до трупа, разкопча маншета на десния ръкав и го запретна нагоре. Лицето на Игуменката пребледня, а по моите устни се плъзна мрачна усмивка.

Над лакътя на мъртвата с проста, едноцветна татуировка бе изобразена ръка на скелет. Огнена Мария излезе напред и се приведе, за да я види отблизо.

— Това е знакът на Парцалените кукли — заключи.

— Да — казах. — Същата имат и тя, и той — посочих телата на Шипков цвят и Палача, — както и всеки от участниците в турнира, които ѝ помагаша. Защото всички работеха за Вехтошаря и за неговия... сив пазар. — Погледнах към Игуменката, на чието лице се бе появила озъбена гримаса, тъй че и тя самата приличаше на скелет. — Сега ще бъдеш ли така добра да ни покажеш своята ръка?

Тя мълчаливо отстъпи назад, по-далеч от тълпата и от изобличаващите улики на арената. Откъм публиката се надигна заплашителен ропот.

— Арестувайте я — извиках.

И те се подчиниха. Джими О'Гоблин, Джак Хикатрифт и Огнена Мария се впуснаха и я заобиколиха заедно с още неколцина зрящи от I-4. Игуменката се вторачи в тях, после се озърна през рамо. Наоколо нямаше останали Парцалени кукли. Дори собствените ѝ подчинени се

отдръпнаха назад. Вехтошарят също бе изчезнал, зарязвайки своята наемна убийца.

Отне ѝ известно време да осъзнае, че може да разчита единствено на себе си. В един миг на кристална яснота видях и най-дребнияменящ се детайл върху лицето ѝ сякаш под микроскоп. Стиснатите челюсти, потрепващите кичури коса, странно нежни на фона на вулканичната ярост.

И от пода в краката ѝ се надигна чудовище.

Полтъргайст, който не познавах и не исках да познавам.

Това бе последната ми мисъл преди удара.

— Ето — кресна Игуменката — *истинския* убиец на Хектор.

Експлозията в етера ме откъсна от земята и ме запрати по гръб върху подиума. Въздухът напусна дробовете ми, излизайки под формата на бяла пара измежду заскрежените ми устни. Бях прикована към сценичните завеси, удържана от невидима ръка. Паника стегна гърлото ми, притисна като обръч ребрата ми. Отново бях малкото момиченце на полето. Полтъргайстът не прие определена телесна форма, присъствието му бе просто стена от тежест, която ме смазваше.

Той обиколи веднъж залата, сякаш да огледа по-добре тълпата. После се издигна към тавана. Свещите на полилея угаснаха, пламъците на светилниците примигнаха и станаха синкави. Затропаха маси и столове, а всички духове се свиха из ъглите, отстранявайки се от пътя му. Няколко от Рантените край мен се превиваха, надавайки смразяващи кръвта писъци. Лордът също беше сред тях. Чертите му, обичайно сковани в неподвижна маска, сега бяха разкривени от болката, пронизваща и моите кости. Игуменката стоеше, насочила към мен ръка, която трепереше от нечовешкото усилие да контролира създанието.

И тогава сякаш нещо се пречупи. Тя залитна и падна на пода, подпирайки се на длани. Полтъргайстът се изви над главите ни и изчезна през тавана. Натискът върху гърдите ми изчезна и аз най-сетне успях с хриптене да си поема дъх. Докато се изправях под смътната светлина, около шията ми, там, където висеше медальонът, се издуха бледи, сребристи следи. Самият той сияеше като разпален въглен.

Златната нишка вибрираше по начин, който не бях усещала досега. Лордът конвулсивно свиваше и разпускаше юмрука на дясната

си ръка, явно разкъсван от нечовешки мъки. Четирима от другите Рантени бяха в същото състояние, включително и Теробел.

Застанах лице в лице с Игуменката. Тя ме гледаше със стъклен взор, а устните ѝ безмълвно оформяха думата „невъзможно“. После с ръмжене извади от джоба си револвер и го насочи към сърцето ми.

Зрението ми се стесни като тунел, реакциите ми изневериха. Успях единствено да вдигна наполовина ръце, когато се разнесе изстрелът. Куршумът се размина с мен на сантиметри.

Игуменката продължи да стреля, оттегляйки се към изхода, но Рантените ме заслониха с телата си. Лордът пое три куршума един сред друг, преди да падне на сцената, притиснал ръка към гърдите си.

Озъртайки се като диво животно, Игуменката отблъсна петнайсетина зрящи със свити от духове и стреля още два пъти, откачайки от тавана корниз на една завеса. Тежкият плюш се свлече върху главите на най-близкостоящите.

Следващият куршум улучи Айви и я повали на пода. Чух собствения си писък. Игуменката започна да се смее.

Екна нов изстрел, но не от нейния пистолет. Върху хълбока ѝ цъфна червено петно. Още две попадения от Стихоплетеца Том и Огнена Мария я довършиха — едното в главата, другото в сърцето. Тя се свлече сред пурпурните дипли на завесата.

Бавно и колебливо си поех дъх. От дупката в черепа на Игуменката бавно сълзеше кръв. Застаналият до мен Ник се окопоти първи. Улови ме за лакътя и ме обърна към себе си, взирайки се в смъртно бледото ми лице. Ушите ми още кънтяха от изстрелите.

— Пейдж. Пейдж, този полтъргайт... Не съм виждал нищо подобно.

— Не знам — поклатих безсилно глава. — Моля те, просто... помогни на Айви и останалите.

Той кимна и се упъти нататък. Лордът вече идваше на себе си, повдигайки се на лакти от земята. Останалите членове на Неестественото събрание заедно със своите приближени гледаха към мен, очаквайки да им дам някакво обяснение за тази лудост, но думите не идваха на езика ми. Джаксън щеше да се справи по-добре, но аз не притежавах неговото дар слово. А и историята не беше лесна за разказване.

Пред мен бе каймакът на лондонския престъпен синдикат. Стотици, ако не и хиляди зрящи бяха лоялни на тези лидери.

— Е, Повелителке — проговори накрая Огнена Мария, — ето ни тук. Изглежда, ти спечели битката. А също изчисти и името си.

— Какво да правим с тази? — посочи един маскиран зрящ към Айви, която притискаше с ръка раната си.

— Няма да раздаваме възмездие без съд — отвърнах. — Ще проведем пълно разследване, започвайки с обиск на клуба на Игуменката. Има ли доброволци?

— Аз ще се заема — каза Огнена Мария. — Знам къде се намира. — Тя подсвирна на подчинените си и всички вкупом напуснаха залата.

— Повелителке — каза един медиум, сменяйки шапката си, — в книжката се разказва за тези създания, но как да се отнасяме към тях в действителност? С преклонение или със страх?

— Със страх — изръмжа Ерай.

— Или с преклонение — склони глава Лусида. — Няма да отхвърлим почитта ви.

— Не знам за страха — казах, хвърляйки й твърд поглед, — но преклонението го запазете за себе си. — Пред погледа ми играеха тъмни петна. — Сцион може да проповядва своя естествен ред, а Белият заклинател — прословутата си йерархия на зрящите. Ние ще им отвърнем ясно и силно — и то с действия, понеже не се вслушват в думите ни. Всички ще бъдем едно... ще бъдем Ордена на ясновидците.

След тези думи тъмните петна се сляха в едно и зрението ми угасна.

Нямам представа какво се е случило по-нататък.

* * *

Вече не бях Бледата бродница от секция I-4, птичката в позлатена клетка на Джаксън Хол. Бях се превърнала в Черната пеперуда, Повелителка на синдиката и все още най-издирваната личност в сционски Лондон. Лежах свита сред червените анемонии в

безопасността на своята сънорама, потопена в топлата кръв на прераждането.

Пораженията този път не бяха толкова тежки. Просто няколко нащърбвания и вдлъбнатини в духовната ми броня. Много по-зле бе пострадало тялото ми.

Когато се изтръгнах от сенките, видях, че лежа върху килим, а под главата ми е подложено сгънато палто. Прогизналите от кръв дрехи бяха снети от мен, а отстрани гореше газена лампа. Не беше студено, но отнякъде се процеждаше леко течение, което сякаш подлютяваше раните ми.

Прокашлях се.

Изгаряща болка прониза ребрата и тила ми. Още болезки се обадиха по цялото ми тяло — челюстта, краката, кръста ми. Понечих да изпищя, но от гърлото ми се изтръгна само дрезгав стон.

Когато пристъпът утихна, не смеех повече да помръдна.

Джаксън вероятно се чувстваше по-добре. Леко главоболие, някоя и друга синина. Вероятно вече кроеше планове как да ме лиши от властта над синдиката.

Е, можеше да опита.

Отвън цял Лондон навярно се намираще в брожение заради моята победа. Не се заблуждавах, че Вехтошарят току-така ще се признае за победен. Опитите му за отмъщение нямаше да закъснеят.

Той бе възнамерявал да постави свой човек начело на зрящите. Вероятно Нечестивата дама, съдейки по онова, което бях видяла на турнира. Цял куп участници бяха подкупени, за да се отърват от мен и да й осигурят короната. Но ето че вместо сама да умра, аз бях убила нея и така бях сложила прът в колелата му. Пионката му бе мъртва и той щеше да жадува за разплата.

След известно време — не знаех дали минута или час, иззад сценичните завеси се показва силует. Напрегнах се и затърсих опипом ножа си, но онзи, който се появи в светлината на газената лампа бе Лордът.

— Добър вечер, Повелителке — припламна с очи той.

— Не се чувствам никак царствено — отвърнах с изтръпнала от болка челюст.

— Да, трябва да призная, че видът ти не е особено величествен. Но въпреки това си Повелителка на Ордена на ясновидците. — Той

приседна до мен и скръсти ръце. — Интересно име.

— Кое време е? — докоснах с ръка бинтованата си страна. — Ти добре ли си?

— Куршумите не причиняват трайна вреда на Рефаимите. А иначе турнирът свърши преди два часа. Доктор Нигорд няма да е доволен, че си се събудила.

— Да не му казваме тогава. — С мъка отпих от подадената манерка с вода. Тя имаше вкус на кръв. — Моля те, кажи ми, че имаш амарант.

— За съжаление, не. Доктор Нигорд отиде до Севън Дайълс да прибере вещите ти. Цитирам: „преди Джаксън да ги е продал“. Останалите се присъединиха към Огнена Мария и претърсват клуба на Игуменката за доказателства за ролята на Вехтошаря.

Ник бе проявил обичайната предвидливост, типична за един оракул.

— Няма да намерят нищо у Игуменката — казах. — Тя бе просто средство, вместилище за неговия полтъргайт. Който сигурно пак ще се върне.

— И ти ще си готова за него.

Погледнах го внимателно.

— Това беше онзи полтъргайт, нали?

— Да — присви устни той. — Стар враг.

— Тогава как е възможно Игуменката да го контролира?

— Това същество се подчинява единствено на Нашира. Тя трябва да му е наредила да приема заповеди от нея.

Смисълът на думите бавно достигна до мен. Значи сивият пазар не беше само между синдиката и Сцион. Трябваше да има директна връзка и с Рефаимите. Светът изведнъж стана твърде голям и сложен за малката, изпълнена с болка черупка, която представляваше черепът ми. Затворих очи и го изолирах навън. Щях да се занимавам с всичко това, когато мозъкът ми се избистри. Ако мислех за него сега, щях да се пръсна.

Рискувах да хвърля едно око към старинното огледало в бронзова рамка, опряно на близката стена. Лицето ми изглеждаше ужасно — цялото в ожулвания и синини, с подута устна, но най-лоша от всичко бе страховитата рана на челюстта — подпухнала червена резка, пресечена от черни шевове.

— Разрезът беше много чист — каза Лордът. — Може дори да не остане белег.

Открих, че всъщност изобщо не ме е грижа за това. Стигнах ли се до война, белезите щяха да са в изобилие.

По-надолу по прохода между масите се забелязваха три спящи фигури, загърнати в одеяла. Нел, Феликс и Джос се бяха сгушили един до друг, точно както спяха хората в Птичарника, за да се предпазят от студа.

— Паметта им е изтрита с бяла богородичка — каза Лордът. — Не помнят нищо от случилото се, докато са били в плен.

— Значи няма шанс да научим как Вехтошарят ги е принудил да променят историята за Рефаимите.

Малко по-встрани, с вперен в тавана поглед, седеше Айви, обгърнала колене с тънките си голи ръце.

— Как е тя? — кимнах към нея.

— Доктор Нигорд извади куршума. Каза, че истинската рана била в душата ѝ.

— Чувство на вина — въздъхнах, примигвайки от болката в ребрата. — Знам през какъв ад е преминала, но пак не съм сигурна, че ще мога да ѝ простя стореното.

— Не бива да съдиш твърде строго някой, който е действал от страх.

Това бе вярно, но нямаше да върне всички онези зрящи, които Айви бе пратила в наказателната колония. Отпих още глътка от манерката.

— Къде са Рантените?

— Оттеглиха се в тайна квартира близо до Олд Никъл. Утре ще тръгнат да разпространяват вестта за твоята победа. — Той замълча за секунда. — Някои зрящи смятат, че си... чудодеец. Не виждат друго обяснение за това, че отблъсна полтъргайста.

Джаксън също понякога ме бе наричал така на шега. Тази дума се използваше от вярващите в тъй наречения цайтгайт — духа, който според тях бе създал етера. Те никога не я ползваха лекомислено и наричаха с нея единствено човек, докоснат от самия първоизточник и добил безпрецедентна власт над тайните на етера.

— Те не знаят за това — разкопчах яката на ризата си. Медальонът бе хладен, но под него още личаха тънките, подобни на

вени следи. — Чудото се дължи на него.

— И освен това ти стои чудесно.

— Не искам да ме имат за някакво свръхестествено същество, след като единствената ми заслуга е, че съм носела тази висулка.

— Винаги можеш да им обясниш по-късно. Нека говорят каквото си искат. Главната ти задача сега е да оздравееш.

Продължихме да седим мълчаливо, с горящата лампа помежду ни. Колко неща се бяха случили в разстояние само на няколко седмици.

— Искам да те попитам нещо — каза Лордът. — Ако разрешиш.

— Стига да не ми причини главоболие — отпих още глътка вода.

— Чудех се... когато Джаксън те е наел, явно е бил готов да плати всяка сума, която пожелаеш, за да си осигури услугите ти. И все пак ти не си особено богата, иначе нямаше да си принудена да търсиш подкрепа от Рантените. Къде са се дянали парите ти?

Донякъде очаквах този въпрос.

— Никога не съм ги имала — отвърнах. — Джаксън не притежава дори банкова сметка. Всичките му приходи идват от нашия труд и се събират в малка кутия на бюрото му. С част от тях ни плаща, а къде отива останалото — нямам представа.

— Значи те е подвел. — Лордът ме гледаше изпитателно. — Защо тогава продължи да работиш за него?

От гърдите ми се изтръгна хриплив смях.

— Защото бях достатъчно наивна да му вярвам.

— Това не е наивност, Пейдж. Ти просто си изпълнявала дълга си към Джаксън. Разбирала си, че той е необходим за вашето оцеляване. — Облечената му в ръкавица ръка повдигна брадичката ми. — Няма вечно да се нуждаеш от парите на Терелбел. В крайна сметка лоялността на зрящите ще надделее над алчността. Стига да им дадеш надежда.

— Нима надеждата не е също вид наивност?

— Надеждата е жизненият сок на революцията. Без нея не сме нищо повече от пепел, чакаща вятърът да я отвее.

Искаше ми се да го вярвам. Трябваше да го вярвам — че надеждата сама по себе си ще е достатъчна, за да ни преведе през изпитанията. Но тя не можеше да контролира синдиката. Не можеше да свали Уестминстърското Архонтство, набирало мощ в продължение

на двеста години. Не можеше да унищожи съществата вътре, наблюдавали нашия свят много по-отдавна.

Лордът намали пламъка на газената лампа.

— Време е Черната пеперуда да си почине — каза. — Чака я дълго царуване занапред.

— Първо трябва да поговоря с нея — посочих към Айви, която продължаваше да седи неподвижно като истукана.

— Ще потърся медицинската чанта на Ник. Вътре трябва да има сциморфин.

Той понечи да стане, но аз докоснах ръката му и го задържах. Безмълвно се наведох към него, тъй че челата ни се докоснаха. Вътрешността на сънорамата ми се освети от нежно, синьо сияние. Останахме така дълго време — две същества от два различни свята. Искаше ми се допирът никога да не свършва.

— Виж — промълвих накрая, — не знам дали...

Очите му се озариха и той се отдръпна.

— Не си длъжна да решаващ тази вечер. Хайде, върви при нея.

Усетих, че ме е разбрал, и изведнъж се почувствах по-леко. Вече бях друга личност — не както преди турнира, когато се намирах в състояние на метаморфоза, без да знам каква ще бъда утре. Но сега бях сигурна, че каквото и да реша, Лордът винаги ще ме подкрепи. Внезапен импулс ме накара да го целуна по бузата. Той ме взе в прегръдките си и ме притисна силно.

— Върви — повтори по-тихо.

Оставих го да търси чантата на Ник и отидох до подиума. Изпитвах всевъзможни болки, но приглушени от лекарствата, с които ме бяха натъпкали. Айви не помръдна, когато седнах до нея.

— Беше смело от твоя страна да кажеш истината.

Напуканите ѝ ръце се впиха в ръба на сцената. Кожата под дясното ѝ рамо, там, където бе изгорена татуировката, представляваше лъскаво, подпухнало петно от розова и червеникава плът.

— Смело? — повтори така, сякаш думата ѝ беше непозната. — Та аз съм просто една жълта туника.

Смисълът бе ясен за всеки, преживял кошмара на наказателната колония.

— Знаеш ли, често молах Тубан да ме убие. — Тя поклати глава. — Когато научих за твоя план за бягство, дори не исках да се качвам на

влака. Смятах, че нямам право след онова, което съм извършила. А и бях сигурна, че Челси ме е предала.

— Тоест че е казала на Парцалените кукли за вашия разговор?

— Да, докато не я открих. След като научих от теб, че ме е търсила, се промъкнах в Джейкъбс Айленд. Разбрах, че когато е докладвала на Хектор за сивия пазар, изобщо не е споменала името ми. А после той се е споразумял с Парцалените кукли. — В гласа ѝ имаше единствено мъка. — Тя винаги се мъчеше да вижда най-доброто у Хектор. Вярваше му. И това накрая я уби. Желанието за по-добър живот от онзи, който имахме като деца от гетото. Оставих я и се върнах при Агата, мислейки, че ще е в безопасност...

Сълзите я задавиха.

— Но ти се качи на влака, Айви. Значи също си се надявала на този живот.

— Качих се, защото се боях да умра. — Върху устните ѝ потрепна горчива усмивка. — Не е ли странно? Въпреки че сме зрящи и знаем, че не всичко свършва със смъртта, пак ни е страх от нея.

— Никой не знае какво ни чака в последната светлина, Айви. Дори сънебродниците. Когато Неестественото събрание отново си стъпи на краката, ти ще получиш справедлив процес. И мога да ти обещавам едно — Вехтошарят ще отговаря за делата си.

Лицето ѝ се сгърчи.

— Това е всичко, което искам. Справедливост. — Погледът ѝ най-сетне срещна моя. — Искам да видя лицето му, Пейдж. Преди края.

— Аз самата съм любопитна да го видя. — Всеки мускул в тялото ми простена, докато се изправях от ръба на подиума. — Челси умря в ръцете ми. И знаеш ли какво ми каза да ти предам? — Мълчание. — Че ти си била всичко за нея и че трябва да се справиш.

Обърнах се и тръгнах обратно към палтото, проснато край газената лампа. Зад гърба ми Айви продължаваше да не помръдва и да не продумва. Полегнах настрана и сложих ръка върху короната — символа на синдиката, оръжието, което щях да използвам, за да сразя Сцион.

Лордът постави спринцовката в ръката ми. Аз забих иглата в бедрото си и натиснах буталото.

* * *

Унесена от сциморфина и успокояващото присъствие на Лорда, изпаднах в неспокойна дрямка, но тя не трая дълго. Още щом първите лъчи на слънцето проникнаха в залата, една хладна ръка ме разтърси и ме събуди.

— Съжалявам, sontos. — Беше Ник и изглеждаше напълно разбит. — Трябва да видиш това. Веднага.

ОБЩИЯТ ПРИЯТЕЛ

Сционският лаптоп на Даница лежеше на пода пред мен — с кристално ясен дисплей и изящна сребриста клавиатура. Повдигнах се на лакът с натежала глава. Сциморфинът още се плъзгаше лениво из вените ми.

— Какво има?

Никой не отговори. Потърках чело в опит да се концентрирам. Ник, Елайза и Даница бяха около мен, сред купчина куфари и чанти. Явно идваха направо от Севън Дайълс. Лордът също се бе привел над екрана, а очите му тлееха смътно в сумрака.

— Започна преди около половин час — каза Елайза. — Оттогава го въртят непрестанно из цялата цитадела.

Предаването беше без звук, само със символа на „Сционско око“, въртящ се в горния ляв ъгъл. Отдолу течеше дребен текст, оповестяващ местонахождението на камерата — I Кохорта, Секция 5, край каменната арка на Личгейт, където традиционно се екзекутираха неестествените. Смъртниците стояха наредени върху дълъг ешафод, стъпили с боси крака върху червено боядисаните дъски на падащите люкове. Лицата им бяха оставени непокрити.

Гърлото ми се сви на топка. Познавах жената в средата — това бе Лоте, една от оцелелите при последния Сезон на костите. Беше облечена в черната роба на осъден престъпник, с прибрана на тила коса. Голите ръце и лицето ѝ бяха осеяни със синини. Докоснах с пръст екрана, за да увелича изображението. От дясната ѝ страна бе Чарлз — същият онзи Чарлз, който бе отвел зрящите до влака, а от лявата — Ела. И двамата също носеха белези от скорошни побои.

— Пейдж — промълви Лордът, но аз не можех да откъсна поглед от екрана. Гласът му сякаш идваше от много далеч. — Не бива да се поддаваш на провокации. Това е послание, насочено срещу теб. Искат да те подмамят и заловят.

Сякаш в потвърждение на неговите думи видеото се смени с бял екран и на него, под въртящата се в ъгъла котва, се появи надпис:

ПЕЙДЖ ЕВА МАХОНИ, ПРЕДАЙ СЕ НА
УЕСТМИНСТЪРСКОТО АРХОНТСТВО.
РАЗПОЛАГАШ С ЕДИН ЧАС.

След няколко секунди изображението с бесилките се появи отново.

— И казваш, че съобщението тече вече от половин час? — обърнах се към Елайза.

— Да — кимна тя, след като размени бърз поглед с Ник. — Не можахме да дойдем по-скоро.

Налягането в сънорамата ми изби извън нейните предели, достигайки околния етер. През оглушителната експлозия в черепа си смътно осъзнавах, че Ник вика нещо, а Елайза притиска с пръсти слепоочията си. Положих неистово усилие да овладее духа си. От носа ми рухна кръв, а устата ми се изпълни с вкус на метал.

Някой трябва да им бе съобщил, че съм станала Повелителка, че най-сетне представлявам реална опасност за тях. Значи затова е било затишието, затова Нашира не бе смазала с железен юмрук I-4 още в деня, в който бях избягала от нейната колония с глава върху раменете си. Искала е да си мисля, че има надежда, да вярвам, че мога да събера армия, преди да ме прекърши.

Отидех ли в Уестминстърското Архонтство, никога нямаше да изляза жива оттам. А ако не го сторех, хората от екрана щяха да увиснат на въжето и всеки зрящ в Лондон да знае, че не съм си помръднала пръста, за да ги спася.

— Пейдж — каза Джос. — Не можем да ги оставим да умрат.

— Шшт — прегърна го успокоително Нел. — Никой няма да умира. Пейдж ще ги спаси, както спаси и нас.

— Тоест предлагаш да се предаде? — изгледа я Елайза. — Защото поне аз не виждам друг начин.

— Те няма да й навредят. Тя е сънебродница.

— Именно това — обади се Лордът — ще е причината да й навредят.

— Ти не се меси, Рефаиме — изръмжа Нел. — Става дума за човешки животи и ако смяташ, че те струват по-малко от твоя, можеш да вървиш да си го начу...

— Той е прав — намеси се тихо Ник. — Без Пейдж губим цялото си влияние над синдиката. Губим войната още преди да е започнала.

Нел нададе писък на ярост и безсилие, а Джос, с просълзени очи, се притисна към нея като малко дете.

— Пейдж — докосна рамото ми Елайза с необичайно твърд глас. — Не бива да ходиш. Ти си Повелителка. Аз зарях Джаксън, защото повярвах, че можеш да се справиш. Не ме карай да съжалявам за постъпката си.

— Длъжна си да сториш нещо за тях, Пейдж. — Страните на Нел бяха пламнали, а тонът ѝ накара Джос да се свие уплашено. — Лоте и аз бяхме приятели в колонията. Ти не си била харли като нас. Наставникът ти се държеше добре с теб. Не ставай като Рефаимите. Не се отнасяй с нас като с плява.

Всички гледаха към мен, очакваха своята Повелителка да вземе решение. Сведох очи към екрана. Устните на тримата затворници на екрана бяха плътно затворени, явно залепени с кожно лепило.

— Ще отида в Архонтството — казах.

— Пейдж, не! — възкликна Ник, подкрепен като ехо и от Елайза. — Знаеш, че влезеш ли веднъж там, няма излизане.

— Нашира познава твоето човеколюбие. — Гласът на Лорда бе мек. — И разчита то да те отведе в клопката ѝ.

— Ще отида в Архонтството — повторих, — но не лично.

Настъпи кратка тишина. Нел и Джос се спогледаха, но останалите разбраха.

— Прекалено е далеч — измърмори Ник. — Повече от километър и половина. Няма да издържиш подобно напрежение, особено след травмите от турнира...

— Можеш да ме откараш близо до Архонтството. Тялото ми ще остане в колата.

Ник ме изгледа продължително и накрая затвори очи, поемайки си дълбоко дъх.

— Май нямаме друг избор. Даница, Лорде, вие идвате с нас. Елайза, остани тук и се грижи за останалите.

— Но Пейдж е ранена — възрази Джос.

— Нищо ѝ няма — успокои го Нел. — Тя знае какво прави.

Опрях се на ръце и скърцайки със зъби, се надигнах от пода. Болката ме блъсна в главата като с юмрук, разля се като огън покрай

ребрата ми, разкъсвайки хлабавата хватка на сциморфина. Даница, без никакъв коментар, взе раницата с оборудването си и я преметна през рамо. Ник ме вдигна с лекота на ръце и се упъти към изхода. В колата Лордът и Даница седнаха от двете ми страни на задната седалка, като тя се зае да подготвя кислородната ми маска. Ник заключи вратите и запали двигателя.

Постановката с екзекуцията бе демонстрация на сила. Сцион искаше да покаже как, стига да пожелае, може да смазва зрящите с цялата мощ на империята. Обърнех ли гръб сега, това никога нямаше да престане.

Овехтялата кола се понесе с боботене към I-1. Навсякъде имаше Жандарми, но Ник избягваше постове, минавайки на висока скорост през страничните улици. Раните ме боляха при всяко подрусване и имах чувството, че черепът ми ще се разцепи от главоболие.

— Ще паркирам под Хънгърфорд Бридж^[1], край плаващите ресторанти — каза Ник. — Ще трябва да действаш бързо, Пейдж.

Поне щях да опитам. Заради Лоте и Чарлз, които ми помогнаха в колонията. Заради всички зрящи, намерили смъртта си при нашето бягство. Заради всеки Сезон на костите в историята.

Театърът на войната отваряше от днес. Вече бях Повелителка, с целия ресурс на синдиката зад гърба си, и бях обещала на Нашира това представление. Те бяха отровили организацията ни отвътре, оставяйки я да гние, докато те управляват цитаделата.

Заслужавахме нещо по-добро. Нещо струващо си цената, която бяхме платили. Не само безкрайни мъки и тормоз. Като просяци, въргалящи се в канавката, молещи за милост един свят, глух за техните страдания. Треперещи в сянката на Котвата. Борещи се за оцеляване в сенките — всеки ден, всеки час, всяка минута от своя кратък живот. Ние вече съществувахме в един кръг на ада. И трябваше да преминем през останалите, за да излезем.

Ник удари рязко спирачки под моста и паркира близо до един от окичените с фенери плаващи ресторанти, където незрящи пиеха мекс и се смееха. Зад тях, на екран, който никой не гледаше, затворниците стояха на своя ешафод и чакаха мен.

Даница сложи маската върху лицето ми и я пристегна отзад на тила.

— Разполагаш със запас от кислород за десет минути — каза. — Щом изтекат, ще те раздрусам, но може и да не подейства, ако си твърде далеч. Затова не губи представа за времето.

Наблизо не се мяркаха Жандарми. Погледнах към Лорда, който седеше мълчаливо до мен. Последно щях да видя неговото лице, то щеше да се запечата в съзнанието ми, преди да вляза в гнездото на врага. Той наклони глава — съвсем леко и невидимо за останалите, но достатъчно, за да ми даде сила.

Маската светна и заработи, вливайки кислород в дробовете ми. Поех един последен съзнателен дъх, преди да се отскубна от оковите на тялото си и да се извися в нощта.

В тази чиста, духовна форма зрението ми вече не бе ограничено от възприятието на сетивата. Лондон се простираше пред мен като необятна галактика от малки светлинки, всяка излъчваща своя неповторим цвят. Милиони съзнания, обединени от един общ поток на енергия, свързани чрез паяжина от мисли, емоции, познания и информация. Всеки дух бе пламъче в стъклената сфера на своята сънорама. Това бе биолуминесценция в най-висш вид, надхвърляща физическите свойства на багрите и преминаваща в спектър, невидим за простото око.

Разпознаването на отделните сгради в етера бе трудно, но аз без усилие открих Уестминстърското Архонтство. Цялото място излъчваше усещане за страх и смърт, а вътрешността му гъмжеше от стотици сънорамии. Устремих се към една от тях. Когато повдигнах клепачи, вече бях в плътта на друго тяло.

Веднага усетих разликата. По-къси крака, по-широка талия, тъпа болка в десния лакът. Но зад тези нови очи, скрити от визьора на каската, си бях отново аз.

Около мен имаше прави стени, излъскани подове и ярко светещи лампи. Сърцето на непознатата биеше учестено. Бях уплашена и дезориентирана, но въпреки това усещането бе възбуждащо. Сякаш бях захвърлила парцаливи дрипи и навлякла скъпа рокля.

С усилие направих няколко крачки. Струваше ми се, че задвижвам марионетка и когато мярнах отражението си в едно позлатено огледало, се оказа, че действително изглеждам така — тромава, непохватна, напълно лишена от грация. Гледката ме омагьоса. Бях аз и същевременно не бях аз. Насреща ми стоеше жена на

трийсетина години, а от носа ѝ се стичаше капка кръв. Моята маскировка, моята броня.

Бях готова.

* * *

Уестминстърското Архонтство се издигаше над мен като дворец от черен гранит и ковано желязо, увенчано от червения циферблат на часовника си.

Обладаната от мен жена явно бе нещо като командир на взвод, защото щом се упътих към вътрешността, други Жандарми нарамиха оръжията си и ме последваха — шест, дванайсет, двайсет, същинска вълна от двете ми страни. Не знаех дали бумтенето, което чувах в ушите си, е от пулса на сърцето ми или от тракането на техните токове.

Скоро стъпих върху червения мрамор на Осмогълната зала, официалното фоайе на Архонтството. Вити колони се издигаха високо над главата ми, опирайки в звездообразния таван, където позлатата блестеше, озарена от великолепен полилей.

Аз ще унищожа доктрината на тиранството.

Това беше самият център на Сцион, светая светих на властта. Стените около мен бяха опасани с арки, помещаващи статуите на всички лидери на републиката от 1859 година насам. Те гледаха от своите пиедестали с лица, пълни със сянка и решимост. Фронтоните над тях бяха богато изрисувани със сцени от сционската история.

Стоях там дълго, като прашинка между две звезди — една отгоре, една отдолу.

Ще прережа конците, дърпащи марионетките.

Над мен часовникът на кулата удари шест часа.

Изкачих стълбище, водещо към дълъг коридор, където очите на гранитни бюстове следяха зорко всяка моя стъпка. Картините се сливаха в петна от тъмни образи и златни рамки.

— Чакайте тук — казах.

Гвардията ми се закова пред тежките двери и аз сама преминах през тях.

Ще изтръгна Котвата от сърцето на Лондон.

Четири фигури стояха в отсрещния край на просторната зала. Вляво бе Скарлет Бърниш, с коса, червена като килима, и с алена усмивка върху устните. Не като кръв. Твърде ярка, твърде фалшива. Сценична кръв.

Вдясно се извисяваше Гомейса Саргас, в своята дреха с висока яка и праметната през раменете верига от злато и топаз. В погледа му се четеше глад. За момент изпитах налудничавия импулс да го поздравя за възхитително човешкото изражение на злост.

До него стоеше Франк Уийвър, мършав и блед като труп. Дватамента сякаш бяха разменили своите същности.

А в средата бе тя. Нашира Саргас, кръвен суверен и главен касапин.

Сребриста и прекрасна. Хищна и ужасна. Застанала между хората, сякаш ги смяташе за приятели, за свои равни, а не за безмозъчни пионки.

— Чакайте тук — каза. — Явяваш се без разрешение, Жандарм — посрещна ме тя. — Дано водиш бегълката, инак ще ти избода очите.

Гласът ѝ пробуди тъмно кътче от паметта ми.

— Здравей, Нашира — казах с глас, който не беше мой. — Доста време измина.

Трябваше да ѝ се признае, че не се изненада, дори не трепна.

— Много умно да дойдеш тук в друго тяло, 40. Но само блуждаещ дух в чужда кожа не ни върши работа.

— Искяхме да проявим милосърдие — додаде Скарлет Бърниш. Изглеждаше същата като на екрана, като направена от лъскав винил, но тонът ѝ бе по-хладен. — Ако се беше предала лично, с радост щяхме да освободим осъдените.

Стоях напълно неподвижно, само погледът ми се отмести към огромната сционска Котва над четирите кресла.

— Не ти ли стигат лъжите по телевизията, Скарлет? — попитах.

Тя замълча.

Великият инквизитор Франк Уийвър седеше вдървено, без да взема никакво отношение. В крайна сметка той бе само един манекен.

Нашира пристъпи към мен, влачейки полите на дългата си черна рокля.

— Може би все пак съм те преценила погрешно — каза, прокарвайки облечения си в ръкавица пръст по бузата на приемника

ми. — Нима нямаш куража да се жертваш заради тях, Повелителке?

Значи знаеше.

— Ти ще пощадиш живота им така или иначе — казах, — инак ще взема неговия.

С едно бързо движение извадих пистолета от кобура на хълбока си и го насочих в сърцето на Франк Уийвър. Той едва забележимо примигна, но пак не издаде нито звук, когато червената точка заигра върху гърдите му. Скарлет Бърниш направи движение към него, но аз стрелях в стената помежду им и тя замръзна.

— Готов съм да се простя с тленното си съществуване — произнесе накрая като робот Уийвър, — ако това ще предотврати попадането на Лондон обратно под човешки контрол.

Гомейса нададе стържещ, металически смях.

— Изглежда, наистина си сбъркала, Нашира. 40 няма нищо против да убива, за да постигне своите цели.

— Да убия него — подчертах — заради всички убийства, които е извършил, служейки на вас.

Никой не се опита да отрече думите ми.

— Дори да застреляш на място Великия инквизитор — каза Гомейса, — нищо няма да се промени. Няма как да спреш неминуемото, дори да събориш планини, да разрушиш градове или да жертваш собствения си живот. Влиянието ни е проникнало дълбоко в смъртната спирала, вкоренено е като котва в тази земя.

— Аз съм сънебродница, Гомейса — отвърнах, — и не признавам закотвянето в земята.

Но бях загубила. Заплахата да убия Франк Уийвър не ги притесняваше; те просто щяха да си намерят друг раболепен слуга.

Не разполагах с разменна монета.

— Ако това ще облекчи чувството ти за вина — рече Гомейса, хвърляйки безразличен поглед към екрана, — ние щяхме да го направим независимо дали се предадеш или не. Смъртта на тези зрящи ще е дребна отплата за тази на кръвния наследник, когото ти погуби в колонията.

Краз Саргас. Рефаимът, когото бях убила с един куршум и едно цвете.

Скарлет Бърниш докосна слушалката на ухото си.

— Спуснете котвата — каза.

На екрана палачът пристъпи към ръчката, отнела живота на толкова много хора. Докато той посягаше към нея, Лоте изведнъж измъкна ръце иззад гърба си — навярно някой тайно ѝ бе дал остър предмет — и с рязко движение раздели залепените си устни. От устата ѝ рухна кръв, но очите ѝ блестяха диво и триумфиращо.

— ЧЕРНАТА ПЕПЕРУДА ВЛАДЕЕ ЛОНДОН — изкрещя право в камерата. — ЗРЯЦИ, ЧУВАТЕ ЛИ МЕ? ЧЕРНАТА ПЕПЕРУДА ВЛАДЕЕ...

Предаването прекъсна. Нещо малко и безценно се разби на парчета. Аз бях жица под напрежение, запален фитил, звезда, готова да се взриви и стане супернова. Духът бушуваше в сънорамата ми, надигаше се да посрещне бурята, надвиснала в съзнанието. Преливащи се цветове заплуваха пред очите ми, заслепявайки ме като късове от слънцето.

— Същата участ ще ги сполети до един — Нашира ме наблюдаваше с иронична усмивка. — А всичко може да свърши още утре, ако отстъпиш сега.

От гърлото на приемника ми се разнесе кух звук, който можеше да мине за смях.

Зряци, чувате ли ме?

— Ще свърши — казах, — когато не останат повече Рефаими от тази страна на воала. Когато изгниете като целия си проклет свят. Молците излязоха от кутията, Нашира. Утре вече ще сме във война.

Повечето зряци от синдиката никога не използваха тази дума. Дори във фразата гангстерски войни тя не звучеше със същата тежест, както употребена самостоятелно.

Чувате ли ме?

— Война. — Лицето на Нашира беше безизразно. — И преди сте ни плашили с вашите разбойници и крадци, но още нищо не сме видели от тях. Заплахите ви са празни. — Тя мина с тихи стъпки покрай мен и застана пред прозорците, гледащи към Уестминстърския мост. — Почти щях да предположа, че прословутият ви синдикат изобщо не съществува, ако не бяха редовните доставки на зряци, които получавахме от Неестественото събрание.

Чувате ли ме?

— Всъщност сивият пазар изобщо не влизаше в плановете ни — продължи тя, — но трябва да призная, че се оказа доста полезен. От

него се сдобивахме с далеч по-способни ясновидци от онези, които Сцион ловеше из улиците. Вехтошарят бе наш съюзник дълги години, също както Игуменката, Хеймаркет Хектор и Нечестивата дама.

— От тези четиримата трима вече са мъртви. — Пред погледа ми кръжаха цветни петна. — Май ще трябва да се сдобиеш с нови приятели.

— О, но аз току-що си върнах един стар — рече хладно Нашира. — Много стар познайник, който се яви при мен в два часа тази сутрин, след двайсетгодишна раздяла. Той въпреки не те признава за Повелителка въпреки вашата... връзка. — Тя отвърна лице от прозореца. — Госпожице Бърниш, повикайте го моля. Време е 40 лично да се срещне с нашия общ приятел.

Скарлет Бърниш прекоси стаята, бърза и елегантна, сякаш се намираше в студио, и отвори двойните врати. По коридора се дочу познат звук. Почукване на метал върху мраморния под.

И на прага се появи лице, което познавах.

Да, познавах го много добре.

Думите, броднице моя, са всичко. Те дават крила дори на онези, които са останали без искрица надежда, били са стъпкани в калта...

Вече нямаше думи. Нямаше крила.

Танцувай, докато падаш.

Като кукла на конци. Всички тези години танцуване.

Погледнах го, давайки си сметка каква грешка съм допуснала. Каква глупачка съм била да му вярвам, да го съжаля, да го оставя да живее.

— Ти — прошепнах.

— Да — махна той с копринената си ръкавица. — Аз, прекрасна моя.

[1] Железопътен и пешеходен мост над р. Темза в Лондон. — Б.пр. ↑

РЕЧНИК

Амарант: (съществително) Цвете, което расте в Отвъдното. Есенцията от него е лековита за духовни травми.

Бос: (съществително) Водач на банда в синдиката на зрящите, специалист в престъпното ясновидство. Обикновено има група от пет до десет приближени, но отговаря за контрола над всички зрящи в своята секция в дадена кохорта.

Глосолалия: (съществително) Също „Глос“. Езикът на духовете и Рефаимите. От всички видове зрящи единствено полиглотите умеят да го говорят.

Духовна форма: (съществително) Формата, приемана от духа в пределите на сънорамата.

Ектоплазма: (съществително) Също „екто“. Рефаимска кръв. Зеленикавожълта на цвят, фосфоресцираща и леко желеобразна. Може да се използва за отваряне на студени петна.

Емити: (съществително) Буквално: „страховитите“; предполагаемите врагове на Рефаимите. Описвани от Нашира Саргас като брутални чудовища, с апетит за човешка плът. Кръвта им може да се използва за прикриване на ясновидската дарба.

Етер: (съществително) Обиталището на духовете, достъпно за зрящите.

Жандарми: (съществително) Полицейските сили на Сцион, разделени на два основни отдела — зрящия Нощен отдел за бдителност (НОБ) и незрящия Дневен отдел за бдителност (ДОБ).

Звезден суверен: (съществително) Остаряло название за лидера на Рефаимите. Използвано при управлението на фамилията Моталат, след което е заменено от „кръвен суверен“.

Златна нишка: (съществително) Връзка между два духа. Може да се използва при нужда от помощ или за предаване на емоции. Иначе слабо изучена.

Зрящ: (съществително) Ясновидец.

Клошар: (съществително) (а) Бездомник; (б) Някой, който живее при тартор и работи за него. Подобно на крънкачите и просяците, клошарите не се смятат за пълноправни членове на синдиката, но могат да станат такива, след като напуснат службата при тартора си.

Книгопоща: (съществително) Мобилната книжарница на Гръб Стрийт. Работи чрез куриери, които разнасят нелегалната литература из цитаделата и я продават на зрящите.

Крънкам: (глагол) Предоставям ясновидски услуги срещу пари на ръка. Повечето крънкачи предлагат предсказване на бъдещето по улиците и не са допуснати в престъпния синдикат на зрящите.

Кърчо: (съществително) Незрящ.

Незрящ: (съществително или прилагателно) Неясновидец.

Нелегално такси: (съществително) Такси без официален лиценз, каквито обикновено се ползват от зрящите.

Ноемврийски празник: (съществително) Официалното честване на основаването на сционски Лондон през ноември 1929 г.

Нума: (съществително) Предмети, използвани от гадателите и авгурите за свързване с етера, напр. огледала, карти, кости.

Отвъдното: (съществително) Известно също като Ше'ол или полуцарството, Отвъдното е естественото обитание на Рефаимите. Служи като междинно пространство между земята и етера, но не е изпълнявало тази функция от Помръкването на воалите, след което е обхванато от тлен.

Повелител или Повелителка: (съществително) Началник на Неестественото събрание и главен бос на зрящия синдикат. Традиционно обитава Дяволското каре в I Кохорта, Секция 1.

Протеже: (съществително) Млад зрящ, приближен на боса, бил той мъж или жена. Приема се, че обикновено е (а) негов любовник или любовница и (б) ще унаследи секцията му.

Разводач: (съществително) Уличен бодигард, наеман от сционските граждани за защита от зрящи през нощта. Разпознава се по характерния зелен фенер.

Рантени: (съществително) Известни също като „белязаните“. Рефаимска фракция, която е против управлението на фамилията Саргас и вярва в крайното възстановяване на Отвъдното.

Рефаим: (съществително) Биологично безсмъртни, хуманоидни обитатели на Отвъдното. Могат да се хранят от аурата на зрящи хора.

Салуп: (съществително) Гъста запарка от смлени грудки на орхидея и горещо мляко, подправена с канела, популярна в кафенетата.

Саркс: (съществително) Нетленната плът на Рефаимите и другите същества от Отвъдното (наричани саркс-същества). Има лек металически отблясък.

Сеанс: (съществително) (а) За зрящите — групово общуване с етера; (б) за Рефаимите — предаване на съобщение между членове на една група посредством психопомп.

Сезон на костите: (съществително) Доставка на хора с ясновидски способности, извършвана веднъж на десет години от Сцион за умиротворяване на Рефаимите.

Синдикат: (съществително) Престъпна организация на зрящите, базирана в сционската цитадела Лондон. Активна от началото на 60-те години на XX век. Управлява се от Повелителя и от Неестественото събрание. Членовете ѝ специализират в престъпен спиритизъм с цел финансова облага.

Сребърна нишка: (съществително) Постоянна връзка между тялото и духа. Позволява на човека да обитава дълги години в една физическа обвивка. Уникална е за всеки индивид. Особено важна за сънебродниците, които я използват за временно напускане на тялото си. Сребърната нишка се износва с времето и веднъж прекъсната, не може да се възстанови.

Сънорама: (съществително) Вътрешността на съзнанието, където се съхраняват спомените. Дели се на пет зони, или „пръстени“: слънчева, здрачна, полунощна, долна полунощна и плутонна. Зрящите притежават съзнателен достъп до своите сънорами, докато незрящите могат да долавят бегли откъслеци от тях по време на сън.

Тартор: (съществително) Класа зрящи от синдиката, специализиращи в обучение на млади клошари в изкуствата на занаята.

Тренодия: (съществително) Серия от думи, използвана, за да се отпращат духовете към външния мрак.

Фантом: (съществително) Въплъщение на страховете или тревогите на даден човек. Фантомите обитават плутонната област на сънорамата.

Флуксион: (съществително) Също „флукс“. Психотичен наркотик, причиняващ болка и дезориентация у зрящите.

Хол-птица: (съществително) Крилато саркс-същество. Съжителства с Рефаимите и може да осъществява духовни пътувания до Земята под формата на психопомп.

Червена тревога: (съществително) Предпоследната степен на сигурност в дадена сционска цитадела, следвана от военно положение.

Шарлатанин: (съществително) Лице, представящо се за ясновидец с цел печелене на пари. Практика, строго забранена от Неестественото събрание.

Ше'ол: (съществително) Истинското име на Отвъдното.

БЛАГОДАРНОСТИ

Това е моята любовна песен към града Лондон.

Първата ми и най-голяма признателност е към онези, които току-що са довършили настоящата книга, което вероятно означава, че са прочели и „Сезонът на костите“. Благодаря, че се върнахте отново към този свят и тези герои.

Благодаря на Дейвид Годуин и целия персонал на „Дейвид Годуин Асоушийтс“ за неизменната им вяра в моето писане и за това, че винаги бяха на един телефон разстояние.

На Алекса фон Хиршберг, най-търпеливата и ентусиазирана редакторка, която можех да си пожелаая. На Александра Прингъл, страхотната повелителка от Бедфърд Скуеър, неуморима поддръжница на моите книги и неизчерпаем източник на вдъхновение за мен.

На Джъстин Тейлър и Линдет Васи — за това че изловиха всички „дяволи в детайлите“.

На всички в „Блумсбъри“ и особено на Аманда Шип, Анна Боуен, Анурима Рой, Брендън Фредерикс, Каси Марсдън, Кристина Гилбърт, Дейвид Фой, Дия Кар Хазра, Джордж Гибсън, Айанти Кокс-Уилмот, Изабел Блейк, Дженифър Келахър, Джуд Дрейк, Кейт Кубит, Катлийн Фарар, Лора Кийфи, Мадлин Фийни, Мари Кулман, Нанси Милър, Оливър Холдън-Рий, Рейчъл Рюйш Манхаймър, Сара Меркурио и Трам-Ан Доун. Тези книги не можеха да бъдат в по-добри ръце.

На Ана Уоткинс, Кейтлин Ингам, Бетия Томас и Кейти Бонд, които вече преминаха към нови поприща. Беше чест и удоволствие да работя с вас.

На Хати Адам-Смит и Елеанор Уейл в „Тинк Джам“ — благодаря за невероятния ентусиазъм във всичко, свързано със Сезоните на костите.

Прекрасните карти в началото на Ордена на ясновидците бяха нарисувани от Емили Фачини, а корицата — оформена от винаги блестящия Дейвид Ман. Благодаря и на двама ви, задето направихте книгата толкова красива.

Благодаря на фантастичния екип на „Имагинариум Студиос“ — Уил Тенант, Клои Сайзър, Анди Съркис, Джонатан Кавендиш и Катрин Слейтър — за тяхната продължаваща страст към поредицата, и най-вече на Уил и Клои, задето са такива всеотдайни и отзивчиви читатели.

Благодаря на моите издатели, редактори и преводачи по света за това, че направиха „Сезонът на костите“ и „Орденът на ясновидците“ достъпни за толкова много читатели. Специална признателност на Йоана Сияу и Мируна Мейросу в „Куртя Веке“ за това, че ме запознаха с музиката на Мария Танасе.

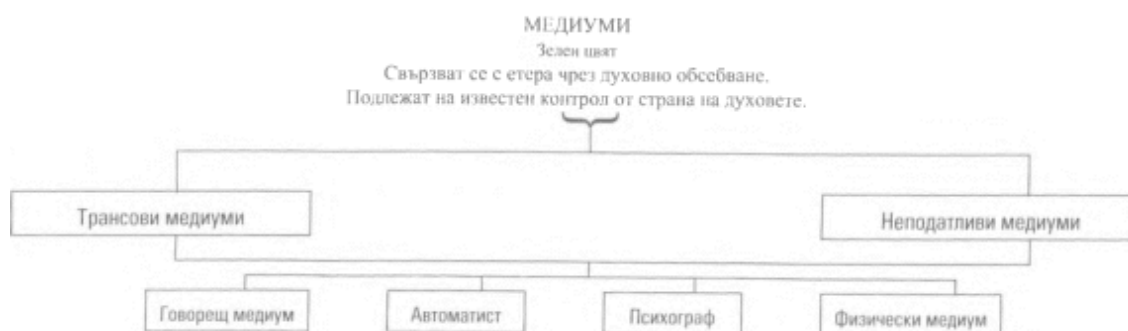
Благодаря ти, Алана Кър, за чудесното представяне на Пейдж в аудиокнигите.

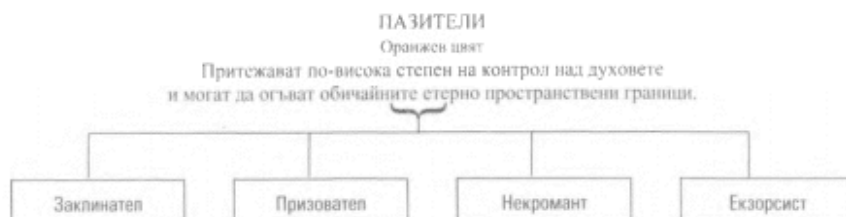
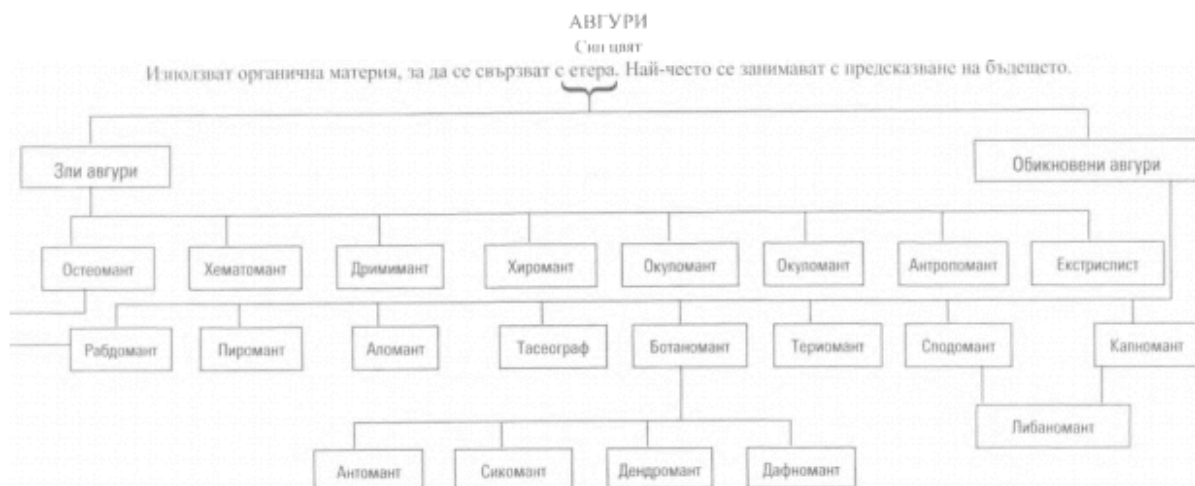
Благодаря на Сара Бъргмарк Елфгрен, Киаран Колинс и Мария Найденова, които ми позволиха да ги тормозя с езикови въпроси, и на Мелиса Харисън за помощта в частта със скорците.

Благодаря на своите приятели, които търпеливо понасят продължителните ми отсъствия от реалния свят — най-вече на Илана Фернандес-Ласман, Виктория Мориш, Лейана Леатутуфу и Клеър Донъли, които бяха моя опора през изминалата година. Не съм предполагала, че ще имам късмета да открива приятели като вас.

И накрая благодаря на своето семейство за любовта, подкрепата и часовете, прекарани в смях. Не бих могла да започна това пътешествие без вас.

СЕДЕМТЕ РАЗРЕДА НА ЯСНОВИДСТВОТО
Според „За същината на неестествеността“

Издание:

Автор: Саманта Шанън

Заглавие: Ордена на ясновидците

Преводач: Деян Кючуков

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: август 2015

Отговорен редактор: Мария Найденова

Художник: Стоян Атанасов

Коректор: Милена Братованова

ISBN: 978-954-28-1751-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4943>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.